

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANLIK ELEMENTLER #2

JENNIFER

L. ARMENTROUT

KİME
DOKUNDUĞUNA
DİKKAT ET!

'Dibe vurmak başlangıçtır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Düşün ki on yedi yaşındasın, damarlarında hem iyinin hem kötünün, hem iblis'in hem Muhafız'ın kanı dolaşıyor...

Düşün ki iki aşk arasındasın; bir yanda çocukluk aşkın, bir yanda nefes kesici yakışıklın...

İşte şimdi Layla'yı anlamaya başladın! Doğru ile yanlışın, kalbi ile mantığının arasında kalmış Layla'yı...

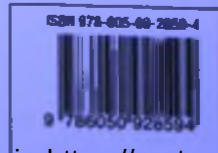
Layla, darmadağın olmuş hayatını toparlamaya çalışıyor. Çünkü onun gizemli güçleri değişmeye başlıyor, Muhafız klanı tehlikeli sırları ondan gizliyor ve hiç beklemediği bir anda Roth, dünyasını sonsuza dek değiştirebilecek haberlerle geri dönüyor.

Karanlık Elementler serisinin ilk kitabı *Kimi Öptüğüne Dikkat Et!*'in ardından, *Kime Dokunduğuna Dikkat Et!* ile Layla gerçeğe biraz daha yaklaşıyor. Onunla yürümeye var mısın?

'Layla'nın cehennemi dokunuşunda saklı!..

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

serinin no: 1994

Tanrıya
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 27,5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kime Dokunduğuna Dikkat Et!

Özgün adı: *Stone Cold Touch - Dark Elements 2*

© 2014, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Bilge Nihal Zileli Alkım

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Harlequin Books S.A.'nın izniyle yayınlamıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015

ISBN: 978-605-09-2859-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*İnanmaktan, denemekten, umut etmekten
asla vazgeçmeyenler için.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Birinci Bölüm

Bayan Cleo biyoloji sınıfına girdikten, tepegözü açıp ışıkları kapattıktan on saniye sonra, Bambi haliha-zırda belime sarıldığı yerde artık rahat edemediğine karar verdi.

Karnımda kayan, haddinden fazla aktif olan şeytani yılan dövmesi, özellikle de besin zincirini konu eden sıkıcı bir derste, bir an olsun kıpırdamadan oturmaya niyetli değildi. Yılan, göğüslerimin arasından yukarıya çıkıp elmas şeklindeki başını omzuma koydu; ben de kıs kıs gülmek için kendimi zor tutup kaskatı oturdum.

Stacey kaşları havada bana bakarken beş saniye daha geçti. Gergin bir şekilde, zoraki gülümsedim; Bambi'nin yapacaklarını daha bitirmediğini biliyordum. Yılan, dilini uzatıp boynumun yanını yaladı.

Elimle ağzımı kapatıp kıkırdamamı bastırdım. Bir yandan da sıramda kıpır kıpır ediyordum.

“Uyarıcı falan mı aldın sen?” diye sordu Stacey alçak sesle, gür perçemlerini koyu renkli gözlerinden çekerken. “Yoksa sol memem dışarıya çıkmış da dünyaya merhaba mı diyor? Çünkü en iyi arkadaşım olarak bana söylemek zorundasın.”

Memesinin tişörtünün içinde olduğunu biliyordum; daha doğrusu, V yaka kazağının dekoltesi derin olduğundan en azından öyle olmasını umuyordum ama yine de elimi ağzımdan çekerken bakışlarımı aşağıya indirmeden edemedim. “Memende bir şey yok. Ben sadece... Yerimde duramıyorum.”

Bana bakıp burnunu kırıştırdı, sonra da dikkatini sınıfın ön tarafına yöneltti. Derin bir nefes aldım, dersin geri kalanında Bambi'nin olduğu yerde kalmasını diledim. Bambi derimdeyken çılgın bir tik nöbetine girmiş gibiydim. Her beş saniyede bir oramın buramın atmasının (zaten aslında olmayan) popülerliğime hiç faydası dokunmuyordu. Neyse ki havaların buz gibi olması, Şükran Gününün de hızla yaklaşması sayesinde, Bambi'yi gizleyen balıkçı yaka kazaklar, uzun kollu giysiler giyerek durumu kurtarıyordum.

Şey, tabii Bambi yüzüme tırmanmaya karar vermediği sürece. Zayne'in yanında hep böyle yapıyordu. Zayne kelimenin tam anlamıyla göz kamaştırıcı bir Muhafız'dı; istediklerinde insan görüntüsüne bürünen ama gerçek görüntüleri, insanların gargoyle diye adlandırdıkları bir şey olan ırkın üyesiydi. Muhafızların görevi insanları korumak, gece... ya da gündüz ortaya çıkan korkutucu şeyleri avlamaktı. Zayne'le beraber büyümüş, yıllar yılı da ona karşı platonik bir aşk beslemiştim.

Bambi hareket etti, kuyruğuyla karnımın yan tarafını gıdıkladı.

Roth'un, Bambi'nin her yerinde dolaşmasıyla nasıl baş ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Göğsüme saplanan derin, merhametsiz bir sancıyla nefesim kesildi. Düşünmeden kolyemin ucunda sallanan çat-

lak taşlı yüzüğüme, bir zamanlar annemin, yani o Lilith'in kanını taşıyan yüzüğe uzandım. Parmaklarımın arasında metalin soğukluğunu hissetmek beni yatıştırıyordu. Bunun nedeni aile bağları değildi çünkü aslında annemle aramda bir bağ olduğunu kabullenmiyordum. Böyle hissetmemin sebebi, bunun bir şeytandan hiç beklenmeyecek şeyi yapan Astaroth'la, yani Cehennem'in Velihtı'yla Bambi dışında tek ve son bağlantım olmasıydı.

Seni bulduğum an kendimi kaybettim.

Roth, en öğrencinden bir iblis türünü serbest bırakmaya niyetli bir piç kurusu olan Paimon'u, tutsağını Cehennem'e yollamak için tasarlanmış şeytan kapanında tutarak kendini feda etmişti. Paimon'u kaçmaması için tutma görevi Zayne'e düşmüş, ama Roth onun yerini almıştı.

Şimdi de alevli çukurlardaydı.

Öne eğilip dirseklerimi serin masaya dayadım, Bayan Cleo'nun monoton bir sesle ne anlattığından tamamen bihaberdim. Önümdeki, Roth'a ait olan boş sandalyeye bakarken gözyaşlarım genzimi yakıyordu. Gözlerimi kapattım.

İki hafta. Eski spor salonundaki o gecenin üzerinden aşağı yukarı üç yüz otuz altı saat geçmişti ve tek bir saniyesi bile bir öncekinden daha çekilir değildi. Sanki bir saat önce olmuş gibi canımı yakıyordu; bir ay, hatta bir yıl sonra bile bu durumun değişeceğini sanmıyordum.

Bütün bu yalanlar işin en zor kısımlarından biriydi. Annem hakkında bilmemiz gereken her şeyi içeren eski bir kitap olan *Süleyman'ın Anahtarı*'nın yerini bulduğumuz, ama beni küçük bir kızken evlat edinen, başkentteki Muhafız klanının lideri Abbot tarafından yakalandığımız gecedен sonra Roth geri dönmeyince, Stacey'yle Sam beni

resmen sorguya çekmişti. Sonunda sormayı bırakmışlardı ama bu hâlâ onlardan, en iyi iki arkadaşımın sakladığım bir sırdı.

Arkadaşlığımıza rağmen ikisi de benim yarı Muhafız yarı iblis olduğumu bilmiyordu. Roth'un mono hastalığına yakalanmadığından ya da başka okula geçmediğinden de haberleri yoktu. Ama bazen o şekilde düşünmek, kendime onun nerede olduğunu değil de sadece başka bir okula gittiğini söylemek daha kolaydı.

Damarlarımda her daim mevcut olan o hafif, kaynamayı andıran yanma hissi göğsüme ilerledi. Annemden bana geçen bir lanet olan ruh emme ihtiyacı, son iki haftadır bir nebze yatışmak şöyle dursun, tam tersine artmıştı. Ruh olan herhangi bir yaratığın ruhunu dışarı çekme yeteneğim yüzünden, daha önce hiçbir erkekle yakınlaşmamıştım.

Ta ki Roth çıkagelene kadar.

Bir iblis olduğu düşünüldüğünde can sıkıcı ruh sorunu birden ortadan kalkıyordu. Roth'un zaten ruhu yoktu ki. Abbot'ın ve neredeyse bütün Muhafız klanının aksine, Roth benim melez olmamı önemsememişti. O beni... O beni olduğum gibi kabul etmişti.

Gözlerimi avuçlarımla ovuşturdum, yanaklarımdan içini ısırdım. Aynı babadan olma kardeşim olduğu ortaya çıkan Muhafız Petr bana saldırınca kopan kolyemi, tamir edilip temizlenmiş bir halde bulunca Roth'un çukurlarda olmadığı umuduna tutunmuştum. Bir şekilde kaçtığını ümit etmişim ama her geçen gün umutlarım, kasırganın ortasındaki bir mum alevi gibi dalgalanıyordu.

Roth bana gelebilecek olsaydı şimdiye kadar çoktan gelirdi; buna dünyada her şeyden daha çok inanıyordum ve bunun anlamı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Göğsüm acıyla sıkışınca gözlerimi açtım, tuttuğum nefesimi yavaşça verdim. Sınıf, akıtmadığım gözyaşlarım yüzünden biraz puslu görünüyordu. Arkama yaslanırken birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Tepegözdeki her neyse bana bir anlam ifade etmiyordu. Hayat döngüsüyle ilgili bir şey miydi? Hayır, *Aslan Kral*'daydı o. Bu dersten çok pis kalacaktım. En azından not almaya çalışmam gerektiğini düşünerek tükenmezkalemimi aldım ve...

Sınıfın ön tarafında bir sandalyenin metal bacakları, tiz bir sesle yere sürtündü. Bir oğlan, sanki birisi poposunun altında ateş yakmış gibi sandalyesinden havaya fırladı. Etrafında soluk sarı bir parıltı vardı; onun aurasıydı bu. Bunu bir tek ben görebiliyordum ama aurası düzensiz bir şekilde yanıp sönüyordu. İnsanların ruhlarının yansıması olan auraları görmek benim için yeni bir şey değildi. Auralar her renkte, bazen ikiden fazla rengin karışımı olurdu ama daha önce hiç böyle yanıp sönenini görmemiştim. Odaya göz attım ve auraların karışımının belli belirsiz parladığını fark ettim.

Bu da neydi böyle?

Bayan Cleo'nun kaşları çatıldı, eli tepegözün üzerinde donakaldı. "Dean McDaniel, sen ne yaptığını..."

Dean topuğunun üzerinde hızla döndü; arkasında oturan iki oğlana baktı. İki oğlan, arkalarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuşlardı ve dudakları birörnek, alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Dean'in ağzı incecik bir çizgi halini almıştı; yüzü ise pancar gibiydi. Bir elini beyaz masanın üstüne koyup diğer eliyle arka sıradaki çocuğun çenesine öyle bir yumruk oturttu ki ağzım hayretten bir karış açık kaldı. Attığı sıkı yumruğun sesi sınıfta yankılandı ve peşinden birçok şaşkın, küçük çığlık geldi.

Vay anasını!

Doğrudum, Stacey ise ellerini masamıza vurdu. “Hadi canım, şaka bu herhalde,” diye fısıldadı. Dean’in yumrukladığı oğlan yana devrilip bir çuval patates gibi yere çarparken Stacey ağzı açık bakakaldı.

Dean’i pek fazla tanıımıyordum. İşin doğrusu, lisedeki dört yılımda onunla taş çatlasa birkaç kelime konuşmuştum herhalde ama o da tıpkı Sam gibi sessiz ve sıradan, uzun boylu, sıska bir oğlandı.

Bir başkasını, hele ki kendinden çok daha iri birini bir yumrukta iki seksen uzatacak bir tip asla değildi.

“Dean!” diye bağırdı Bayan Cleo. Hızla duvara gidip ışıkları yakarken geniş göğsü inip kalkıyordu. “Ne demek bu?..”

Diğer oğlan ellerini iki yanında sıkıp etli birer yumruk yaparak ok gibi fırladı. “Senin derdin ne yahu?” Oğlan masanın etrafından dolaştı, kapüşonlu montunu omuzlarından attı. “Sen kaşınıyorsun galiba?”

Giysiler çıkarılmaya başlayınca işler her zaman ciddiye binerdi.

Dean sıraların arasında ağır ağır yürürken kıs kıs gülüyordu. Öğrenciler tiz çılgınlık atarak Dean’in yolundan kaçıştılar. “Ah, kaşındıysan kaşıyayım biraz.”

“Erkek dövüşü!” diye bağırdı Stacey, çantasına elini daldırıp cep telefonunu çıkarırken. Birkaç öğrenci daha aynısını yaptı. “Bunu kesinlikle kaydetmeliyim.”

“Çocuklar! Buna hemen bir son verin.” Bayan Cleo elini duvara vurup doğrudan ön büroya bağlı dahili telefon sistemini devreye soktu. Bir bip sesi gelince kadın telaş içinde sese döndü. “İki, ah, dört numaralı sınıfa hemen güvenlik görevlisi istiyorum!”

Dean, rakibinin üzerine atlayıp onu yere devirdi. Ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kındaki bir masanın bacaklarına yuvarlanırlarken kollar havada uçtu. Sınıfın arka tarafında güvendeydik ama yine de Stacey'yle birlikte ayağa kalktık. Bambi uyarmadan hareket edip kuyruğunu karnıma vururken benimde bir ürperti gezindi.

Stacey botlarının ucunda havaya yükseldi, görünüşe göre telefonu için daha iyi bir açı gerekiyordu. "Bu..."

"Tuhaf mı?" diye sordum; oğlan iyi bir vuruş yapıp Dean'in kafasını geriye savururken irkildim.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ben *muhteşem* diyecektim."

"Ama onlar..." Sınıf kapısı hızla açılıp duvara çarpınca yerimden sıçradım.

Güvenlik görevlileri sınıfa doluşup doğrudan kavganın olduğu yere yöneldi. İriyarı bir adam kollarını Dean'e dolayıp onu diğer öğrencinin üzerinden sürükleyerek çekti; bu arada Bayan Cleo gergin bir sinekkuşu gibi sınıfta vızıldayarak dolaşüyor, her iki eliyle ucuz boncuklu kolyesini tutuyordu.

Orta yaşlı bir güvenlik görevlisi, Dean'in yumruklandığı oğlanın yanında diz çöktü. Oğlanın yere düştüğünden beri bir kez olsun kımıldamadığını ancak o zaman fark ettim. Güvenlik görevlisi, yüzüstü yatan oğlanın üzerine eğilip elini göğsünün yanına koyunca karnımda, Bambi'nin tekrar hareket etmesiyle ilgisi olmayan bir huzursuzluk hissettim.

Güvenlik görevlisi hızla geri çekildi ve omzundaki mikrofona uzandı. Yüzü, defterimdeki kâğıt kadar beyazdı. "Hemen bir ilkyardım uzmanı gönderin. Burada on yedi, on sekiz yaşlarında, ergen bir erkek var. Kafatasında gözle görünür bir yara bulunuyor. Nefes almıyor."

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, Stacey’nin kolunu tutarak.

Sınıftaki heyecanlı konuşmaları bastıran bir sessizlik çöktü. Bayan Cleo masasının yanında durdu, dişleri sessizce birbirine çarpıyordu. Stacey telefonunu indirirken kesik bir nefes aldı.

Acil aramayı takip eden sessizlik, diğer güvenlik görevlisi tarafından sınıftan zorla çıkarılan Dean’ın başını arkaya atıp bir kahkaha patlatmasıyla bölündü.

Stacey omuz hizasındaki siyah saçlarını kulaklarının arkasına aldı. Tabagındaki pizza dilimine ya da kutu meşrubatına dokunmamıştı. Ben de öyleydim. Muhtemelen benim düşündüklerimi düşünüyordu o da. Müdür Blunt ile bugüne kadar hiç kulak asmadığım rehber öğretmen, bütün öğrencilere isterlerse eve gidebileceklerini söylemişti.

Eve dönebileceğim bir arabam yoktu. Klanın şoförü, elinden her iş gelen ve her açıdan muhteşem bir adam olan Morris, arabaya en son binişimizde ele geçirilmiş bir taksii şoförü bizi öldürmeye çalıştığından beri beni götürüp getirmiyordu. Zayne’i ya da Nicolai’i uyandırmak da istemiyordum, zira safkan Muhafızlar çoğunlukla gün boyu sert kabuklarının içine gömülmüş bir şekilde, derin derin uyurdu. Stacey ise küçük erkek kardeşiyle birlikte evde olmak istemiyordu. İşte, bu yüzden kafeteryadaydık.

Ama ikimizin de iştahı yoktu.

“Resmen travma geçirdim,” dedi Stacey, derin bir nefes alarak. “Cidden.”

“Çocuk ölmemiş,” diye cevap verdi Sam, ağzı pizzayla doluyken. Tel çerçeveli gözlükleri burnunun ucuna inmiş,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kıvırcık kahverengi saçları alnına düşmüştü. Sarıyla mavinin sönük bir karışımı olan ruhu, bu sabah herkesinki gibi bir yanıp bir sönüyor, benimle saklambaç oynuyordu. “Ambulansta hayata döndürmüşler diye duydum.”

“Bu, birisinin gözlerimizin önünde ölecek kadar sert yumruklandığı gerçeğini değiştirmez,” dedi Stacey, gözlerini fal taşı gibi açarak. “Yoksa bu noktayı gözden mi kaçırdın?”

Sam pizza lokmasını yuttu. “Gerçekten öldüğünü nereden biliyorsun? Bir polis özentisinin, birisinin nefes almadığını söylemesi, bunun doğru olduğu anlamına gelmez.” Tabagına baktı. “Şunu yiyecek misin?”

Biraz afallamış bir halde başımı iki yana salladım. “Alabilirsin.” Bir saniye sonra, üzerinde küçük sucuk küpleri olan pizzayı tabağımdan aldı. Bana baktı. “İyi misin?” diye sordum.

Lokmasını çiğnerken başını aşağı yukarı salladı. “Kusura bakmayın. Pek halden anlar görünmediğimi biliyorum.”

“Hadi ya?” diye mırıldandı Stacey kuru bir sesle.

İçeceğime uzanırken gözlerimin arkasına hafif bir ağrı girdi. Kafeine ihtiyacım vardı. Ayrıca herkesin aurasının neden bir acayip görüldüğünü çözmem gerekiyordu. Bir insanın etrafındaki renkli ton, ne tür bir ruh taşıdıklarını gösteriyordu: beyaz, tamamen saf bir ruha işaret ediyordu, pastel renklerse en yaygın olanlarıydı ve çoğunlukla iyi bir ruhu temsil ediyordu ama renkler koyulaştıkça kişinin ruhunun durumu bir o kadar şüpheli hale geliyordu. Bir de eğer birinin etrafında o ispiyoncu hareden yoksa bu, onun Ruhsuz Takımı'ndan olduğu anlamına geliyordu.

Yani, o kişi bir iblisti.

Artık pek işaretleme yapmıyordum; işaretleme, melez kökenime borçlu olduğum başka bir fiyakalı yeteneğimdi. Bir iblise dokunmam, vücutlarına neon tabela yapıştırmaktan farksızdı. Bu şekilde, Muhafızların onları bulması kolaylaşıyordu.

Üst Düzey iblislerde bu işe yaramıyordu. Zaten onların üzerinde işe yarayan pek bir şey yoktu.

Paimon'la olanlardan sonra işaretlemem yasaklandığı için durmamıştım. Spor salonundaki geceden sonra Abbot bana verdiği cezayı kaldırmıştı ama özellikle de artık çoğunun zararsız olduğunu öğrendikten sonra, iblisleri gelişigüzel işaretlemek bana yanlış geliyordu. İşaretleme yaptığımda Taklitçileri tercih ediyordum çünkü tehlikeliydiler ve insanları ısırma huyları vardı; Zebanilere ise dokunmuyordum.

İşin doğrusu, işaretleme rutinimdeki değişiklikleri tamamen Roth'a borçluydum.

“Büyük ihtimalle o iki ahmak, Dean'le uğraşıyordu,” diye devam etti Sam, yıldırım hızıyla pizzayı bitirirken. “İnsanlar cinnet getirebilir.”

“İnsanların çoğunlukla ölümcül silah sayılabilecek yumrukları yoktur,” dedi Stacey sertçe.

Dikkatimi çalan telefonuma verdim. Eğilip çantamdan çıkardım. Gözlerimin arkasındaki ağrı durmadan artsa da Zayne'den mesaj geldiğini görünce dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı.

Seni Nic alacak. Eve geldiğinde benimle antrenman salonunda buluş.

Ah, antrenman. Midemde kelekler uçtu. Mesele Zayne'le antrenman yapmak olduğunda kanıksadığım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir tepkiydi bu. Çünkü boğuşma ve kaçma tekniklerini çalışırken Zayne illaki terleyecek, kaçınılmaz olarak da tişörtünü çıkaracaktı. Roth'u yitirdiğim için feci ıstırap çekiyor olsam da Zayne'i üstü çıplak görmek, dört gözle beklenecek bir şeydi.

Zayne... o benim için daima dünyalara bedel olmuştu. Bu değişmemişti. Asla da değişmeyecekti. Klana ilk getirdiğimde dehşet içindeydim; hemen bir dolaba saklanmışım. Zayne beni oradan çıkmaya ikna etmişti. Elinde ise Bay Sümüklü adını koyduğum, artık aklı gitmiş vahı kalmış oyuncak ayı vardı. O zamandan sonra onun dizinin dibinden ayrılmamışım. Ta ki Roth çıkagelene dek. Zayne benim müttelikimdi; ne olduğumu bilen tek kişiydi ve... Tanrım, geçtiğimiz iki hafta boyunca benim dayanağım olmuştu.

"Ee..." dedi Sam, ben Zayne'e çabucak tamam yazıp telefonu geri çantama koyarken. "Çift başlı doğan yılanların yiyecek için birbirleriyle kavga ettiklerini biliyor muydunuz?"

"Ne?" diye sordu Stacey, kaşlarını iki küçük, kızgın çizgi halinde çatarak.

Sam biraz gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Bir bakıma... Kendi kendinle ölüm maçı yapmak gibi bir şey."

Stacey kahkahasını bastırıp, "Lüzumsuz bilgi kapasiten beni hep şaşırtmıştır zaten," dediğinde her nedense biraz rahatladığımı hissettim.

"Beni bu yüzden seviyorsun ya."

Stacey gözlerini kırıştırdı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Bana şöyle bir baktı; sanki kısa süre önce keşfettiği. Sam'e karşı duyduğu hisler konusunda ona yardım etmem gerektiğini düşünüyordu. Halbuki konu karşı cins oldu-

ğunda dünya yüzündeki yardım edebilecek en son insan bendim.

Bütün hayatım boyunca sadece bir erkek tarafından öpülmüştüm.

O da bir iblisti.

O yüzden...

Stacey, meşrubatını alırken yüksek, neşeli bir kahkaha attı. "Her neyse. Aşk için fazla havalıyım ben."

"Aslında..." Sam sanki tam aşk ve havalı olmak hakkında gelişigüzel bir bilgi paylaşacaktı ki başımın ağrısı şiddetlendi.

Kesik bir nefes alıp avucumu gözlerimin yukarısına bastırdım ve kızgın batma hissi yüzünden gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Layla? İyi misin?" diye sordu Sam.

Elimi indirip gözlerimi açarken başımı yavaşça evet anlamında salladım. Sam de bana baktı ama...

Sam başını yana eğdi. "Biraz solgun görünüyorsun."

Sam'e bakmaya devam ettikçe üzerime bir sersemlik hissi çöktü. "Sen..."

"Ben mi? Hı?" Kaşlarını çatıp hemen Stacey'ye baktı. "Ben ne?"

Sam'i çevreleyen hiçbir şey yoktu; açık maviden, tereyağı sarısından eser bile kalmamıştı. Stacey'ye doğru dönünce kalbim tekledi. Onun da aurasının soluk yeşil rengi gitmişti. Bunun anlamı, ne Sam'in ne de Stacey'nin... Yo, hayır, onların ruhu vardı. Olduğunu *biliyordum*.

"Layla?" dedi Stacey hafifçe, koluma dokunarak.

Arkama dönüp kalabalık kafeteryaya göz gezdirdim. Hiç kimsenin çevresinde hare olmaması dışında herkes normal görünüyordu. O pastel renklerden hiç yoktu. Nab-

zım hızlandı, alnımın boncuk boncuk terlediğini hissettim. Neler oluyordu?

Aurasına çok fazla aşına olduğum Eva Hasher'a bakındım ve bizimkinden birkaç masa geride, etrafı Stacey'nin sevgiyle sürtük sürüsü olarak bahsettiği kızlarla çevrilmiş bir halde oturduğunu gördüm. Yanında bir küs bir barışık olduğu erkek arkadaşı Gareth vardı. Gareth öne eğilmiş, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu. Gözlerini boşluğa dikmişti, gözleri kıpkırmızı ve donuktu. Eğlence düşkününü biriydi ama onun okuldayken kafasının iyi olduğu bir zamanı hatırlamıyordum. Etrafında hiçbir şey yoktu.

Bakışlarımı tekrar Eva'ya çevirdim. Normalde mor bir hare bu süper seksi esmeri çevrelerdi; bunun anlamı, uzunca bir süredir şüpheli ruh durumuna geçiş yapıyordu. Onun ruhunu tatma ihtiyacı her zaman çok büyüktü.

Ama onun etrafındaki alan da boştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Stacey kolumu sıktı. "Neler oluyor?"

Bakışlarımı Stacey'ye çevirdim. Hâlâ hiç aura yoktu. Sonra da Sam'e baktım. Koca bir boşluk. Tek bir ruh bile göremiyordum.

İkinci Bölüm

Öğleden sonranın geriye kalanı sersem bir halde geçti. Stacey'yle Sam'in ruh halimin gelişigüzel değişmesine, ortadan kaybolmalarına alışık olduklarını düşünmekten nefret ediyordum ama öyleydiler. İkisi de tuhaf davranışlarım konusunda üstüme gelmedi.

Lisenin önünde beni bekleyen Nicolai'ı görünce süper özel iblis sezme yeteneklerimin cehenneme gittiğini anladım. Muhafızların, tadının cennet gibi olduğunu bildiğim güzel, beyaz bir parıltı şeklindeki ruhları saftı. Erkek türünün en kötü örneği olan ve beni öldürmeye çalışan Petr'in bile ruhu saftı.

Ama Zayne kadar iyi olduğunu bildiğim Nicolai'ın bugün her zamanki beyaz parıltısı yoktu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle siyah Escalade'e binip kapıyı kapattım.

Bana hızlı bir bakış attı. Nicolai, karısını ve çocuğunu doğumda kaybettiğinden beri nadiren gülümserdi. Bana, diğerlerine gülümsediğinden daha çok gülümserdi ama klanın beni Roth'la yakaladığı gecedен beri durum değişmişti.

"İyi misin?" diye sordu. Mavi gözleri Zayne'inkilerin tıpatıp aynıydı. Bütün Muhafızların gözleri, yazın fır-

tına öncesi gökyüzüne benzerdi. Benimkiler, iblis kanının bir ürünü olarak grinin en soluk tonuydu; sanki çamaşır suyuyla bütün renklerden arındırılmış gibiydiler. Ona yerfıstığı gibi bakmaktan başka bir şey yapmayınca Nicolai'nin yakışıklı yüzü biraz asıldı. "Layla?"

Trans halinden çıkarmışçasına gözlerimi kırptırdım, sonra da bakışlarımı kaldırımı dolduran insanlara diktim. Gökyüzü biraz önceki soğuk yağmur yüzünden kapalıydı, bulutlar ise hâlâ yağmur yüklüydü ama ruhlardan eser yoktu. Başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim."

Köprünün hemen ötesindeki yerleşkeye giden gereksiz yere uzun yolculukta tekrar konuşmadık. Trafik hep sıkıntılıydı. Morris beni eve götürdüğünde konuşmazdı, asla konuşmazdı ama ben, onunla sohbet ediyormuşuz gibi yapardım. Nicolai'la durum o yüzden çok karmaşıktı. Hâlâ Roth'a *Süleyman'ın Anahtarı*'nı bulmasında yardım ederek klana ihanet ettiğimi düşünüyor mu, bana bir gün tekrar gülümseyecek mi diye merak ediyordum.

Escalade, yerleşkenin önünde yumuşak bir şekilde durduğunda sanki yol otuz dakika değil de on yıl sürmüştü. Her zamanki gibi, çantamı alıp kapıyı açtım. Bunu o kadar çok yapmıştım ki ayağımı nereye attığıma bakmadım. Verandanın basamaklarına giden kaldırım kenarının orada olduğunu biliyordum.

Ne var ki ben arabadan inerken botlu ayağım boşluğa denk geldi. Dengemi kaybettim ve öne doğru devrilirken ellerimi kaldırdım. Avuçlarımın üzerinde yere düşerken sırt çantam yana savruldu. Bambi ansızın yer değiştirdi, ben yüzüstü düşersem ezilmemek istermişçesine belime sarıldı.

Amma da yardımcı olmuştu.

Kaldırımı öpmeden önce dengemi sağladım ve kaygan,

kırık taşın üzerinde kaydım. Ellerimin derisi sıyrıldı, küçücük bir sürü acı oku saplandı.

Nicolai göz açıp kapayana kadar Escalade'den çıkıp yanı başıma gelmiş, yüksek sesle sövüyordu. "İyi misin, bücür?"

"Of," diye inledim, hırpalanmış ellerimi yerden kaldırıp dizlerimin üzerinde geriye doğru gittim. Kendimi üç bacaklı bir ceylan gibi hissetmemin dışında bir şeyim yoktu. Kıpırmızı yanaklarla ağızımdan dökülecek küfür selini durdurmak için dudağımı ısırdım. "İyiyim."

"Emin misin?" Eliyle kolumun üst kısmını tutup ayağa kalkmama yardım etti. Nicolai bana dokunduğu an, Bambi pozisyonunu değiştirdi ve boynumun yan tarafına tırmanıp çeneme ulaştı. Nicolai da onu gördü ve başını hızla geriye attı. Bakışlarını gözüme dikerken boğazını temizledi. "Avuçların çizilmiş."

"İyileşir." Birkaç saate kalmadan iyileşecekti. Bambi'nin de bu süre içinde, daha az göz önünde olan bir yere gideceğini umuyordum. Tonlarca neden yüzünden, Muhafızların hiçbiri onu görmekten hoşlanmıyordu. "Kaldırıma ne olmuş?"

"Hiç bilmiyorum." Nicolai kaşlarını çatarak ufalanmış gri taşa baktı. "Yağmur yüzünden olmuştur."

"Tuhaf," diye mırıldandım, çantamı bir su birikintisinin içinde gördüm. Paldır küldür çantamın olduğu yere gidip sert bir şekilde çamurun içinden çektim.

Nicolai arkamdan basamakları çıkıyordu. "İyi olduğundan emin misin? Jasmine'le eline bakması için konuşabilirim."

New York Muhafız klanının bir üyesi olan Jasmine'in neden hâlâ burada olduğunu hiç bilmiyordum. Onunla bir

sorunum falan olduğundan değildi. Ondan yaşça küçük kız kardeşi, Zayne'le bebek yapmak isteyen güzel, safkan gargoye Danika başka bir hikâyeydi. Fakat Roth'la paylaştıklarımızı düşününce onu kıskanmaya hiç hakkım yoktu.

Ama ne zaman o koyu renk saçlı güzelliği görsem aynı ateş kavuruyordu içimi. Çifte standart berbat bir şeydi, ama ne yapayım...

“Gerçekten. Ben iyiyim,” dedim, yerleşkenin göbeğinde bir yerlerde saklı olan Geoff'in kapıları açmasını beklerken. “Hareketlerimin pek zarif olmadığı ortada.”

Nicolai cevap vermedi ve bebek İsa'yla kucaklanası meleklerle şükürler olsun ki ön kapı açıldı. Yerdeki beklenmedik bir çukura basmamak için dikkatli bir şekilde çantamı kapının hemen iç kısmına koydum ve hızla yatak odama çıktım.

Haberler iyiydi. Merdivenden düşmemiştim ve Bambi yüzümden inmeye karar vermişti; şu anda tekrar vücuduma sarılmakla meşguldü.

Trafik ve dışarıda doğaçlama olarak yüzüstü yere kapaklanmam Zayne'le buluşmamı geciktirmişti, botlarımı çıkarırken dikkatimi nasıl antrenmana vereceğimi bilemedim çünkü görünüşe göre beynimdeki devrelerden biri kopmuştu.

Ruhları neden göremiyordum? Ve bu ne anlama geliyordu?

Birisine anlatmam gerekiyordu, Zayne'e anlatacaktım ama babasına değil. Artık Abbot'a pek fazla güvenmiyordum. Annemle babamın kim olduğunu en başından beri bildiğini keşfettiğimden beri bu böyleydi. Hem, onun da bana tamamen güvenmediğinden adım gibi emindim.

Şifoniyerimden eşofmanla tişört çıkarıp yatağın üstü-

ne attım. Odamda sessizce yürürken kotumun düğmelerini açtım ve kazağımı kafamdan geçirip çıkardım. Toplu olmayan saçlarım statik elektrikle çatırdadı ve ince tutamlar havaya kalktı. Zayne ne yapılacağını bilirdi. Çünkü Roth...

Yatak odamın kapısı hızla açıldı ve Zayne içeri daldı. “Nicolai bana senin... Yüce İsa.”

Yatağın yanında, gözlerim uzay mekiği büyüklüğünde açılmış halde donakaldım. Kutsal topraklar. Kazağımı hâlâ tek kolumdan çıkarmamıştım ama üstümde sutyenim, siyah sutyenim ve düğmelerinin yarısı açılmış kotumdan başka bir şey yoktu. Sutyenimin renginin ne önemi vardı bilmiyordum ama orada, ağzım bir karışık açık bir halde kalakaldım.

Zayne kıpırdamadan duruyordu ve Nicolai’da olduğu gibi onu çevreleyen inci rengi parlaklığı da görmüyordum. Ama şu anda Zayne’in *gördükleriyle* daha fazla ilgileniyordum: Sutyenim, siyah sutyenimle önünde duruyordum.

Güzel gözleri kocaman açılmıştı ve gözbebekleri hafifçe dikeydi. Geçenlerde kestirdiği dalgalı sarı saçları hâlâ çiklik elmacıkkemiklerini çevreleyecek kadar uzundu. Dolgun dudakları aralanmıştı.

On yıldır Zayne’le birlikte büyümüştüm. Benden dört yaş büyüktü ve her küçük kız kardeş gibi onu gözümde idoleştirmiştim ama en azından son iki yıldır Zayne’e karşı hissettiklerim hiç de kardeşçe değildi. Bir erkekte kaya sertliğindeki karın kaslarını beğenecek kadar büyüdüğümden beri onu istiyordum.

Ama Zayne asla ulaşamayacağım bir yerdeydi ve daima öyle olacaktı.

O, safkan bir Muhafız’dı ve şu anda ruhunu göremesem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de bir ruhu olduğunu ve o ruhun saf olduğunu biliyordum. Geçmişte benimle süper yakın olmakta bir sorun görmese de ruhu olanları ruh aromalı buzlu içeceğe dönüştürebileceğim düşünülünce, ruhu olan biriyle ilişki kurmam aşırı derecede tehlikeliydi.

Hem babası, onun Danika'yla çiftleşmesini bekliyordu. İyy.

Fakat onun Danika'yla gelecekte potansiyel olarak bebek yapma olayı, tam şu anda bu odadan çok uzakta kalmış gibiydi. Zayne bana, sanki beni daha önce hiç gerçekten görmemiş gibi bakıyordu ve açıkçası değil sutyen, beni mayoyla bile gördüğünü hiç hatırlamıyordum. Kotumun açık önünden görünen kırmızı puanlı külotumu düşünmemeye çalışıyordum.

Sonra da neye baktığını fark ettim.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve kırmızılık bakışlarıyla birlikte boynuma, oradan da daha aşağıya indi. Bambi'nin kuyruğunun omurgam boyunca titrediğini hissedebiliyordum. Belimin etrafına dolanmış ve uzun boynunu göğüslerimin arasına uzatmıştı. Başını, sanki kişisel yastığıymış gibi sağ mememe, kolyemin olduğu yerin tam altına yaslamıştı.

Zayne bakışlarını dövmenin üzerinde gezdirdi ve renğim daha da kırmızıya çalarken yüzümü buruşturdum. Ondan ne kadar farklı olduğumun simgesi Bambi'yi böyle uluorta gördüğünde ne düşünüyordu acaba? Bilmek istemiyordum.

Öne doğru bir adım attı ve bakışları fiziksel okşamaya eşdeğer bir yoğunlukta yukarı doğru çıkarken Zayne tekrar durdu. İçimde bir şeyler kıpırdadı ve utanma duygusu kaybolup yerini kuvvetli bir sıcaklığa bıraktı. Göğsüme bir ağırlık çöktü ve karın kaslarım kasıldı.

Kazağımı tekrar giymem ya da en azından üstümü örtmeye çalışmam gerektiğini biliyordum ama bakışlarında beni hareket etmekten alıkoyan bir şey vardı ve ben... Onun beni görmesini istiyordum.

Artık dolapta gizlenen o küçük kız olmadığımı görmesini istiyordum.

“Tanrım,” dedi nihayet pes bir gürlemeyle. “Çok güzel-sin, Layla. Güzelliğin bir lütuf.”

Kalbim ters takla attı ama kulaklarımda da bir bozukluk olmalıydı çünkü az önce dediğinin bu olmadığını biliyorum. Eskiden bana hoş olduğumu söylerdi ama asla güzel olduğumu, güzelliğimin bir lütuf olduğunu söylememişti. Saçım o kadar açık renkliydi ki beyaz sayılabilirdi, gözlerim ve ağzım yüzüme göre aşırı büyük olduğundan kafayı yemiş bir Kewpie oyuncağına benziyordum. Yani, öyle gudubet falan değildim ama bir Danika da sayılmazdım hani. Onun saçları parlak siyahtı, kol ve bacakları uzun ve zarifti. Göz kamaştırıcı bir kızdı.

Dakikalar önce arabadan *düşmüştüm* ve uzaktan ciddi ciddi bir albino olarak algılanabilirdim.

“Ne?” diye fısıldadım kollarımı, kazağı falan karnımda kavuşturarak.

Başını iki yana salladı, bir yandan da bana doğru yürüyordu, hayır, *yavaşça yaklaşıyordu*; her bir adımı bir amaca yönelikti ve bir dansçının bile kıskanacağı, doğuştan gelme bir zarafete sahipti. “Çok güzelsin,” dedi, gözleri ıslıl ıslıl bir maviydi. “Galiba bunu sana daha önce söylememiştim.”

“Söylememiştin ama ben güzel de...”

“Güzel olmadığını söyleme.” Bakışlarını Bambînin yaslandığı yere bir kez daha indirdi ve dudaklarımin arasın-

dan hafif bir soluk verdim. İlk kez, o tanıdık iblis yanıma harekete geçmemiştir. “Çünkü güzelsin, Layla. Güzelsin.”

Teşekkür ederim cümlesi dilimin ucuna geldi çünkü bu yerli yerinde bir söz olurdu ama elini kaldırıncaya sözcükler ağzımdan çıkamadı. Sutyenimin askısı kolumun üst tarafından aşağıya kaymıştı ve Zayne iki parmağını askının altına soktu. Teni tenime süründü ve tüm vücudum hafifçe ürperdi.

Tuhaf bir sahiplenme duygusu beni etkisi altına aldı. Onu sahiplenme ihtiyacı o kadar derin ve yoğundu ki dizlerimin bağını çözüyor, nefesimi kesiyordu. Sutyen askısını kolumdan yukarıya kaydırırken parmakları tenime süründü. Bu arzu o kadar derindi ki bana ait olduğunu biliyordum ama bir yandan da yabancı bir şeydi. Bir açlık hissediyordum ama...

Bakışlarımız birleşti. Gözbebekleri artık tamamen dikeydi. Ağzım kurumuştı ve bir an için panikle beni öpebileceğini düşündüm. Vücudumun her yanı kaskatı kesilip Bambi'nin omurgamda titremesine neden oldu. Binlerce fantezi kurmuştum; Zayne'le ilgili binlerce fantezi kurmuştum ve bir teki bile beni bu ana önceden hazırlayamazdı. Zayne... O benim için dünyalara bedeldi ve Roth'tan önce...

Roth.

Altın gözlü iblis aklıma gelince nefesim boğazıma takılıp kaldı. Görüntüsü zihnimde kolayca şekillendi: Obsidiyen siyahı saçlar, çıkık ve keskin hatlı elmacıkkemikleri, beni hem zıvanadan çıkaran hem de heyecanlandıran o bilmiş gülümsemesiyle yukarı kıvrılan dudaklar.

Roth'u henüz yitirmişken nasıl burada Zayne'le durup onun beni öpmesini isteyebiliyordum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama ben Roth'a asla gerçekten sahip olmamıştım ve Zayne'le öpüşmem imkânsızdı.

Zayne görünüşe göre büyük bir çabayla bakışlarını benden ayırıp omzunun üzerinden baktı. Yüce Tanrım, kapı açıktı. Herhangi biri buradan geçebilir ve beni orada dikilirken görebilirdi. Sutyenimle, siyah sutyenimle.

Geriye adım atıp telaşla kazağımı başımdan geçirirken yüzüme tekrar ateş bastı. Arkamı dönüp ellerimle statik elektrik yüklü saçlarımı düzelttim. Yüzüm, sanki bir güneş fırtınası sırasında güneşlenmişim gibiydi ve titreyen parmaklarımla kotumun düğmelerini iliklerken ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Zayne boğazını temizledi ama konuştuğunda sesi normalden daha gür ve sertti. “Galiba kapıyı çalmam gerekirdi, değil mi?”

Ona kadar sayıp arkamı döndüm ve rahat bir tavırla omuz silkmek için kendimi zorladım. Hâlâ bana kazağımı giymemişim gibi bakıyordu. “Ben bunu sana hep yapıyorum.”

“Evet, ama...” Çenesini sıvazlarken kaşlarını havaya kaldırdı. “Şey için...şey, öyle baktığım için üzgünüm.” Yüzüm şimdi de güneşe kafa atmışım gibiydi. Yatağın kenarına otururken dudağımı ısırdım. “Sorun değil. Altı üstü bir sutyen, değil mi? Büyütecek bir şey yok.”

Yanıma oturup başını bana doğru eğdi. Altın rengi gür kaşları, gözlerini gizliyordu. “Evet, büyütecek bir şey yok.” Durakladı, sonra da bakışlarını üzerimden çektiğini hissettim. “Nicolai dışarıda düştüğünü söyledi, ondan buraya geldim.”

Aman Tanrım. Utanç verici düşüşümü unutmuştum.

“İyi misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ellerimi kaldırdım. Avuçlarım çizik içinde ve pembeydi. “Evet. İyiyim. Ama kaldırım iyi değil. Kaldırıma ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Uzanıp sağ elimi tuttu. Başparmağını nazikçe çiziklerin üzerinde gezdirdi. “Bu sabah avdan döndüğümde böyle değildi.” Yüzüme bakarken kirpikleri yükseldi. “Jasmine’le ellerine bakması için konuştun mu?”

Elimi tutması ne kadar hoşuma gitse de iç çekerek elimi kurtardım. Jasmine’in şifalı otlar falan konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı. “Ben iyiyim. Bu çizikler yarına kadar kaybolmuş olacak, biliyorsun.”

Bir saniye bana baktı, sonra da tek dirseğinin üstünde yatağıma uzandı. “Buraya bu yüzden geldim. Söylediğinden daha kötü yaralandığını ve o yüzden antrenman odasına gelmediğini sandım.”

Ona doğru döndüm, diğer koluyla uzanıp Bay Sümüklü’yü yakalayışını izledim. Bay Sümüklü’yü aramıza koyup dik oturttu ve benim ağzım kulaklarıma vardı.

“Nicolai, arabada tuhaf davrandığını da söyledi,” diye ekledi bir saniye sonra.

Muhafızlar haftalık bingo toplantılarındaki yaşlı tavuklar gibi dedikodu ediyorlardı ama benden şüphelenmek için haklı gerekçeleri vardı. “Bugün bir şey oldu.”

Büyük eli, oyuncak ayının üstünde durdu ve gözlerini gözlerime çevirdi. “Ne oldu?”

Sutyen ve yarı çıplaklık olayını kafama sonra takmak üzere bir kenara bırakıp ona yaklaştım ve hâlâ açık olan kapıya dikkat ederek sesimi alçalttım. “Nasılını ya da nedenini bilmiyorum ama biyoloji dersinde görüşüm tuhaflaşmaya başladı.”

Kaşlarını çattı. “Şunu adamakıllı bir anlatsana.”

“Mesele, ruhlar. Biyoloji dersinde auraların...bir yanıp bir söndüğünü fark ettim, sonra da öğle yemeğinde tamamen kayboldular.”

“Tamamen mi?”

Başımınla onayladım.

Zayne tek bir seri hareketle doğruldu. “Hiç ruh göremiyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Benimkini bile mi?”

“Hiç ruh göremiyorum.” Gerçekten kafama dank ettiğinde nabzım hızlandı. “Hiç kimseninkini. İblislerdeki gibi. Etraflarında hiçbir şey yok.”

Bacaklarını yukarı çekip bağdaş kurdu ve bana doğru eğilip alçak sesle konuştu. “Bu da daha yeni oldu. Yanıp söniyorlardı, sonra da gittiler. Öyle mi?”

Karnıma küçük kramplar girerken başımı tekrar aşağı yukarı salladım. “Öğle yemeğinde gözlerimin arkasına keskin bir acı saplandı ve gözlerimi kapattım. Yeniden açtığımda bütün auralar gitmişti. Aynen öyle oldu.”

“Başka bir şey olmadı mı?” Başımı iki yana sallayınca kalbinin üzerinde bir noktayı ovuşturdu. “Hiçbir... Hiçbir iblisle bağlantı kurmadın mı?”

“Hayır,” dedim hemen. “Öyle bir şey olsa sana hemen söylerdim.”

Bir an için yüzünde gergin bir ifade belirip kayboldu ve yüreğim burkuldu. Tabii ki ona hemen söylememi beklemezdi. Roth konusunda ona iki ay boyunca yalan söylemiştim.

“Sözüme inanman için hiçbir neden yok ve ben... Ben seni daha önce kandırdım.” Başını çevirince güçlkle yutkundum. Çenesinde bir kas seğirdi. “Bunun için özür dileirim ama doğru şeyi...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bize onu anlatmamakla ve *Süleyman’ın Anahtarı’nı* aramakla doğru şeyi yaptığını sanmıştın,” dedi sessizce ve *onun* adını söylemeden. “Bunu anlıyorum. Bunu sana karşı kullanmamaya çalışıyorum.”

Bacaklarımı göğsüme çektim. “Biliyorum.”

Bana baktı ve birkaç saniye sonra ifadesi yumuşadı. “Tamam. Başka bir şey olmadı demek? Peki.” Başını iki yana sallarken uzun bir nefes verdi. “Bilmiyorum. Soracak kimse de yok ki. Başka bir...”

“İblis mi?”

“Evet, iblis. Etrafta senin yapabildiklerini yapan başka bir iblis yok, o yüzden bu bize üzerinde çalışacak çok az şey bırakıyor.”

Annem ruhları görebiliyormuş ya da en azından Roth böyle demişti. Gerçi anneme soracak halim yoktu çünkü an itibariyle cehenneme zincirlenmişti.

“Belki sadece geçici bir durumdur,” dedi, uzanıp neredeyse yüzüm kadar beyaz olan açık sarı saçımı geriye atarak. “O zaman kesin emin olana kadar telaş yapmayalım. Tamam mı?”

Kendimi başımı evet anlamında sallarken buldum ama telaş yapmaya başlamıştım bile. “İşaretleme yapamayacağım.”

Zayne başını yana eğdi. “Son zamanlarda işaretleme yapmıyordun ki zaten, o yüzden bu endişeleneceğin son şey, Layla böceği.”

“Abbot’a söylemezsin, değil mi?”

“Söylememi istemezsen söylemem.” Durakladı. “Ama neden onun bilmesini istemiyorsun?”

Omuz silktim, babasından konuşmayı hiç istemiyordum. Zayne babasını seviyor, ona güveniyordu.

Zayne beni birkaç saniye seyrettikten sonra yan tarafına uzandı. Elini bana uzatıp gülümsedi. “Antrenmanı iptal etmeye ne dersin?”

Antrenman önemliydi. İblislerle karşılaştığımda kıcıma tekme yememe engel oluyordu ama başımı sallayıp onayladım. Elini tutup beni yanına çekmesine izin verdim. Orada, ben sırtüstü, Zayne yan dönmüş halde birkaç dakika uzandık.

Çiziklere bastırmamaya dikkat ederek elimi tuttu. “Son zamanlarda krizler ne âlemde?”

İç çektim. “Aynı.”

Bir duraklama oldu. “Son günlerde normal yiyor musun?”

Kaşlarımı çatarak başımı yana çevirip ona baktım. “Neden soruyorsun?”

Hemen cevap vermedi. “Zayıfladın, Layla.”

Omuz silktilim. “Galiba iyi bir şey bu.”

“Kilo vermene gerek yoktu.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. “Son iki haftanın senin için zor olduğunu biliyorum.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü ve boğazıma bir duygu yumağı düğümlendi. Son iki haftadır ışıkla ve sıcaklıkla birkaç saniyem geçmiş olsa da kayıp hissi ve karanlıkla saatlerim geçmişti. Daha önce asla bana bu kadar yakın birini kaybetmemiştim, kaybettiysem de hatırlamıyordum. Nasıl yas tutacağımı, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Roth’u özlemek, hayalini kurmaya cesaret edemediğin bir hayata açılan kapının yüzüne kapanmasını izlemek gibiydi.

Şu anda neler yaşıyordu acaba? İşkence çekiyor muydu? Bir şekilde iyi sayılabilir miydi? Bu soruları o kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çok düşünmüştüm ki artık zihnimde sürekli bir yankıya dönüşmüştü.

“Biliyorum, ona değer veriyordun,” dedi Zayne, parmaklarını parmaklarımdan geçirerek. “Ama beni unutma. Yanındayım. Hep de yanında olacağım.”

Nefesim bir hıçkırıkla kesildi.

Başını eğdi ve bir saniye sonra dudaklarını yanağımda gezdirdi. Ruhu olanlara yapabileceklerimi bilenlerin arasından sadece Zayne bana bu kadar yaklaşma cesareti gösteriyordu. “Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım, o tanıdık yanmayı hissedince gözlerimi kapattım. “Unutmam.”

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün öğle yemeğinde hâlâ hiç ruh görmüyordum ama İngilizce dersinde *Romeo ve Juliet*'teki gözü kara aşkın sonuçları üzerine konuşan öğretmene dikkatimi veriyormuş gibi yaparken aklıma bir fikir geldi.

Günlerdir tek bir iblis görmemiştim ve belki onlarda da bir şeyler değişmişti. Bu mantıklıydı. Yani biraz... İnsanların ruhu aniden yok olduysa belki de her şeyden önce ruhu olmayan iblislerde de bir farklılık görecektim.

Stacey brokolisinden çatlak bir gülen surat yaparken, Nicolai'ya beni Dupont Meydanı'ndan alması için kısa bir mesaj attım. Uyandığında mesajı alırdı ve bana olanların farkında olmadığından bu ona tuhaf gelmeyecekti. Zayne için farklı bir hikâye olacaktı ama eve gidince onu bilgilendirecektim.

“Bugün biyoloji sınıfında heyecanlı bir şey olmadı mı?” diye sordu Sam, plastik çatalını brokolisine saplayarak.

Stacey başını iki yana salladı. “Hayır, ama Bayan Cleo derse gelmedi.”

“Muhtemelen zavallı kadına inme inmiştir.” Tabağımdaki sebzeleri iterek gizemli etin etrafında gezdirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bugün vekil öğretmen geldi, Bay Tucker diye biri.”

Stacey ağzı kulaklarında bana baktı. “Üstelik adam hem seksiydi hem de genç.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sam. Stacey cevap vermeden Sam masanın karşısına uzandı ve başparmağını Stacey’nin yanağında gezdirdi.

Stacey kıpırdamadan durdu.

Ben donakaldım.

Sam parmağını tekrar Stacey’nin yanağında gezdirirken ağzı kulaklarına vardı. “Aldım.”

“Aldın mı?” diye mırıldandı Stacey.

Ben gülümsemeye başladım.

“Kırpik,” diye açıkladı Sam, bakışlarını Stacey’nin üzerinden ayırmadan. “Kırpiklerinin gözlerini tozlardan koruduğunu biliyor muydun?”

“Hıhı.” Stacey başını salladı.

Sam kıkırdadı. “Hayır, bilmiyordun.”

Sam’in bakışını yakalayınca güldüm. Konu Stacey olunca Sam’in nihayet biraz güven kazanmaya başlaması hoşuma gidiyordu. İki yıldır Stacey’den feci halde hoşlandığı belliydi.

Bu aklıma bir fikir getirdi. Tuhaf iblis yeteneklerini bir kenara bırakıp dışarı çıkmak ve... Normal bir şeyler yapmak iyi olurdu. “Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz?”

Stacey, gür perçemlerini alnından çekerek gözlerini kırıştırdı. “Hem cumartesi hem pazar erkek kardeşime bebek bakıcılığı yapacağım. Neden?”

“Sinemaya falan gidebiliriz diye düşünmüştüm.”

“Şükran Günü tatilinin çoğunda özgürüm.” Sam’e şaşırtıcı derecede utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ya sen?”

Sam, suyunun kapağıyla oynuyordu. “Ben her zaman

özgürüm.” Koyu renkli gözlerini bana çevirdi. “Neden Roth’u davet etmiyorsun?”

Mideme bir sancı saplandı. Ağzımı açıtıysam da hiçbir şey söyleyemedim. Eğlenceli zaman geçirme olasılığı yüzüme feci bir şamar gibi inmişti.

Sam, Stacey’ye baktı. “Şey, galiba yanlış bir şey söyledim. Siz artık birlikte takılmıyor musunuz? Ben sadece onun başka bir okula falan gittiğini sanmıştım.”

Tanrım, durum keşke böyle olsaydı. “Onunla... Bir süredir konuşmadım.”

Sam irkildi. “Ya. Üzgünüm.” Bakışlarını boş tabağına dikti.

Stacey konuyu hemen tekrar sinemaya getirdi ve bir sonraki dersimiz için ayrıldıktan sonra Stacey, benimkinin yanındaki dolaba yaslandı; dudakları şefkatli bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. “Sam sosyal beceriler konusunda hiç iyi değil, biliyorsun, değil mi?”

Dolaptan tarih kitabımı çıkarırken alaycı bir şekilde güldüm. “Gelişme gösteriyor gibi.”

“Bebek adımlarıyla.” Kıkırdadı ama kıkırdaması hemen silindi. “Olanları bana anlatırsın diye umdum ve yeterince bekledim. Roth’la sana ne oldu böyle? Birbirinize deliler gibi âşıktınız. Geceyi onunla geçirecektin, yakayı ele verdiniz ve...”

“Gerçekten bunu konuşmak istemiyorum,” dedim dolabımın kapısını kapatarak. Dört bir yanımda öğrenciler dolanıyordu. Onları parlak ruhları olmadan görmek tuhaftı. Ellerimi siyah taytımaya sürdüm. “Bence daha bunun için...”

“Zor mu? Çok mu erken? Anladım.” Başını yana eğip derin bir nefes aldı. “Peki ya Sam?..”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Konu daha güvenli bir yere kayınca gülümsedim. “Evet?”

“Tamam.” Bana doğru eğildi. Ansızın içimde bir umut dalgası yükseldi. O kadar güçlüydü ki geriye adım attım. Stacey’nin koyu renk gözleri parlarken içimdeki beklenti sönüp gitti. “Tamam. Bana mı öyle geldi yoksa Sam demin bana asıldı mı?”

Başımı iki yana sallayıp o tuhaf hissi başımdan savdım. “Bence asıldı.”

“Film önerisi çok yerinde bir taktikti.” Yanımda yürümeye başladı. “Bu konuda seninle gurur duyuyorum.”

“Neden ona bir yerlere gitmeyi teklif etmediğini anlamıyorum.” Tarih sınıfına yaklaşırken yavaşladım. “Daha önce bu konuda sorunun olmamıştı.”

“Biliyorum.” Başını arkaya atıp kaşlarını çattı. “Ama o farklı. O, Sam. Bilgisayarlar, kitaplar ve ineklere özgü şeyler ilgisini çekiyor.”

Güldüm. Sam koca bir inekti, ama sevimlisinden. “Sen peki?”

İç çekti, sonra da kocaman gülümsedi. “Ben onunla ilgileniyorum.”

“O zaman tek önemli olan bu, değil mi?”

“Galiba.” Stacey kendine baktı, uzun hırkasının altına giydiği askılı atletini aşağıya çekip memelerini ortaya çıkardı. “Sanat dersinde memelerle ilgilendiğini keşfedecek. Bana şans dile.”

“Bol şans.” Göğüs çatalına baktım. “Gerçi ihtiyacın yok ama.”

Göz kırptı. “Biliyorum.”

Stacey zıplayarak uzaklaşırken ben sınıfa girmek için topuğumun üzerinde döndüm ve durdum. Kaşlarımı şaş-

kınlıkla kaldırdım. Tuvaletlerin orada bir oğlanla bir kız işi pişiriyordu. O kadar ki kim olduklarını ve birinin nerede bittiğini, diğ erinin nerede başladığını anlayamıyordum. Duvara yaslanmışlardı. Kız, bacağı nı oğlanın beline dolamıştı ve kalçaları... Çüş.

Galiba bebek yapmak üzereydiler.

Başları fena halde derde girecekti. Bu tarz şeylerin uluorta yapılması kesinlikle yasaktı. El ele tutuşmak bile öğretmenlerin tepkisini çekiyordu.

Ama... Ama tek maç kazanmamış futbol takımımızın saygın lideri Koç Dinkerton tam önlerinden yürüyüp gitti. Kılını bile kıpırdatmadı. Çift, kızlar tuvaletine girdiğinde bile hiçbir tepki vermedi.

Neler oluyordu yahu?

Dersten sonra Dupont Meydanı'nın kalabalık kaldırımlarında yürürken boğazlı kazağımın içine iyice gömüldüm. Ceket giymek çok daha akıllıca olurdu. Kot etek ve tayt, soğuk havayı ve nemli rüzgârı engellemiyordu ama dışarı çıkmayı planlamamıştım.

Dört bir yanımdan insanlar akıp geçiyordu. Hiçbirinin ruhu görünmüyordu. Doğaçlama deneyime başlayalı iki saat olmuştu ve bunun tam bir fiyasko olduğunu söyleyebilirdim. Bir telefon direğinin etrafında oyalanan birkaç Zebani gördüğümü sandım; Zebaniler elektronik eşyalarla, inşaat alanlarıyla, ateşle oynamayı severlerdi ama emin olmak zordu. Hiç sorun çıkarmamışlardı ve onları kalabalıktan ayırt edecek hiçbir şey yoktu. Belki de sadece sokağın karşısına geçmeyi bekleyen birkaç insandı gördüğüm.

Akşam karanlığı şimdiden şehrin üzerine çökmeye başlıyor, sokak lambalarının bir yanıp bir sönmesine ne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

den oluyor ve yolların kenarında sıralanmış yeni ve eski binalara suratsız gölgeler düşürüyordu.

Çantamı kalçama yakın tutarak ve vitrinlere yakın yürüyerek parka doğru hızla ilerledim. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama paranoya benimle yürüyen arkadaşım. Önceden, iblislerin kökünü kazımak için ruh görme yeteneğime bel bağlayabiliyordum ve mesele iblisleri ortaya çıkarmak olunca diğer Muhafızların sahip olduğu doğal yeteneklerin sıkıntısını çekmiyordum. Arada bir ensemde tuhaf bir ürperti geziniyordu ama bunun, bir iblisin varlığına işaret edip etmediğini bilmiyordum. Bu daha çok takip edildiğinizde hissettiğiniz şeye benziyordu.

Yanımdan geçtiğim herkes, potansiyel bir Taklitçi ya da Üst Düzey iblis olabilirdi. Belki de iblisleri diğer Muhafızlar gibi sezemiyordum. Tanrım, eğer öyleyse bu berbat olurdu. Bunun söz konusu olup olmadığını hemen öğrenmeliydim ama beni öldürmeye çalışmayacak bir grup iblisi nereden bulacaktım ki?

Başka muhteşem bir fikir daha aklıma geldiğinde tökezledim.

Palisades'te Roth'un oturduğu apartman... Orası hınca hınç iblis doluydu ama oraya dönebilir miydim? Onun yaşadığı yere o kadar yakın olmanın ortaya çıkaracağı bütün o duygularla yüzleşebilir miydim? Belki yarın okuldan sonra Zayne'i benimle gelmesi için ikna edebilirdim. Bu pek hoşuna gitmese bile... Hatırım için yapardı.

Ya da belki de yarın uyanınca ruhları yeniden görebilecektim.

Tanrım, kaç kez Muhafız standartlarına göre normal olmayı dilemiştim? Şimdi öyle olmaya daha çok yaklaşmışken kendimi ülser hastası ediyordum ve...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koyu bir gölgeden ibaret bir form ansızın belirdi ve çılgılık bile atmama fırsat vermeyecek kadar hızlı hareket ederek ara sokaktan dışarı süzüldü. Bir saniye önce sokakta yürürken, kendimi bir anda karanlık, daracık bir ara sokakta buldum. Bir öfke patlaması içimi tutuşturdu, sonra o mengene gibi eller beni bırakınca bu his de yerini buz gibi, çıplak bir dehşete bıraktı. Birkaç metre geriye uçtum. Soğuk zemine popo üstü otururken sırt çantam bir çöp konteynırına çarptı.

Afallamış halde önüme düşen sarı saçlarımın arasından baktım ve gözbebekleri dikey bir çift parlak, mavi gözün bana baktığını gördüm.

“İblis,” diye tısladı, bir elinde çentikli bir bıçak tutuyordu. “Cehenneme geri dönmeye hazırlan.”

Dördüncü Bölüm

Hadi canım.

Bir an için yerimden kıpırdayamadım. Bu, insan formunda, yani zar zor insan formunda ve daha önce hiç görmediğim bir Muhafız'dı. O bıçağı nereye saplamayı planladığını biliyordum. Muhafızlar, iblisleri kalplerinden bıçaklayarak cehenneme geri gönderirlerdi.

Kafalarını uçurmak da işe yarıyordu.

Bir anlık felç eden korku yerini içgüdüye bıraktı. Saatler süren kaçma antrenmanları devreye girdi. Popomdaki acıyı umursamadan ayağa sıçradım. Ben yana kaçarken feci keskin bıçak havada bir kavis çizdi.

“Bekle!” dedim, üstüme atlayınca geriye sıçradım. “Ben iblis değilim.”

Muhafız alaycı bir tavırla gülümsedi. Genç görünüyordu ve yüzü tanıdık gelmemiştir. Demek ki D.C. klanının üyesi değildi. “Beni aptal mı sanıyorsun? Onlar gibi kötü kokuyorsun.”

Kokuyor muydum? Kendimi koklama isteğime direnecek yeşil çöp konteynırının etrafından dolaştım, onu ikna edebileceğimi umut ediyordum. “Ben yarı iblisim. İsmim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Layla Shaw. Şeylerle birlikte yaşıyorum...”

Hızla öne fırladı ve ben fırlıdak gibi etrafımda döndüm. Bıçak birdenbire indi ve kazağımı delip kolumun üst kısmındaki deriyi kesti. Sinir uçlarımda yakıcı bir acı patlayınca çığlık attım.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki durdurmak mümkün değildi.

Doğuştan gelen dönüşme dürtüsü beni etkisine aldı; cildim sınımsız gerilmişti ki Bambi tenimde dinlendiği yerden çıktı. Havaya döküldü, Muhafız’la benim aramda asılı küçük siyah noktacıklardan oluşmuş bir kütle halindeydi.

Déjà vu duygusu yüzüme bir şamar gibi indi.

Noktacıklar ara sokağın zeminine düşüp birleşerek göğsüne yükselen, yılan biçimi alan yoğun bir kütle oluşturdu.

Bambi’yi daha önce hiç bu kadar büyük görmemiştim.

Benden daha uzun ve Muhafız kadar iri olan Bambi saldırıya hazırlanarak geri çekilirken tısladı.

Muhafız yana adım atıp çömelirken sövdü. Vücudu deşismeye başladı, geniş göğsündeki tişörtü gerilip yırtıldı. “Yarı iblis mi? Sihirli bir hayvanın da var.”

“Evet, ama düşündüğün gibi değil.” Bambi’ye doğru sendeleyerek ilerlerken kolumdan kan damlıyordu. Bambi ağzını açıp elim büyüklüğündeki dişlerini ortaya çıkarınca kalbim deli gibi atmaya başladı. Ara sokağın ağzına baktım. Her an birisi buraya gelebilirdi ve Muhafız’ı açıklamak çok güç olmazdı ama askeri cip büyüklüğünde bir yılan başka bir hikâyeydi. “Lütfen. Bırak açıklayayım. Ben kötü biri değilim.”

“Bir iblisten ilk kez duymuyorum bunu.” Muhafız, Bambi’nin etrafında daire çiziyordu, bir yandan da derisi koyu griye dönüyordu.

Bambi saldırdı ve Muhafız doğrudan bir darbeden kıl payı kurtuldu. “Bambi! Yapma!” diye emrettim.

Yılan bir kez daha geri çekildi, güçlü vücudu kıvrılıp kasılıyordu. “Muhafız’ı yeme!” dedim acıdan zar zor nefes alarak. “Hepimizin ihtiyacı olan...”

Muhafız ileri atıldı ve üstüne saldıran Bambi’nin altından dönerek geçti. Yarı insan, yarı gargoye formunda hemen kalktı. Bıçağın havada savrulduğunu gördüm. Yerden kalkıp ona doğru yalpalayarak yürüdüm. Bıçağı aşağıya doğru savurduğunda eğilip kolunun altına girdim. Etrafımda dönerek ayağımla sırtına vurdum. Muhafız tek dizinin üzerine çöktü.

“Lütfen dur,” dedim soluk soluğa. Tren kazasından farksız bu rezalete hâlâ bir son vermeye çalışıyordum. “Biz aynı...”

Muhafız etrafında döndü ve bana tekrar saldırdı.

Ama başaramadı.

Yılan doğruca Muhafız’ın kafasına doğru ilerleyen bir kurşun gibi fırladı. “Bambi!”

Artık çok geçti.

İlk tiz çılgılıkta muhallebi çocuğu gibi gözlerimi sımsıkı kapattım. Ara sokağı art arda duyulan mide bulandırıcı çatırtı sesleri doldururken midem döndü. Topuğumun üzerinde dönerek ara sokağın ağzına baktım. Burada olup bitenlerden bihaber olan insanlar her iki yöne yürüyordu.

Pes bir yutma sesi geldi. Büyük ihtimalle kusacaktım. Başımı eğip aşağıya baktım; elimi sol kolumun üstüne koydum, koluma bir acı saplanınca yüzümü buruşturdum. Kazağım koyu renkli olduğu için kan belli olmuyordu ama elime damlıyordu. Dudağımı ısırdım, üzerime bir uyuşukluk dalgası çökerken gözlerimi kapattım.

Kahretsin, söz konusu ara sokaklar olunca şansım ya-ver gitmiyordu.

Bambi kalçamı burnuyla dürttü. Derin bir nefes alarak ona döndüm. Kırmızı, çatallı dili havada kıvrıldı ve Bambi beni tekrar dürttü. Bakışlarımı ara sokaktaki gölgelere indirdim. Farelerden başka sadece ikimiz vardık.

“Aman Tanrım,” diye soluk verdim, Bambi’nin kafasını beceriksizce severek. “Cidden bir Muhafız’ı yedin.”

Hayatım çok daha karmaşık bir hale gelmişti.

Çantamın dibinde eski bir ipek fular bulmayı başardım. Fuları, elimdeki kanı silmek için kullandıktan sonra olur da Nicolai’nin deri koltuklarının her yerine kanım damlar diye top haline getirip el altında tuttum.

Ona hiçbir şey söyleyemedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Bir Muhafız beni öldürmeye çalıştı. Burada kan kaybından ölebilirim. Ah, aklıma gelmişken, Bambi, Muhafız’ı akşam yemeği niyetine yedi. Evet, ortalığa koca bir bomba bırakmaktan farkı olmazdı bunun.

O yüzden, Nicolai ortaya çıktığı an bayılmamaya odaklandım. Eve varır varmaz Zayne’i bulacaktım ve... Ondan sonrasını Tanrı bilirdi.

İhtiyacım olan şey, MKKP idi. Yani, Muhafız Katilleri Koruma Programı.

Her çukura girdiğimizde inlememe engel olmak için dişlerimi sıkıyordum. Yerleşkeye vardığımızda kendimde değil gibiydim. Kesik o kadar da derin olamazdı. En azından olmadığını umuyordum ama kolum soğuk bir et parçası gibi değildiyse ne olayım.

Aceleyle içeri girdim ve antrede kayarak durdum. Gür erkek sesleri evin her köşesinden yankılanıyor gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafam karışmış halde oturma odasına baktım.

Jasmine orada duruyordu, kollarını gür kestane rengi saçlı, uzun boylu bir erkek Muhafız'a dolamıştı. Muhafız, kızları Izzy'yi kucağında tutuyordu. İki yaşındaki çocuk insan formundaydı ama iki koyu renkli boynuzu, kızıl buklelerinin arasından, kanatları da pembe tişörtünün arkasından çıkmıştı. Izzy'nin ikiz kardeşi Drake ise erkek Muhafız'ın bacaklarına tırmanıyor, her zıpladığında homurdanıyordu.

Dez geri dönmüştü.

Demek ki Jasmine'le Danika yakında eve döneceklerdi çünkü klanlarının üyeleri geri dönmüştü ve güvenlik nedenlerinden dolayı burada kalmalarına gerek yoktu. Yaşasın.

Bakışlarını etrafta gezdirirken yakışıklı yüz hatlarının da garip bir ifade belirdi. Bakışlarını bana dikince omuzları biraz gevşedi ama yüzündeki o tuhaf gerginlik kaldı.

“Layla,” dedi, Izzy'yi Jasmine'e verirken gülümsedi, eğilip Drake'i aldı ve kocaman göğsüne yasladı. “Seni gördüğüme sevindim.”

Çantamı antredeki küçük masanın yanına koyarken gözlerimi yavaşça kırptırdım. Hâlâ fuları elimde tutarak gülümsedim. “Selam. Ne var... Ne yok?”

“İyi. Sen biraz...”

Sesler yaklaştı ve Abbot'ın kütüphanesinin kapıları açıldı. Sanki bir sisin içinde hareket ediyormuşum gibi döndüm. Tanımadığım bir diğer Muhafız dışarı çıktı ve beni görünce durdu. Ara sokaktaki Muhafız ve Dez gibi o da gençti. Muhtemelen yirmilerinin ortasıydı.

“Bu da nesi?..” dedi, arkasına uzanarak.

“Ah, Tanrı aşkına, eğer bıçak çekseydi genel olarak hayattan vazgecektim.

“Maddox.” Dez öne adım attı, Drake’e sımsıkı sarıldı, Drake de tombul parmaklarıyla babasının saçına yapıştı. “Bu, Layla.”

Dez’in sesindeki ikaz, Maddox’ın omurgasından aşağı çelik dökülmüşçesine kaskatı kesilmesine yol açmıştı. Başını kısaca öne salladı, sonra da sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi benden uzak durmaya çalışarak yanımdan geçti.

“Tomas’ı gördün mü?” diye sordu Maddox, göz ucuyla beni izleyerek. “Şehre gitmişti. Geri döndü mü?”

“Hayır,” dedi Dez, Drake’i yukarıya kaldırarak. Arkasında duran Jasmine beni süzerken kaşlarını çatı. “Yakınlarda yaralı bir kuş var,” diyen sezgilerinin hareketle geçtiğinden emindim. Acayip iyi bir şifacıydı ve buna umutsuzca ihtiyacım vardı ama buradan çıkmam gerekiyordu “Birazdan burada olacağından eminim,” diye sözü-nü bitirdi Dez.

İçim sıkılarak, aklıma Tomas’ın kim olduğu...ya da eskiden kim olduğuyla ilgili çok kötü bir fikir geldi. Aman Tanrım. Ayaklarımı sürüyerek merdivene doğru yürüdüm ama Zayne’in gür, boğuk kahkahası dikkatimi çekti.

Zayne, bizim kadrolu bilgisayar kurdu gargoye Geoff ve babasıyla birlikte kütüphanedeydi. Klan üyelerimizden bazıları da oradaydı. Abbot masasının arkasında oturmuş, parmaklarının arasında bir puroyu yuvarlıyordu. Puroyu yakmamıştı. Asla puro içmezdi, sadece elinde tutmayı seviyor gibiydi.

Zayne kapıya sırtı dönük bir halde, güzel, koyu renk saçlı bir kadın Muhafız’ın yanında duruyordu; kadın, en iyi günümde bile bana kendimi sıradan hissettirebilecek kadar güzeldi. Danika, Zayne’e yaslanmış, klan üyelerin-

den birinin anlattığı bir hikâyeye gülümsüyordu.

Bunun ne tür bir hikâye olduğunu bilmiyordum. Hikâyelere asla dahil edilmezdim. Son zamanlarda Abbot'ın kütüphanesinde bulunma nedenim sadece bu ya da şu konuda nutuk dinlemek içindi.

Koridorda dururken ayaklarım bir tuhaf olmuştu. "Zayne?" Sesim de bir garip çıkmıştı. Mendil daha çok ıslanmıştı.

Arkasını dönen Zayne'in yüzündeki gülümseme dondu. "Layla?"

Muhtemelen ölüm tarafından çiğnenmiş, sonra dışarı tükürülmüş gibi duruyordum. Danika'ya huzursuz bir bakış attım, Abbot'a ise bakmaya cesaret edemedim. "Se... seninle bir saniye konuşabilir miyim? Yalnız olarak?"

"Evet. Bir saniye bekle." Danika'ya, sonra da ona çok büyük ihtimalle şu bakışı atan babasına döndü. Hani şu, *sakın Danika'nın, gelecekteki çocuklarının annesinin yanından gideyim deme*, diyen bakış. "Geri döneceğim."

Danika dudaklarını kemirerek başını salladı. "Sorun değil. Sen iyi misin?"

Bu soruyu bana sormuştu ve galiba olumlu bir şeyler söyledim. Zayne'i beklemeden topallayarak Jasmine'in yanında duran Dez'le yeni çocuğun yanından geçtim. Oturmazsam düşecektim.

İyi durumdaki elimle tırazzanı kavrayıp basamakları çıkmaya başladım. Zayne tam yanımdaydı, konuşurken başını eğdi. "İyi misin?"

"Şey..." Birkaç basamak kaldı. Birkaç basamak kaldı. "Pek sayılmaz."

Bana yaklaşık nefes aldı. "Kan kokusu alıyorum. Bir yerin kanıyor."

“Sayılır,” dedim tiz bir sesle. Şüphesiz alarmı çalmak için arkasını dönmeye kalkınca, “Daha bir şey söyleme. Lütfen,” dedim.

“Ama...”

“*Lütfen.*”

Zayne sessizce sövdü ama basamakları çıkmaya devam etti. “Ne kadar kötü?”

“Şey...”

İkinci katı da çıktık ve gözden kaybolduğumuzda Zayne eğilip beni kollarına aldı. Başka zaman olsa kriz geçirirdim ama kanamam olduğu ve acı çektiğim için sesim çıkmıyordu.

“Biraz detay ver bana,” dedi, doğruca odaya -benimkine değil, *onunkine*- yönelerek. Bu biraz dikkatimi dağıtmıştı, bu arada beni göğsüne çekip kapıyı açtı. “Konuş benimle, Layla. Korkmaya başlıyorum.”

Ayakucuyla vurarak kapıyı arkasından kapatınca kendimi konuşmak için zorladım. “Galiba bıçaklanmış olablirim.”

“Galiba mı?” diye bağırdı.

“Tamam. Bıçaklandım.”

“Tanrım.” Beni yatağın kenarına oturttu. Omuzlarının üzerinde duvardan duvara uzanan kitaplığı tıka basa kitap doluydu. “Neresi? Nerede?” Ama gözleri ve elleriyle aramaya başlamıştı bile. Kolumun üst kısmına geldiğinde bağırdım. “Lanet olsun.” Elini geri çektiğinde parmakları kana bulanmıştı. “Nicolaï’a neden söylemedin?”

“Çok kötü değil, değil mi?” Başımı eğip aşağıya baktım ama siyah kumaş, hasarı gizliyordu.

Zayne ıslak uları benden aldı ve tahta zemine attı. “Bilmiyorum. Üstünü çıkarmam lazım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım.

Koluyla saçını geriye atarken bana donuk bir bakış attı. “Ayrıca bana bunun nasıl olduğunu anlatman gerek.”

“Dupont Meydanı’nın yakınındaydım... Cidden üstümü çıkarman gerekiyor mu?” diye sordum Zayne kazağımın ucuna uzanınca.

Zayne başını kaldırıp baktı, mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu ve normalde altın rengi olan teni bir-iki ton daha soluktu. “Evet. Yarayı görmeme engel oluyor.”

“Ama...”

“Daha dün seni sutyeninle gördüm. Hatırladın mı?” Zayne bunu söyleyince utanmayla ilgili savım geçersiz kaldı. “Dupont civarında mıydın?”

Başımı öne salladım, Zayne kazağımı çıkarırken güçlkle yutkundum. “Dışarıda iblisleri tespit etmeye çalışıyordum. Etraflarında farklı bir şeyler görebilecek miyim diye bakıyordum.”

“Lanet olsun, Layla, bana sorabilirdin. Seninle geldim.”

Kafamdan ve sağlam kolumdan çıkardığı kazak, buruşturduğum yüzümü gizliyordu. “İblise müdahale etmeyecektim.”

“Evet, iblisin sana müdahale ettiği ortadayken bunun bir önemi yok.” Kazağı sol kolumdan hafifçe indirirken pembe dantel sutyenime göz ucuyla bile bakmadı.

Zayne yaraya uzanınca kesik bir nefes aldım.

“Üzgünüm,” diye homurdandı.

“Bana müdahale eden bir iblis değildi.” Yara, kızarmış ve kanlıydı ve bakışlarımı yaradan güçlkle ayırıp dikkatimi Zayne’in eğik başına verdim. “Hatta iblis gördüğüm-den bile emin değilim.”

Kazağı tamamen çıkarırken sessiz kaldı. Uzanıp yorganı aldı ve ön tarafıma örttü. “O zaman bunu sana kim yaptı?”

Yaralı olmayan kolumu yukarı kaldırıp parmaklarımı kolyeye doladım. “Bir Muhafız.”

Başını hızla bana doğru kaldırdı ve dudakları aralandı. “Sana bunu yapan bir Muhafız mıydı?”

“Evet. Onu daha önce hiç görmemiştim,” dedim, derin bir nefes aldım Zayne yarayı nazikçe incelerken. “Nicolai’yla buluşmaya giderken beni yakaladı. Aniden ortaya çıktı. Ona kimse için tehdit olmadığımı anlatmaya çalıştım ama bana saldırdı.”

“Kahretsin. Demir bıçak kullanmış.” Zayne kanla kaplı parmaklarıyla geri çekilirken her yerinden gerginlik yayılıyordu. “Değiştin mi?”

“Beni bıçakla yaralayınca değişmeye başladım ama... Sonra Bambi üzerimden indi ve... Ah, Tanrım, Zayne, Bambi’yi durdurmaya çalıştım ama Muhafız... O, beni dinlemedi.”

Bakışlarını yukarı kaldırıp gözlerime bakarken kıpırdamadan durdu. “Muhafız’a ne oldu?”

Başımı yavaşça iki yana salladım, bunu söylemek istemiyordum. Midem bulanıyordu. “Bambi... Bambi, Muhafız’ı yedi.”

Zayne bana bakakaldı. “Yedi mi?”

“Bir lokmada. Yani onu yalayıp yuttu.” Başımı eğerken bastırdığım kahkaha ağzımdan kaçtı. Saçlarım omzuma üzerinden öne doğru kaydı. “Aman Tanrım. Bu çok feci. Galiba New York klanından olan Muhafız’dı o. Tomas mıydı? Hani aşağıda bahsettikleri var ya. Yani, D.C. civarında kaç tane tanımadığım Muhafız dolaşır ki? Demek

ki Dez onu tanıyor, Tomas da büyük ihtimalle onun arkadaşı. Ben de Dez'i severim. Bana hep iyi davranmıştır ama şimdi benim evcil iblis yılanım onun arkadaşını yedi ve ben..."

"Vay canına, yavaşla biraz, Layla böceği. Tamam mı? Olabilir ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Sana saldırdı, Bambi de seni korudu. Başka söze gerek yok."

"Evet," diye soludum, diğer Muhafızların olayı böyle görmeyeceklerini biliyordum.

"Bir yere ayrılma."

Kanlar içinde ve üzerimde tişörtüm yokken bir yere gidebilecektim de sanki.

Zayne banyoya girip gözden kayboldu ve hemen iki nemli havluyla geri döndü. Sessizce kanı temizledi; yaptığı şey... Roth'un beni kendi evinde temizlemesini hatırlatmıştı. Bu da kalbimin de kolum kadar sancımasına yol açıyor, durumu bin kat beter hale getiriyordu.

"Canın çok acıyor mu?"

"Batıyor." Kaslarının tişörtünün altından hareket etmesini izledim.

"Bambi şimdi nerede?" diye sordu, yorganın göğsümü ve göbeğimi örttüğü yere bakarak.

"Üzerimde."

Tek kaşını kaldırdı. "Şu anda görünmez mi?"

Gülümsedim. "Bacağıma sarılmış duruyor. Galiba saklanıyor."

"Belki de midesi kötüdür."

Biraz histerik bir kahkaha patlattım. Zayne'in dudaklarına da küçük bir tebessüm yayıldı. Bunların hiçbirisi komik değildi ama gülmezsem muhtemelen çılgık atmaya başlayacaktım. "Bambi'yi durdurmaya çalıştım.

Muhafız'a da anlatmaya çalıştım. Yemin ederim, Zayne. Ama anlamadı. Bir iblis gibi koktuğumu söyledi. Öyle mi kokuyorum?"

Ağzını açtı, sonra da sımsıkı kapattı. Kanlı havluyu kazağımın durduğu yere attı. "Kesik iyileşmiyor. Demir bir bıçak olduğundan iyileşmeyecek de ve bu..."

"İblisler için tehlikeli. Harika. Mükemmel." Tek elimle yorganı göğsüme çekerek ona baktım. "İblis gibi mi kokuyorum gerçekten?"

"Jasmine'i buraya..."

"Hayır, Jasmine, Abbot'a söyler. O Muhafız büyük ihtimalle New York klanındandı. Abbot beni suçlayacaktır."

"Hayır, suçlamaz."

Karnımda bir huzursuzluk yumağı oluştu. "Sana güvendiğim için geldim. Babana söyleyemezsin. Lütfen."

Zayne'in omuzları kaskatı oldu. "O zaman Danika'yı getireyim. Az önce kedi çışı içmiş gibi bakma bana."

"İyy," diye inledim.

"Danika hiçbir şey söylemez, bu konularda Jasmine'den aşağı kalır yanı yoktur." Eğilip ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. "Danika'ya güvenebiliriz."

Yüzümün hamster çışı de yutmuşum gibi görüldüğüne bahse girerdim.

Zayne bana bir hayli yaklaşıp alnını alnıma yasladı. Uzaklaşmaya çalıştım ama o daha da yaklaştı; çok fazla yakındı. Beslenme dürtüsü acının ve buz gibi panik duygusunun üstüne çıkınca gözlerimi kapattım ve ağzımı kenetledim.

"Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi, ellerini dizlerime koyarak. Kolunu tedavi ettireceğim, sonra da bu işi çözeceğiz. Ama bana güveniyorsan..."

Başımı çevirmeye başladım ama parmaklarını yanağı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

ma koyup beni durdurdu. “Zayne.”

“Bana güveniyorsan o zaman Danika’nın bilmesinin tehlikeli olmadığına da güvenmen gerek,” diye devam etti. “Bunu ben yapamam... Yani kolunu dikemem. Tek başıma yapamam. Tamam mı? Merak etme.”

Nefesimi tutup başımı salladım. Az önce ne yaptığımdan emin değildim. Sırf ona yapışıp kalmayayım diye mi gitmesine izin vermiştim? Yoksa gerçekten kendimi -hem de onca insan dururken- Danika’nın ellerine emanet etmeye razı mıydım?

Zayne başını kaldırıp beni alnımdan öptü ve kalbimin teklemesine neden oldu. “Hemen dönerim.”

Yaklaşık iki dakika sonra Danika’yla birlikte döndü. Bu zaman boyunca babasının, Zayne’in yolunu kesip zorla gerçeği söylediğine kendimi ikna etmiştim. Hissettiğim hastalıklı korku, karnıma bozuk yiyecek gibi çöreklenmişti.

Zayne içeri girdi ve kapıyı Danika’nın arkasından sessizce kapattı. Danika yanında dikiş setine benzeyen küçük bir çanta taşıyordu. Aman Tanrım. Ciddan derimi dikeceklerdi. Panik dolu gözlerimi Zayne’e çevirdim.

Yanıma oturup şaşkın bakışlarımı kendine çekti. “Ona her şeyi anlattım.”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi Danika, çantayı yanıma koyup hemen içinde bir şeyler aramaya koyuldu. “Sadece burada olduğuna ve Bambi’nin güzel bir yemek yemesine sevindim.”

Ona ağzım açık bakakaldım.

Narin omzunu silkti. “Önyargılı insanları ya da önyargılı Muhafızları sevmiyorum ve Tomas hep önyargılıydı.”

“O...onu tanıyor muydun sen?”

Başıyla onayladı, koluma döndü, dilini şaklattı. “Ke-

sinlikle demirmiş,” dedi Zayne’e. “Kesğin kenarlarının nasıl yandığını görüyor musun?”

Tenim yanıış mıydı?

“Layla değımiş olsaydı bile yara iyileşmezdi. Dikiş atılınca bir şeyi kalmaz,” diye devam etti ve göz ucuyla iplik gibi bir şey gördüm. “Safkan bir iblis olsaydı...”

“Safkan değıl” dedi Zayne ve ben bu gereksiz hatırlatmaya az kalsın gülecektim.

“Biliyorum,” diye cevap verdi Danika sessizce. “Neden Abbot’ın bilmesini istemediğini anlıyorum. Çok korkmuş olmalısın.”

Danika’ya bakamıyordum, o anda onun anlayışıyla ne yapacağımı bilemedim. İpliğı iğneden geçirdiğini anladım, soğukkanlılığını kaybetmek üzereydim ama sonra Danika bir kavanoz aldı.

“Bu, kâfurla *Spilanthus* karışımı. Derinin uyuşmasını sağlayacak, tamam mı?”

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Danika mentol kokulu sıvıyı kolumun her yerine yaydı. Yaram acıyınca biraz sıçradım ama saniyeler içinde karışım soğudu, derinin altına ve kaslara sızdı. Kavanozu geri çantaya koyup akıl almaz acılar veren aletlerini aldı ve başını kaldırıp baktı. Kusursuz, çıkık elmacıkkemikleri, düz ve kalkık burnu ve dolgun dudaklarıyla göz alıcı yüzü kireç gibi bembeyazdı.

Bu pek güven verici değıldi.

“Yine de acıtacak,” dedi Zayne’e sessizce. “Belki de onu... Şey, sabit tutsan iyi edersin.”

Yutkundum.

Zayne kolunu belime doladı ve beni yan yatırdı, sonra kendisi de yanıma kıvrılıp bacağına bacağımın üstüne

attı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir an için bana olan yakınlığından afalladım. Roth'la ben şeyden sonra böyle uzanmıştık...

Bir elini başımın arkasına koyup yüzümü göğsüne getirdi ve diğer elini, yaralı koluma koydu. “Kalbinin hızlı attığını hissedebiliyorum,” dedi, sesi saçlarım yüzünden boğuk çıkıyordu. “Birkaç derin nefes almaya çalış.”

Yakınlığımızın ve Danika'nın soğuk parmaklarının bana dokunmasıyla hissettiğim korkunun bir karışımı olarak kalbim, göğsümden fırlayacak gibiydi.

“Hemen bitireceğim,” diye söz verdi Danika. “Sadece birkaç saniye sürecek.”

Gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. “Tamam. Bunu yapabilirim. Üstesinden gelebilirim.”

“Gelebilirsin.” Zayne'in çenesi başımın yan tarafından aşağıya kaydı. “Sen çok güçlüsün, Layla. Bunu yapabilirsin.”

Ona neredeyse inanıyordum.

İğne, derimi delip geçince sırtım doğruldu. Açtığı ufak delikten ateş püskürüyor, sanki alevlere dokunmuşum gibi tüm vücudumu yakıyordu.

“Her şey yolunda,” diye mırıldandı Zayne, parmaklarını saçlarıma geçirerek. “Hepsi geçecek ve...” Yüzümü göğsüne yaslayıp boğazımdan yükselen çılgılığı bastırdı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Danika, elleri hafifçe titriyordu. “Keşke sana daha güçlü bir şey verebilseydim ama Jasmine öyle bir şeyin eksildiğini kesin fark ederdi.”

Yanma hissi kolumdan yukarıya tırmandı; kendimi çekmeye çalıştım ama Zayne beni sıkıca tutup yaralı kolumun düz ve hareketsiz kalmasını sağladı. Ağzımdan baş döndürücü bir hızla peş peşe küfürler çıktı ve Zayne boğuk bir sesle kıkırdadı.

"Ağzının bu kadar bozuk olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Zayne.

"Umurumda değil. Danika'nın durmasını istiyorum. Hemen." Geri çekilmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Dur. *Lütfen*."

"Duramayız, bebeğim. Birazdan bitecek. Neredeyse yarısını bitirdi." Zayne'in vücudu kaskatıydı ve Bambi kalçamdan yukarıya tırmanmaya başladı. İhtiyacımız olan en son şey dışarı çıkıp Danika'yı yemesiydi. Ama yılan durdu. Belki de Zayne, Bambi'nin midesinin kötü olması konusunda haklıydı. "Sonra da mükemmel olacaksın," diye ekledi.

"Ben mükemmel değilim." Tüm vücudum kocaman, açık bir yara gibi zonkluyordu. Tanrım, tam bir muhallebi çocuğuydum. Acıya hiç dayanıklı değildim. Ama derim minimum anesteziyle *dikiliyordu*. "İb...iblis kokuyorum."

"İblis gibi kokmuyorsun." Ben yine kendimi onun göğsüne bastırarak çığlık atarken Zayne nefesini tuttu. "Kokun... Frezyaya benziyor."

"Frezya mı? Kan ve iblis gibi kokuyorum," diye fısıldadım, Danika bir dikiş daha atarken Zayne'in elini, kemiklerini hissedene kadar sıktım. "Üzgünüm," diye soludum.

"Sorum değil." Zayne bana daha çok yaklaşmayı başardı vücudu vücudumun şeklini aldı. "Kokun kan kokusuna benzemiyor."

Danika ipliği çekerken inledim. "Çok kötü bir yalancısın."

"Bitti," dedi Danika, kesik bir nefes vererek. "Çok ama çok üzgünüm."

"Ben... Sorun değil." Yüzümü Zayne'in göğsüne bastırdım ve kış nanesi kokusunu ciğerlerime çektim. Parmaklarım elini ve tişörtünü sıkmaktan acıyordu. "Te...teşekkür ederim."

Danika yarayı bandajla hızlı bir şekilde sararken derin bir nefes aldı. “Birkaç dakika dinlenmen gerek, vücudun sakinleşsin ve kan kaybından sonra kendini daha çabuk toparlaman için bugün derin bir uyku çekmen iyi olabilir.”

Derin uyku, hücresel düzeyde dinlenebilmemiz için kabuğa benzer bir formun içine çekilmektir ama ben daha önce hiç o şekilde uyumamıştım. Bambi ortaya çıkmasaydı değişecektim ama spor salonundaki o geceden beri değişmemiştim ve bence o şekilde asla uyuyamazdım.

Danika yatağın kenarında otururken yatakta ne kadar uzandığımı bilmiyordum. Nihayet titremelerim durana ve midemin içindekiler biraz yerine oturana kadar Zayne sırtımı eliyle bir aşağı, bir yukarı sıvazladı. Bacağını, bacağımın üstünden çekti.

“İyi misin?” diye sordu Zayne. Ben başımla onaylayınca biraz geri çekildi ve eliyle nemli yanaklarımı okşadı. “Oturmayı deneyelim mi?”

Daha konuşabileceğime güvenmediğimden başımı tekrar salladım. Zayne’in yardımıyla üzerimdeki yorganı düzeltip doğruldum. Başım biraz dönüyordu ve siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyordu.

“Ona birkaç ağrı kesici bulabilirim,” dedi Danika, zarif ellerinden kanımı silerken sesi biraz sarsılmıştı. “Jasmine farkına varmaz.” Geriye dönüp Zayne’in kolunu omzuma yasladığı yere baktı. “Sana giyecek bir şeyler getirebilirim.”

“Yatağında... Yatağında kapüşonlu bir hırkam olacaktı.”

Danika çıktı ve ve hemen kapüşonlu hırkamla geri döndü. İki de arkasını dönünce kazağı dikkatli bir şekilde bandajın üzerinden geçirdim. Fermuarı da çekince bana döndüler.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” Danika yanıma oturmak için geldi.

“Kusmayacağım galiba.” Danika’nın rahatlamış bakışını görünce beliren cılız gülümsememi gizlemeye çalıştım ama Zayne bunu gördü ve gözleri aydınlandı. “Bu... Berbattı.”

“Çok iyi dayandın.” Zayne’e göz attı. Zayne kavuşturduğu kolları ve sert yüz hatlarıyla önümde dikiliyordu. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Beynim pelte gibiydi çünkü şekere ihtiyacım vardı. Bir sürü şekere. Krizlere faydası oluyordu. Biraz da kestirmeliydim. Belki birazdan daha fazla... Sonra da yatmaya gidecektim.

Zayne derin bir iç çekti. “Bilmiyorum. Bence zamanı değil.”

“Bilmesi gerek. Bence bu açık.”

Hemen kulak kesilip başımı kaldırdım; bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. “Neyi bilmem gerek?”

Karşı çıkmak istermiş gibiydi ama onun yerine bir adım atıp yanıma oturdu. “Birkaç gündür seninle ilgili bir şey sezinliyorum.”

“Tamam.” Kolum çok şiddetli yanıyordu ama korku, acıyı bastırdı. “İblis gibi mi kokuyorum?”

“Kokun her zamankinden farklı değil. O... Pislik bunu asla bu şekilde ifade etmemeliydi ama ben...” Eliyle çenesini sıvazlarken derin bir nefes aldı. “İçindeki iblis tarafı daha çok sezinliyorum.”

Zaten hassas olan mideme bir sancı saplandı.

“Ashında bunun başka bir iblisi sezinlemekten farkı yok,” dedi Danika, ellerini bükerek. “Ama sanki farklı

türden bir iblis sezinliyor gibiyiz, Üst Düzey bir iblis gibi.”

Zayne’e doğru dönerken ciğerlerimdeki hava boşaldı ve sesim acınacak bir inilti şeklinde çıktı. Üst Düzey iblisler en güçlü ve en tehlikeli olanlardı. “Normal bir iblis gibi kokmayı tercih ederim.”

Zayne hiçbir şey söylemedi ama yüzünde acı dolu bir ifade belirip kayboldu.

Aradan bir saniye geçti. Sonra da bir dakika. Bunu kafamın aldığından bile emin değildim. Onlara, Üst Düzey iblis hissi vermem her şeyin üstüne tuz biber ekiyordu. “Neden bana hiç söylemedin?”

“Nasıl söyleyebilirdim? Aklına en kötüsünü getirecektin ve bunu sana yük etmek istemedim. Hem bunun bir önemi yok çünkü sen yarı Muhafız’sın. Sen aslen...”

Alçak bir uğultu evde yankılandı ve çelik kepenklerin pencerelere hızla çarpmasıyla Danika ve ben yerimizden sıçradık. Birkaç benzer gümbürtü sesi daha geldi ve Zayne ayağa fırladı. Daha önce pencerelere böyle bir şey olduğunu hiç görmemiştim ama bunun anlamını biliyordum.

Zayne hızla arkasını döndü, Danika’nın yüzü kireç gibiydi. “İblisler,” dedi Zayne, ellerini yumruk yaparak. “Burada iblisler var. Bir yere kıpırdamayın. İkiniz de.”

Zayne yatak odasının kapısından çıkıp gitmişti bile.

Danika’yla birbirimize baktık ve karşılıklı anlaşmayla kalkıp peşinden aşağıya indik. Bana söyledikleri şey bekleyebilirdi. Kepenkler evimizin üzerine bu şekilde kapandığına göre herhalde saldırıya uğruyorduk.

Klan üyelerinden ikisi, Jasmine’in bebeklerle birlikte kapatıldığından emin olduğum oturma odasının önünde nöbet tutuyordu. Ön kapı açıktı, bu da beni hazırlıksız yakaladı. Orada da çelik takviye vardı ama kapının bu

şekilde, korkacak hiçbir şey yokmuşçasına açık olmasına ne buyrulurdu? İçeriye akşam havası süzülüyor, belirli bir kokuyu beraberinde getiriyordu.

Kalbim hızla atmaya başladı, ağzım kurudu.

Maddox, girişi kapattı, döndü ve gözlerini kısarak bize baktı. “Danika, geride durman gerek.”

“Neler oluyor?” diye sordu Danika, gözbebekleri uzayıp dikey hale geldi. “Dışarıda iblisler var. Onları hissediyorum.”

“Bunun farkındayız. Abbot onlarla birlikte,” diye cevap verdi Maddox. “Adamlar da öyle. Bunlar seni ilgilendiren meseleler değil.”

Danika yanımda kaskatı oldu.

Ben hiçbir şey hissetmiyordum, bu da o konuyu hallediyordu ama o koku... Aman Tanrım, o koku. Hiç düşünmeden, öne doğru sendeleyerek yürürken vücudumdaki bütün tüyler ürperdi.

“Layla.” Danika peşimden koştu. “Dışarıya çıkmaman gerek.”

Etrafından dolaştığım Maddox, beni durdurmaya çalışmadı. Soğuk havaya çıkınca koku daha da güçlendi. Tüylerim diken diken olmuştu. Misk gibi tatlı koku, bunun deliklerimi doldurdu. Fazla mesai yapmış kalbim aşırı hızlı atmaya başladı ve içimde süratle çok fazla... *aşırı fazla* duygu yükseldi.

Zayne’in garajın önündeki yolda durduğunu gördüm. Yanında babası, Geoff, Dez ve diğerleri vardı ama beni buraya çeken şey, onların ötesindeki, ormana giden çimenlik alanın yanındaki daha koyu silüetlerdi. Hızımı artırıp basamaklardan koşarak inerken bacaklarım titriyordu.

Zayne yarı döndü ve beni durdurmak ya da yakalamak

ister gibi elini havaya kaldırdı. Çenesi tasvip etmeyen, sert bir şekilde kenetlenmişti. “Layla...”

Durmadım. Bu dünyadaki hiçbir şey beni durduramazdı. Telaşımdan bitkinliğimi ve acılarımı unutmuştum. Zayne yana doğru sadece birkaç santimlik bir adım atıp tamamen karşıma dikildi.

Sonra *onu* gördüm.

Gözyaşlarım, gözümün arkasına batıyordu; kalbim önce durdu, sonra da deli gibi atmaya başladı. Gözlerim, o altın rengi gözlerle birleştiği an, son iki haftadır berbat giden her şey kayboluverdi.

“Roth,” diye fısıldadım.

Beşinci Bölüm

Yerüstündeki prenslerin olabileceği kadar uzun boylu ve göz alıcıydı.

Onu ilk gördüğüm zamanki gibiydi.

Alnına düşen kuzgun siyahı gevşek bukleleri, eşit derecede koyu, kavisli kaşlarına sürünüyordu. Elmacikkemikleri geniş ve çıkıktı; köşeleri hafifçe aşağıya doğru olan gözleri, altın rengiyle kehribarın göz alıcı bir karışımıydı ve yüzüne neredeyse insan dışı bir nitelik katıyordu. Altı, üstünden daha dolgun olan o dudaklar şu anda aralıktı. Üstündeki siyah tişört, inanılmaz derecede belirgin adaleli göğsünün ve baklavalıları bile utandıracak fit karnının üstünde iyice gerilmişti. Düşük belli kotuna her yerde bulunan bir kemer takılmıştı.

Tek eksiği Bambi'ydi ve Bambi şu anda tenimde kafayı yemiş halde bir aşağı bir yukarı geziniyordu ama Roth *hayattaydı ve buradaydı*.

Roth'un gözleri hafifçe büyüdü. Belki hayal gücümün ürünüydü ama dudaklarını ıslatırken dilindeki metal piercing'in parıltısını gördüğüme yemin edebilirdim. Çarpıcı yüzünde bir an için anlaşılmasa da ifade belirirken

çenesindeki kaslar gerildi ve ben başka herkesi unuttum. Kalbim şişip o kadar büyümüştü ki süzülüp de yıldızlara çıkacak gibi hissediyordum kendimi.

Birisi bir şey dediyse de sesi güm güm atan kalbimin, hızla akan kanımın sesinde kayboldu.

Roth bana doğru bir adım attı, bir yandan da bakışlarını sert bir şekilde sağ tarafıma çevirdi. Durdu, gözleri yoğun kehribar rengi alevler saçıyordu. Bir eliyle kolumun üst kısmını, bandajın hemen altını tuttu.

Çılgılığımı bastırırken tökezledim. Roth'la Zayne aynı anda öne doğru hareket ettiler ama Abbot başını bana doğru eğdi. "Kendine gel, kızım. Bizim için ne yapmış olursa olsun, unutma o hâlâ bir iblis."

"Aslında ben bir prensim," diye düzeltti Roth onu, omurgamı ürperten, bir daha duyacağımdan emin olmadığım o gür, bitter çikolata kadar yoğun sesiyle. "En iyisi *siz bunu* unutmayın."

Abbot kaskatı kesildi ve kendimi çekip kurtulmaya çalışırken beni biraz daha sıkı tuttu.

"Kızı bırakman da yararına olur," diye devam etti Roth, başını biraz kaldırarak. "O zaman kan dökmeden küçük beyaz dostluk bayrağımızı sallayabiliriz."

"Kan dökmek de o kadar kötü olmazdı hani." Roth'un yanındaki, cehennem yöneticisi olarak tanıdığım iblis kocaman gülümsedi ve düzgün, beyaz dişleri ortaya çıktı. Cayman, iblislerin orta kademe yöneticisi gibi bir şeydi. İkisinin gerisinde duran üçüncü iblisin kim olduğunu ise hiç bilmiyordum.

"Siz de benim mülkümde olduğunuzu hatırlasanız iyi edersiniz." Abbot beni bıraktı. Koşup ileri atılacaktım ama Roth'un bana attığı bakış bunu yapmamamı söyledi.

Kafam karışmış bir halde derin bir nefes aldım, deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Roth'un bakışını takmayıp kendimi kollarına atmak istiyordum. Ancak bu şekilde ona dokunup gerçek ve iyi olduğundan emin olabiliyordum ama nerede olduğumu unutamazdım. Klanımın yarısı dışarıdaydı ve Roth çoğunluğun iyiliği için kendisini feda etmiş olsa da -eh, en azından öyle görünüyordu- kaçık bir örümcek maymunu gibi her yerine tırmanmaya başlarsam bu hiç kimsenin hoşuna gitmezdi.

Ama Roth'a bakarken ve onun *burada* ve *iyi* olduğunu gerçekten idrak ederken onu nasıl daha önce görmediğimi anlayamıyordum. Dahası, alevli çukurlardan nasıl çıkabilmişti? Sözde o çukurlardan kaçmak imkânsızdı.

Burada olma nedenini de anlamıyordum.

Abbot daha da uzamış gibiydi. "Hem, türlerimizin arasında asla 'beyaz dostluk bayrağı' olmayacak."

Roth bir elini göğsüne koydu. "Ah, türlerimizin birlikte gökkuşaklarının altında dans edeceklerine dair tüm umutlarım ve hayallerim suya düştü."

Abbot'ın alnında bir damar atmaya başladı. Bana döndü. "İçeri girmen gerek, Layla."

Öyle bir şey hayatta mümkün değildi, ama ben bunu söyleyemeden Roth başını eğdi ve, "Hayır, onun burada olması gerek. Her ne kadar konunun biraz dışına çıkmış olsak da buraya gelişimin bir nedeni var," dedi.

Hangi konunun dışına biraz çıkılmıştı? Roth ne kadardır buradaydı? Saçlarımı yüzümden çektim, sanki beynim ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Zayne'e göz attım ama Zayne, sanki Roth'a uçan tekme atıp cehenneme geri göndermek istiyormuş gibi ona odaklanmıştı. Dudaklarımın kenarları aşağıya indi. Zayne'le Roth'un asla sıkı dost

olamayacağını anlamıştım ama Zayne, Roth'un onun için yaptığı şeyi unutmuş muydu?

Maddox dışarı çıkmış, sessizliğini koruyan Dez'in yanında duruyordu. Maddox bir ara değişmiş olmalıydı çünkü gerçek formundaydı. Derisi granit rengiydi ve etkileyici kanatları iki buçuk metreyi buluyordu. Burun delikleri düzdü; sarı gözleri alev saçıyordu. Köpekdişlerini gösterdi. "Onların burada durmasına izin vermemizin hiçbir nedeni olamaz." Abbot'a döndü, pençeli ellerini yumruk yaptı. "Tomas kayıp, bahse girerim onların bununla bir ilgisi var."

Eyvah...

Bambi sanki erken akşam yemeğinin hatırlatılmasından mutlu olmuş gibi karnımın etrafına çörekledi, sonra da gerindi.

"Tomas'ın kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Roth; dudakları, hafızama kazınmış dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne de olsa, siz Muhafızlar hep birbirinize benziyorsunuz."

Maddox tısladı. "Sevimli olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, bence seksiylim." Gülümsemesi yüzüne yayıldı ama soğuk, koyu sarı gözlerine ulaşmadı. "Bir de inanılmaz olduğumu düşünüyorum."

Dez ve diğer Muhafızlar gerildi. Galiba Roth'un onları bu kadar kalabalık görünce korkacağını sanmışlardı ama Roth... Şey, durum ne kadar zorsa o da bir o kadar ukala-laşrdı.

Cayman öne doğru kasıla kasıla yürürken bana göz kırptı. Kaşlarım havaya kalktı. Bütün bunlar gerçeküstü görünüyordu. Belki de çok fazla kan kaybetmiş, kendimden geçmiştim ve bütün bunlar tuhaf bir rüyadan ibaretti.

“Konuya gelebilir miyiz?” diye sordu Cayman enerjik bir şekilde. “Zaman gerçekten çok değerli.”

Abbot, burun delikleri şişerek derin bir soluk verdi ama başını olur anlamında salladı.

“Çok büyük bir sorunumuz var,” dedi Roth, dikkatini klan liderine vererek. Gülümsemesi yavaşça yüzünden silinince, omurgamdan aşağı bir soğukluk yayıldı. “Bir Lilin doğdu.”

Bütün Muhafızlar, Roth'a sanki pantolonunu indirip küçük bir dans yapmış gibi bakakaldılar. Ağzım açık ona bakıyor, zihnimde söylediklerini hızlı bir şekilde tekrar ediyordum. Onu doğru duymuş olamazdık. Sadece bir dokunuşla ruhları alan iblis ırkı olan Lilinlerden birinin doğması imkânsızdı. Lilinler o denli kötüydüler ki ruhları almaları söz konusu insanı ya da Muhafız'ı sadece öldürmüyor, onları kindar hayaletlere, zarar vermeye kararlı ruhlara dönüştürüyordu. Muhafızlar, Havva ve o lanet elma zamanında, Lilinleri dünya yüzünden silmek için yaratılmışlardı.

“Bu imkânsız,” diye homurdandı Zayne. “Sen ne dolaplar çeviriyorsun?”

Roth bakışlarını ona çevirdi, ifadesi sert bir maske şeklindeydi. “Dolap falan çevirmeye çalışmıyorum ve güven bana, söylenecek daha ilginç yalanlar var.”

“Bu doğru olamaz,” dedi Abbot, kocaman kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. “Lilinleri yeniden canlandırmak için gerekenleri biliyoruz ve o şeyler olmadı. Paimon'un ayın tamamlanmadan durdurulmuş olmasından bahsetmiyorum bile.”

“Bize yalan söylemeye çalışan bir iblis mi?” Soğuk bir rüzgâr saçlarını havalandırırken Dez alaycı bir tavırla

güldü. “Ne büyük bir sürpriz.”

Koca şehirleri yıkacak türden bir muziplik Roth’un gözlerinde oynaşıyordu. Ağzını açtı ama ben öne çıktım. “Bu nasıl olur? Sen... Biz bunun mümkün olmadığını biliyoruz.”

Roth bakışlarını Zayne’den ayırmıyordu. “Mümkün.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Bir Muhafız alaycı bir tavırla gülüp, “Bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Hepinizin bilmesi gerektiği gibi, sizin şu ‘işler sarpa sardığında yapılacaklar’ el kitabını okuduysanız, Lilith’in cehennemde kalmasını sağlayan dört zincir var.”

Başımı öne salladım. Hiç görmediğim annemin, yani Lilith’in cehennemde zincirli olduğunu biliyordum ama bunun, Roth’un söyledikleriyle ne ilgisi olduğunu anlamıyordum.

“Paimon ayini gerçekleştirmeye çalışırken bu zincirlerden ikisi kırıldı ve geriye sadece iki zincir kaldı,” diye devam etti. “Üçüncüsü...”

“Bekle.” Abbot elini havaya kaldırdı. “İki zincir tam olarak nasıl kırıldı? Paimon durduruldu ve ayinin kilit noktası olan Layla’nın masumiyeti korundu. O yüzden bu doğru olamaz.”

Aman Tanrım...

Yine şu masumiyet meselesi. Elimle kolyemi kavrarken inlememi bastırdım. Lilinleri yeniden canlandırma ayinin tamamlanması için birkaç şeyin gerçekleşmesi gerekiyordu. Lilith’in kanı dökülmeliydi ve bu, hâlâ boynuma taktığım yüzükten gelmişti. Benim kanım da akmalıydı ve bu da olmuştu ama son ikisi ağır toplardı.

Bir ruh almam ve masumiyetimi yitirmem gerekiyordu, ama kutsal kitaplardaki anlamıyla... Yalnızca Zayne’le Roth benim bir ruh aldığımı biliyordu ve Abbot bunu asla bilemezdi çünkü beni gebertirdi. Ya diğer kısım? Hâlâ bakireydim o yüzden bu...

“Paimon kanla ilgili kısımları halletti,” dedi Roth, benim düşünce akışımı takip ederek. Konuşurken bana bakmıyordu ama sözcüklerinde jilet keskinliğinde bir tını vardı. Karnıma kramplar giriyordu. “Layla’nın bir yeri kesildi. Bunu gördüm.”

Dövüş sırasında o küçük kesiği nasıl gördüğü beni aşıyordu. “Evet. Paimon kanımı akıttı ve kanım yere damladı ama...” O gece olanlar hızla zihnimde canlandı. Roth’la Paimon tuzağa düşüp alevli çukurlara gönderildikten sonra durdukları yer kavrulmuştu ve yerde, tam bağlandığım noktada bir delik açılmıştı.

Abbot kaşlarını havaya kaldırdı. Ağzını açtı, sonra da bana delici bir bakış attı. Bakışlarındaki suçlamadan irkildim. Petr’i biliyor muydu? Yani, Muhafız’ın ruhunu kendimi savunmak için aldığımı? Boynuma geçen ilmeği hissedebiliyordum. Zayne yanıma yaklaştı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı.

“Bekâretin,” dedi Abbot, alçak ve yanıltıcı bir şekilde sakın ses tonuyla. “Hâlâ bakire olduğunu iddia etmiştin, Layla.”

İddia mı etmiştim? “Sana doğruyu söyledim.”

“O zaman zincirler nasıl kırıldı?” diye sordu Abbot.

“Şimdi de bize inanıyor,” dedi Cayman, başını iki yana sallayarak. “Layla’dan ne kadar kolay şüphe ediyor.”

Bu doğru gözlem canımı yaksa da cehennem yöneticisini duymazdan geldim ve bakışlarımı iblislerle Muhafız-

ların üzerinde gezdirdim. Göz göze geldiğimizde Nicolai başını çevirdi. Dez ve Maddox jetonları şimdi düşmüşçesine bakıyorlardı bana. Zayne'in de aynı sonuca varıp varmadığını görmek için ona bakamıyordum bile.

Şu anda görebildiğim tek iyi şey, hiç kimsenin bir ruh aldığımı düşünmemesiydi. Onun yerine, iç çamaşırlarımı çıkardığıma inanıyorlardı. Dudaklarımı büzdüm. Sandıkları şeyi yalanlamak ve böylece gerçekte yapmış olduğum şeyi ortaya çıkarmakla çenemi kapalı tutmak arasında gidip geliyordum.

Zayne uzun bir soluk verdi. "Layla'nın bize... Şey, ne dediğini biliyorsunuz. Ondan şüphe etmemizi gerektirecek bir neden yok ama onlara güvenmemek için her türlü nedenimiz var."

Roth zarif kaşını havaya kaldırınca hissettiğim rahatlama kısa sürdü. "Tuzaktan kışını kurtarıp yerine geçtiğim düşünülürse, bana biraz daha fazla güvenirsin diye düşünmüştüm."

Gözlerimi kapattım. Bu konuşma hızla kötüye gitmek üzereydi.

"Bunun için sana teşekkür ederim," diye cevap verdi Zayne yarım ağızla. "Ama bu, olduğun şeyi ya da Layla'nın hâlâ..."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Tamam. Durun. Hepiniz. Bekâretim hakkındaki bu dedikodu festivali, devam etmek istediğim bir şey değil."

"Al benden de o kadar," diye mırıldandı Dez.

"Ama en son kontrol ettiğimde kızlık zarım yerli yerinde duruyordu, yani hâlâ bakireyim." Roth'un kaşları hızla havaya kalkarken ellerimi bir işe yaramayan yumruklar halinde sıktım. "Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

“O halde, sen yalan söylemiyorsan iblis söylüyor demektir,” diye çıkıştı Abbot.

“İblis mi?” diye dudak bükerek güldü Roth. “Sen bana ‘Majesteleri’ diyeceksin.”

“Tamam.” Cayman öne doğru süzüldü, Muhafızlar uyarı olarak köpekdişlerini gösterirken alaycı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. “Kimsenin yalan söylediği yok; ne Veliaht Prensimiz ne de küçük, değerli, bakire Layla’mız.”

Ona pis pis baktım.

Ağzı kulaklarına vardı. “Her zamanki gibi, ayinin yazılı olduğu metin, Layla’nın masumiyetini nasıl yitireceği ya da yitirmesi için ne gerektiği konusunda ayrıntıya gitmiyor.”

“Keşke şunu söylemeyi bıraksanız,” diye mırıldandım, alnımı ovuşturarak. Başım ağrımaya başlıyordu. “Masumiyetini öylece ‘yitirmezsin’ ya da kazara yanlış bir yere koyup sonra da yerini unutmazsın.”

Abbot gözlerini kıstı.

“Hakkın var.” Cayman botlarının topukları üzerinde bir ileri bir geri sallanırken ellerini kotunun cebine soktu ve yüzündeki neşeli ifadeden, içimde kendimi kendi ağzımla köşeye kıstırdığıma dair korkunç bir his uyandı. “Masumiyeti yitirmek, şehvet günahına karşılık gelir ve günahın zevkini yaşamak için o işi yapmak zorunda değilsin. Değil mi?”

Ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalırken kanım yüzümden çekildi. Ah, Roth bana zevki yaşatmıştı. *Süleyman’ın Anahtarı*’nı bulmaya gitmeden önceki saatler zihnimde canlanınca yüzüm tekrar kıpkırmızı oldu. Roth ve ben... Biz o işi yapmamıştık ama başka şeyler yapmıştık. Şey, eliyle yaptığı şeylerdi ve ben sadece... Aman Tan-

rım, şu anda bunu cidden düşünmemeliydim.

Roth'un olağanüstü uzun kirpikleri indirdi, bu arada Cayman'ın söyledikleri, orada olan herkesin kafasına dank etmiş, hayal gücünü harekete geçirmişti. Sanki bir kreş dolusu bebeği öldürüp kanlarında neşe içinde banyo yapmışım gibi teker teker dönüp bana bakıyorlardı.

"Ne?" dedim, ağırlığımı diğer ayağıma vererek. Zayne'e baktım. Çenesinde bir kas seğirdi.

Cayman başını eğdi. "Diğer bir deyişle, tek gereken orgazm olması."

"Aman Tanrım," diye inledim, ellerimle alev alev yanan yüzümü kapatıp. Burada olacağıma o ara sokakta Muhafız tarafından lime lime edilmek üzere olmayı tercih ederdim.

"Hem büyük olasılıkla kendi kendine değil," diye ekledi Cayman. "Ayrıca, bu tek açıklama."

Birisi beni hemen öldürsün.

Zayne sessizce sövdü ve arkamdan birilerinin *fahişe* diye mırıldandığını duydum gibi geldi ama emin olamadım çünkü kimse bu hafif mırıltıya tepki vermedi. "Günahın zevkini" kiminle tattığımı anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. "Ruhu olanlarla aşırı yakınlaşma" sorununu düşününce, çok fazla seçeneğim kalmıyordu.

"Şey..." dedi Roth güçlkle. "Amma da acayipmiş."

Yavaşça ellerimi indirdim. "Öyle mi?"

Roth bana bakmadı. "Bu konuyu hallettiğimize göre..."

"Ama ruh alma konusu ne olacak?" diye sordu Nicolai.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Konunun değişmesine sevinmeliydim ama lanet olsun, daha beter olmuştu.

Roth omuz silkti. "*Süleyman'ın Anahtarı* çok eski bir metin, unuttunuz mu? Yani, metni yorumlamak dünyanın

en kolay işi değil. *Süleyman'ın Anahtarı* sizde. Bakalım bir anlam çıkarabilecek misiniz?”

Muhafızlar buna bir an için inanmış göründüler ama Abbot bana, seninle sonra konuşacağız bakışı attı ve bu iple çektiğim bir konuşma değildi.

“Ama şu andaki konumuza dönecek olursak... Zincirlerden üçü kırıldı, yani bir Lilin yaratıldı.”

Yine aynı terane. “Bekle,” dedim, derin bir nefes alarak. “Lilinler yaratıldığı takdirde Lilith'in zincirlerinin kırılacağını bilmiyordum.” Abbot'a, Zayne'e, sonra da tekrar Roth'a bakarken içimi bir huzursuzluk kapladı. “Hiç... hiçbiriniz bana bunu söylememiştiniz. Hepiniz sadece, Lilinler yaratılırsa herkesin onları yakalamakla çok fazla meşgul olacağından hiç kimsenin Lilith'e kafa yoramayacağını söylediniz.”

“Sana söylemeye gerek yoktu,” diye cevap verdi Abbot, ağzında geveleyerek.

Bir zamanlar neredeyse babam yerine koyduğum adama doğru dönerken endişemin yerini yakıcı ve çirkin bir duygu aldı. Yalanlardan o kadar *bezmiştim* ki; Lilith'in annem olduğunu ve varlığımın ta kendisinden nefret ediyormuş gibi davranan Muhafız Elijah'ın aslında babam olduğunu Abbot benden saklamıştı. “Gerçekten mi? Lilith'in benim neyim olduğunu düşününce nasıl gereksiz oluyormuş?”

“Haklı,” diye kabul etti Roth.

“Sen de bana söylemedin,” diye cevabı yapıştırdım. Roth dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı; bana bakmasını ve bu önemli ayrıntıyı neden kendisine sakladığını açıklamasını istiyordum. Roth bunu yapmayınca içimi büyük bir endişe kapladı. “Dördüncü zincir de kırılırsa Lilith serbest mi kalacak?”

O ana kadar sessiz kalan üçüncü iblis başını iki yana salladı. “Lilith serbest bırakılmayacak. Patron onu hapsetti ve onu hayatta dışarı bırakmayacağından eminim.” İblis kendisine güldü ve ben tek kaşımı kaldırdım.

Abbot omuzlarını kaldırdı. “Lilith hâlâ tutsak olsa bile, ortada bir Lilin varsa başımız büyük dertte demektir.”

“Şu anda sadece bir tane olmalı çünkü daha fazla olsalardı hepiniz bunu bilirdiniz. Aşırı hayalet nüfusunuz olurdu. Ama tek bir Lilin bile bu şehri kendi kişisel ruh alma oyun alanına çevirebilir,” dedi Roth. “Ellerini bir kez değdirerek bir ruhu alabilirler, ya da insanlarla uğraşabilirler – onları ağır ağır oldukları kişiden uzaklaştırır, tüm ahlak kurallarını değiştirirler. Lilinler, bir Muhafız’ı ele geçirirlerse onu dönüştürebilirler.”

Ah, bu kötü olurdu. Hem de çok.

“Ayrıca, sadece onlar, hayaletleri kontrol edebilir,” diye ekledi Cayman. “Bir ruhu tamamen alırlarsa yarattıkları o ikinci şey Lilinlerin sözünü dinler. İki kat berbat.”

Hayaletler, bir zamanlar ruhu olup da kaybeden her yaratığın dönüştüğü şeydi. Cehenneme gitmiyorlardı. Onlar için arada kalmak diye bir şey yoktu. Dünyada sıkışıp kalıyorlardı ve içlerinde yakıcı bir nefret büyüyordu. Göz açıp kapayana dek tehlikeli bir hale geliyor, insanlarla hiç de arkadaşça olmayan bir şekilde bağlantı kurabiliyorlardı. Bazen hayattayken tanıdıkları insanları hedef alıyorlardı. Bazen de ayırım yapmıyor, yollarına çıkan herkesin peşinden gidiyorlardı.

“Biliyorsunuz, kuralları düşününce, o büyük, kötü gökyüzündeki sizin büyük kötü adamlarınız, yani Alfalar buna hiç sevinmeyecek.” Roth kollarını göğsünde kavuşturdu. “O yüzden Lilin’i, Alfalar müdahale etmeye karar

vermeden önce bulmalıyız. Aksi halde, Muhafızlar da dahil olmak üzere hepimiz tehlikede olacağız.”

Alfalar görevli olanlardı. Meleklerdi. Yarı iblis kırım asla bir tekini bile görmemişti. “Muhafızlar neden tehlikede olsun ki?” diye sordum, şaşkınlıkla.

Soruma Cayman cevap verdi. “Alfalar, Muhafızları yaratmış olsalar da onların en büyük hayranı değiller. Bu doğru değil mi, korkusuz lider?” Abbot cevap vermeyince cehennem yöneticisi sırttı. “Alfalar, Lilin’in varlığını Muhafızların işlerle ilgilenmekteki yetersizliği olarak görecekler ve bu, Muhafızları gereksiz kılacak. Ceza olarak onları ve onlarla birlikte hepimizi yok edecekler.”

Aman Tanrım, Alfaların hiç şakası yoktu.

“Bu durumda, birlikte çalışmalıyız,” dedi Roth.

Maddox öfkeyle güldü. “İblislerle birlikte çalışmak mı? Kafanız kıyak mı sizin?”

“Daha önce söylediğim gibi, Patron görev sırasında uyuşturucu kullanmayı hiç hoş karşılamıyor.” Roth’un yüz ifadesi yine duygusuzlaşmıştı. “Ayrıca, dar kafalılığını bir kenara bırakmalısınız. Yarım milyon insanın yaşadığı bir şehirdeyiz, kırsal kesimi saymıyorum bile. Bir tek Lilin’in bile verebileceği zarar muazzam.”

“Demek iki ay önce başladığımız yere geri döndük, ha?” dedi Zayne. “Fakat bu sefer karşımızda aşktan gözü dönmüş bir iblis yerine bir Lilin var. İnsanların ruhunu alabilen...”

“Bir dakika.” Maddox sonunda gözlerini iblislerden çekerek yan döndü. “Ayin bir Lilin’i dünyaya getirmekte başarılı olduysa, o zaman Layla aslında anne olmuyor mu? İblis onun kanından doğdu.”

“İyy.” Dilimde aniden beliren kan tadını yuttum. “Lilin’e

kesinlikle çocuğum falan demem. O yüzden hiçbiriniz bunu benim üzerime yıkmaya kalkışmayın bile.”

“Lilin, Lilith’in de kanından doğdu, o yüzden...” Roth iç çekip başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok, cennetin reddettiği.”

Maddox homurdandı. “Anlayamadım?”

Roth, Muhafız’ı duymazdan geldi.

“Mücadele etmemiz gereken şey, bir Lilin ya da benzer bir şey,” diye mırıldandı Abbot, daha ziyade kendi kendine ve ben kaşlarımı çattım. Bu da ne demek oluyordu? Başını iki yana salladı. “Bu Lilin’i bulup durdurmalıyız.”

“Lilith’in serbest kalamayacağından eminiz, değil mi?” diye sordum, hâlâ annemin cehennemde bağlı olması konusunda ne hissettiğimi bilemeyerek.

“Patron bunun olmasına izin vermez.” Roth gergin bir şekilde gülümseyerek Abbot’ı izliyordu.

İkişi arasındaki gerilim aşıkardı ve içimden bir ses, bu gerginliğin düşman olmalarından daha derin bir nedeni olduğunu söylüyordu. “Sorun şu ki Lilinler hakkında pek fazla bir şey bilmiyoruz.”

Oturmam gerekiyordu. “Bilmiyor musunuz?”

“Hayır. *Süleyman’ın Anahtarı*’nda bilgi olabilir ama...” Roth başını Abbot’a doğru eğdi, “...*Süleyman’ın Anahtarı* sizde.”

“Ve bizde güvende kalacak,” diye cevap verdi Abbot.

“Güvenlik görecelidir,” diye mırıldandı Roth.

“*Süleyman’ın Anahtarı*’nın bize Lilinler hakkında söyleyeceklerini zaten biliyoruz,” dedi Nicolai.

“Paylaşmaya ne dersin?” Roth sırtı. “Çünkü paylaşmak eğlencelidir.”

Abbot ağırlığını değiştirdi. “Yeni bir şey yok. Sadece

dünyayı yönettikleri zamana dair belli belirsiz göndermeler. Bilmediğimiz bir şey yok. Bu ciddi bir durum,” dedi Abbot birkaç saniye sonra. “O kadar ciddi ki konuyla ilgili araştırmanıza engel olmayacağız.”

Bunun anlamı şuydu: Muhafızlar, Roth’la tayfasının peşine düşmeyeceklerdi ve bu yenir yutulur şey değildi. Maddox ve diğer Muhafızlar bunu duyunca hararetlendiler ama Abbot elini sallayarak onları susturdu.

“D.C. klanının lideri olarak benim kararım bu,” dedi hepsine öfkeli bir bakış fırlatarak. “Yerüstünde Lilin olması ihtimali izin verebileceğimiz bir şey değil.” O ölümcül bakışını, ibislere çevirdi. “Ama bunun bir çeşit hile olduğundan şüphe etmeye başlarsam her birinizi şahsen avlayacağım.”

Roth omuz silkti. “Bütün ihtiyacımız olan sizlerin... Avdayken ekstra tedbirli olmanız.”

“İblislerle anlaşma yaptığımıza inanamıyorum,” dedi Maddox birkaç adım gerileyerek.

Ben de inanamıyordum ama Lilin yabana atılır bir şey değildi.

“Durum bu,” dedi Abbot, derin bir nefes alarak. Herhangi bir şüpheli bildirime karşılık gözümüzü açık tutacağız. Polis teşkilatındaki ve hastanelerdeki bağlantılarımız bu durumda fayda sağlayacaktır.”

Cayman onayladığını gösterir biçimde başını salladı. Hepimizin gayet medeni bir konuşma yapıyor olmamız muazzamdı. “Biz de kulağımızı dört açacağız. Lilin büyük ihtimalle diğer iblisleri arayacaktır. Bilirsiniz, bağ kurup arkadaş edinmek için. Umarım, güvendiği hiç kimse yoktur.”

“İyi,” dedi Abbot, omuzlarını dikleştirerek. “Ama şimdilik, mülkünden çekip gidin.”

KİME DOKUNDUĞUNA DİKKAT ET!

Midem altüst olurken dudaklarımın arasından puslu bir buhar bulutu yükseldi. Daha gidemezlerdi. Hayatta olmazdı. Muhafızların delici bakışlarını görmezden gelerek öne adım attım. Umurumda değildi. Geri kafalı ideallerini alıp uygun bir yerlerine...

“Gidiyoruz zaten ama...” Roth nihayet bana döndü. Bakışlarımız birleşti ve göğsüme yumruk yemiş gibi oldum. “Konuşmamız lazım.”

Altıncı Bölüm

Neredeyse Roth'un üzerine atlayıp kollarımı ona doladım ama arkamdan birisi, alçak bir sesle homurdandı. İlk önce bunun Abbot'tan geldiğini sandım ama Zayne'den geldiğini fark edince kıpırdayamadım.

Roth başını yana eğdi ve dudaklarında yavaşça yaramaz bir gülümseme belirdi. "Sen cidden... Bana mı homurdanıyorsun. Taş Kafa?"

"Homurdanmaktan daha fazlasını yapmama ramak kaldı."

Kıkırdadı. "Bu pek vefalı bir davranış değil."

Zayne'e dönünce yüreğim hop etti, söyleyeceklerim ağzıma tıklandı. Roth ters ters bakıyordu ve ben bunu anlamıyordum. özellikle de Roth'un onun için yaptıklarından sonra. Sanki... Başımı iki yana salladım.

"Sorun değil." diye araya girdi Abbot, beni şaşırtarak. "Bırak konuşsunlar."

Bir dakika. Ne? Roth'la konuşmamda bir sakınca görmüyor muydu? Abbot'ın tavizi beni harekete geçirdi. Kalbim bir kez daha ağzıma geldi.

Zayne ağzını açtı. sonra da kapattı. Bir an için göz göze geldik. sonra durumu kabullenerek kısa bir şekilde başını

öne salladı. “Seni bekleyeceğim.”

Ona, buna gerek olmadığını söylemek istedim ama söylediği şeyin tuhaflığı karşısında konuşamadım. Derin bir nefes alarak Roth’a döndüm.

“Yürüyelim mi?” diye sordu.

Sesinde beni huzursuz eden bir soğukluk vardı. Kendi kendime, etrafımızda bir sürü Muhafız olduğu için böyle olduğunu söylüyordum ama ona doğru yürürken dizlerim titriyordu. Kendine özgü kokusu, duyularıma saldırıp soğuk havaya rağmen tenimin kızarmasına neden oldu. Yanına geldiğimde durdu; Roth’la birlikte, Zayne’le uzun yıllar boyu yakındaki ormandaki ağaç eve giderken yerde açtığımız patikaya doğru yürümeye başladık.

Ensemde bir ürperti gezindi ve omzumun üzerinden bakıp hafif bir nefes aldım. Muhafızlar hâlâ yerleşkenin önünde nöbet tutuyordu ama artık Abbot’ı görmüyordum. Zayne geniş basamakların altında oturmuş, en geniş mermer sütunlardan birine dayanmıştı. Cayman ve diğer iblis gitmişti. Roth’un güvenliği için endişe etmedikleri beliydi. Ya da umursamıyorlardı.

Tekrar kafamı hızla çevirdim ve Roth’un profilini görünce nefesim kesildi. Bir kez daha onun sağ salım yanımda olduğunu hatırlayınca baş döndürücü bir rahatlama hissi içimi kapladı.

Rüzgârda kuru kemikler gibi takırdayan kalın, çıplak dalların altındaki bakımlı çimenleri çevreleyen ufalanmış taş duvarın yanından geçtiğimiz anda, içimde bir sürü his kabardı. Ama konuşamadım. Tekrar boğazımın tam ortasına bir yumru oturmuştu.

Tutarlı düşünmeyi bıraktım ve kendimi onun etrafında dönerken buldum. Bu gece Roth’un ortaya çıkışından

beri arzuladığım o şeyi yapınca, adımının ortasında kala-kaldı. Mini bir roket gibi üzerine fırladım.

Kollarımı boynuna dolarken Roth sendeleyerek bir adım geriye gitti. Vücudum vücuduna değdiği anda, göğsümün üzerine bir ağırlık çöktü. İçimde kabaran çılgın duyguların karşısında gözlerimi sımsıkı kapattım. Rahatlama ve korku; ümitsizlik ve kararlılık; her gün başa çıkmaya çalıştığım ihtiyaçtan daha şiddetli olan bir arzu ve endişe. Bu duygular o kadar birbirinin içine girmişti ki onları anlamlandıramıyordum, ya da nasıl bu kadar çok şeyi bir arada hissettiğimi anlamıyordum.

Başımı göğsüne yasladığımda kalbinin hızla attığını hissettim. Sonra, ellerinin iki yanında olduğunu fark ettim. Başımı kaldırırken üzerime bir huzursuzluk bulutu çöktü; karanlıkta gözlerini arıyordum ama gözleri kapalıydı ve gür kaşları elmacık kemiklerinin ucuna değiyordu. Dalların arasından sızan ay ışığı parçalarında yüzü solgundu, dudakları incecik bir çizgi halindeydi.

Tenim bir kez daha kaygıyla ürperdi. Karnımın derinliklerinden bir yaban otu gibi yükselen korkuyu dile getirmek için geri çekilmiştim ki nihayet, nihayet kollarını bana doladı. Beni sıkıca kendisine bastırdı, vücutlarımız bir oldu ve bu bana, *Süleyman'ın Anahtarı'nı* bulduğumuz geceyi hatırlattı. Sırtımı okşayıp elini saçlarıma dolarken karın kaslarım kasıldı. Bambi, sanki gerçek sahibine yakın olmaya çalışıyormuş gibi okşamayı takip ediyordu.

Kucaklaşmamızda öyle bir sıcaklık vardı ki şüphe bulutları dağılıverdi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp onu içime çektim. Geriye dönmesinin ne anlama geldiğini, bizim için ne ifade ettiğini bilmiyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Başını başıma yasladı ve boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle, İngilizceyle uzaktan yakından alakası olmadığından emin olduğum bir dilde bir şeyler mırıldandı.

“Yaralanmışsın,” dedi çatlak bir sesle.

Ellerimi tişörtünün arkasında yumruk yaparken elimden tek gelen başımı iki yana sallamak oldu. Birbiriyle çelişkili çok fazla duygu hissediyordum. Bazıları benimdi ama bu duygularda pek anlayamadığım yabancı bir taraf da vardı.

Diğer kolunu koluma koydu. Parmaklarını, kapüşonlu hırkamın kolundan içeri sokunca dudağımı ısırdım. “Kolun,” dedi, parmaklarını dirseğimin hemen altına kıvrımayı başardı. “Bu nasıl oldu?”

“Bir Muhafız yapt,” dedim. Bir yandan da yanağımı, karnı tıka basa dolu, şekerleme yapmaya hazır bir kedicik gibi göğsüne sürüyordum. İç çektim. “İblis gibi koktuğumu söyledi.”

Roth geri çekildi ve başını aşağıya eğdi. Kara kaşları çatıldı. “Bunun bir Muhafız mı yaptı? Demir bıçakla mı?”

Başımı salladım ama konuşmak istediğim bu değildi. “Roth...”

“Bambi nasıl peki?” diye sordu elini saçımdan çekerek. “Seni koruması gerekiyordu.”

“Bambi iyi.” Zorla gülümsedim ama ifadesi zerre kadar yumuşamadı. “Bambi, Muhafız’ı yedi.”

Kaşları hızla havaya kaktı. “Vay...”

“Evet.” Sözcüğü uzatarak söyledim. Neden birdenbire Muhafızlara Üst Düzey iblis gibi göründüğümü sormam gerektiğini biliyordum, ama öncelik listemin en başında bu gelmiyordu. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Hem buraya nasıl geldin ki?”

Roth altın rengi gözleriyle bir an gözlerime baktı, sonra da beni bıraktı. Hemen sıcaklığının eksikliğini hissettim. “Eh, geçit denilen şeyler var ve onlardan birine...”

“Kastettiğim bu değil.” Eskiden, ukala cevapları fena halde sinirime dokunurdu ama şimdi sinirime dokunması rahatlatıyordu beni. “Paimon’la birlikte şeytan tuzağındaydın. Alevli çukurlara girdin.”

“Doğru.” Kollarını kavuşturdu ve benden bir adım uzaklaştı. “Merak ediyorsan hiç eğlenceli değildi.”

Yüzümü buruşturdum. “Eğlenceli olduğunu düşünmedim zaten ama anlamıyorum. Çukurlara giren çıkamaz.”

Tek omzunu zarif bir şekilde kaldırdı. “Orası öyle ama ben Patron’un gözdesiyim ve Lilin’in yaratılmasını engelleyerek Patron’un isteğini yerine getirdim. Ya da en azından biz öyle sandık.”

“Yani, iyi halden mi dışarı çıktın?”

“Bir-iki gün kaldıktan sonra. Patron’un çok acelesi yoktu. Bunda şaşırarak bir şey yok.”

Kalbim sıkıştı. “Ama herhalde çukurlar çok...”

“Tatil gibi değildi, bücür. Kırk sekiz saat boyunca derinin yüzüldüğünü ve yanıp kül olduğunu düşün.” Sanki resmen diri diri yanmak büyütülecek bir şey değilmiş gibi tekrar omuz silkti ve siyah saçlarını alnından çekti. “Ama betterin de beteri var. O Paimon salağı hâlâ orada.”

Yani, Roth da hâlâ orada olabiliirdi. O iki gün gerçek anlamda cehennem gibi olmalıydı ama bu kadar çabuk serbest bırakıldıysa... “Nerelerdeydin?”

Bakışlarını çıplak dallara kaydırdı. “Buralardaydım.”

“Buralarda mıydın?” Kulaklarıma inanamıyordum.

“Orada burada, yukarıda aşağıda.” Dudaklarının bir kenarı yukarıya kıvrıldı ama bu gülümseme içtenlikten

uzaktı. “Takılıyordum işte.”

Ona bakakaldım. “Neden beni görmeye gelmedin?” Bu soru, her öfkeli kız arkadaşın milli marşı gibi göründü ama gel gör ki ben onun kız arkadaşı değildim.

Roth tek kaşını kaldırıp ağzını açtı ama sonra hiçbir şey söylemedi. Ona dokunmak için uzandım ama geri çekildi. Çenesinde bir kas seğirdi. Biraz önce hissettiğim huzursuzluk ve soğukluk geri döndü.

“Seni o kadar merak ettim ki,” dedim, elimi göğsüme çekerek. “Seni özledim. *Yasını tuttum*. Ama iyi olduğunu umut ettim. Bu...” Kolyeyi çektim. Çatlak taş kötü anıları hatırlatıyordu. “Bunu senin dairende, çatıda buldum. Oraya sen koydun, değil mi? Çukurlardan çıktıktan sonra. Sen...”

“Koydum. Ne olmuş yani?”

“Ne olmuş mu?” diye fısıldadım, kendimi neredeyse bir yankı kadar boş hissediyordum. “Bunu yapıyorsun ama sonra beni görmeye gelmiyorsun. Neden?”

Hiçbir şey söylemedi.

Damarlarım buz kesti. “Ne kadar üzüldüğümü biliyor musun? Sensiz boşlukta...”

“Bensiz boşlukta gibi falan değildin,” diye sözümü kesti, bakışlarını bir kez daha üzerime dikerek. “Yanında Zayne vardı.”

“Evet ama bu...”

“Yanında o vardı,” diye tekrarladı, derin bir nefes aldı. “Neden tuzakta onun yerini aldım sanıyorsun? O yanında olabilsin diye.”

Belki her zamankinden daha yavaş anlıyordum ama bu konuşmanın nereye gittiğini kestiremiyordum. “Benim için yaptıklarını biliyorum, bunun için sana gerçekten ne

kadar minnettar olduğumu anlatamam ama seni kaybetmek istemiyordum. Asla istemedim." Sözcükler, insanoglunun, meleklerin ya da iblislerin şimdiye dek gördüğü en büyük laf diyaresi halinde dökülüyordu ağzımdan. "Aramızdakiler neydi bilmiyorum ama bir şey vardı, benim için çok değerli olan bir şey."

Bir an bana baktı ve göz alıcı yüzünde bir dizi duygu belirdi, sonra da başını iki yana salladı. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. Üzülmeni anlıyorum ama dediğim gibi bana ihtiyacın yok."

Hüsrân, kanımı asit gibi yakıyordu. "Roth, ben..."

"Söyleme." Elini kaldırdı. "Söyleme."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!" Lanet olsun, ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum.

"Bilmek istemiyorum." Roth hızlı, tereddütlü bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu yüzden konuşmamız gerek. Geri döndüm. Lilinler yüzünden buralarda olacağım ama tek nedeni bu. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Beynimin bir yanı, dediklerini tamamen anlıyordu ama kalbim farklı bir hikâyeydi. Sözcükleri o aptal kas yığınınna bir anlam ifade etmiyordu. Bir şeyler yerine oturmuyordu. "Hayır. Anlamıyorum."

Mırıldanarak bir küfür savururken kirpiklerini aşağıya indirdi. "Bak, daha önce seninle yerüstündeyken, seninleydim ya hani? Seninle vakit geçirmek..." Başını hafifçe sağa sola salladı, sonra da cümlesini zorla tamamladı. "Eğlenceliydi, bücür."

"Eğlenceli miydi?" diye tekrarladım afallayarak.

Kaskatı bir şekilde başını öne salladı. "Hepsi bu kadardı. Yaşananlar sadece eğlenceliydi."

Suratıma tokat yemişim gibi geriye sıçradım. “Benim için *sadece* eğlenceli değildi.”

“Tabii ki değildi.” Roth arkasını döndü, bir ağacın gövdesini, sanki hayata dair cevaplar taşıyormuş gibi incelemeye başladı. “Bu konularda hiç deneyimin yoktu. Daha önce hiç kimseyle öpüşmemiştin. Yanlış beklentilere kapılman çok doğal.”

Göğsüme feci bir acı saplandı. “Ama senin için doğal değil mi?”

“Hayır. Hiç değil. Birçok nedenden dolayı. Çoğu sıkıcı ama mantıklı nedenler. Ben, cehennemin Veliaht Prensiyim, senin Taş Kafa gibi değilim.”

“Sen sadece sıradaki Veliaht değilsin! Bundan daha fazlasısın. O yüzden, tekrar bu saçmalığa başlamayalım.” Roth kendini hep ondan önce gelmiş olan yüzlerce prens arasından sadece bir diğeri olarak görüyordu. Hatta bu konuda biraz güvensizdi ve bu duygular konusunda dikkatli olmaya çalışıyordum ama kontrolümü yitirdim. Hiddetim ve içimdeki incinme hissi, utanç verici bir ihtiyaca ve çaresizliğe bıraktı yerini. Yüzüğü kaldırdım. “Bu, yaşadıklarımızın senin için eğlenceden ibaret olmadığını kanıtıyor. Kolyeyi tamir ettin ve bulmam için oraya bıraktın.”

“Bu bir şey mi kanıtıyor yani?” diye sordu alçak sesle.

“Evet!” Soğuk metal avucuma battı. “Umurunda olmasa bunu neden yapasın ki?”

Omuzları kaskatı oldu. “Umurumda olmadığını söylemedim, bücür.”

“O zaman ne söylüyorsun yahu?”

“Yaptıklarımızın bir daha tekrarlanmayacağını söylüyorum. Söylediğim bu.”

Kesik bir nefes aldım ama nefesim takılıp kaldı. “Ama

kolye...”

Etrafında o kadar hızlı döndü ki geriye doğru sendeledim. Yüzünde, teninin kemiklerinin üstünde gerilişinde karanlık bir şey vardı. “Neden olduğunun bir önemi var mı, Layla? Sadece aptal bir kolye, o kadar.”

“Saçmalık bu! Bu kolyenin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyordun.” Kolye, beni anneme, gerçekten olduğum şeye bağlayan tek nesneydi ve Roth bunu biliyordu.

“Önemi yok.” İleri doğru ağır ağır yürüdü ve ben geri çekilmemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Gözbebekleri büyümeye başladı. “Anlamsız bir aşkı yeniden alevlendirmeye niyetim yok. Bu senin için yeterince açık mı? Şimdi anlıyor musun? Ben bir iblisim, Layla. Türümün yaptıklarından utanmayan safkan bir iblisim. Sense sadece yarı iblissin. Değerli Muhafızların ve Taş Kafan gibi olmak istiyorsun. Benim karşımda olmak seni iğrendirmeli. Benimle birlikte olmayı bir kenara bırak, neden burada durmayı isteyesin ki?”

Hissettiğim acı, göğsümden yayılıp kemiklerime yerleşti. “Yani bu senin için... bir oyun muydu? Buna inanmıyorum!” Yerimden kıpırdamadım, yüzüğü çevreleyen elim titriyordu. “İblisten daha fazlası olmadığına inanmamı istiyorsun ama beniöpme şeklin, o tuzağa girmeden önce bana söylediklerin tersini kanıtlıyor.”

“Çok safsın. Öpücük mü? Sonsuza dek işkence göreceğimi düşünüp de ettiğim birkaç duygusal laf mı? Beni birkaç anlık hata yüzünden yargılayamazsın, Layla. Önemli olan, benim kim olduğum.” Benden birkaç santimetre uzaktaydı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. “Bunu duymak iste ya da isteme, ben Veliaht Prensım.”

“Bunun hiçbir anlamı yok,” diye bağırdım, içinde bir

şeyler olduğunun kanıtı olan yüzüğü sıkarak. Vicdanı... Ve kalbi olduğunun kanıtıydı o. “Yalan söylüyorsun, bunun bir nedeni olmalı.”

Kafasını çevirdi, bu kez iki elini de saçlarından geçirdi. “Ne olduğumu biliyorsun benim. Sana *söylemiştim*. Güzel şeylere göz dikerim. Bana ait olmayan şeyleri almayı severim.” Sonra bana bakıp gülümsedi. Gülümsemesinin soğukluğu tüylerimi ürpertti. “Sana gerçekten değer verdiğimi sandın, değil mi? Seni istiyordum, Layla. Sıkıntıyı hafifletiyordun. Hepsi bu.”

Geriye doğru sendeledim, sözlerinin beni etkilemesine, beni incitmesine engel olmak istiyordum ama buna engel olmanın bir yolu yoktu. Bir anda, yaptığım aptallığın farkına vardım. Bunca zaman boyunca anlamam gerekirdi. Ne de olsa, haklıydı Roth. Bu şeylerde, yani erkekler ve ilişkiler konusunda deneyimim sıfırdı. Eğer... Eğer onun için bir değerim olsaydı bana bu gece değil, daha önce gelirdi, çünkü tersi olsaydı benim gideceğim ilk yer onun yanı olurdu.

Bu çok acıklıydı.

“Niye öyle yaptığımı ben de bilemiyorum. Çoğunlukla bakirelerin peşine düşmem. Çok zahmetli oluyorlar. Senin şu sınıf arkadaşın Eva gibi birisi o konuda çok daha eğlenceli ve yeteneklidir. Sahi, Eva hâlâ buralarda mı?” Rahat bir tavırla omuz silkerek iç çektiyse de çenesinde bir kas seğirdi. “Dediğim gibi, yanlış beklentilere kapılacağını bilmem gerekirdi, bücür. Benim hatam.”

Kanımın yüzümden çekildiğini hissettim. Tatlı sözleri, söyledikleriyle birleşince gereksiz yere zalimceydi. “Bana bücür deme.”

“Nasıl istersen.” Roth hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Omurgası sıra dışı bir şekilde kaskatıydı. “Bambi seninle kalacak.”

Gözlerimi kırpıştırarak yaşları savuşturdum ve akmalarına engel oldum. “İstemi...”

“İstememen umurumda değil. Seninle kalıyor.”

Sırtına baktım, boğulacak gibiydim. “Alçağın tekisin.”

Dönüp bana baktı, ay ışığında gördüğüm yüz ifadesi sertti. “Elveda, Layla.”

Sonra da gitti.

Gedinci Bölüm

Eve yaptığım kısa yürüyüşü pek hatırlamıyordum. Göğsümdeki acı, Roth'u o şeytan tuzağında gördüğümde hissettiğim acıya eşdeğerti. Aynı zamanda hem soğuk hem de yakıcı bir acıydı; içimi hem kavuruyor, hem de donduruyordu. Genzimde bir yumru oluşmuştu ve gözlerimin arkasındaki ıslaklık, attığım her adımda artıyordu.

Roth'un sözleri sadece canımı yakmakla kalmamıştı; ona olan duygularımın ne kadar derin olduğunu hiç kabullenmemiş olsam da göğüslerimin arasına oturmuş ağırlığın baskısı, içeride bir şeyin kırılmış olabileceğini haber veriyordu.

Çoğunlukla bakirelerin peşine düşmem.

Tanrım, bu kadar mı aptaldım ben, onun hakkında bu kadar mı yanılmıştım? Söylediklerini zihnimde tekrar ederken, yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Sözlerinin her biri iğneleyiciydi ve yaralamak amacıyla söylenmişti; yaralamışlardı da. Dikişlerimin gerilmesinden hissettiğim acıyı umursamayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ama o sarılışı... Beni kendine bastırması?

Bu, ona hiç mi bir şey ifade etmiyordu? Bunu öyle kolayca kabullenemiyordum. Ya da tuzağa girmeden önce bana söylediği, bunca zaman tutunduğum o acı dolu sözlerin pervasızca söylendiğini de kabul edemiyordum. Ama belki gerçekten de o kadar saftım. Yanlış beklentilere mi kapılmışımdı? Roth haklıydı. Yanlış beklentilere kapılıp onları sımsıkı kucaklamıştım. Bak, neler olmuştu şimdi.

Bu acının altında, genzimde farklı türden bir ısırtıp, kavurucu bir susuzluk hissettim. Bunu her bir hücremde, hatta dişlerimin ucunda bile hissedebiliyordum. Beslenme gereksinimi, süratle ve tereddüt etmeksizin içimde yükseldi. Karman çorman olan duygularım, bu yasak arzuyu körüklüyordu.

Evin yoluna vardığımda öfkeyle yanaklarımı sildim. Muhafızlar, girişte oyalanıyorlardı; gerçek formlarındaydılar ve kanatları sırtlarına çekilmişti ama aceleyle yanlarından geçerken hiç kimsenin dikkatini çekmedim. Ruhlarını göremiyordum ama dilimin ucunda saflıklarını hissedebiliyordum. Bir an için kendime izin verip o sıcaklığın boğazımdan aşağıya kayarak Roth'un ardında bıraktığı soğukluk ve acıyı hafifletmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bunu yapmak zor da olmazdı. Bana güvenmiyorlardı ama içlerinden birine doğrudan saldırmamı beklemezlerdi. Üstelik bir ruhu elime geçirdikten sonra durmak...

Düşüncelerime bir son verdim ve artık yürümediğimi fark edince dehşete düştüm. Orada öylece dikiliyor, Zayne'in eğik, altın rengi başına bakıyordum ve ağzım sulanıyordu. Fantezileri gerçekleştirmeye dair o açgözlü istek yüzünden mideme kramp girdi.

Dirsekleri dizlerine dayalı Zayne başını kaldırdı ve bir

saniye içinde elleri iki yanında, ayakta, karşıma dikildi. "Layla?"

"Yorgunum." Sesim normal çıkmamıştı. Aşırı gergin, aşırı huzursuzdu. Şu anda Zayne'in, hiç kimsenin yanında olamazdım. "Yatmaya... gidiyorum."

Zayne dönerken teninin parlaklığı soldu. Peşimden içeri girdi ve kapıyı sessizce arkamızdan kapattı. Antredeki tepe ışığı kapalıydı ve küçük duvar aplikleri yere hafif gölgeler düşürüyordu. Jasmine'in sesi oturma odasından geliyordu; adımlarımı sıklaştırdım. Çıktığım her bir basamak enerjimi emiyordu. İkinci kata vardığımda dönüp kendimi en beter biçimde Zayne'e kenetlemek istiyordum.

Zayne etrafımdan dolaşıp odamın kapısının önünü kesti. "Konuş benimle."

Yavaşça bakışlarımı kaldırdım; yüz ifademde ne gördüğünü bilmiyordum ama elini uzattı. Gerileyip bana dokunmasına engel oldum; dağılmaya ve kendimi asla affetmeyeceğim bir şey yapmama ramak kalmıştı. Kalbim güm güm atarak başımı iki yana salladım. "Konuşmak istemiyorum."

Başını yana eğdi. "Sen iyi değilsin."

Nefesimi tuttum.

Dişlerini sıktı. "Seni incitti mi?"

"Hayır," dedim zorla, burnumdan nefes alarak.

"Fiziksel olarak demek istemiyorum. Seni..."

"Bunu şu anda yapamam. Lütfen," diye fısıldadım ve "ne" demek istediğimi anlayınca gözleri büyüdü. "Yalnız kalmam gerek."

Zayne kenara çekilirken burun delikleri genişledi. Göğsü aniden yukarı kalktı. "Bir şey ister misin?"

Kalbimin hızla atışından midem altüst olmuştu. "Portakal suyu?"

Hemen başını sallayıp holde gözden kayboldu. Yatak odama girdim, ışığı yakmadım. İhtiyacım da yoktu zaten. Burası o kadar uzun zamandır odamdı ki yolumu gözüm kapalı bulabilirdim. Geniş pencerelere gittim ve serin akşam havasının içeriye girmesi için onları açabilmeyi istedim ama “ömür boyu cezalı” evremde çivilenmişlerdi. Galiba Abbot, iblis sürümle buluşmak için kanatlanıp uçacağını düşünmüştü.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve istediğimin bu olduğunu fark ettim. Bir iblis sürüsüyle takılma kısmını değil, uçup gitme kısmını istiyordum. Bu akşam erken saatlerde neredeyse değişmişim. Belki bunu tekrar yapabilirdim. Birden tüylerim ürperdi. Sırtımdaki deri gerildi. Gözlerimi açtım, nefesimi usulca verdim. Akşam havasının tenimi okşayışını neredeyse hissedebiliyordum. Ne kadar yükseğe uçabileceğimi ve bunun, bir ruh emmek kadar güzel bir duygu olup olmadığını merak ediyordum.

Bu gece yerleşkeden ayrılırsam Abbot kafayı sıyıırırdı. Zaten, böyle yapmam güvenli olmazdı. Benim için tehlikeli olduğundan değil de şu anda başka insanlar... masum insanlar için tehdit oluşturacağımdandı.

Zayne'in varlığı odayı doldurdu. Döndüm ve auraları görme yeteneğimi yitirdiğimden beri ilk kez şu anda onunkini göremediğime sevindim. Büyük bir bardak portakal suyunu masamın üzerine, defterlerimle yazıcı kâğıtlarımın arasına koydu. Bana baktı, yakışıklı yüzünden endişe okunuyordu. “Bir şey istersen beni ara ya da mesaj at.”

Başımı olur anlamında salladım.

“Söz ver.” Bana yaklaşmadı ama bakışlarını üzerimden hiç çekmiyordu.

“Söz,” dedim, boğazımda daha da büyüyen yumru yüzünden güçlükle yutkundum. Bazen... Hayır, her zaman onu hak etmediğimi düşünüyordum. “Teşekkür ederim.”

Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini bir anlığına kapattı. “Bana teşekkür etme, Layla böceği. Bunun için etme.” Bakışlarını bakışlarıma kenetlediğinde, gözleri koyu maviydi. “Senin için... Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun.”

Görmeden başımı öne sallarken yaşlar gözüme hücum etti. Dudakları köşelerden yukarı kıvrılıp cılız bir gülümsemeye dönüştü, sonra da odadan çıktı. Doğruca portakal suyuna gittim ve soğuk bardağı tutup portakal suyunu mideye indirdim. Yakıcı asit krizleri hafifletiyordu; bardağı masaya koyduğumda göz ucuyla yakaladığım hareket dikkatimi çekti. Nemli ellerimi kot eteğime silerek döndüm.

Beyaz perdeler kapalı pencereden havalandı, boş hava da hafifçe dalgalandı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Odada hiç rüzgâr yoktu. Merkezi havalandırma daha çalışmamıştı. O gürültülü şey çalışsa duyardım, hem klima için hava çok soğuktu.

Pencereye doğru giderken perdeler tekrar aşağıya indi ve yavaşça duvardaki yerini aldı. Tamam. Bu tuhaftı. Omurgamdan aşağıya tuhaf bir ürperti indi. Pekâlâ. Gerçekten de ürkütücüydü ama Bambi canlandı ve sol bacağımdan yukarıya çıkarak dikkatimi dağıttı. Hareketleri hâlâ bana acı veren şeyleri hatırlatıyordu ama şu anda başka bir amaca hizmet ediyordu.

Sen benim sıkıntımı hafifletiyordun.

Belden aşağı inen darbe yüzünden nefesim kesildi. Pencereden uzaklaşıp kapüşonlu hırkamın fermuarını açtım ve

dikkatli bir şekilde çıkardım. Hırkayı yere bıraktım. Başımı eğip koluma baktım ve beyaz bandajın üzerindeki koyu lekeyi görünce yüzümü buruşturdum. Ne berbat bir geceydi.

Dudağımı ısırarak giysilerimi çıkardım ve pijama şortumu giydim. Uzun kollu bir tişört giymeden önce Bambi derimden çıktı. Karanlıkta kendini birleştirirken bir gölgeden ibaretti. Avlanmaya gitmek ya da unutulmuş bir evcil hayvan gibi Roth'a koşmak yerine, çocukluğumda Abbot'ın bana yaptığı bebek evine tırmandı.

Cezalıyken ve Roth ortadan kaybolduğunda zavallı şeye çok kötü davranmıştım. Bir hafta kadar önce odamda çatısıyla yan tarafları yeniden birleştirilmiş şekilde yeniden ortaya çıkmıştı. Bunu yapanın Zayne olduğunu farz etmiştim ve neden yaptığını ya da bebek evini görünce neden rahatladığımı bilmiyordum. Belli ki bir şeylerden vazgeçmekte iyi değildim.

Boyu iki metreyi bulan Bambi her nasılsa çöreklenip bebek evinin üst katına sığmayı becermiş, başını minyatür yatağa koymuştu. Görünüşe göre... Rahattı. Aynı zamanda tuhaf görünüyordu.

Dakikalarca bu büyülü, iblis hayvana baktım. Bir ürperti çöktü göğsüme, o feci yanma hissinin yerini aldı. Roth neden Bambi'yi bana vermişti? Bambi, onun büyülü hayvanıydı, benim değil ve her zaman yılana çok düşkün gibi görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi ama büyük ihtimalle bir önemi de yoktu. Uzun zaman önce, sebepsiz yere yaptığı şeyler olduğunu itiraf etmişti.

Benim de nedensiz yaptığı bir sürü şeyden yalnızca biri olduğum ortaya çıkmıştı işte.

Yatağa çıkıp sağlam kolumun üstüne yatarken canım yandı. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda hiç geç değildi

ama sanki yüzyıllar geçmişti sabahtan bu yana. Birkaç saat içinde her şey değişmişti.

Üst Düzey bir iblis gibi kokuyordum. Roth geri dönmüştü ve nispeten zarar görmemişti. Bir Lilin doğmuştu. Roth da... O bana asla değer vermemişti.

Ben onun için yalnızca bir işten ibarettim.

Asla daha fazlası olmamıştım.

Başım, sanki bütün gece duvara vurmuşum gibi ağrıyordu; öyle yapsaydım, bütün gece gözlerimi tavana dikip Roth'la paylaştığımız bütün anları zihnimde canlandırmaktan daha eğlenceli ve faydalı olurdu. Sözde ilişkimizde ölümcül bir kusur arıyordum ve bu, kovada delikler açıp sonra da içinde su taşımaya çalışmaya benziyordu.

Roth bir iblisti.

Erkek bir iblisti.

Güzel şeylere göz dikmeyi seven erkek bir iblisti.

Ben de bir rahibe kadar deneyimsizdim, o yüzden tabii ki bana söylediklerine, bana bakma şekline, her bir dokunuşuna ve öpüşüne fazla önem atfetmiştim. Bunların hepsinin bir anlamı olduğunu sanmıştım. Hissettiğim yoğun acı, genzimde ekşi üzümünki gibi buruk bir tat bırakmıştı. Boğazım ve gözlerim yanıyordu ve gözlerim yaşlarla doluydu ama tuhaf bir şekilde bu yaşlar dökülmüyordu. Keşke dökülselerdi. Ağlayınca sanki arınacakmışım gibi hissediyordum.

Okula gitmek için kalkma zamanı gelip çatınca ağır ve sıcak battaniyenin altına sokuldum. Birisinin gelip bana yataktan çıkmamı söylemesini bekledim ama sadece beni okula götürme saatinde Nicolai'nın ayak seslerini duydum. Nicolai, bana bakmak için kapıyı açmadı. Birkaç saniye sonra ayak sesleri koridorda kayboldu.

Gözlerimi kapattım; kimsenin umurunda olmadığıma sevinmeli miyim, yoksa buna üzülmeli miyim, emin değilim. Roth'tan önce... Klan, onu ve ilişkimizi öğrenmeden önce, Abbot ya da başka birisi, beni zorla yataktan kaldırmak, ya da en azından Freddy Krueger'in beni yatağımdan kapmadığından emin olmak için buraya gelirdi. Ya şimdi? Evlerinde gereğinden fazla kalmış, daimi bir misafir olduğumu hiç olmadığı kadar şiddetli biçimde hissediyordum..

Tekrar uykuya dalarken zihnim karmakarışıkta. Bir süredir üzerinde düşünmediğim eski bir plan su yüzüne çıktı. Uykulu bakışlarımı masama çevirdim. Boş portakal suyu bardağı, üniversite başvuru formlarının üzerinde duruyordu. Bu formları neredeyse unutmuştum ve büyük ihtimalle gelecek sonbaharda kayıt yaptırmayı ciddi bir şekilde düşünmek için çok geç kalmıştım ama belki de yapacağım şey buydu.

Bütün bunların, yani Lilinlerin, Roth'un ve bütün Muhafızların cehenneme kadar yolu vardı. Buradan uzakta bir üniversiteye gidebilir ve şeymiş gibi yapabilirdim... Neymiş gibi yapabilirdim? Normalmiş gibi mi? Bunu yapabilirdim. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki. İnsanların arasına karışıp bütün bunları uzak bir anı haline getirebilirdim. Bu, bencilce bir karardı ama umurumda değildi. Bencil olmak istiyordum ve artık burada, bu bedende olmak ya da bu problemlerle saplanıp kalmak istemiyordum.

Tek iyi şey, artık okulda onu görmeyecek olmamdı.

Bir ara yine uykuya daldım ve yatağın ani ve beklenmedik bir ağırlıkla kıpırdadığını ve yatak örtüsünün hareket ettiğini hissedince uyandım. Şaşkın bir halde gözlerimi kırıştıtarak açtım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken omzumun üzerinden baktım.

Bir çift gök mavisi gözle karşılaştım.

Sekizinci Bölüm

Zayne de bana baktı; bir an için uzun sarı saçlarım görüşümü engelledi. Zayne, yan tarafına uzanıp yatak örtüsünü beline kadar çekerken nefesimi tuttum. Bakışlarımı aşağıya indirdim. Gri, pamuklu bir tişört giyiyordu ve örtünün altına uzanıp beni battaniyenin altında bulurken, tişörtü omuzlarının üzerinde gerildi. Kolunu belime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. Zayne arkama yerleşti; duyularımı altüst eden doğal bir rahatlıkla vücudunu benimkine dolarken vücudumdaki her bir kas kasıldı. Üzerimizde, yaydığı sıcaklığa engel olamayan ince pijamalarımızdan başka hiçbir şey yoktu.

O sıcaklık yok muydu... *Ahh*. Kaslarıma sızıp krampoları ve bütün ağrıyan yerlerimi rahatlatıyordu. Saniyeler içinde omurgamın sertliği geçti ve yanağımı yastığa çevirdim. Yatak bir buluta dönüştü ve kendimi Stacey'yle Sam'in hep dalga geçtiği berbat yatak reklamında gibi hissettim ama Zayne sıradan bir yatağı muhteşem bir şeye dönüştürme gücüne sahipti. Gözlerimi kapattım ve vücudumun yatağa gömülmesine izin verdim. İlerleyen dakikalarda hiçbir şey düşünmüyordum ve bu *harikaydı*.

Elini belimden kaldırıp saçımı yüzünden çekti, sonra da ılık nefesini enseme hissettim. Tenimde bir dizi ürperti gezindi. Karnımın alt kısmında farklı türden bir kasılma hissettim ve açık tribün merdivenlerini koşarak inip çıkmış gibi değil de normal biçimde solumaya odaklandım.

Zayne bunu yapmayalı, yani derin bir uyku çekmek yerine yatağıma gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunu en son yaptığımızda çok ama çok daha küçüktük, bir yatağı paylaşmak o zaman zararsız ve masum bir şeydi ve hiç kimse yanlış bir fikre kapılmazdı. Büyük bir şok içerisindeydim. Özellikle dün akşamdan sonra bunu ondan beklemiyordum. Malum ihtiyaca teslim olmak üzere olduğumu sezmişti. İşin gerçeği, yanımdayken sürekli olarak tehlikeydi. Her an dönebilirdim ve ağızlarımız arasında sadece birkaç santim kalabilirdi. Bu durumda onun ruhunu emmek öyle kolay olurdu ki.

“Kolun nasıl?” diye sordu.

Konuşunca sesi içimde yankılandı. Boğazımı temizledim, sonra da çatallı çıkan sesim yüzünden suratımı buruşturdum. “İyi.”

“Daha sonra bir bakalım.” Kolunu hareket ettirdi ve karnıma, göbeğimin hemen altına getirdi. Şaşkınlıkla geriye sıçradım ama Zayne ne geriye çekildi, ne de elini çekti. “O halde okula bu yüzden gitmezlik etmedin?”

Hıçkırmamak için yutkunup gözlerimi zorla açtım. Komodinin üzerinde neon yeşili ışıklar, sabah 9:01’i gösteriyordu. Bu saatte biyoloji dersine gitmek için yolda olmam gerekiyordu. “Hayır.”

“Konuşmak ister misin?”

Zayne’le yatakta yatarken Roth hakkında konuşmak isteyeceğim en son şeydi. “Hayır.”

İkimiz de sustuk; göğsü düzgün ve derin bir ritimle yükselip alçalıyordu. Her ne kadar gevşemiş olsam da vücudum hâlâ vücudunun, aldığı her nefesin ve kaslarının bütün hafifçe kasılmasının son derece farkındaydı. Sessizlikte, çirkin bir düşünce zihnimde belirdi. Danika'yla da böyle yatmış mıydı? Kanıma hücum eden o yakıcı kıskançlığa hiç hakkım yoktu ama oradaydı işte ve bu yanlıştı çünkü benim Zayne'le paylaşabileceklerimden daha fazlasını paylaşabilirlerdi.

"Üzgünüm," dedi, bunu o kadar yavaş sesle söylemişti ki ilk başta söyleyip söylemediğinden emin olamadım.

Gözlerimi kapattım. "Neden?"

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra da, "Acı çektiğini biliyorum ve o aşağılık herifi bu yüzden öldürmek istiyorum," dedi.

Bir anda moralim bozuldu. Ondan bir şey saklamam mümkün değildi. Zayne beni kabul etmek istemediğinden daha iyi tanıyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Roth'u boğmak ve bacak arasına döner tekme atmak istiyordum ama içimden bir ses, Zayne'in arzusunu gerçekten, ama *gerçekten* hayata geçirmek istediğini söylüyordu. Zayne, Roth'u öldürmeyi başarırsa kız olduğum için ağlardım.

"O bir iblis," dedi Zayne. "Arada büyük merhamet gösterilerinde bulunmasının bir önemi yok çünkü bunun altında o neyse o."

Altdudağımı emdim. "Ama ben de onun olduğu şeyim."

"Hayır." Zayne hafifçe kalkınca eli karnımın üzerinden kalçama kaydı. "Sen yalnızca bir iblis değilsin, Layla. Sen aynı zamanda bir Muhafız'sın. İkisini bir arada olamazsın diye bir kural yok ve..."

"Ve?" Sırtüstü dönüp dirseklerime yaslandım ve elleri

yine karnıma geldi; uzun parmakları şort pijamanın beline kadar uzanıyordu. Göz göze geldik. “Ve ne?”

Hemen cevap vermedi. Onun yerine, bakışlarını yüzümde gezdirdi, sonra da tişörtümün yakasından aşağıya kaydırıldı. Yan tarafına yatarken güçlükle yutkundü. Konuştuğunda sesi normalden daha boğuktu. “Ve neden her iki dünyanın da en iyi şeylerine sahip olmayasın? Yani en iyi özelliklerine, anlıyor musun?”

“İki tarafın en iyi özelliklerine mi?” diye mırıldandım yavaşça. “İblislerde iyi özellikler olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Sende olduğunu söylüyorum.” Yanakları kızardı, ben de birkaç kez gözlerimi kırptırdım ama yanaklarının kızarıklığı hemen geçmedi. “Sen yarı iblissin. O gece dondurmacıda söylediğim gibi senin o yanından nefret etmene neden olmamalıydık.”

Bunu söylediğini hatırlıyordum. O gece olan diğer şeyler, yani Paimon ve şeytan tuzağı yüzünden o sözcükler kaynayıp gitmişti ama *hatırlıyordum*.

“Senin her bir yanın, iblis yanın bile iyi.” Durakladı. “Hem ben o gece seni gördüm.”

Tekrar uzanarak derin bir nefes aldım. “Ne demek istiyorsun?”

Üzerime eğildi ve birkaç tutam saçı yanaklarına döktü. “Değiştğinde bize benzemiyordun ama iblislere de benzemiyordun. İkisinin karışımıydın.”

“Yani ucubeye mi benziyordum?”

“Hayır.” Elini hareket ettirdi ve parmaklarıyla bel kıvrımını tuttu. “Tenin, ebruli mermer gibi siyah ve griydi. Çok güzeldi. İkisinin en iyisiydi.”

Yanaklarıma hoş bir ateş yayıldı ve bakışlarının yo-

ğunluğundan gözlerimi aşağıya indirmemek için direndim. “Son günlerde bunu sıkça söyler oldun.”

“Neyi?”

“Şu ‘güzel’ lafını.”

Yukarı kıvrılan dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Evet.”

“Kafa doktoru lazım mı?”

Gözlerini devirdi. “Her neyse...” Başparmağıyla karnımda yavaş ve ahlak daireler çiziyordu. Bunun farkında değilmiş gibiydi ama sonra hafifçe kıkırdadı. “Ne hakkında konuştuğumuzu unuttum ben.”

Gülümsedim. “Benim ne kadar harika olduğumdan konuşuyorduk.”

“Doğru ya.” Tekrar yatağa yattı; öncekinden daha da yaklaşmış gibiydi. Bacaklarının üstü uyluklarıma dayanmıştı ve başparmağıyla hâlâ karnımın aşağısında görünmeyen daireler çiziyor, bildik, tembel bir sıcaklık yaratıyordu.

“Düşünüyordum da,” dedim sonunda onu izleyerek. Gözleri o anda kapalıydı ve yirmi bir yaşından çok daha küçük görünüyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. “Ne düşünüyordun?”

“Geç kayıt şansını yakalayabilir miyim diye şu üniversite başvuru formlarını doldurmayı düşünüyordum.”

Tek gözünü açtı ve parmağını durdurdu. Aradan birkaç saniye geçti. “Onun yüzünden mi?”

Ağzımı açtım.

“Konu üniversiteye gitmen olunca seni hep desteklediğimi biliyorsun.” Artık iki gözü de açıldı. “Bence bu senin için harika olurdu ama böyle büyük bir kararı, şu anda hissettiklerin yüzünden verme.”

Üniversiteye olan bu ani ilgimin Roth'la ilgisi olduğunu inkâr etmek istiyordum ama bu acıklı bir yalan olurdu. Kimi kandırıyordum ki? Daha önce de burayı terk edip üniversiteye gitmeyi ciddi ciddi düşünmemiş değildim ama şu anda bu düşünce yanlış nedenlerden dolayı zihnimde dönüp duruyordu.

Zayne şu anda yazdaki öğlen güneşi kadar parlak gözlerini bana dikmişti. İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Onu?.." Derin bir nefes aldı, bense nefesimi tuttum. "Onu seviyor muydun, Layla?"

Aman Tanrım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, yanaklarımdaki kırmızılığın yayıldığını hissedebiliyordum. Bu soru beni tamamen bu gezegenin dışına fırlatıp atmıştı

Başını yana çevirdi ve iki yana salladı. "Lanet olsun, Layla böceği."

"Hayır!" dedim bir çırpıda ve başını hızla tekrar bana çevirince yüreğim ağzıma geldi. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedim aceleyle, acımasız gerçeği açıklarken. "Bilmiyorum, Zayne. Ona çok değer veriyorum ve o..." Boğazımda aniden beliren düğüm canımı acıttı. "Bilmiyorum."

Gerçekten de bilmiyordum.

Aşk, kontrol ettiğinizi ve anladığınızı sandığınız tuhaf bir yaratıktı ama sonra bunun sadece görünüşte böyle olduğunu keşfediyordunuz. Ayrıca, o kadar çok farklı türde aşk vardı ki -o kadarını biliyordum- ve Roth'un hangi türe girdiğini bilmiyordum.

Zayne bir an daha gözlerime baktı, sonra da başını salladı. "Tamam. Anlıyorum." Elini karnımdan çekti ve ben daha şaşkınlıkla karışık bir hayal kırıklığının ıstırabını hissedemeden elimi buldu, parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Gerçekten."

Elimi sıkıttı ve ben de aynı hareketi itaatkâr bir şekilde tekrarladım ama ben anlayamazken onun nasıl anladığını bilmiyordum.

Diğer Muhafızlar evde dolaşmaya başlayınca Zayne yatağını terk edip kendi yatağında uyumaya gitti. Giderken arkasından baktım, yanaklarım al al oldu. Bunun tek nedeni de odamdan usulca çıkışının sanki odamda... ayıp bir şeyler yapmış gibi bir his uyandırmasıydı bende.

Ondan sonra yatakta kaldım ve göğsümdeki tuhaf karıncalanmayı anlamaya çalıştım. Dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı çünkü Zayne... Şey, günümü şenlendirmişti ama sonra Roth'un bir gece önce bana söyledikleri aklıma geldi ve tebessüm hiç orada olmamış gibi silinip gitti.

Galiba bu ani ruh değişimlerine alışmam gerekiyordu.

Akşam yemeğinden sonra üstümde biriken pisliği kazımaya karar verdim. Büyük bir dikkatle bandajı çıkardım ve kolumdaki kesiğin beklendiği gibi iyileştiğini görünce sevindim. Yarayı artık kapatmama gerek yoktu. Kolum hâlâ hassastı ama içimdeki Muhafız kanı, demirin verdiği zararı çabucak telafi ediyordu.

Tam bir münzevi gibi temiz pijamalarımı giydikten sonra cep telefonumu bıraktığım masama yürüdüm. Cebim bütün gün sessizde kalmıştı ve Stacey'den gelen yığınla mesajı görünce şaşırmadım.

Nerelerdesin?

Okulu mu ektiin? Pis!

Bir dakika sonra: Dolabın sni özlüyo. Herpes falanmı kaptın yoksa?

Aman Tanrım, sesli gülüyordum, başparmağımla mesajlarına bakarken ağzım kulaklarıma varıyordu.

Biyolojinin vekil öğretmeni resmen taş. Kaçıyorsun.
Biyoloji sensiz çekilmiyo.
Memelerim de seni özlemiş. Çok mu tuhaf?
Epey tuhaftı ama şaşırtıcı değildi.
Cebime el koyulursa senden bilirim bak!
Neredesin be Layla ??

Bir sonraki mesajı ve diğerlerini okurken ciğerlerimde-ki hava boşaldı.

Bil bakalım sınıfa şimdi kim geldi!!!!
Roth burada!
Kutsal kanola yağı, niye kaçırdın ki?
Tamam. Mono hastası olmuş. İnsanlar hâlâ mı mono oluyor yahu. Kimden yaptı bunu?

Bir saniye sonra: Yaptı mı? Yaptı demiyectim, otomatik düzeltme.

Sonuncu mesajdan yaklaşık on beş dakika sonra bir mesaj daha gelmişti.

Seni sordu. Tarikata katıldı dedim. Ben güldüm o gülmedi.

Stacey son mesajında hayattaysam onu aramamı söylüyordu.

“Bu da ne yahu?” Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık bir

halde cebimi yatağa fırlattım.

Öfke, bir kapının tekmeyle açılması gibi içime büyük bir hızla doldu ve bunu memnuniyetle karşıladım çünkü lanet olası kırgınlık, şaşkınlık ve o... O *kayıp* duygudan çok daha iyiydi.

Roth okula geri mi dönmüştü? Bu... Bu kabul edilemezdi. Orada olmak için bir nedeni yoktu. On sekizinde bir genç gibi görünse de hiçbir nedeni yoktu. Okulla cidden ilgileniyor falan değildi, orada avlanacak bir sürü Lilin de yoktu.

Ya orada olma nedeni Lilinler değilse? Bana Eva'yı sormamış mıydı?

Bu soru düşüncelerime girdiği an bir küfür patlattım ve hızla arkamı dönüp odamdan çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama bir yere gitmek zorundaydım. Belki de bir şeye vurmalıyıldım.

Bir şeye vurmak kulağa hoş geliyordu.

Çünkü onun orada olması çok *zalimceydi*.

Alt kat indim, sessizce kütüphanenin önünden geçtim ve *onun* adını duymasaydım puanlı pijamalarımın başımı alıp nereye gideceğimi Tanrı bilirdi.

Ayağım havada kaldı ve döndüm; başımı hafif aralık kapıya doğru eğdim.

"Peki, Roth ne olacak?" Konuşan Dez'di.

"Ona tamamen güvenemeyeceğimizi söylemeye gerek yok," diye cevap verdi Abbot ve resmen zihnimde onu masanın arkasında oturmuş, parmaklarının arasında bir puro yuvarlarken canlandırabiliyordum. "Gözümüzü ondan ayırmamalıyız."

"Oldu bil," diye cevap verdi Nicolai.

Bir sessizlik oldu, sonra da Abbot, "Layla'dan da gözü-

müzü ayırmayalım,” dedi.

Ellerimi sıkarken hızla ağzımı kapattım. Benden gözlerini ayırmamak mı?

Abbot sesini alçalttı, sonra tekrar yükseltti. “Neyle uğraşıyor olabileceğimizi biliyorsunuz. Hepiniz. Dikkatli olmak zorundayız çünkü bu, şüphelendiğim şeyse bizim...”

Koridorda buz gibi bir rüzgâr esti ve nemli saçlarım havalanıp yüzümün etrafında uçuşmaya başladı. İrkilerek kesik bir nefes aldım ve gürültülü bir çatırdama sesi yerleşkede yankılanırken hızla arkamı döndüm. Gök gürültüsü gibi yankılanan patlama sesiyle meleklerin resimleri zangırdamaya başladı.

Hemen karşımda, antredeki çerçeve camları tam ortadan çatladı. Cam parçalanıp sonra da patlarken bir adım geriledim.

Dokuzuncu Bölüm

Çılgılığı basıp hızla döndüm ve cam yağmuruna tutulmadan önce başımı kapattım. Küçük cam kırıkları üzerimden zararsızca sekti ve yere düştüklerinde rüzgâr çanları gibi çınladı.

“Vay be,” diye fısıldadım, kütüphane kapısı duvara hızla çarpıp Muhafızlar koridora dökülürken.

Abbot önce davrandı. “Ne oldu burada?”

“Bilmiyorum.” Doğrulup döndüm. Üç büyük levha cam yerle bir olmuştu. “Vay canına.”

“İyi misin?” diye sordu Dez yanıma gelerek. Çok fazla yaklaşmamıştı ama gözbebeklerinin büyüdüğünü görebileceğim kadar yakınımdaydı.

Başımı eğip baktım. Çıplak ayaklarımla yürümek ustalık isteyen bir işti. Camlar yeri kaplamış, antrenin ışığında küçük elmaslar gibi parıldıyorlardı. “Evet. Çizik bile yok.”

Nicolai’la Geoff patlamış pencerelere yaklaştılar. Yerleşkenin güvenlik uzmanı Geoff haklı nedenlerle pencereden dışarıya eğilirken endişeli görünüyordu. “Bu pencereler güçlendirilmiş camdan. Bunları kırmak için roket gibi

bir şey gerek ve aşağıda hiçbir şey ya da hiç kimse yok. Ne tılsımlar harekete geçti ne de hareket detektörleri.”

“İçeride de bir şey yok.” Nicolai kaşlarını çatarak arkasını döndü. “Ne bir tuğla, ne de başka bir şey.”

Abbot bana döndü ve çenesindeki gergin çizgiden hiç de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Bakışlarımı ellerine indirdim. Bir elinde, içinde süt beyazı olan küçük bir şişe tutuyordu. “Burada ne oldu, Layla?” diye sordu ben elindekinin ne olduğunu soramadan.

“Bilmiyorum. Koridorda yürüyordum ve pencereler... Öylece çatladı, sonra da patladı.” Başımı iki yana salladım. Saçımdan cam parçaları döküldü, cınlıyarak ahşap zemine çarptı. Harika. Sonsuza kadar saçlarımdan cam temizleyecektim. Dikkatli bir şekilde yana adım attım.

Abbot tek kaşını kaldırdı. “Yani hiçbir şey yapmadın mı?”

Başımı hızla yukarı kaldırdım. “Tabii ki hayır! Ben hiçbir şey yapmadım.”

“O halde burada bunu yapabilecek bir şey yokken bu camlar nasıl kırıldı?”

Başımı kaldırıp Abbot’a bakarken camları unuttum. Pencerelerden içeriye soğuk hava akın ediyordu ama omurgamdan aşağıya inen soğukluğun nedeni bu değildi. “Bilmiyorum ama gerçeği söylüyorum. Ben hiçbir şey yapmadım.”

Geoff bize dönüp kollarını kavuşturdu. Çenesindeki gamze tamamen kaybolmuştu. “Layla, burada pencereleri kırarak hiçbir şey yok.”

“Ama bunu ben yapmadım.” Hızla bütün adamlara baktım. Hiçbirinin, Dez ya da Nicolai’in bile yüz ifadeleri bana inandıklarını söylemiyordu. “Pencereleri neden kırayım ki?”

Abbot başını kaldırdı. "Neden koridordaydın?"

"Bilmiyorum." Tenimde bir huzursuzluk gezindi. "Belki de mutfığa ya da oturma odasına yürüyordum. Ya da buradaki bir sürü odadan birine gidiyordum?"

Abbot gözlerini kıstı. "Benimle bu tonda konuşma, Layla."

"O tonda konuştuğum falan yok!" Sesim biraz yükseldi. "Beni yapmadığım bir şeyle suçluyorsunuz!"

"Pencereler kendi kendine kırılmadı." Gözleri parlak mavi renkle yanıyordu. "Kazara olduysa bana doğruyu söylemeni tercih ederim. Artık yalan söylemek yok."

"Artık yalan söylemek yok mu? Bunu senden duymak ne kadar güzel," diye cevabı yapıştırdım. Engel olamadan önce sözcükler ağzımdan çıkıvermişti ve bu, tek ayağının çukurda olması gibi bir şeydi. "Özellikle de gözlerini benden ayırmamalarını söylediğin düşünülürse."

Abbot öne doğru adım atıp üzerime doğru eğilirken aldığı derin nefesle göğsü havaya kalktı. "Yani pencereler kırıldığında sen bizi mi dinliyordun?"

"Hayır!" Pek sayılmazdı. En azından aşağıya bu yüzden inmemiştim ama konu bu değildi. "Öylece geçerken adımı duydum. Kapı hafif aralıktı. Hiçbirinizin konuştuklarınızı gizlemek gibi bir çabası yoktu zaten."

Dez bize doğru bir adım attı. "Layla..."

Abbot tek elini kaldırarak yaşça daha genç olan Muhafız'ı susturdu. "Ne duydun?"

Hiçbir şey söylemeden kollarımı kavuşturdum. İçim beklenmedik bir inatla dolmuştu. Sadece tek bir kısmı duymuş olmama rağmen hiçbir şey söylemedim.

Abbot başını eğdi ve hareketi sanki benden hiç korkmadığını gösteriyordu; her nedense bu beni rahatlatmıştı. Ko-

nuştuğunda sesi alçak ve korkutucu derecede sakindi. “Ne duydun, Layla?”

Cesaretimi toplayıp ağzımı kapalı tuttum ve kendimi bakışlarımı kaçırmamak için zorladım. “Neden? Ne duyduğumu sanıyorsun?”

Nefesini ağır ağır verirken burun delikleri genişledi. “Kızım, seni kendi çocuğum gibi büyüttüm. Benimle saygılı konuşacaksın ve soruma cevap vereceksin.”

Korkudan kaslarıma hızla bir titreme yayıldı. Çok büyük bir yanımla ona pek bir şey duymadığımı söylemek ve onu mutlu etmek istiyordu çünkü benim için bir babaya en yakın şey oydu. Sürekli onun onayını almanın peşindeydim ama bu... *Bu* hiç adil değildi ve onun için kapı paspası olmayacaktım.

Ya da bir başkası için.

Antreyi bir gerginlik kapladı ve Muhafızların geri kalanı yerlerinde huzursuzlukla kıpırdandılar. “Söyle ona,” dedi Nicolai hafifçe.

Abbot’ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken çelik gibi bir kararlılık belirdi içimde.

“Neler oluyor?” Zayne basamakları üçer üçer indi. Islak saçlarının ucundan su damlaları sallanıyordu ve siyah tişörtü yer yer vücuduna yapışmıştı. Duştan daha yeni çıkmıştı; kış nanesi kokusu odayı kaplıyordu. Gözlerini bize dikti, sonra da pençelere çevirdi. Kaşları havaya kalktı. “Baba?”

Abbot bir an daha bana baktı, sonra da doğrulup oğluna hitap etti. “Layla’ya göre, pencereler sihirli bir şekilde patladı.”

“Ben yapmadım,” dedim, camdan bir ayakkabım olmaması için ayağımı yere vurma isteğime direnerek. “Pencereler patladı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ben yapmadım.”

“Yapmadım diyorsa yapmamıştır.” Zayne için bu kadar basitti. Dediklerime inanıyordu ve dünyadaki tüm kutsal şeyler adına o anda benim kahramanımdı. Bakışlarını yere çevirdi. “Tanrım, dikkat et. Ayakkabıların yok.”

Gülümseyecektim ya da üstüne atlayacaktım ki Abbot hareket etti. Bize doğru yürüdü. “Odana git, Layla.” Camlar, botlarının altında çıtırdıyordu. Yerimden kıpırdamayınca durdu ve öfkeli bakışları beni delip geçti. “Hemen.”

“Ben hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdım. “Neden odama...”

“Hemen!” diye bağırdı Abbot ve ben tekrar yerimden sıçradım.

Zayne beni kolumdan yakaladı ve camın üstüne basmama engel oldu. Babasına bir bakış fırlattı.

Abbot, Muhafızlara döndü. Ona doğru yürümeye başladılar ama Abbot, onları durdurdu. “Yalnızca Geoff. Diğerleri gidebilir.”

Geoff, diğerleriyle bakıştı ama Abbot’ın peşinden kütüphaneye girdi. Kapı arkalarından hızla kapandı ve ben de devreler attı. Nicolai ve Dez’e baktım. “Ben yapmadım,” dedim bir kez daha.

İkisi de başlarını çevirdiler ve Nicolai antreden çıkarırken içimdeki huzursuzluk büyük bir hızla yayıldı.

Dez iç çekti. “Morris’i bulayım da şunları temizlememde bana yardım etsin. Bir de pencereleri.” Sonra o da gitti ve Zayne’le baş başa kaldık.

“Babamın sinirleri bozuk,” diye mantık yürüttü Zayne sessizce. Bir yandan da cam parçalarının arasından bana yol gösteriyordu. “Dün akşam Ro... Yani, iblisler çıkageldiğinden beri böyle.”

Belki de o yüzden Abbot iğne üstünde gibi davranıyor-

du ama bundan daha fazlası vardı. Merdivenin alt basamağına gelince konuştum. “Diğer Muhafızlarla kütüphanede idi. Bir şey söylediğini duydum.”

Zayne yere bakıyordu. “Camların bir yerini kesmediğinden emin misin?”

“Hayır. Dikkatini bana versene,” dedim tişörtünün kolunu çekistirerek. Kaşları havada bana baktı. “Diğer Muhafızlara gözlerini benden ayırmamalarını söylüyordu.”

“Tamam,” dedi yavaşça.

“Tamam mı? Merhaba. Onlara beni *izlemelerini* söyledi.”

Zayne elimi tutup merdivenlerden yukarıya çıkarmaya başladı. “O... Şey, kimin geri döndüğünü biliyorsun işte, babam tabii ki senin güvende olduğundan emin olmak isteyecektir.”

Bu aklımdan bile geçmemişti. “Öyle bir şey değildi, Zayne. Başka bir şey daha söyledi ama duyamayacağım kadar alçak sesteydi. Sonra da şüphelendiği bir şeyden bahsediyordu.”

“Neymiş o?”

“Bilmiyorum.” Sıkılmıştım, elimi çekip kurtardım. “Hepsini duymadım, sonra da şu aptal pencereler patladı.” Başımı eğip basamakların aşağısına baktım. Camlar zeminde yağmur gibi parlıyordu. “Gerçekten ben yapmadım.”

“Sana inanıyorum.”

Bakışlarımız birleşti. “Babana güvenmiyorum.”

“Layla,” diye iç çekti, geriye adım atarak. “Aranızda sorunlar olduğu çok açık ve bunu tamamen anlıyorum. Senden çok şey sakladı.”

“Doğruya doğru,” diye mırıldandım.

Ağırlığını diğer ayağına verdi. “Ama eğer adamlara seni izlemelerini söylüyorsa senin için endişelendiğindendir.”

“Bir de bana güvenmediğinden.”

“O da var tabii,” diye kabul etti. “Bunu anlamak zorundasın. Sen...”

“Yalan söyledim. Biliyorum. Ama o daha çok yalan söyledi.”

Zayne bana iki yanlışın bir doğru etmediğini açıklamak ister gibi baktı ama sonra tekrar iç çekti. “Hadi. Akşam yemeğinden birkaç kızarmış tavuk aldım. Tam senin sevdiğin gibi soğuk.”

“Odama gitmem gerekiyor,” dedim huysuz bir şekilde.

Gözlerini devirdi, sonra da beni yakalamaya çalıştı. Geriye sıçradım, o da muzip bir tavırla sıırttı. “Yürü, yoksa seni ben taşıyım.”

“Öff, yaşlandıkça buyurgan oluyorsun.”

Zayne göz kırptı. “Gördüklerin daha hiçbir şey. Sana iki saniye veriyorum.”

“İki saniye mi? Standart şeye ne oldu... Hey!” Tekrar beni yakalamaya çalışınca çılgık attım. “Pekâlâ. Yürüyeceğim.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Yola geleceğini biliyordum.”

Ona dil çıkardım, o da güldü ama peşinden odasına gittim. Kızarmış soğuk tavuğu düşününce karnım guruldadı ama aklım hâlâ aşağıdaki antredeydi ve her nedense içinde süt beyazı bir madde olan küçük şişedeydi.

Bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Parazit kelebekler karnımda iğne gibi batan bir yuva kurmuş, şimdi de beni içten dışa yiyerek çıkmaya çalışıyordu. Hayatım boyunca okul konusunda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

“Kendini daha iyi hissettiğinden emin misin?” diye sordu Stacey; ben dolaptan kitaplarımı çıkarırken Stacey bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Yere yıkılacak gibi görünüyorsun.”

“Evet, kendimi harika hissediyorum.” Çantamı omzuma atarken muhtemelen ürkütücü görünen zoraki bir gülümseme belirdi yüzümde. Muhafız’ın beni yaraladığı yer çok az acıyordu; bu da bana, Tomas’ın bu sabah itibariyle hâlâ kayıp olduğunu hatırlattı.

Bambi gerilip karnımın etrafına dolandı.

Yaramaz yılan.

“Ee, heyecanlı mısın?” diye sordu Stacey, kolunu kolumdan geçirirken.

Boğazım sanki saç yumağı yutmuşum gibiydi. “Ne yüzünden?”

“Roth yüzünden,” dedi kulaklarımı acıtan tiz bir çığlıkla. “Geri dönmesi yüzünden.”

Ölümcül kelebekler hapır hupur yemeye başlamıştı. Okula geri dönmeyi ve iki gece önce olanları düşünmekten neredeyse gözümü kırpmamıştım. İçten içe Zayne’in iblis sorumluluklarını boş verip benimle kalmasını umut etmiştim ama kalmamıştı ve bunu istemek son derece yanlış olurdu.

“Lütfen bana kızma çünkü ikinizin arasında neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama dün felaket seksi görünüyordu.”

Kalbim sıkıştı. Harika. Galiba yüzünde akneler çıkmasını umut etmek, çok fazla şey istemek olurdu. “O kadar da heyecanlı değilim,” dedim sonunda.

Koridorda yürürken Stacey konuşmadı. Öğrencilerin arkasından gelen parlak ruhları görmemenin acayıplığı,

Roth'la yaklaşan karşılaşma düşüncesinden beni uzaklaştırıyordu.

"Onu vurdurtmamı ister misin?" diye sordu sonunda. "Birilerini tanımıyorum ama eminim Sam bize internetten tetikçi bulabilir."

Yüksek sesle güldüm. "Büyük ihtimalle bulur ama hayır. Sıkıntı yok."

"Şey, fikrini değiştirirsen..." Etrafımdan dolaşıp biyoloji sınıfının kapısını açtı. Daha içeri bile girmeden onun sınıfta olmadığını biliyordum. "Bayanlar önden, falan filan."

Gergin olmama rağmen gülümsedim ve sınıfın arkasındaki yerime oturdum. Bayan Cleo hâlâ okula gelmiyordu ve sınıfın ön tarafında Bay Tucker, ön sırada oturan kızların hayranlık dolu bakışlarını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Ben ders kitabımı çıkarırken Stacey yanıma oturdu, bir yandan da sınıf doluyordu. Bir sürü kalemimin arasından bir tane seçmeye koyuldum ve sanki simlerin ya da Ke\$ha'nın' içine düşmüş gibi görünen mor bir kalemde karar kıldım.

Fark ettiğim ilk şey kokusuydu. O günahkârca karanlık, hafiften tatlı aroma duyularım ile oynuyordu. Sınıftaki bütün atmosfer değişirken elimdeki kalemi sıktım. Gerginlikten falan değildi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Roth ne zaman yakınımda olsa, okulun son günündeymiş gibi hissediyordum kendimi. Bir rahatlık, bir laçkalık, *aman boş ver* hissi gittiği her yere takip ediyordu onu.

Ensemdeki küçük tüyler ürperdi ve onun yakınında olduğunu anladım. Sadece Stacey'nin yanımda kaskatı olma-

* Kesha Rose Serbert veya Ke\$ha, ABD'li pop şarkıcısı, rapçi ve söz yazarı. (e.n.)

sından anlamamıştım. Derin ve içten bir seviyede onun farkında olan altıncı his sayesindeydi bu.

Önümüzdeki sandalyenin bacaklarının yere sürtündüğünü duyunca başımı kaldırıp bakmadım ama çok yakındaydı ve o lanet olası şiddetli ağrı tekrar ortaya çıkıp boğazımı ve göğsümü etkisi altına aldı. Onun yüzünden acı çekmek istemiyordum ve keşke bu delici acının sadece can sıkıcı, önemsiz bir şey olduğu noktaya gelene kadar zamanı hızla ileri alabilseydim.

“Tarikata falan katılmadığına sevindim.”

Gür, kadifemsi sesini duyunca tenime bir dizi ürper-ti yayıldı. Derin bir nefes aldım ve buna anında pişman oldum. Kokusu her yerdeydi ve Roth’un tadını neredeyse alabiliyordum. Kendime engel olamayarak başımı kaldırdım ve beynim yakındaki pencereden dışarıya atladı.

Roth bana gür, siyah kirpiklerle çevrelenmiş kehribar rengi gözleriyle bakıyordu. Saçları sık bir karmaşaydı, kaşlarının kavisini okşuyordu. Dolgun dudakları, bu sözlerine eşlik edeceğini düşündüğüm alaycı gülümsemeyle yukarı kıvrılmamıştı.

Hiçbir şey söylemedim ve birkaç saniye sonra dudakla-rını büzdü, arkasını dönüp oturdu. Sırtına bakarken göğ-süm sızladı. Soluk mavi tişörtünün altında omuzları sıra dışı bir şekilde kaskatıydı ve onun huzursuz olduğunu bil-mek beni uygunsuz derecede hoşnut etmeliydi. Her şeyden önce, Cehennem’in Veliaht Prensi’nin huzursuz olabilece-ğini kim bilebilirdi? Ama bunu fark etmek bana kendimi daha iyi hissettirmemişti.

Stacey uzandı ve defterime “tetikçi?” yazdı.

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Omuz silkti ve dikkatini Bir İçim Su öğretmene çevirdi. Adamın, tepegö-

zû karıştırırken kahverengi saçları ve yüzündeki çocuksu gülümsemeyle ne kadar yakışıklı olduğuna odaklanmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim Roth'un sanki iki hafta önce cehenneme gönderilmemiş ya da benimle önemli hiçbir şey paylaşmamış gibi önümde oturuyor olmasıydı.

Tanrı'ya ve lisenin biraz aşağısındaki McDonald's'a şükür, bugün cumaydı. En azından iki gün daha Roth'u görmek zorunda kalmayacaktım ve bir mola verecektim çünkü biyoloji hayatımın en uzun dersiydi ve tarih dersinden bile daha kötüydü.

Zil çalınca mini roket gibi yerimden fırladım ve sınıftan çıkarken kitaplarımı çantama soktum. Stacey hemen arkamdaydı ve sınıftan apar topar ayrılmamı bana karşı kullanmayacağını umuyordum. Sam'i koridorun ucunda çeşmelerden birinden su içerken gördüm; başını kaldırıp bana el sallayınca rahatlayarak iç çektim. Normalde bu çeşmelerden birinden su içmeye kalkıştığında giysisinin her yerinde küçük su damlaları olurdu ama şu anda olmaması beni şaşırtmıştı. Yine de hemen ona doğru yürümeye başladım.

Ama sadece yarı yola kadar gidebildim.

Kimya sınıfının hızla açılan kapısı neredeyse suratıma çarpıyordu. Sendeleyerek geriye doğru bir adım attım ve keskin çürük yumurta kokusu koridora yayılırken gözlerim yaşardı.

"Yine mi!" diye bağırdı başka bir çocuk, elleriyle ağzını kapatırken.

Oğlan bir ay kadar önce kalorifer dairesinde bulduğumuz zombinin iğrenç kokusunu mu, yoksa o gece spor salonunda Roth, iblis Raum'u pis kokulu bir dumana dönüştürdükten sonra çıkan kokuyu mu kastetmişti, emin değildim ama bunun bir önemi yoktu.

Bir öğretmen koşarak koridora çıktı; ellerini yüzüne doğru sallarken öğürüyordu. Saniyeler sonra başka bir öğretmen sınıftan dışarı fırladı. Kadının sarı saçlarının uçları yanmıştı, resmen kavrulmuş ve kararmıştı. Daha da kötüsü, kaşları tamamen gitmişti. Kırmızı suratının yarısı gri ile kaplıydı.

“Güzel,” diye mırıldandı Roth, her nasılsa ve büyük ihtimalle kainatın kanunlarının bir sonucu olarak yanıma gelmişti. *Lanet olsun.* “Bizim orada buna kızılca kıyamet deriz.”

Ona buz gibi bir bakış fırlattım, sonra yanından geçip gittim. Odadan yükselen dumanın içinde olabilecek tüm kanserojen maddeleri içime çekmeye razıyım.. Ama kazağımı yakalayıp beni geri çekti. Kaya sertliğindeki göğsüne çarpıp sektim ve ona dönmeye başladım; yumruğumu karnına indirmeme ramak kalmıştı çünkü bunu yapmak bana kendimi *gerçekten* iyi hissettirecekti ama o sırada kaşsız öğretmen dumanın içinden ok gibi dışarı fırladı.

Roth elini sırtımdan aşağıya kaydırdı. “Dikkat et, bücür, kadın görev başında.”

“Bana *dokunma.*” Kendimi ondan çekip uzaklaştım ve yüzünde bir an beliren, dudaklarını birbirine bastırmasına neden olan duyguyu görmezden geldim. “Ayrıca bana böyle demeyi *kes.*” Tam zamanında döndüm ve kadının sıçrayarak birinin üstüne uçtuğunu gördüm. “Bu da ne?..”

Kadın, diğer öğretmeni yakaladı.

Adamın sırtına atladı ve onu dizlerinin üzerine köktürdü. Oracıkta. Şaşkın öğrenciler ve öğretmenlerle dolu koridorun ortasında. Adamı yere yıktı, bir kolunu arkaya kaldırdı ve adamın bacaklarının arasına yumruğu indirdi.

Onuncu Bölüm

“**K**uzey Amerika’nın en çılgın okulunda okuduğumu-
zu düşünmeye başlıyorum,” dedi Stacey öğle yeme-
ğinde, tavuk kızartmasını siyah ojeli iki tırnağının ara-
sında tutarak. “Yani, koridorlarda birbirini boğazlayan
öğretmenlerimiz var.”

Sam tırtıklı patatesini geri tepsisine koyarken göz
kırptı. “Evet, acayip çılgıncaydı.”

Sadece çılgınca değildi. Birkaç günden daha kısa bir
zamanda, biyoloji dersindeki kavga ve şimdi de bu olmuş-
tu; bu işin içinde başka bir iş olmalıydı. Peki koridorda
müdahale edilmeden sevişen çiftte ne demeli? Şüpheleri-
min doğru olmadığını umut ederek tavuğumu dişledim
ama söylendiğine göre bir Lilin doğmuştu ve bir Lilin’in
varlığına işaret eden şeylerden biri tuhaf davranışlardı,
değil mi? Ama Dean’in öfkesinin, koridordaki çiftin ve bu-
günkü öğretmenin ardında bir Lilin varsa o zaman bu,
hayalet olmaya yakın dört kişi ederdi. İhtimal dahilindeki
bu felaket iştahımı kaçırdı.

Omzumun üzerinden baktım ve bir kez daha auraları
görebilmeyi diledim. Lilin tarafından etkilenenler farklı

görüneceklerdi, ruhlarından geriye kalan bir şekilde lekelenmiş olacaktı. Ama hiçbir şey görmedim ve bu, resmen işe yaramadığımı gösteriyordu.

Yarısını yediğim tavuğu tabağıma koyarken mideme kramplar girdi. Yeteneğimi aniden kaybetmiş olmamın Lilin'le bir ilgisi olabilir miydi? Bu, onun yakınlarında olduğum anlamına geliyordu.

Hayır. Bu imkânsızdı. Annemle benim kanımı paylaşan birinin etrafında olsam bilirdim. Bunun başka bir nedeni olmalıydı ama tabağımdaki tavukla oynarken midem ekşidi.

“Okuldan sonra ne yapıyorsunuz?” diye sordu Sam ve başımı kaldırıp bakınca tabağındaki her şeyi mideye indirmiş olduğunu gördüm. Bu oğlan ve iştahı efsaneviydi. “Bir şeyler yiyebiliriz diye düşünüyordum. Üçümüz.”

Gülümsedim.

Stacey umut dolu gözlerle bana baktı. “Yarına kadar kardeşime bakmam gerekmiyor, o yüzden gelebilirim. Layla?”

Dün akşam Abbot'ın davranışları düşünülünce, muhtemelen benim doğruca eve gelmemi isterdi. Bu durumda, benim istediğim en son şeydi bu. “Evet, Zayne'e mesaj atıp haber vereyim.” Kesinlikle Nicolai'ya mesaj atmayacaktım. “Bence sorun olmaz.”

“Zayne'i de davet etsene!” Stacey, kafayı bulmuş bir fok gibi ellerini çırpı.

Sam'in gözlüğünün üstünden bir kaşı yükseldi ve ben bu fikre neredeyse burun kıvrıracaktım ama cep telefonu mu aldım ve ne olacağı varsa olsun dedim. Zayne, en kötü hayır cevabı verebilirdi. Bu ilk olmazdı. “Sorarım.”

Ben mesajı gönderirken Stacey, Sam'e şaşkınlıkla baktı.

Stacey'yle Sam okuldan sonra bir şeyler yemek istiyor. Bize katılmak ister misin?

Hemen cevap gelmesini ummadan cep telefonumu ta-
bağımın yanına koydum. Zayne şu anda uyuyor olmalıydı.
Bazı günler uyumazdı ama kim bilirdi?

"Sence gelir mi?" diye sordu Sam, çatalıyla oynayarak.

Omuz silktim. "Büyük ihtimalle gelmez."

"Şey, eğer gelirse ondan röportaj isteyemezsin." Stacey
elindeki su şişesini Sam'e doğrulttu. "Yoksa fanatiği gibi
davranmış olursun. Bu onu korkutur ve bir daha asla dı-
şarı çıkıp bizimle oynamaz."

Sam kıkırdadı. "Fanatikler gibi davranmayacağım."

Bu şüpheliydi. Geçmişte Sam birkaç kez Zayne'in et-
rafındayken bariz bir merakla Zayne'e öküzü tren-
e baktığı gibi bakmıştı. Onu suçlayamıyorum. Muhafızlar
insanlarla pek kaynaşmazlardı. Çoğu kişi, sokaklarda,
dükkanlarda ya da restoranlarda gördükleri alelade in-
sanların bazılarının Muhafız olduğunu bilmezlerdi bile.

Stacey'nin ağzı kulaklarına vardı. "Nerede..."

"Ben mi neredeyim?" diye gür bir ses geldi ve aynı anda
hem kalbim tekledi, hem de yüreğim ağzıma geldi. "Ben
tam buradayım."

Roth'un... Roth'un *bizim* masamızda olması imkansız-
dı. Hınzır bir *déjà vu* duygusu tepeme bir yumruk gibi
indi. Roth'un ilk kez hayatıma girdiği zamanki gibiydi ve
ögle yemeğinde bizi arayıp bulma yüzüzlüğünü göster-
mesine inanamıyordum. İşte yine buradaydık.

Davet edilmeden ya da bir cevap almadan yanıma otu-
rurken dudaklarım ince bir çizgi halini aldı. Elinde tu-
runcu, plastik tepsilerin yerine bir McDonald's paketi ta-

şıyordu. İçinden küçük, beyaz bir paket çıkardı.

“Kızarmış patates?”

Derin bir nefes aldım. “Hayır.”

“Ben bir tane alırım.” Sam masanın karşısına uzandı ve kendisine ikram edilen kızarmış patateslerden iki tane aldı. “Dönmene sevindim. Mono berbat bir hastalık. Ben de eskiden... Ay!” Fal taşı gibi açılmış gözlerle Stacey’ye döndü.

Stacey ona sert bir bakış fırlattı.

Bütün bu olanlardan hiç etkilenmeyen Roth, kızarmış patates paketini aramıza, telefonumun yanına koydu, sonra da bir peynirli burger çıkardı. “Evet, mono kötüydü. Yatağa zincirlenmeye benziyordu.”

Neredeyse boğuluyordum.

Cep telefonum titreşti ve Zayne’in cevabı ekranda göründü. Ben telefonu alamadan Roth çevik parmaklarıyla benden önce davrandı. “Seni alırım, oraya birlikte gideriz.” Roth tek kaşını kaldırdı. “Birlikte mi?”

Kafamdan bir sürü küfrü sıralayarak cep telefonumu elinden hızla çekip aldım. “Birinin mesajlarını okumak kabalıktır.”

“Öyle mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Stacey. “Ama Zayne’in akşam yemeğinde bize katılacağını duymak güzel.”

Roth’un dudakları kıvrıldı ve aradan bir saniye geçti. “Bence de.”

Kendime engel olamayarak alaycı bir tavırla güldüm.

Roth gözlerini kısarak bana baktı.

“Akşam yemeği mi?” Sam kaşlarını çattı. “Okuldan sonra hemen gideceğimizi sanıyordum? Bir de sokağın aşağısındaki şu İtalyan restoranına gideriz diyordum.

Tam olarak akşam yemeği değil de...”

“Sam,” diye iç çekti Stacey.

Roth o zaman sırttı. “Her neyse, bana dönecek olursak. Artık iyileştim ve geri döndüm.” Bana, yastığa gömülüp bir bebek gibi ağlamak yerine ona yumruk atmayı istememe neden olan şeytani bir bakış attı. “Özlendiğimden eminim.” Hamburgerinden büyük bir lokma aldı ve ağzı doluyken sırttı. “Hem de çok.”

Duygularımın bu kadar hızlı değişmesine neyin neden olduğunu bilmiyordum. Beni reddetmesinin yarattığı üzüntü bir öfke patlamasına dönüştü... Başınızı fırıldak gibi döndüren, yeşil şeyler kusmanıza yol açan türden bir öfke hem de. Şalterim attı. Uzanıp hamburgeri elinden çekerken düşünmüyordum. Bel hizasından gerildim, Hamburgeri tüm gücümle Roth’un arkasına, zemine fırlattım. Ketçap ve mayonezin tüyler ürperten bir hamburger katliamı gibi yere saçılırken çıkardığı memnuniyet verici şap sesini duyunca yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Stacey şoke olmuş bir şekilde kahkaha attı.

Roth başını eğip hamburgere baktı, sonra da bakışlarını yavaşça gözlerime kaydırды. “Ama o hamburgeri çok istiyordum.”

“Ne fena.” Bir delininkine benzeyen kıkırdamamı bastırdım. “Çek arabayı yoksa sırada kızarmış patateslerin var.”

“Vay canınaaa,” diye mırıldandı Stacey, vücudu artık sessiz olan kahkahasıyla sallanırken.

Birkaç saniye boyunca karşılıklı bakıştık, sonra da sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları titredi ve bu sadece daha da fazla öfkelenmeme neden oldu. Sonra, kızarmış patates kızartması paketini aldı. “Bence konuşmamız gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.”

Dişlerini sıktı. “Evet, gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım.

Roth bana baktı ve bana bakma şeklindeki bir şey... Bir şey değişti. Sert yüz ifadesi biraz yumuşadı. “Layla.”

“İyi,” diye cevap verdim ve çantamı alırken aklıma çok aptalca bir fikir geldi. Belki de bir pislik olduğu için özür dileyecekti. Bu pek mümkün değildi. Olanlardan çok eğlenen Stacey’yle Sam’e döndüm. “Okuldan sonra buluşacağımız yeri bana mesaj atın.”

“Atarız.” Stacey durakladı. “Kızarmış patateslere kıyma. Bu, kutsal bir şeye karşı saygısızlık olur.”

“Söz veremem.” Roth’u beklemeden yürümeye başladım ve saçma bir şekilde kendimle gurur duyuyordum. İki ay önceki Layla böyle çingar çıkarmaya cesaret edemezdi ama bugünlerde farklı biri olmuştum.

Bunu şimdi görmeye başlıyordum.

Kafeteryanın dışındaki tuvaletleri geçerken erkekler tuvaletinin kapısı hızla açıldı ve Gareth, peşinde kıkırdayan bir grup futbol oyuncusuyla sendeleyerek dışarı çıktı. *Kıkırdıyorlardı.* Kafeteryaya girerlerken etrafa esrar kokusu saçıyorlardı.

“Şu anda bir paket Cheetos için adam öldürürdüm,” dedi Gareth.

Arkadaşlarından biri güldü. “Tarçınlı çörek için bir bebeği otobüsün önüne atabilirim.”

Vay canına. Bunlar işi abartmış. Gareth’la birlikte olan oğlanların hepsi eğlenmeyi severdi ama aralarında uyuşturucu kullanan yoktu. Davranışları kesinlikle normal değildi. Onlar da... Lilin’in etkisinde olabilir miydi?

Roth bana yetiştı. Kitap çantası yoktu. Sadece o ve ap-

tal kızarmış patatesleri. “Şaşırdım. İtiraf ediyorum. Beni şaşırttın.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmasına sinir olarak sert bir kahkaha attım. Bana söylediklerinden sonra seni görünce mutlu olacağımı mı sanıyordun? Cidden mi?”

Ağzına bir kızarmış patates attı ve sanki bunu cidden düşünmesi gerekiyormuş gibi düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Evet. Öyle olduğunu biliyorum.”

Koridorun ucunda adımımı atarken durdum ve ona baktım. “Hayal dünyasında yaşıyorsun sen.”

“O kadar da değil.” Ağzına bir patates daha attı.

“Egon tavan yapmış.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Aslında ben çok değerliyim. Cehennemim Veliaht...”

Paketi elinden hızla çektim ve arkamı hızla dönüp geriye kalan kızarmış patatesleri çöpe attım. Tekrar ona dönerek kocaman gülümsedim. “Senin değerli Veliaht Prens zırvallığın için düşüncem bu işte.”

Roth derin bir nefes verdi. “Ben gelişme çağındayım ve gıdaya ihtiyacım var. Artık açlıktan öleceğim ve bu tamamen senin suçun olacak.”

“Her neyse.” Kollarımı kavuşturdum.

Bana baktı, sonra başını geriye atıp güldü. Kahkahasının sesine hazırlıksız yakalandığım için titredim. Kahkahasının ne kadar gür ve yoğun... Ne kadar bulaşıcı olduğunu unutmuştum. Kahkahası hemen soldu ve yerini şaşırtıcı derecede somurtkan bir ifade aldı. “Ah, büyür, bunu hep zorlaştırıyorsun.”

“Neyi zorlaştırıyorum? Hem bana büyür deme.”

Başını iki yana salladı. “Hadi, gerçekten konuşmalıyız. Bölünmeyeceğimiz bir yerde.” Rengi solmuş çift ka-

natlı kapıya doğru yürümeye başladı ve ben, onun nereye gittiğini biliyordum... *Bizim* merdivenlere. Biz öğrencilerin gitmemesi gereken, hiç kimsenin gitmediği yere. Orası, eski spor salonuna çıkıyordu ve küf kokulu bir yerdi ama önceden bizim yerimizdi.

Tam da o nedenle orası gitmek istediğim son yerdi ama Roth basamakları inmeye başlamıştı bile. Omuzlarımı dikleştirip peşinden gittim. Yaklaşık on metre karelik merdivende hiçbir değişiklik yoktu. Beton tuğlalardaki gri boya soyulmaya devam ediyordu. Tırabzan pasla kaplıydı. Basamakların en üstündeki küçük pencereden gelen ışıktaki toz zerrecikleri süzülüyordu. Zaman, burayı unutmuştu.

Roth bana döndü ve duvara yaslandı. Kollarını başının üzerine kaldırıp esnedi. Uzun kollu tişörtü yukarı sıyrıldı ve karnının alt kısmıyla ejderha dövmesini... Yani Ponpon'u baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya serdi. Roth bir keresinde ejderhanın işler hızla kötüye giderse dışarıya çıktığını söylemişti. Ejderhayı Paimon olayının olduğu gece kullanmadığı için Roth'un kötüden kastının ne olduğunu hayal edemiyordum. Ejderha şu anda, kanatları göbeğinin yakınına çekili ve kuyruğu, Roth'un koyu renkli kotunun altında kaybolmuş bir şekilde dinleniyordu. Kotunun ne kadar düşük belli olduğunu düşününce, Ponpon'un kuyruğunun indiği yer, yüzümün kızarmasına yol açıyordu.

"Layla..."

Bakışlarımı güçlkle kaldırdım ve koyu sarı gözlerinin ne kadar parlak olduğunu görünce kesik bir nefes aldım.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Hayır. Hiç gitmedi."

“Yalan söylüyorsun.” Pişmiş kelle gibi sırttı. “Üstelik hâlâ çok kötü bir yalancısın.”

Sabırlı olmaya çalışarak çantamı yere bıraktım. “Neden buradasın, Roth?”

Hemen cevap vermedi. “Gerçeği mi istiyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Yalan söylemeni istiyorum. Sence?”

Sözlerimi hafifçe attığı kahkahası takip etti. “Okulu seviyorum. Aşağıda böyle yerler yok.” Omuz silkti. “Normal bir yer.”

Göğsüm sıkıştı. Ben de okulu aynı nedenle seviyordum... Normal bir yerdi ve orada normal olabiliyordum ama ona hiçbir konuda benzemek istemiyordum. “Burada olmaman gerekiyor.”

Tek kaşını kaldırdı. “Senin yüzünden mi?”

Çılgık atarak evet... Yüce Tanrım, evet, demek istiyordum! “Çünkü burada olmanın bir amacı yok.”

“Pek sayılmaz.” Sonunda kollarını indirdi ve ben sesizce Tanrı’ya şükrettim çünkü karnı artık dikkatimi büyük ölçüde dağıtmıyordu. “Bugün koridordaki ölüm savaşının tuhaf olmadığını söyleyemezsin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Hem, bence bu son zamanlardaki tek tuhaf olay değil, doğru mu?” Yarı kapalı gözlerle beni izliyordu.

Bir yanım ona hayır demek istiyordu çünkü o ukala ifadesinin yüzüne yayıldığını görmek istemiyordum ama bu aptalca olurdu. Karşı karşıya olduğumuz çok gerçek ve çok büyük sorunu unutamazdım. “Birkaç şey oldu. Şimdiye kadar hiç vukuatı olmayan Dean adında bir çocuk başka bir oğlana o kadar sert vurdu ki birkaç saniyeliğine onun ölümüne neden oldu. Sonra da gerçekten seven çiftler...”

“Bunda yanlış bir şey yok ki,” diye cevap verdi ağzı kulaklarında.

Gözlerimi kıstım. “Ancak okulun bu konudaki politikası çok sert ve yanlarından bir öğretmen öylece geçip gitti. Hatta kızlar tuvaletine girdiklerinde bile kimse sesini çıkarmadı.” Saçımı arkaya attım, sonra da elimi yüzüğün kolyeden sallandığı yere indirdim. “Sence Lilin burada mı?”

Başını öne salladı. “Mantıklı... Ne de olsa burada yaratıldı. Bu yüzden konuşmalıyız. Lilin’i, ya da en azından buradaki tuhaf iblisleri ortaya çıkarabilmelisin.”

“Şey...” Zinciri boynumun etrafında çevirerek gözlerimi kaçırdım. Ona söylemek istemiyordum ama o bir iblisti ve belki de bunun nedenini biliyordu. “Şey, pek sayılmaz.”

Duvardan ayrıldı ve tüm dikkatini bana vererek doğruldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Artık auraları göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Birkaç gün oldu.”

Başını yana eğdi. “Detayları anlat.”

İç çektim. “Auralar ilk başta bir acayip görünüyordlardı; öğle yemeğinde bir görünüp bir kayboluyorlardı sonra gözlerimin arkasına keskin bir acı saplandı ve artık onları göremiyorum. O yüzden resmen karanlıktayım. Muhafızların hissettikleri diğer iblisleri hissedemiyorum... Yani bilirsin işte onlar kadar güçlü hissedemiyorum. O kası asla çalıştırmak zorunda kalmamıştım.”

“Bu kadarı tesadüf olamaz.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedim yüzüğü bırakarak. “Bunun Lilin’le bir ilgisi olmadığını umut ediyordum.”

Roth yanıt vermedi. Kaşlarını derin düşüncelere dalmış bir şekilde aşağıya indirmiş, bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Bakışları o kadar yoğundu ki büzülmek is-

tiyordum. “Sence yeteneğime müdahale mi ediyor?” diye sordum, sessizlik dayanılmayacak hale gelince.

“Bilmiyorum.” Roth sonunda kafasını çevirdi ve elini saçlarından geçirdi. “Ama Lilin’i eski moda yöntemle bulacağız.”

“Biz mi?”

Kirpiklerini aşağıya indirdi; ağırbaşlı ifadesi neredeyse gülünesiydi, tabii inanılmaz derecede seksi olması dışında ve ben bu yüzden ondan nefret ediyordum. “Evet. Biz. Sen ve ben. Bir elmanın...”

“Hayır.” Tek elimi kaldırdım. “Hiçbir konuda beraber çalışmayacağız.”

“Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık biz?” Öne doğru bir adım atınca geriledim. “Sonunda nasıl oldu, hatırla. Harika bir ekip olmuştuk.”

Sırtım, soğuk duvara çarpıncaya kadar gerilemeye devam ettim. “Bu sıkıntıyı hafiflettiğimi söylemeden önceydi.”

Dilinin ucu üst dişlerini kaldırdı ve piercing’i yerinde tutan top ortaya çıktı. Tahminen tek piercing’i de bu değildi... Bu düşünceyi kafamdan attım. Bunu düşünmeye hiç ihtiyacım yoktu.

“Çok ahmakça bir laftı. Kabul ediyorum. Aptalca...şeyler söylemeye meyilliyim. Ben bir pisliğim.”

“Aynı fikirdeyim.”

Kirpiklerini kaldırdı ve o kadar hızlı hareket etti ki tamamen kişisel alanımı işgal eder bir şekilde önümde dikilene kadar hareketini takip edemedim. “Eva’yla ilgili söylediklerimde de ciddi değildim.”

İçimde bir şey...bıçaklanıp öldürülmesi gereken aptalca bir şey, güneşi ilk kez gören bir çiçek gibi açıldı. Bu şeyi ezmeye çalıştım. “Umurumda değil.”

“Evet. Umurunda.” Başını eğdi, dudakları dudaklarımın tehlikeli derecede yakındı. Kilitlendim ve hava ciğerlerimde donup kaldı. Başını eğdi ve kalbim güm güm atmaya başladı. “Seni incitti.”

“İncittiye incitti, sana ne?”

Roth hiçbir şey söylemedi. Gözlerini dudaklarıma öyle bir dikmişti ki dudaklarım karıncalanıyordu. Ellerini, kollarımın tam yukarısına koydu; dokunuşu çok hafifti ve zar zor hissediliyordu. Parmaklarımı bileklerine doladım ve ellerini itmeye başladım. “Yapma,” dedi alçak sesle.

“O halde neden?” diye fısıldadım, cılız bir umut ışığına teslim olarak. “Neden bütün o şeyleri söyledin? Ciddi değilsen...”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Göz açıp kapayınca kadar birkaç adımda geri çekildi. “Arkadaş olmamız gerek. Ya da en azından ağzımı açtığımda mükemmel bir fast food’u imha etmeyeceğin kadar iyi geçinmeliyiz.”

Bir anda bambaşka bir Roth olmuştu. Haftalar önce bana sarılan ya da bütün o harika şeyleri yapan erkek değildi artık. Kendimi durduramadan o soru dudaklarımdan çıkıverdi. “Senin için bir anlamım var mıydı?”

“Bunun önemi yok,” dedi Roth sonunda ifadesiz bir sesle, basamaklara dönerken. Eli paslı tırabzandayken durdu. “Asla da olmadı, Layla.”

On Birinci Bölüm

Roth'un söylediklerini bir kenara bırakıp günü bitirmek zor oldu. Onu anlamıyordum ve anlamaktan vazgeçene kadar da uzunca bir süre geçecekti. Öğleden sonraki derslerimde, Roth'u bulup hamburgerine yaptıklarımı yüzüne de yapma isteğimle sadece gözlerimi dikip ona bakma isteğim arasında sıkışıp kaldım.

Kız olmak bazen berbat bir şeydi.

Zorla okuldan dışarı çıkıp sokağın köşesine yürüdüm. Eski Impala'nın geleceği yere gelince yüzümde yorgun gülümseme belirdi. Zayne'in yemekte bize katılacağını neredeyse tamamen unutmuştum ve Roth'la uğraşırken Zayne'in bizimle takılmayı kabul etmiş olmasına pek kafa yormamıştım.

Zayne'in böyle bir şeyi kabul etmesi çok nadirdi.

Fırdöndü iblisi birkaç saatliğine unutmaya karar verip kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna yerleştim. Çantamı arkaya koyarken gülümsedim. "Selam," dedim.

Zayne'in ağzı kulaklarına vardı. Beysbol şapkası takmış, yüzünün üst kısmını kapatacak şekilde aşağıya çekmişti. Bazı oğlanlar beysbol şapkasını indirmeyi becere-

mezdi ama Zayne yapıyordu ve bu konuda iyiydi. “Nereye gidiyoruz?”

“Birkaç blok aşağıdaki Küçük İtalya’ya.”

“Güzel.” Yan aynayı kontrol etti ve birkaç saniye sonra yola çıktı.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedim, başımı koltuğa yaslayarak. “Evet demene şaşırdım.”

“Şaşırmaman gerekirdi. Gelmek istedim.” Uzanıp serbest kalmış bir tutam saçımı nazıkçe çekti. “Okul nasıldı?”

Başımı ona doğru çevirdim ve güçlü profilini inceledim. “Konuşmak istediğim bir şey olmadı.” Çünkü ona Lilin’le ilgili şüpheleri anlatsam, kaçınılmaz olarak Roth’u da anlatmak zorunda kalacaktım ama bu küçük gezintinin tadını çıkarmak istiyordum. “Yemekten sonra anlatsam?”

Bana göz attı ve bir an için sesiz kaldı. “Endişelenmeli miyim?”

“Hayır.” Saçlarının uçlarının şapkanın altından dışarıya kıvrılışını seviyordum. “Sen bugün ne yaptın?”

“Uyudum.” Kapalı otopark aramak için restoranın önünden geçerken güldü. “Dün gece sıkıcıydı. Sokaklarda hiç hareket yoktu. Nedense bu durum ertesi gün daha yorgun hissetmeme neden oluyor.”

“Sokakların o kadar hareketsiz olması tuhaf bir durum mu?” Lilin’i düşünüyordum.

“Değişir. Böyle devam ederse, evet.” Acayip şanslı olduğundan yer seviyesinde bir yer bulduktan sonra motoru durdurdu ve anahtarı çıkarırken bana döndü. “Kıpırdama,” dedi ve daha çok meraktan dediğini yaptım. Uzandı ve başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Şurana küçük bir iplik takılmış ve galiba...”

Sözleri yarıda kaldı ve kesik bir nefes aldı. Önce, nede-nini... Ne yaptığımı fark etmedim, sonra bir şeyler kafama dank etmeye başladı. İç organlarımın ansızın yay gibi gerilmesine yol açan o his, gözbebeklerinin koskoca açılması ve capcanlı bir maviye dönüşmesi, birden göğsünün şişmesi ve dilim başparmağının biraz nasırlı olan etli kısmında gezinirken aldığım tuz tadı.

Yüce Tanrım.

Aman Tanrım.

Başparmağını yalıyordum. Yani ciddi ciddi başparmağın *yalıyordum*.

Ve vücudum teninin kanunsuz ve tamamen yasak tadına cevap verdi. Göğüslerimin üzerine bir ağırlık çöktü ve içime bir sıcaklık yayıldı. Zayne geriye çekilmedi. Sanki öne doğru geliyordu, vücudunun üst kısmı aramızdaki vi-tes kolunu geçmişti bile.

Kanım iki çok farklı nedenden tutuşuyordu ve geriye sıçrayıp aramızdaki teması sona erdirdim. Yanaklarım... Tüm vücudum cayır cayır yanıyordu. Ne söylemem ya da yapmam gerektiğini bilmiyordum. Zayne bana bakıyordu ve göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Ne düşün-düğünü bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

İç organlarımı lava dönüştüren o feci ısının yerini korkunç bir utanç hissi aldı. Aklımdan ne geçiyordu yahu? Havaya ve yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak emniyet kemeri-ni çabucak çözdüm ve kendimi arabadan dışarı attım.

Gözlerim batıyordu. Yaptığım şeyden sonra bu erken akşam yemeğine katılmam imkânsızdı. Bir taksi çağır-malıydim, ya da eve yürümeliydim, ya da Alaska'ya taşın-malıydim, ya da ağzımı dikmeliydim...

İmpala'nın etrafından dolaşırken Zayne aniden önüm-

de bitti. Beysbol şapkası arkaya dönmüştü ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ucube olduğumu düşündüğüne şüphe yoktu. Bir *ucubeydim* zaten. Tam bir korkak gibi, etrafından dolaşmak için yana fırladım. Önüme geçip ellerini omuzlarıma koydu.

“Yavaş ol,” dedi hafifçe. “Nereye kaçıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Sanki boğazım tıkanıyor gibi hissediyordum. Zayne’in tenine alerjim olabilir miydi? Kulağa aptalca geliyordu. Belki de panik ataktı. “Gitmeliyiz. Hemen şimdi. Ya da istersen eve gidebiliriz. Tamamen anlayışla karşılarım ve çok...”

“Hey, bunların hiçbirine gerek yok.” Elleriyle omuzlarımı kavradı. “Sorun yok. Her şey yolunda.”

“Hayır, değil.” Sesim çatallaştı. “Ben...”

“Yolunda.” Beni öne doğru çekti ve ben direnince daha sert çekti. Yüzüm göğsüne gömüldü ve gevrek kokusunu içime çektim. “Bak, çok stres altındaydın ve bir sürü çılgınca şey oldu.”

Doğru ama bu kesinlikle birinin parmağını yalamak için mazeret olamazdı. Kollarını bana dolarken gözlerimi sımsıkı kapattım. Başını eğip çenesini başımın üzerine koydu. Yalnızca Zayne bu kadar anlayışlı olabilirdi. Bazen çok fazla mükemmeldi.

Ben de her zaman çok fazla acayıptım.

“Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” dedim boğuk bir sesle. “Yaptığım şeyi fark etmedim bile ta ki... Şey, biliyorsun işte ve çok üzgünüm.”

“Dur.” Yana doğru sallandı ve hareketinin yatıştırıcı bir etkisi vardı. “Hiç de...”

Biraz geri çekildim ve başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret ettim. “Hiç de ne? İğrenç mi değildi? Çünkü bunu

yapmamış olmamı tercih edeceğini...”

“Benim neyi tercih edip etmeyeceğimi sen bilemezsin.”
Bunu ilgisiz bir tavırla söylememiştii. Daha çok bir gerçeğin beyanı gibiydi.

Hazır olmadığım ya da sormayı istemediğim bir sorunun cevabı için yüzünü araştırdım. Gözlerimiz birleşti ve kirpiklerimi aşağıya indirdim. Eliyle çenemi tuttu, içimde baş döndürücü bir sıcaklık ve ona eşlik eden daha derin, daha yoğun bir şey yükseldi.

Zayne elini çekti. “Gitmeliyiz. Arkadaşların bizi bekliyor.”

Başımı salladım ve kapalı otoparktan hızla batmakta olan kasım güneşine çıkarken Zayne şapkasını döndürüp gözlerine siper etti. Restorana yarım blok yürürken konuşmadık ve bu sessizliğin nedeni, parmağını yalamam mıydı, yoksa başka bir şey miydi, emin olamadım.

Bizi bölmelerin ve masaların oluşturduğu dar koridor-dan geçiren üniversite çağındaki güzel hostes yolun büyük kısmını Zayne’e bakarak geçirdi.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bana haber verin,” dedi direkt olarak Zayne’e, yüksek arkalıklı birinin önünde durarak.

Zayne gülümsedi. “Tamam.”

Gözlerimi devirme isteğime karşı koydum. Stacey’yle Sam restorana gelmişlerdi bile ve altı kişinin oturabileceği büyüklükteki bir bölmede yan yana oturuyorlardı. Ama çok şirinlerdi. Sam, gözlüğünün kenarlarına değen dalgalı saçlarıyla ve Stacey elleri masanın üzerinde kenetlenmiş haliyle. Başladıkları şeyin yürümesini yürekte umut ediyordum.

Ve karşılıklı parmak yalamayı içermesini.

İlk önce Zayne oturdu ve Sam doğruldu. Zayne'in yanına otururken sırtımamı sakladım. "Biraz geç kaldık, kusura bakmayın."

"Sorun değil," dedi Stacey. "Galeta yiyorduk."

"Yürüsek daha çabuk gelirdik herhalde." Zayne arkasına yaslandı ve kolunu arkamızdaki şarap rengi minderine üzerine koydu. "Ama bebeğimi hayatta yola park etmem."

Zayne'in arabasından bahsetmesi, Sam'in ilgisini çekti ve hemen Impala hakkında bir sohbete başladı. Stacey'yle ben, Sam'e bakıyorduk. Galiba, ikimiz de onun aşırı heyecanlanmasını bekliyorduk ama o soğukkanlılığını koruyordu.

Kadın garson içecek siparişlerimizi almaya geldikten sonra Sam galetayı değnek gibi salladı ve ekose desenli masa örtüsünün her yerine sarımsak saçıldı. "*Supernatural* dizisinde Chevy Impala kullanmalarının nedeninin, bagajın ceset sığacak boyutu olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım.

Zayne durumu bir profesyonel gibi ele aldı. "Bagaja iki ceset sığdırabileceğinden oldukça eminim."

Sam'in ağzı kulaklarına vardı ama sonra Zayne'in yanımnda kaskatı kesilmesiyle aynı anda bakışlarını yukarıya kaldırdı. Restoranda bir değişiklik vardı, havası sıra dışı bir şekilde değişmişti. Zayne yanımnda esnedi, boynunu uzattı ve sessizce art arda sıraladığı küfrü duyduğum an anladım. Mantıklı gelmese de *anladım*.

Karşımda oturan Stacey kaşlarını hızla havaya kaldırdı. "Şey..."

Onun, masanın yanında durduğunu *hissedince* gözlerimi kapattım.

"Sizi burada görmek ne hoş," dedi Roth, her sözcüğün-

den kara mizah akarak. "Hem de hepinizi bir arada."

İstemeye istemeye gözlerimi açtığımda hâlâ oradaydı. Bakışlarımı yakalayınca göz kırptı ve bu sabah öğretmenin yaptığı şeyi yapmak istedim.

"Selam, Roth." Sam ona hafifçe el salladı. "Bize katılmak ister misin? Yerimiz bol."

Ağzım hızla açıldı ama ben tek kelime edemeden Roth yanıma oturdu. Bir kova patlamış mısıra ihtiyacı varmış gibi görünen Stacey'ye baktım.

"Kendini burada bulman ne tesadüf," diye cevap verdi Zayne. Kolu hâlâ bölmenin arkasındaydı ama öne eğildi ve diğer kolunu masaya koydu. "Üstelik de şehirde binlerce başka restoran varken."

Roth kollarını kavuşturup bacaklarını uzatırken dudakları yukarı kıvrıldı. Her nedense, ikisinin arasında sıkışık kalınca bölme aniden tek kişilik gibi gelmeye başlamıştı. "Galiba şanssızım."

"Onun tesadüfen buraya gelme ihtimali oldukça düşük," diye mırıldandı Sam kendi kendine, Stacey yavaşça ona dönerken. "Ama okulun hemen aşağısındaki sokakta ve bu ihtimali yükseltiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ah hayır, bebek pandaları kurtarın! Zayne'e Roth'un okulda öğrenci olduğunu söylememiştim. Roth iblis tuzağına düşüp ortadan kaybolduktan sonra bunu söylemeye gerek duymamıştım.

"Ne alaka?" diye sordu Zayne.

Roth dahil masadaki hiç kimse bu sırrı bilmiyordu ve birisinin bunu yumurtlaması an meselesiydi; o yüzden, duyarsa benden duysun diyerek lafa atladım. "Roth bizim okula gidiyor."

Zayne'in vücudu kaskatı oldu.

Cesaretimi toplayıp Zayne'e baktım. Gözlerini Roth'a dikmişti. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanımıyor musunuz?" diye sordu Stacey.

Zayne'in kolunun dirsekten aşağısındaki kaslar seyirdi. "Bir ya da iki kez karşılaştık."

Roth kocaman gülümsedi. "Güzel zamanlardı."

Aman Tanrım...

"Onun Muhafız olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fıslıladı Sam, öne eğilerek. "Galiba sana bir keresinde öğle yemeğinde söylemiştik ama hatırlayamıyorum."

"Sam!" diye tısladı Stacey.

Sam kaşlarını çatı. "Ne var?"

"Bilmem," dedi Stacey, "ama bunu belirtmek kabalık gibi görünüyor."

"Kabalık değil." Roth'un altın rengi gözleri, muzur bir ifadeyle parlıyordu. "Daha önce söylemiştim, bence bu muhteşem."

Zayne, masanın üzerindeki elini yumruk yaparken gergin bir şekilde gülümsedi. "Eminim öyle düşünüyorsunuzdur."

Kafamı masaya vurmak istiyordum.

"Ah, öyle. Dışarıda suçla savaşmaya yardım ediyorsunuz ve başka bir sürü iyi şey yapıyorsunuz," diye cevap verdi ve ben yutkunarak inlememi bastırdım. "Bu *harika*. Eminim her gün o küçük başını... Şey, pek de küçük değil... Yastığa koyduğunda kendini bir kahraman gibi hissediyorsundur. Bekle. Yatakta mı uyuyorsunuz? Duyduğuma göre Muhafızlar..."

"Cidden burada oturman gerekiyor mu?" diye sözünü kestim, sabrım taşarak. Zayne'i kışkırtmanın hiçbir şeye faydası olmayacaktı.

“Şey, birisi öğle yemeğimi mahvetti.” Roth bana anlamlı anlamlı baktı. “O yüzden açım.”

Sam’in ağzı kulaklarına vardı. “Evet, ona bir yemek borçlusun.”

Omuzlarım çöktü.

Zayne dosdoğru ileriye bakarak arkasına yaslandı.

“Bu gerçekten acayip bir hal aldı,” diye mırıldandı Stacey ama koyu renkli gözleri ilgiyle parlıyordu.

Ne ilginçtir ki Zayne’in başparmağını tıpkı şey gibi yaladığım zamanki kadar acayip değildi... Ama akşam yemeği işkence gibi geçiyordu. Roth ve Zayne yemek boyunca birbirlerine laf sokuyor, Sam’le Stacey ise sanki birbirlerine söyledikleri her bir sözcük bir tenis topuymuş gibi onları izliyordu. Hesabı istediğimde birinin boğazına yumruk atacak hale gelmiştim.

Esas olarak kendime.

Şu anda Roth, Zayne’e kaç kilo olduğunu soruyordu çünkü Roth’a göre Zayne taştan meydana geliyordu. Bu arada, ben bölmenin arkasından bakıyor, hesabın hemen gelmesi için dua ediyordum. Sam ikinci kez tuvaletten döndüğünde restoranın arka tarafındaki küçük bardaki bir müşteri tabureden düştü. Sam omzunun üzerinden baktı, sonra da burnunu kırıştırarak bana bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lanet olsun, arka tarafta kafayı buluyorlardı. İndirimli içki satışlarındaki spesiyalleri güzeldi demek ki.

“Yeterince ağırım,” diye yanıtladı Zayne. “Ya sen? Taş çatlarsa elli kilo gelirsin herhalde.”

Roth alaycı bir tavırla güldü. “Tekrar bakmak isteyebilirsin, ya da daha iyisi, gözlerine bir baktır. Muhafızların dejeneratif göz hastalıkları mı oluyor?”

Çoğunlukla boş olan masalara göz gezdirip tam bir akıl hastası gibi bir ileri, bir geri sallanırken iç çektim. Tuvalete zaten bir kez gitmiştim ama restorandan çıkana kadar orada saklanmayı düşünüyordum. Restoran pek iş yapmıyor gibiydi ama akşam yemeği kalabalığının hemen öncesiydi. Bakışlarımı dolu bir masadan geçirirken Zayne'le Roth'un birbirlerine laf sokma yarışı, ortamdaki gürültüde kaybolup gitti. İki kişilik masalardan birinde oturan iki adamla ilgili bir şey dikkatimi tekrar onlara çekti. İkisi de benden biraz büyüklerdi. Yaklaşık Zayne'in yaşlarında olduklarını söyledim. İkisinin de saçları, polislerin ya da askerlerinki gibi, aynı şekilde sıfır numara ya yakın tıraş edilmişti. Beyaz gömlekleri ütülüydü ama pantolonun içine sokmamışlardı. Görebildiğim kadarıyla açık renk kargo pantolon giiyorlardı. Elbette tuhaf bir aura durumu söz konusu değildi çünkü artık ruhları göremiyordum ama onlardaki bir şey dikkatimi çekmişti.

Gözlerini bizim masaya diktikleri için dikkatimi çekmiş olabilirlerdi, sizi gözüne kestirmiş bir psikopatın sabit bakışlarıydı bunlar.

Sağdaki kargo pantolonluyla göz göze gelince ürperdim. Yüzü ifadesiz, hatta soğuktu. Bir robotunki gibiydi.

Roth elini uyluğuma koydu ve yerimden sıçramama neden oldu. "Neye bakıyorsun, bücür?"

"Hiçbir şeye." Elini çekmeye hazırlanıyordum ki Zayne benden önce davrandı.

"Çek ellerini, ahabap." Zayne resmen Roth'un elini geri kendisine fırlattı. "Tabii, ellerinin vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan."

Roth başını eğdi, yüz ifadesi keskinleşmişti. Ağzını açtı ama kadın garson nihayet hesabı getirdi ve ben he-

sabı elinden kaptım. “Hazır mısınız?” dedim, Stacey’yle Sam’e. Başlarını aşağı yukarı sallarken büyülenmiş gibi görünüyorlardı. Zayne hemen hesabı ödedi ve ben Roth’u adeta bölmeden dışarıya ittim.

Zayne bölmeden çıkıp arkamızdan gelirken Roth eğildi; ılık nefesi kulağımdaydı. “Bir yere kaçma,” diye fısıldadı. “Üçümüzün konuşması gerek.”

Zayne gözlerini kısıtı ve Roth’la benim arama girip kocaman bir bariyer oluşturdu ve Roth, odanın köşesinde kapana kısılmış bir fareyi henüz görmüş bir kedi gibi sıırttı. Stacey’yle Sam’in yollarına devam etmesini sağlayıp yalnız kalmamız için bir kez daha tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi yaptım. Her ne konuşacaksak, bu ikisinin birbirinin gırtlığına sarılacağı uzak bir yerde değil de burada konuşulmasının daha iyi olduğunu düşündüm.

Stacey ile Sam gider gitmez Roth, Stacey’nin oturduğu yere oturdu ve bize de oturmamızı işaret etti. Tekrar bölmeye girerken iç çektim. O masaya tekrar bakarken yediğim azıcık spagetti midemde rahat durmuyordu. İki adam orada oturmuş, bizi izliyordu.

“Elini çabuk tut,” dedi Zayne. “Çünkü varlığına ne kadar daha katlanabileceğimi bilmiyorum.”

Roth mahsustan dudak büktü. “Çok kötüsün, Taş Kafa. Belki de kıcına çıkarman gereken bir şey girmiştir?”

“Roth,” dedim, masanın kenarını tutarak. “Kes artık.”

“O başlattı.”

Ağzım açık bakakaldım. “Ne? İki yaşında mısınız siz?”

Öfkeden köpüren Zayne’e bakan Roth’un gözlerindeki o hafif pırıltı geri döndü. “Altına yapmış da bezi değiştirilmesi gerekiyor gibi görünüyor.”

“Yetti artık.” Zayne yerinden kalmaya davrandı ama elimi koluna koydum.

“Dur. Lütfen?” Zayne derin bir nefes verip tekrar yerine oturunca ne olur ne olmaz diye elimi kolundan çekmedim. “Konuşmak istediğin nedir, Roth?”

Roth bakışlarını elimin durduğu yere indirdi. “Ortak ders aldığımızı bilmiyordu.”

Kaskatı kesilerek elimi çektim. “Ona söyleme fırsatını hiç bulamadım ve cidden konuşmak istediğinin bu olmadığını umuyorum.”

Omuz silkti. “Sadece hayattaki en iyi küçük, taştan dostundan saklaman bana ilginç geldi.”

Zayne parmaklarını masaya vuruyordu. “Sadede gel, Roth.”

Arkasına yaslanan Roth, tembel kibrin vücut bulmuş haliydi. “Burada olmamın lezzetli lazanya dışında bir nedeni var ve aynı nedenle okula geri döndüm. Okulu eğlendirici şekilde normal buluyor olsam da bundan fazlası var.” Bakışları bana kaydı. “Bir Lilin’in eskiden ya da hâlâ bu okulda olduğunu düşünüyoruz.”

“Detaylar.”

Roth bugün olanları açıkladı, sonra da ben haftanın başında çıkan kavgayı anlattım. “Bugüne kadar o kavgayı hiç düşünmemiştim. Sana anlatmayı planlıyordum...”

“Akşam yemeğinden sonra mı?” diye sordu Zayne. “Bana *şunu* da o zaman mı anlatacaktın?” Başıyla Zayne, Roth’u işaret etti.

Roth alaycı bir şekilde güldü.

“Evet,” dedim. “Şey yapmak istemiyordum, biliyorsun...”

“Akşam yemeğini mahvetmek mi istemiyordun?” Roth’a bakarak gülümsedi. “Bunu anlıyorum.”

Roth gözlerini devirdi. “Her neyse, tek neden okuldaki tuhaf olaylar değil. Bence Lilin, Layla’yla bağlantı kurmaya çalışacak,” diye devam etti, beni çok şaşırtarak.

“Ne?” diye sordum. “Bunu daha önce söylememiştin.”

Bana gülümsedi. “Pek konuşacak havanda değildin.”

Bu doğrudu ama her neyse. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Lilin, sana doğru çekilecektir,” diye açıkladı sessizce. “Ne de olsa, aynı kanı paylaşıyorsunuz.”

Titredim. Soyağacım cidden berbat durumdaydı. Babam, ölmemi isteyen bir Muhafız’dı. Annemse kimsenin bulaşmadığı bir süper iblisti ve şimdi de beni üvey kız kardeşi olarak görebilecek bir Lilin çıkmıştı ortaya. Yaşasın.

“Lilin, Layla için tehlikeli olabilir mi?” diye sordu Zayne, sanki beni kapıp kaçacakmış gibi omuzlarını kaldırarak.

Roth başını iki yana salladı. “Hiç bilmiyorum.”

“En büyük sorunumuz bu değil,” dedim. “Lilin, okuldaki insanlara bulaşıyorsa o zaman şimdiden bildiğimiz dört kişi var. Onlara ne olacak?”

“Ruhlarını kaybedip hayaletle dönmelerini engellemenin bir yolu var mı, bilmiyorum. Bildiğimiz o dört taneden fazlası olabilir. Lilin’in etkisi altına giren... Yüzlerce kişi olabilir.” Roth kaşlarını kaldırdı. *Etkisi altına girmek* gerçekten de iyimser bir bakış açısydı. “Lilin’in etkisi altına girenlerin, Lilin’in götürmeye çalıştığı kişiler olup olmadığını bilmek mümkün değil.”

“Nereye götürmeye?” diye sordum.

Roth omuz silkti. “Hatırlasanıza, Lilinler bir hayalet yarattıklarında onu kontrol edebilirler. Bunu yapabilen sadece onlardır. Karmaşayı bir düşünün. Lilin sadece etrafta dolaşmakla kalmıyor, yaşayanları sevmeyen kötü ve

çıldırılmış ruhlar yaratıyor.”

Bunu unutmuştum. Her nasılsa. “Lilin’in oyununa ilişkin bilgi edinmemizi belirleyecek tek şey...” Huzursuz bir şekilde yutkundum. “Okuldakilerin ölüp ölmemesi.”

Roth, bakışları Zayne’e kayarken başını salladı. “İşte bu yüzden buradayım ve bu yüzden burada kalacağım. Bence biraz araştırma da yapmamız gerek.”

Tek kaşımı kaldırdım ve Roth devam etmeyince iç çektim. “Detaylar?”

“Bence Dean’in, Lilin’in etkisi altına girdiğini kesinlikle söyleyebiliriz. Onunla konuşmalıyız.”

“Tanrı bilir ne kadar süreyle okuldan uzaklaştırıldı,” dedim.

Roth sinsi bir şekilde gülümsedi. “Ev adresini kolayca ele geçirebileceğimden eminim.”

Bundan şüphe duymayarak Zayne’e baktım. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. “Belki de gitmemiz gereken yönü bize gösterecek bir şeyler söyleyebilir.”

“Gördünüz mü?” Roth’un gözleri parladı. “Ben size la-zımım.”

“O kadar uzun boylu değil.” Zayne, Roth’un soğuk ama neşeli bakışlarına karşılık verdi. “Ama sana söz veriyorum, Layla’ya zarar verecek ya da onun sana tuhaf bir şekilde bakmasına bile neden olacak bir şey yaparsan seni bizzat mahvederim.”

Gözlerim yerinden fırladı. “Tamam. Şey, galiba bu küçük tanışma toplantısı bitti.” Zayne’i kolumla dürttüm. “Gidelim.”

Roth’la bir an daha bakıştılar, sonra Zayne kalktı. Bana dönerek elini uzattı ve ben de elini tutup beni yukarıya çekmesine izin verdim. Zayne’in etrafı yaydığı koru-

yucu enerjisini inkâr edemezdim ama zaten bu Zayne'in her zaman üstlendiği bir roldü.

"Her şeyden önce, ona zarar vermeyi asla istemedim."

Her ikimiz de ayakta duran Roth'a döndük. Kesik bir nefes aldım ama Zayne'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Her neyse, ahbap." Roth'tan daha iriyarıydı ama onun kadar uzun boylu değildi; yine de yüzünü onunkine dayamıştı. "Küçük oyunlarını başka birisiyle oynayabilirsin ama Layla'yı bu saçmalıkların içine çekmeyeceksin."

İhtişamlı bir ölüm maçı meydana gelmeden önce Zayne'in elini sıktım. "Gidelim."

Biz dönerken Roth'un çenesinde bir kas seğirdi. Arkamızda olduğunu biliyordum ve omzumun üzerinden baktığımda onu görmek beni şaşırtmadı. Ama iki kargo pantolonlu adamın ayağa kalktığını görünce şaşırdım. Kaşlarım çatıldı.

Roth gözlerini kıstı, sonra da bakışlarımı takip etti. Dikkatini hızla tekrar bana yöneltti; dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Sanki aklımdan geçenleri... Yani bu adamlarda bir iş olduğunu düşündüğümü anlamıştı.

Dışarıda sokak lambaları yanıyor, hızla kararan sokaklara ışık veriyordu. Toplu taşıma için bekleyen bir grup insanın etrafından dolaşırken Zayne elimi daha sıkı tuttu. Roth'un hâlâ bizimle olduğunu fark edince iç çekti. "Gerçekten mi? Bizimle arabamıza kadar yürüyecek misin?"

"Aslında galiba yürüyeceğim." Roth adımlarını yavaşlatıp arkamdan yürümeye başladı. "Takip ediyoruz."

Zayne omzunun üzerinden bakarken şapkasının si-perliğinin altında gözleri büyüdü. Tekrar arkasını dönüp adımlarını hızlandırdı. "İki insan erkek mi?"

"Evet," diye cevap verdi Roth, dudaklarını şaklatarak.

Arkama bakmayı o kadar istiyordum ki... Ama bunun biraz fazla bariz olacağına karar verdim. “Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır. Belki de telefon numaranı almak istiyorlardır,” diye cevap verdi. “Hayran kulübünün üyesi olmak istiyorlardır.”

Bir keresinde hayran kulübümün başkanı olacağını söylemişti ve bu gerçekten aptalcaydı ama bu biraz kalbimi burkmuştu çünkü bir anlamı yoktu. Gevrek havayı içime çektim. “Ne yapıyoruz?”

“Araban kapalı otoparkta, değil mi?” dedi Zayne’e. Omzumun üzerinden ona soran gözlerle bakınca göz kırptı. “İkinizi izliyordum.”

“Harika.” Zayne elimi bıraktı ve elini enseme koydu. “Demek hem iblis, *hem de* sapıksın. Muhteşem.”

“Bu zekice, Taş Kafa.” Roth, Zayne’den gelen pes homurtuyu duyunca kıkırdadı. “Bakalım bizi takip ediyorlar mı? En kötü ne yapabilirler? Onlar insan.”

İnsanların bazı oldukça korkunç şeyler yapabildikleri gerçeğine odaklanmak istemiyordum. Elimde değildi. Roth’la birlikte, kafalarımızla top oynamak isteyen o İşkenceci iblislerle kapalı otoparkta olduğumuz zamanı hatırladım. Ara sokaklarla olduğu gibi, otoparklarla da pek olumlu tecrübelerim yoktu.

Köşeyi döndük; soluğum, küçük, buğulu bulutlar halinde çıkıyordu. Burnum üşüyordu. Sonunda arkama, Roth’un gerisine baktım. Arkamızda birkaç kişi vardı ve iki genç adam gömleklerinin uçları dalgalanarak geliyordu. Bir tanesinin belinde, gömleğinin kısmen örttüğü metal bir şey parlıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. “Galiba birinin silahı var.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Zayne.

Roth kıs kıs güldü. “Eğer bizi gasp etmeye çalışırlarsa cidden güleceğim.”

“Buna sadece sen gülersin,” diye cevap verdim burnumu kırıstırarak. Bu hafta olan berbat şeylerin arasına bir de silahlı gaspı eklemek istemiyordum.

“Ne?” dedi kapalı otoparkın girişine geldiğimizde. “Durum buysa yanlış kişileri seçmişler.”

Otopark sessizdi ve tepedeki ışıklardan arabaların kaportalarına ve benekli, lekeli çimentoya donuk, sarı ışık vuruyordu. Buradaki tek bir şey bile bana “burada kötü hiçbir şey olmayacak” hissini vermiyordu.

Arabaların ilk sırasındayken arkamızdan ayak sesleri yankılandı. Zayne dönüp önüme geçmek için hareket ederken Roth birden durdu. Şapkasını çıkarıp bana verdi. Şapkasıyla ne yapmamı beklediğini merak ettim. Kirlenmesin diye tutacak mıydım?

Genç adamlardan silahlı olduğunu düşündüğüm değil de diğeri öne yürüdü. Soluk ışığın altında yüz hatları, sanki bir süredir iyi beslenmemiş gibi zayıf ve çökmüş görünüyordu.

Roth kollarını kavuşturdu ve tişörtü omuzlarının arkasında iyice gerildi. “N’aber dostlar?”

Gözlerimi devirdim.

Öndeki kargo pantolonlu adam arkasına uzandı ve kalbim durdu. Roth kollarını çözdü ve Zayne çömelmeye başladı. Adam, siyah ve dikdörtgen bir şey çıkardı ve bu kesinlikle bir silah değildi. Bir zırh gibi önüne kaldırdı, parmaklarının eklemleri ağarana kadar sıktı.

Roth güre ve boğuk bir kahkaha attı. “Benimle kafa buluyorsun herhalde.”

Kargo pantolonlu adam sağ elinde İncil tutuyordu. “Üçünüzün de ne olduğunu biliyoruz,” dedi monoton bir sesle Zayne’e, Roth’a, sonra Zayne’in arkasından bakan bana dönerek. “Tanrı’nın hatası, cehennemden gelen bir iblis ve çok daha kötü bir şey.”

On İkinci Bölüm

Kaşlarımı kaldırdım. Nasıl oluyordu da üçümüzden Ken kötü olanı ben oluyordum? Bunu taktığımdan değildi tabii. Bu insanın, Zayne'i biliyor olması önemli bir konuydu, hatta daha da şaşırtıcı olan şey, bütün insanların iblislerden bihaber olduğu düşünülünce Roth'un iblis olduğunu bilmesiydi.

"Alındım ama," diye homurdandım.

"Fahişeler böylesine kutsal bir metnin karşısında konuşmamalı," diye çıkıştı adam.

"Pardon?" diye bağırdım tiz bir sesle, beni belimden yakalayan Zayne'in arkasından fırlayarak. "Az önce bana fahişe mi dedin sen?"

Adam, İncil'i bana doğru tuttu. "Sen bir fahişenin kızı-sın. Bu da seni aynı yapmaz mı?"

"Yavaş ol bakalım." Roth ellerini iki yanında yumruk yaparak öne adım attı. "Bu çok kabaca ve elinde İncil varken *fahişe* demen de biraz ironik."

"Bunu bir iblis mi söylüyor?" diye çıkıştı diğer adam. "Sen dünyanın belasısın... İnsanlara gönderilen bir salgın hastalığısın."

“Buna bir sözüm yok işte,” diye mırıldandı Zayne ses-sizce.

Elinde İncil tutan adam bakışlarını hızla Zayne’e çevirdi. “Sana gelince... Senin de ondan aşağı kalır yanın yok. Bizim koruyucularımızmış gibi davranıp düşmanlarımızla arkadaşlık ediyorsunuz. Sizi sahte peygamberler!”

“Tanrı’nın Çocukları Kilisesi,” dedim jetonum düşerek. Öfkem, dilimde acı biber tadı bırakıyordu. Elektrik direklerine yapıştırılmış bütün o lanet olası Muhafız karşıtı el ilanları gözümün önünde dans ediyordu. “Siz kesinlikle hiçbir şey bilmeyen fanatiklersiniz.”

“Farkında olduğunuzdan daha fazlasını biliyoruz,” dedi elinde İncil tutan adam gururla. Roth’a bakarken alaycı bir tavırla güldü. “Senin varlığından hep haberdardık ve amacımız, Muhafızların gerçekte ne mal olduklarını ortaya çıkarmak.”

“İlginç,” diye mırıldandı Roth, bir adım daha yaklaşarak. Elinde İncil tutan adam, kibrinin birazı buz gibi çatlarken geriledi. “Bizi nasıl biliyorsunuz?”

“Kendimize göre yöntemlerimiz var,” diye cevapladı diğer adam. İki yanında parmakları seğiriyordu.

Zayne derin bir nefes aldı. “Biz iblis değiliz. Tam tersi...”

“Bir iblisle... yani ikisiyle birliktesin,” diye cevap verdi adam, gözlerini birkaç kez kırptırırken. “Çatallı dilinden yalanlar dökülüyor.”

Zayne’in diliyle hiç haşır neşir olmadıysam da çatallı olmadığını çok iyi biliyordum. “Muhafızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” dedim, dünyalarına bir parça gerçeklik getirmeyi umut ederek. “Bilseydiniz onların insanlığa yardım ettiklerini de bilirdiniz. Korkacak bir şey olmadığını...”

“Kapa çeneni, şeytanın fahişesi.”

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve kafam *Şeytan* filmindeki gibi dönmek üzereydi. Roth boynunu çıkırtatıp bu küçük konuşmayı sona erdirmeye hazır olduğunun işaretini verirken öne adım attım. “Bana bir kez daha böyle derssen sana korkacağın bir şey vereceğim.” Bu sözcüklerin nereden geldiğini hiç bilmiyordum çünkü Zayne’in dersleriyle bile aslında bir dövüşçü falan değildim ama dudaklarım soğuk ve gergin bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Sözüm söz.”

Zayne’in bakışlarındaki şaşkınlık ve kararsızlığı hissediyordum çünkü daha önce bu kadar tehditkâr konuştuğumu duyduğundan şüpheliydim ama fanatiklerle mantıklı bir şekilde konuşmak lobotomi olmaya benziyordu. İki kez. İçimde kabaran öfke, köpüren hiddet cesaretimi körüklüyordu. Tenim karıncalanıyor, genzim yanıyordu. Bambi tenimde hareket ediyor, kuyruğunu hafifçe sırtımın aşağısına vuruyordu. Ruhlarının tadının, su katılmış çilek suyu gibi... Yani, lekeli olduğundan emindim. “Bizi izlemenizin, ikiye bölünmüş saçmalıklarınızla vaaz vermekten başka bir nedeni var mı?”

İncil’li adam kıpkırmızı kesildi.

“Sanmıyorum,” diye devam ettim adam konuşmadan. “İkinizden birinin edecek tek zekice lafının olmadığına eminim.”

“Layla,” diye uyardı Zayne yavaşça, yanıma gelerek.

“Rahimden çıktığın an imha edilmen gerekiyordu,” dedi İncil’li adam ve sesindeki içtenlik ürkütücüydü. “Sen bir felaketsin.”

Sahip olduğum tüm kontrol aşırı gerilmişti ve sonuna kadar gerilmiş bir lastik bant gibi kopuverdi. Muhtemelen

şu ana dek hiç etmediğim kadar hızlı hareket ettim. Ok gibi öne fırlayarak adamın elinden kalın İncil'i kaptım. Kolumu hızla geriye atarak öyle bir vurdum ki garajda herhalde dünyanın tanık olduğu en kutsal şamar şakladı.

Roth'un şaşkın kahkahası beni benliğimin derinliklerine kadar sarstı. "Lanet olsun. Hak ettiğini buldun. İncil anlamında yani."

Şaşkınlık, kafası karışmış bin bal arısı gibi içimde vızıldıyordu. Adam geriye doğru sendelerken ağzının köşesindeki yarıktan kan sızıyordu. Titreyen elini ağzına götürürken çılgın bakışlarını bana çevirdi. Bakışlarımı elimdeki İncil'e indirdim. Üst kısmının kenarı daha koyuydu... Lekelenmişti. Zayne'in hafifçe nefes alışı beni sarstı ve elimdeki İncil beni yakar diye elimden attım.

Her şey aşırı hızlı oldu.

Diğer adam öne fırladı, kırmızı bir nefret maskesi gibi olan yüzü buruşup o kadar çirkin bir şeye dönüştü ki nefesim kesildi. Sağ elini tişörtünün altına soktu ve daha önce metalik bir şeyin parıltısını gördüğümü hatırladım. Silah, adamın elinde ortaya çıkınca Roth sövdü ama adam silahı bana doğrultmak yerine Zayne'e nişan aldı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Zayne hızla etrafında döndü ve yüreğim ağzıma geldi. Pat diye bir ses çıkarken kendimi Zayne'in üzerine attım. Ben yanına gelemeden Zayne dönüştü. Tişörtü ortadan ikiye ayrıldı ve gri teni görüldü. Bir şey omzumun yanından vızıldayarak geçti ve kurşun hedefini bulup Zayne'i göğsünden vurdu. Zayne arkaya doğru sendeledi.

Çığlığım boğazımda donakalırken sol tarafımda hareketler birbirine karıştı. Sessizlik tiz bir çığlıkla bozuldu ve çığlığı kırılan kemiklerin sesi, sonra da yırtılan etin

sesi izledi. İncil’li adam topuğunun üzerinde döndü ve sanki şeytanın ta kendisi onu kovalıyormuş gibi tabanları yağladı. Umurumda değildi. Kaçabilirdi.

Zayne’in yanına gidip elimi göğsünün üzerine koydum. Çabucak insan formuna geri dönüyor, teni pembeleşiyordu; bu arada başını eğmiş kendine bakıyordu. “Aman Tanrım...”

“Ben iyiyim,” dedi Zayne ama sözcüklerini zar zor anladım. Kalbim güm güm atarak titreyen parmaklarımı göğsünde gezdiriyor, kanın sıcaklığını ve ıslaklığını araştırıyordum. “Layla, ben iyiyim. Baksana.”

“Nasıl iyi olabilirsin?” Gözyaşları yüzünden sesim boğuktu, korku doluydu. “Az önce göğsünden vuruldu.”

Bakışlarımı yüzüne kaldırıncı gülümsedi. “Baksana. Kurşun sekip gitti. Tam zamanında dönüştüm. Sadece bir morluk var. Başka bir şey yok.”

“Sekt mi?” Zayne başıyla onaylayınca başımı aşağıya indirdim ve çimentonun üzerindeki kurşunu gördüm. Sanki delinmez bir şeye çarpmıştı; ki öyle de olmuştu, yuvarlak ucu düzleşmişti. Beynim bunu hemen kavrayamadı; bunu başından bilmem gerekiyordu. Zayne dönüşmüştü. Kurşun, bir Muhafız’ın derisini delemezdi.

Üzerine atlayıp kollarımı boynuna doladım ve streç film gibi ona yapıştım. Kalbim hâlâ berbat şekilde atıyordu çünkü ödümü koparan o birkaç saniyede kurşunun hedefini bulduğuna inanmıştım ve Muhafızlar, insan formundayken kalbinden vurulunca hayatta kalamazlardı.

Zayne, boynuna doladığım kollarımı nazikçe çözerken titrek bir kahkaha attı. “Beni boğacaksın, Layla böceği.”

“Pardon.” Kendimi zorlayıp geriye bir adım attım. Kendime hâkim olmaya çalışarak derin bir nefesle arkamı

döndüm. Nefesim boğazıma takılıp kaldı.

Roth, yüzünde duygusuz bir ifadeyle bizi izliyordu ama dikkatimi çeken, üzerime bir kova buzlu su dökten o değildi. Yerde, Roth'un birkaç adım gerisinde Zayne'i vuran adam yatıyordu.

Ya da ondan geriye ne kalmışsa.

Adamın sağ kolu, şu ürkütücü ipli kuklalarınıninki gibi garip bir açıyla bükülmüştü. Beyaz gömleğinin önü kan lekesi olmuştu ve silah... Yüce Tanrım, silah adamın karınının *içindeydi*, kabzası ise dışarı sarkıyordu. Bir nefes daha almaya çalıştım ama ciğerlerim tutukluk yaptı.

Adam hâlâ sağdı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama göğsü hızlı, kesik ve sık nefeslerle yükseliyordu. Fal taşı gibi açılmış koyu renkli gözleri soldan sağa doğru hızla hareket etti. İyi durumdaki parmakları seğiriyordu.

Ayaklarım kendi kendine hareket etti. Hızla yayılan kan gölü yüzünden yarı yolda durdum. Hızlı bir nefes daha aldı ve ağzını açtığı anda kan sızdı. "Her...şey...bitti... Neler olduğunu biliyoruz..." Kan ağzından sürekli olarak akarken kahverengi gözleri odağını kaybetti. "Lilin'i biliyoruz..."

Adam bir kez titredi, sonra da başka hiçbir şey olmadı... Ne son bir hırıltı, ne de derin bir nefes. Yaşamı uçup gittiği anda, kesik kesik soluması da sona erdi. Zayne'i vurmaya çalışmış ve büyük ihtimalle onu... Hatta hepimizi öldürmeyi istemiş olsa da bir hayatın... İnsan hayatının sönüşünü görmek rahat olduğum ya da nasıl algılayacağımı bile bilmediğim bir konuydu.

Geriye doğru sendelerken avucumu ağzıma bastırdım. Bir el beni sabitledi ama gözlerimi genç adamdan kaçıramıyordum. Saniyeler içinde cildi soldu, ölümün solgunluğuna

büründü. Hayatı o kadar çabuk kayıp gitmişti ki. Bitmişti. Birdenbire. Adam ölmüştü ve büyük ihtimalle bu benim suçumdu. Eğer onları kışkırtmasaydım yürüyüp gidebilirlerdi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Birisi beni arkamdan çekti ve dönmem için zorladı. Ben yerde yatan adamı görmeye çalışırken sıcak parmaklar, yanaklarımdaki saçları çekti. “Layla.”

Gözlerim, kehribar rengi gözlerle karşılaştı. Roth ve ben çok yakındık... Çok fazla. Elleriyle beni tutup yerimden kıpırdamamamı sağladı ve kalçalarını karnıma bastırdı. “Bu olmak zorundaydı. Silahı sana çeviriyordu ve yeterince hızlı dönüşemezdin. Seni öldürecekti.”

“Biliyorum.” Bunu biliyordum ama adam *ölmüştü*.

“Ona bakmayı bırak artık. Bunun sonu iyiye varmaz.” Kırpıklarını kaldırdı, bakışları omzumun ötesinde sabitlendi. “Layla’yı buradan çıkarman gerek. Ben cesetle ilgilenirim.”

Cesetle nasıl ilgileneceğini bilmiyordum ama bu kadar korkak ve bir cesetten bu kadar kolayca etkilenen biri olmayı hiç istemiyordum. Roth parmaklarını yanaklarımdan çekerken ellerim titredi. Roth bir saniye daha gözlerime baktı, sonra da Zayne yanıma gelip beni bu dehşet verici manzaradan uzaklaştırdı.

Beni Impala’ya geri götürürken omzumun üzerinden baktım. Cesede bakmıyordum. Gölgele otoparka yayılmış, yoğunlaşmış, neredeyse elle tutulur bir hal almış gibiydi. Sadece birkaç araba geçmiştik ama Roth çoktan gölgelerin içinde gözden kaybolmuştu.

“Üzgünüm,” dedim. Bunu kime söylediğimden emin değildim ama aldığım tek cevap sessizlik oldu.

* * *

Eve giderken konuşmadık ve Zayne, babasını, Tanrı'nın Çocukları Kilisesi'nden adamlarla olan kavga konusunda bilgilendirmek için ayrılırken ben odama çekildim. Zayne, Abbot'la konuşurken orada bulunmalıydım ama dün akşamdan sonra onunla aynı odada bulunmamın şu anki ruh halime faydası olacağından şüpheliydim.

İğne üstünde gibiydim. Bambi durmadan hareket ediyor, kendine rahat bir yer arıyordu. Keşke gidip bebek evinde titreyseydi ama hiçbir yere gittiği yoktu.

Saçlarımı dağınık bir şekilde toplayıp odamı arşınlamaya başladım. Gözlerimi her kapattığımda otoparkın kirli zemininde yatan adamı görüyor, söylediklerini işitiyordum. Onlar... Kilise Lili'nin biliyordu. Nasıl bildiklerini bilmiyordum. Roth konusunda da durum aynıydı. Genel olarak iblisleri nereden biliyorlardı?

Tekrar yatağımın önünden geçerken ellerimi birbirine sürttüm. Adamın suratına İncil'le vurduğuma hâlâ inanmıyordum. Bu korkunçtu. Hak etmemiş değildi, ama elle vurmak daha iyi bir seçenek olurdu. Zaten, sakinliğimi korusaydım belki de hiç kimse ölmeyecekti. Vebali boynumaydı, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Evet, öfkeden gözüm dönmüştü belki, ama normalde saldırgan biri değildim ki ben.

Bir de normalde kimsenin parmaklarını yalamazdım.

Bu Roth'un yapacağı... Daha önce de bana yaptığı bir şeydi. Şekerli kurabiye'nin kırıntılarını emerek temizlemişti.

Roth.

Göğsüm sıkışıyordu.

Off.

İnleyerek durdum ve sırtım kapıya dönük, yatağımın

kenarına oturdum. Birisinin ölümünü izledikten sonra “Zayne’in parmağını yalama” olayını unutmuştum. Böylesi daha iyi olmuştu. Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi tavana diktim. Bazen sanki bir tür yabancı bir varlık, vücudumu ele geçiriyormuş gibi geliyordu. Vücudumun arınmaya ihtiyacı varmış gibi hissederek ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Yatak odamın kapısı çalınınca mecburen doğruldum. Arkamı dönerek boğazımı temizledim. “Evet?”

Kapı açılıp Danika ortaya çıkınca kaşlarım havaya kalktı. Danika ağırlığını diğer ayağına verdi. “Ben de...” duraklayıp omzunun üzerinden baktı, “...koluna bakacaktım?”

Lanet olsun. Kolumu da unutmuştum. “Artık acıymıyor bile.”

“Duymak istediğim de buydu.” Altdudağını ısırdı; belli ki tereddüt ediyordu. “Oturabilir miyim?” Yatağı işaret etti.

Tamam. Bu tuhaftı ama son zamanlarda hayatımda o kadar garip şeyler oluyordu ki bunun nereye varacağını merak ettim. Bağdaş kurdum. “Tabii.”

Çekingen bir gülümsemeyle kapıyı kapattı ve odada süzülerek yanıma oturdu. Onun kadar uzun boylu birinin bu kadar zarif olamayacağını düşünürdünüz. Hayır. Kız, suyun üzerinde yürüyordu ve muhtemelen bu, suyun hoşuna gidiyordu. “Koluna bakmamın sakıncası var mı?”

“Yok.” Aşağıya uzanıp kazağımı çıkardım. Altıma askılı tişört giydiğim için koluma kolaylıkla bakabilirdi. Kolumdaki kesikten geriye sadece pembe bir iz kalmıştı. Deri büzüşmüştü ve büyük ihtimalle öyle kalacaktı ama ölmekten daha iyiydi. “Dikişler bu sabah düştü.”

“Harika görünüyor.” Koyu renkli saçlarını geriye atar-

ken bakışlarını kaldırdı. Yataktan kalkmasını beklerken bir süre daha geçti ama o kaldı. “O kilise üyeleriyle olanları duydum.”

Başımı çevirdim, Zayne babasına bir bakıma şiddeti körüklediğimi söyledi mi diye merak ettim. “Evet.”

“Abbot endişeli,” dedi yavaşça. “O... Roth’u ya da Lilin’i nasıl bildiklerini anlamıyor.” İnanılmaz derecede uzun bacağına diğerinin üzerine atarken durakladı. “Şu anda endişelenmek istediği bir sorun değil bu. Ama galiba aksilikler hep üst üste geliyor, değil mi?”

Üst üste falan değil de topluca geliyorlardı. “Evet.”

Danika bileğindeki gümüş bilekliğiyle oynadı. “Duydun mu, bilmiyorum ama New York’a geri dönmüyoruz. Lilin meselesi varken hiç dönmenin sırası değil. Abbot mümkün olduğunca çok Muhafız gücü istiyor.”

Yaşasın. Heyecanımı güçlkle kontrol ettim.

“Bir de Tomas hâlâ kayıp olduğu için Dez ve diğerleri, başına bir şey geldiğinden eminler.”

Kaskatı oldum ve dalgın bir şekilde Bambi’nin kafasını koyduğu, göğsümdeki noktayı ovuşturdum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hiçbir şey söylemeyeceğim konusunda Zayne’le sana söz vermişim ve söylemeyeceğim de,” dedi, Zayne’inkiler kadar mavi ve parlak gözlerle. “Kimse, senin ya da... Adı neydi?”

“Bambi,” dedim. “Bu arada, adını ben koymadım.”

Kaşlarını çattı. “Kimse senin ya da Bambi’nin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor.”

“Bunu bilmek güzel.” Bakışlarımı yere sabitledim. Bu gerçekten... Tuhaftı. Bir yanımda, gidip Jasmine’i bulmayı ve kızının ayak parmağımı çiğnemesini izin vermeyi istiyordu. “Zayne hâlâ Abbot’la mı?”

“Evet. Bütün erkekler odaya doluştular. Kimse durumu daha da kötüleştirmeden kilise üyelerine nasıl davranacaklarını bilmiyor ama... Zayne’in en çok endişelendiği konu bu değil.”

“Değil mi?” diye sordum.

Ben ona bakarken başını iki yana salladı. “Roth’un... Senin okulunda olmasından mutlu değil. Abbot da öyle.”

“Şaşırmadım.” İç çekip bacaklarımı çözdüm. Ayaklarım yere dokunmuyordu bile. Yanında cüce gibi kalıyorum. “O bir iblis, o yüzden tabii ki sinirlenecekler.”

“Bence Zayne’in Roth’la senin aynı okulda olmanıza sinirlenmesinin tek nedeni bu değil.”

Kaşlarımı çattım. “Başka ne nedeni olabilir ki?”

Bana bakarken kaşlarını havaya kaldırdı. “Gerçekten bilmiyor musun?” Başımı iki yana sallayınca hafifçe kı kırdadı. Sesinde hüzünlü bir tını vardı. “Layla, bazen her şeyden o kadar bihabersin ki senin için endişeleniyorum.”

Kahkahamı bastırdım. “Ne?”

Danika hemen cevap vermedi, sonra da derin bir nefes aldı. “Tamam. Birbirimize karşı dürüst olalım. Beni sevmiyorsun.”

Ağzım açıldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. İnkâr etmek üzereydim ama bana bakışı, bunu yapmamın gereksiz olduğunu söylüyordu. “Şey... Bu gerçekten garip.”

“Evet.” Zarif omuzları yükseldi, başını salladı. “Klan-daki herkes, yani iki klanımız da Zayne’le benim çiftleşmemi umuyor ve ben bu teklifi geri çevirmezdim. Sanırım benim... Zayne’den hoşlandığımı biliyorsun.”

“Bence *hoşlanmak* yeterince güçlü bir sözcük değil.”

Buna gülümsedi. “O... Şey, ne olduğunu biliyorsun. Senin de ondan hoşlandığımı biliyorum ve büyük ihtimalle

senin için de *hoşlanmak* yeterince güçlü bir sözcük değil.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü bu, dahil olmak istemediğim bir konuşmaydı.

“Her neyse, bir süre daha buralarda olacağım için havayı yumuşatmak istedim. Senden hoşlanıyorum, Layla.” Omuz silkti. “Bence arkadaş olabiliriz ve ben ile Zayne hakkında endişelenmeni istemiyorum.”

Bir yanım, endişelenmediğimi söylemek istiyordu ama görünüşe göre bir pencere kadar saydamdım. Derin bir nefes alarak yetişkin bir kadın gibi davranmaya karar verdim. “Sana karşı her zaman... Şey, kibar davranmadığımı biliyorum ve sen bana karşı daima kibardın. Bunun için özür dilerim.” Vay canına. Büyük ihtimalle bu, Danika’ya söylediğim en olgun söz dizisiydi. El büyüklüğünde bir kurabiyeyi hak etmiştim. “Zayne’le senin sonunda birlikte olacağınızı kabullendim.” *Bu* sözcüklerse acı ama yutmam gereken bir haptı. “Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. İkiniz de göz kamaştırıcı, çok kibar ve zekisiniz ve biliyorum ki Zayne...”

“Dur,” dedi, elini kaldırarak. “Zayne benden hoşlanıyor, ben de ondan. Birlikte mükemmel olurduk ama bu asla olmayacak.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden?”

“Çünkü beni istemiyor. Bana âşık değil ve bu senin dışında herkes için çok açık,” dedi bakışlarını yere indirerek. Gür kirpikleri, gözlerini gizliyordu. “Zayne *seni* istiyor ve *sana* âşık.”

On Üçüncü Bölüm

Danika'nın koluma bir iğneyle yaklaşmasına izin verdiğime pişman olmaya başlıyordum... Büyük ihtimalle uyuşturucu falan kullanıyordu.

Zayne beni mi istiyordu? Bana âşık mıydı? Zayne'in bana çok değer verdiğini kesin olarak biliyordum ama bana *âşıktı*, öyle mi? Bu tamamen farklı bir konuydu.

Bana âşık olmadığının, olamayacağının bu kadar çok nedeni varken buna inanamıyordum. Klanındaki herkesin, Zayne'in Danika ya da başka uygun bir Muhafız'la çiftleşip bebek yapmasını umması bir yana, beni öpmemişti bile. Evet, bu bana yaklaşamayacağı ve... *Başka şeyler* yapamayacağımız anlamına gelmezdi ama çok tehlikeliydi.

Dudaklarımızın birbirine dokunmasını içermeyen şeyleri düşünmek çoğu cumartesi gecesi uyanık kalmama neden oluyordu. Sınırlı deneyimlerimle bile konu o diğer şeylere gelince geniş hayal gücüm bana bir sürü fikir veriyordu. Elleri, parmakları ve vücudun diğer kısımlarını içeren fikirlerdi bunlar...

Aman Tanrım.

Yüzüstü yattım ve yastığıma gömülüp inledim. Gün boyu Zayne'i pek görmemiştim ve bunun nedeni ondan kaçıyor olmam olabiliirdi ama Danika'nın söylediklerinden sonra... Her ne kadar ona inanmasam da... Zayne'le baş başa kalırsam büyük ihtimalle kıkır kıkır gülerdim.

Bu çok gülünçtü.

Ben çok gülünçtüm.

Ama o şeyleri Zayne'le yapma düşüncesi başımı döndürüyor ve nabzımın bütün vücudumda hissedilmesine neden oluyordu. Rahat etmeye çalışarak bacağımı yukarıya kıvırdım ama faydası olmadı. Battaniyeleri tekmeleyerek yatağın ucuna ittim ama tenim, sanki kemiklerimle etim arasında hiç boşluk yokmuş gibi aşırı gergin geliyordu.

Dönüp sırtüstü yattım. Elimi karnıma koydum, tenimin sıcak olması beni şaşırtmadı, sonra midemde küçük bir yumru belirdi, beni hüsrana ve karmaşa içinde bıraktı. Düşüncelerim karmakarışık çünkü bu yanma hissinin damarlarımda dolaştığını hissettiğimde Roth'u ve paylaştığımız her şeyi düşünüyordum. Zayne'i bu şekilde düşündüğümde sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu ve bu aptalcaydı çünkü Roth'un fazlasıyla açıklığa kavuşturduğu gibi aramızda hiçbir şey yoktu.

Uyuyamayacak kadar sıcaklamış ve gergin olduğumdan sabah üç civarı yataktan kalktım. Dize kadar olan ama aslında benim uyluklarıma kadar gelen tüylü çoraplarımı giyip kalın bir hırka aldım ve askılı tişörtümle şort pijama altımın üstüne giydim.

Dağınık saçlarım ve ayaklı bir moda felaketi olan halimle usulca yatak odamdan çıktım ve aşağı kata indim. Gecenin bu saatinde ev halkının çoğunluğu uykudaydı. Jasmine'le Danika ya uykudaydı ya da ikizlerle başka bir

yere gitmişlerdi. Yalnızca Geoff etrafta olup kameraları izlerdi ve dışarıda çılgınca bir şey olursa diye nöbetçiler dolaşırdı. Genel anlamda ev bana kalmıştı.

Basamakları hızla, düğmelerini iliklemediğim hırkamin uçları arkamda çırpın kanatlar gibi dalgalanarak inerken serin hava, sıcaklığımı biraz olsun almıştı.

Çoraplı ayaklarımla sessizce mutfığa girip küçük bir portakal suyu şişesi aldım. Buzdolabının kapısını kapatıyordum ki tekrar içeriye uzanıp şekerli kurabiye hamurunun geriye kalanını aldım.

Alacaklarımı alıp göğsüme bastırdım; tam oturma odasına yönelmişim ki vazgeçip kütüphanenin yolunu tuttum. Kalçamın yardımıyla ağır tahta kapıyı itip açtım. Hamurla portakal suyunu masaya bıraktım, sonra da eski moda lambayı yaktım. Geniş odayı hafif bir ışık kapladı.

Derin bir nefes alıp eski kitapların küflü kokusunu içime çektim. Yaşım daha küçükken bu kütüphanede bir sürü gece geçirmiştim ve sıra sıra kitaplarda göz gezdirirken, neredeyse tamamını okuduğumu fark ettim. Bir sürü yalnız günüm ve gecem olmuştu. Hâlâ da oluyordu.

Hamurdan bir parça kopardım; ayaklarımı sürüyerek masanın etrafından dolaştım ve kitap sırtlarını hızla okumaya başladım. Özellikle aradığım bir şey yoktu ama “kitap okuyacak kadar sıkılmış” ile “yatağımda otururum daha iyi” arasında bir yerde olduğumdan, dikkatimi bir şey çekti.

Otların Yöntemleri ve Uygulanması ve İblislerle Muhafızlar Üzerindeki Etkileri.

Tam olarak uyumadan önce okunacak ya da bir insanın kütüphanesinde bulunacak türden bir kitap değildi ama aklıma Abbot'ın taşıdığı şişe gelince merakıma yenik düştüm. Çiğ hamuru çiğnerken kitabı çekip çıkardım

ve masanın üzerine koydum. Kitabın çoğu el yazmasıydı, otlar alfabetik sıraya göre listelenmişti ve yanlarında çizimler vardı.

Aradan on dakika bile geçmemişken gözlerimin arkasındaki boşluk ağrımaya başladı. Dünyada çok fazla ot vardı ve birçoğu da süt beyazı iksirlerde kullanılıyordu.

Portakal suyunu alıp bir yudum içerken bakışlarımı yukarı kaldırdım; portakal suyunun boğazımı gıdıklayarak aşağıya inmesini seviyordum. Aklıma bir fikir geldi. Zekice olmasa da ilginçti.

Çoğu Muhafız gibi Abbot da gece dışarıdaydı. Geoff ise evde bir yerlerdeydi, o yüzden bu bir riskti ama... Canım sıkılıyordu ve merak ediyordum.

Abbot'ın çalışma odası tam koridorun aşağısındaydı. Oraya kütüphanedeki kapıdan geçebilirdim. Kapı, hiç kimsenin kullanmadığı bir oturma odasına açılıyordu ve bu odadan, büyük ihtimalle kamerayla izlenen koridoru kullanmadan Abbot'ın ofisine girebilirdim. Peki, oturma odası izleniyor muydu? Muhtemelen izlenmiyordu.

Portakal suyunu masaya koyup aceleyle masanın etrafından dolaştım; ayaklarım ahşap parkede kayıyordu. Oturma odasına açılan kapıya dalıp geçtim; odanın boş ve karanlık olduğunu görünce rahatladım ve kendime, ödümün patlaması için zaman tanımadan Abbot'm kapısındaki tokmağı açmaya çalıştım.

Kapı kilitli değildi.

Kapı tokmağını çevirirken nefesimi tuttum. Kapı açılırken eski kemikler gibi çatırdadı. Masasının üzerinde masaya ve yere küçük bir şerit halinde ışık veren, yeşil seramik siperi olan bir lamba vardı.

Oda, Abbot gibi kokuyordu yani burada sabun, dışa-

rısı ve oynadığı puroların hafif kokusu vardı. Meşe ağacından, büyük masasına doğru usulca ilerlerken boğazım düğümlendi. Bu Muhafız'ın beni kucaklama sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ama bunu yaptığında kucaklamaları her zaman sıcak ve harika olurdu.

O kucaklamaları özlüyordum.

Yutkunup boğazımdaki düğümü açarak önce masaya saldırmaya karar verdim. Aradığım şeyi saklayabileceği bir dolu yer vardı; arka duvarlar boyunca uzanan raflar, kilitli olduğu kesin olan kasalar ve orada burada bir düzine küçük gözler.

İlk iki çekmecede beni ilgilendiren hiçbir şey yoktu, sadece belgeler polis ve hükümetle yazışmalar, diğer klan liderlerinden gelen e-postalar vardı. İkinci çekmece adeta beni çal diye bağırان tükenmez kalemle doluydu ve üçüncü çekmece Tanrı'nın ihtiyaç duyacağından daha fazla yapışkanlı not kâğıdı vardı.

Dördüncü çekmecede turnayı gözünden vurmuştum. Kelimenin tam anlamıyla.

Çekmeceyi sonuna kadar açarken kalın, koyu renkli bir havlunun içine koyulmuş düzinelerce küçük şişe bir zarar görmeden yuvarlandı. Çömelip içinde üzüm suyu varmış gibi görünen bir tanesini aldım, sonra da geri yerine koydum; aşına gelen bir tane bulana kadar dikkatli bir şekilde aramaya devam ettim. Küçük şişeyi büyük bir dikkatle kaldırdım ve ayağa kalkarken süte benzer sıvının çalkalanışını izledim.

Küçük şişeyi çevirdim ve alttaki yazıyı okurken kaşlarımı çattım. “Kan otu mu?”

“Ne yapıyorsun?”

Tiz bir cıglık attım, şişeyi neredeyse elimden düşüre-

cektim. Hızla arkamı döndüm ve rahat bir nefes alırken şişeyi göğsüme bastırdım. "Zayne."

Zayne gizlice geçtiğim kapıda duruyordu, üzerinde koyu renkli bir pantolon ve siyah bir tişört vardı. Dışarısı bir hayli soğuk olsa da safkan bir Muhafız'ın vücut ısısı insanlarınkinden ya da benimkinden bile yüksekti. Kollarını kavuşturdu ve tek kaşını kaldırdı.

"Ödümü patlattın." Kalbim güm güm atıyordu; tek düşünebildiğim elimdeki küçük şişeydi. Abbot'ın ofisine girme nedenim ne kadar zararsız olursa olsun Zayne bunu anlamayacaktı. Bana sadece gözlerini dikip bakarken dikkatini dağıtmaya çalıştım ve ellerimi indirdim. "Neden bu kadar erken döndün?"

"Babamın ofisinde ne yapıyorsun?"

Burnumu kırıstırdım. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Ellerim artık masanın arkasında gizliydi ve şişeyi avucuma kaydırdım. Ya Dalai Lama'ya kırılmaması için dua ederek şişeyi yere atacaktım ya da bayılma numarası yapıp geri yerine koyacaktım. İki seçenek de bana güvenli gelmiyordu. "Evet."

"Hı hı."

Yanaklarım yanmaya başlamıştı ve odanın loş ışığından hoşnuttum. "Neden bu kadar erken döndüğünü söylemedin."

"Sen de babamın ofisinde gerçekte ne yaptığını söylemedin."

Şişeyi bulduğum çekmeceye bırakmaya hazırlanırken ağırlığımı öteki ayağıma verdim. "Uyuyamadım o yüzden... Ahh!"

Zayne inanılmaz derecede hızla hareket etti; sanki ka-

pının içinden yok olup tam önümde yeniden ortaya çıkmıştı. Ben şişeyi elimden bırakamadan elini bileğime sardı.

“Bu ne?” diye sordu, elimi havaya kaldırırken.

Şişeyi parmaklarımla daha sıkı kavradım. “Şey...”

Başını yana eğip iç çekti. “Layla.”

Kendimi çekip kurtarmaya çalıştım ama işe yaramayınca iç çekip onun iç çekişini egale ettim, sonra da rekorunu elinden aldım. “Tamam. Abbot’ı birkaç gün önce bu küçük şişeyle gördüm ve ne olduğunu öğrenmek istedim. Yani onu arıyordum.”

“Sabahın üçünde mi?”

“Uyuyamadım ve bu fikir aklıma geldiğinde kütüphanedeydim.” Kolumu tekrar çekiştirdim. “Muhafızların sırlarının fotokopisini çekmiyordum ya da bebek öldürmüyordum. Bak.” Zayne küçük şişenin el yazısıyla yazılmış etiketini görene kadar parmaklarımı hareket ettirdim. “Yalan söyleyiorum.”

Bakışlarını aşağıya kaydırıp ve kaşlarını çatıp. “Kan otu mu?”

“Ne olduğunu biliyor musun?” Eğer öyleyse bu benim yararımıydı çünkü Zayne’in bana bunun ne olduğunu açıklaması, o tozlu kitabı tekrar gözden geçirmekten çok daha iyiydi.

“Evet.” Kolumu bıraktı ve şişeyi parmaklarımla arasından bir kedi gibi kapıverdi. “Bu şeyle oynamamalısın.”

“Neden?”

Büyük bir dikkatle küçük şişeyi geri çekmeceye koydu ve çekmeceyi kapattı. Doğrularak bana uzun uzun baktı. “Hadi.”

İnatçı bir tavırla olduğum yere iyice yapıştım. “Bana bildiklerini anlat.”

Zayne masanın etrafından dolaştı ve yürümeye devam etti. "Layla, başka birisi daha gelip seni burada görmeden ve balataları sıyırmadan önce gel buraya."

Hakkı vardı ve karşı çıkmak için duyduğum o çocuk ça isteği görmezden gelip peşinden kütüphaneye gittim. Yanından geçip doğruca masaya gittim, Zayne de kapıyı arkasından kapatıyordu.

Portakal suyunu, kitabı ve... Boş kurabiye hamuru paketini görünce gözlerim büyüdü. Hızla arkamı dönüp Zayne'e baktım. "Kurabiye hamurumu yemişsin!"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Olabilir."

Portakal suyu şişesini alırken iç çektim. "Bu çok yanlış."

Yavaşça masaya yürüdü ve avuçlarını kenara koyup eğilince göz hizasına geldik. "Sabah sana yeni bir paket alırım."

"Almalısın," dedim, huysuz ve aksi bir sesle. O şeyleri de hissediyordum çünkü bana yakındı; tek düşünebildiğim Danika'nın söyledikleri ve beni yatağımdan kaldıran o çirkin düşüncelerdi. Masadan uzaklaştım.

Odanın karşısına geçişimi izlerken tek kaşını kaldırdı. "Tam da havandasın."

Şişenin üzerinden ona bakarken omuz silktim. Kendimi kısmen gölgelerle gizlenen bir kanepeye pat diye bırakıp portakal suyunu sehpaye koydum. "Bana kan otunu anlatacak mısın?"

"Bir ot türü."

Bir yastık alıp kucağıma koydum. "O kadarını ben de anladım."

"Aslında oldukça tehlikeli bir ot." Peşimden kanepeye geldi, oturdu ve tekmeleyerek botlarıyla çoraplarını çı-

kardı. Diğer kolunun üzerine, geriye doğru yaslandı ve bacaklarını yapabildiği kadar uzattı; bu durumda bana sıkışacak ufacık bir yer kalmıştı. “İblisler üzerinde, uykularını getirmek dışında pek bir etkisi yoktur. Ama insanları öldürebilir ve Muhafızları bir süreliğine yere serip felç edebilir.”

Kalbim tekledi. “Abbot’ta niye böyle bir şey olsun ki?”

“Bilmem. Şişe çok eski görünüyordu. Oradaki diğer bir sürü şişe de öyle. Babam bunu kontrolden çıkan bir Muhafız için saklamış olabilir. Elijah’ın eskiden...” Susup bakışlarını aşağıya indirdi.

Parmaklarımla yastığı sıkarken biraz kasıldım. Zayne, babamın, yani sözde babamın ismini ilk kez kullanmıştı. Lilith’le yatan ve bir çocuğu olduğunu öğrendikten sonra onu öldürtmeye çalışan Muhafız. Hem de birçok kez. O çocuk ben oluyorum. Ben küçükken Abbot onu durdurmuştu ve o zaman kan otunun ne kadar işe yaramış olabileceğini anlayabiliyordum.

“Her neyse,” dedi Zayne, beni izleyerek. “Eve erken geldim çünkü pek bir şey olduğu yoktu. Bir de Roth’a rastladım.”

Mideme kramp girdi. “Öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Galiba her gece yaptığı gibi takip görevini yerine getiriyordu. Beni Foggy Bottom civarında buldu ve Abbot’ın, Tanrı’nın Çocukları Kilisesi saçmalığını nasıl karşıladığını öğrenmek istedi.”

Yüzümün ifadesiz olmasına özen gösterdim. Roth bunu öğrenmek için bana kolayca mesaj atabilir ya da araya bilirdi. Ama neden ondan bunu yapmasını beklediğimi bilmiyordum. “İkinizin fiziksel olarak birbirinize zarar vermediğinizi görmek güzel.”

"Aramızda çok hoş bir konuşma geçtiğini söyleyemem." Zayne kanepede, yanımda kıpırdandı, ayağıyla uyluğumu dürttü. "Neyin var?" diye sordu, sarı saçlarını alnından çekerek.

Yastığımı göğsüme bastırarak başımı iki yana salladım. "Yok bir şey."

Kanepenin koluna yaslandı ve elini tembel bir tavırla ensesinin altına koydu. Bu hareketle ince tişörtünün altındaki kaslar şişti. "Bir şey canını sıkmış senin."

Bazen Zayne'in beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Bana şu andaki gibi baktığında sanki bakışlarıyla bütün sırlarımı keşfedebilecekmiş gibi hissediyordum. Ama bu sevgi pıtırıcığı havamda olduğum anlamına gelmiyordu.

Zayne iç çekti. "Bütün gün benden kaçtın."

"Kaçmadım."

"Kaçtın." Gözlerini kapattı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sende bir haller var."

Uzun bir tutam saçımı parmağıma doladım ve Zayne görmese de ona bakıp suratımı buruşturdum. "Senden kaçmıyordum." Koca bir yalandı bu. "O senin hüsnükuruntun."

Tek gözü pat diye açıldı. "Pardon?"

"Beni duydun," dedim, gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Seni görmezden gelmiyordum. Bugün çok işim vardı."

Kolunu indirip kanepenin arkasına uzatırken diğer gözünü de açtı. Şu anda tüm dikkati üzerimdeydi. "Bugün odanda takılmak ve Izzy ayağını ısırmaya çalışırken ona bakmak dışında hiçbir şey yapmadın."

Gözlerimi kısıtım.

"Neden uyuyamadın?"

Saçımı kocaman bir halata dönüşene dek bükmeyi sürdürdüm. "Uyuyamadım işte."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. "Aslında uyanık olmana sevindim. Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Roth'la ilgili." İsmi, sanki cinsel yolla bulaşan yeni bir hastalıkmış gibi söylemişti.

"Onun hakkında konuşmamız gerçekten gerekli mi?"

"Evet." Kaşlarını çattı. "Saçınla oynamayı bırak."

Parmaklarımı durdurup elimi indirdim ve onun gibi kaşlarımı çattım. "Ne olmuş Roth'a?"

"Ona güvenmiyorum. Sadece iblis olduğu için değil, bir de... Şey, sana ifade ediyor ya da etmiyor olabilecekleri yüzünden." Elini yüzümden hâlâ çekmemişi. "O... Önemi yok. Onu okulda göreceğini biliyorum ama onunla yalnız başına dolaşmanı istemiyorum."

Bakışlarımı ona odakladım. Daha önceki o tedirginlik geri dönmüş, tenimi karıncalandırıyor, Bambi'nin huzursuzca seğirmesine yol açıyordu. "Evet, benim de aklımdan geçen tam buydu."

"Bak, öyle bir şey yapacaktın demiyorum ama Lilin hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyeceğini biliyorum ve onunla yalnız başına olmanı istemiyorum."

Ağzımı açtım.

"Sırf daha fazla incindiğini görmek istemediğim için," diye ekledi ve buna diyecek ne sözüm olabilirdi ki? Ama bundan daha fazlası olabilir miydi? Roth ve Zayne'in birbirlerine neler dediklerini ancak Tanrı bilirdi ve Zayne artık Roth'la olanları tamamen bildiğine göre aklımdan geçenleri ancak tahmin edebiliyordum.

Kirpiklerimin altından karnı tok bir kedi gibi akıcı bir şekilde gerinmesini izledim. Zayne bana karşı aşırı koru-

macıydı ama bu, beni kıskandığı ya da bana âşık olduğu anlamına gelmezdi.

“Hem, eve erken gelmemin başka bir nedeni daha var,” dedi tembel bir tavırla. “Beni özlediğinden emindim.”

“Çok beklersin.” Küçük yastığı kafasına attım. Sura-tına çarpmadan bir saniye önce yastığı havada yakaladı. “Hiç özlemedim.”

Beni süzerek yastığı boynunun arkasına koydu. “Berbat bir yalancısın.” Sözlerinin, Roth’unkilere ne kadar çok benzediğini bilemezdi ve ben ona bunu söylemeyecektim.

“Yalan söylemiyorum.”

Sanki gülmek istiyormuş gibi dudakları seğirdi. “Hı hı.”

Öne eğildim, bacaklarına vurup kanepeden indirdim. Bacakları yere çarptı, o da onları tekrar yukarı kaldırdı.

“Yaramazlık yapmasana, Layla böceği.”

Başımı çevirip derin bir nefes aldım, hissettiğim huzursuzluk yüzünden diken üzerindeydim. “Bana öyle deme. Artık küçük bir kız değilim.”

“İnan bana öyle olmadığını biliyorum.”

Ona doğru döndüm ve gıcık bir laf etmek üzereydim ki sözcükler dilimin ucunda kaldı. Şaka yapmıyordu. Vay canına, ciddiydi. Üstelik o bakış... Gözlerinin yarı kapalı, dudaklarının aralık oluşu... Alışkın olmadığım bir şey söylüyordu ama bu bakışı ben soyunurken odama girdiği gün yüzünde görmüştüm.

Hiç konuşmadan birbirimize baktık. Bir anda aramızdaki hiçbir şey ve her şey değişti. Havada asılı olan ağır gerilim, çok sıcak bir battaniye gibi üzerime yerleşti. Loş ışıktaki gözleri safir mücevherler gibi parlıyor, yine yüzüm kızarmış gibi hissetsem de titrememe neden oluyordu.

Biraz yukarı kalktı ve bir kez daha Danika'nın söylediklerini düşündüm.

Oradan kaçıp gitmek istedim.

Öyle de yaptım. Çabucak ayağa kalkıp ellerimle saçlarımı düzelttim; ellerimin nasıl titrediğini görmediğini umut ediyordum. "Bütün bu konuşmalar beni yordu. Yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Zayne tek kaşı havada bana baktı ve kanepede kaldı.

Resmen odadan koşarak çıkıp merdivenleri hızla tırmandım. Az önce orada neler olmuştu yahu? Bilmiyordum ama göğsümdeki o ağır ve korkutucu duyguyu tanıyordum. Bunun nedeni uykusuzluk ya da benim aşırı çalışan hayal gücüm olmalıydı.

Odama girince hırkayla çorapları çıkardım ve zihnimi boşaltmak için kendimi zorladım. Kolay değildi. Yatak örtüsünü üstüme çekerken odamın kapısı açıldı ve tiz çığlık attım.

Hâlâ çıplak ayaklı olan Zayne kapıdan içeri girdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ya çıplak olsaydım? İnce askılı tişörtümün pek bir şeyi örtmediğini fark edince yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Kollarımla göğüslerimi kapatmamak için mücadele ederken yerimden kıpırdamadım. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Yavaşça yatağıma yaklaştı ve yatağa yatıp uzun vücudunu uzattı. Yanındaki yere hafifçe vurdu. "Buraya gel."

"Zayne?.." Huzursuzca kıpırdandım; hem odadan kaçıp gitmek, hem de yatağa atlayıp yanına yatmak istiyordum. "Bu gece sinir bozucu davranıyorsun."

"Sen her gece sinir bozucusun." Yatağa tekrar hafifçe vururken gözlerinin üzerine bir tutam saçı düştü. "Bu ka-

dar tuhaf davranmayı kes, Layla.”

Tuhaf davranan ben miydim yani? Tamam. Belki de biraz huzursuzdum. Yatağımı kendi malıymış gibi işgal etmesi yeni bir şey değildi. Lanet olsun, birkaç gece önce burada uyumuştum.

Ama Danika'nın söylediklerinden sonra her şey çok farklı görünüyordu.

“Geliyor musun?” diye mırıldandı, beni izlerken. Derin bir nefes alarak yatağa girdim. Yan döndü ve bacağı bacağıma süründü. “Güzel şortmuş.”

Tabii ki *Hello Kitty*'li şortumu fark etmişti. “Konuşmasan?”

Kıkırdadı. “Bu gece amma huysuzdun. Şekerli kurabiye hamuru yüzünden mi?”

Yan dönüp ona baktım. Aramızda az bir mesafe vardı ve ağzımı kapattım ama göz göze geldiğimizde en tuhaf şey oldu. Avucumun içi gibi bildiğim o yüze bakarken nefesim kesildi. Gözlerim kapalı olsa bile, şu an takındığı ifade hariç, bütün yüz ifadelerini bilebilirdim. Buysa, yeni ve tamamen keşfedilmemiş bir ifadeydi.

Aynı zamanda korkutucuydu... İnanılmaz derecede dehşet vericiydi çünkü Zayne'in, ona karşı hissettiğim normal olmaktan uzak duygularıma karşılık vereceğini hiç ciddi bir şekilde düşünmemiştim. Ona yapmak *istediğim*... Ona *yapabileceğim* şeyler yüzünden korkutucuydu. Dahası... Roth ve yanlış bir şey yaptığıma dair o aptalca, mantık dışı his vardı. Kendini adeta benim için feda etmişti... Sonra da konu ben olunca söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin önemi olmadığını söylemişti.

Sırtüstü döndüm ve gözlerimi tavana diktim. Göğsüm kısa, düzensiz soluklarla inip kalkıyordu. Kokusu, duyu-

larımı ele geçirmişti. Parmaklarım, karnımın üzerinde açılıp kapanıyordu.

“Neler oluyor, Layla böceği?” diye sordu.

“Yok bir şey,” diye fısıldadım.

“Palavra.” Zayne ansızın hareketlendi, beni bir koluyla öyle çabuk kaldırdı ki ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Başını eğip bana baktı, dudakları konuşacakmış gibi aralıktı ama söyleyeceği şeyi unutmuş gibi görünüyordu. Her şey iyi, hoştu. Ben de ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyordum zaten.

Vücutlarımız arasında ancak birkaç santim vardı. Birbirimize o kadar yakındık ki saçlarının uçları, yanaklarıma sürünüyordu. Bakışlarını, askılı tişörtümün yaka hattına indirdi. Askılı tişörtüm aşağıya inmiş, kendimi rahat hissedeceğimden daha çok şey gösteriyordu. Bambi başını sağ göğsümün üstüne koymuştu. Yine.

“Başını oraya koymayı çok seviyor, değil mi?” Zayne’in sesi sertti.

“Galiba orası ona yumuşak geliyor.” Bu sözcükler ağızımdan çıktığı an yumuşak mememi tekmelemek istedim. “Tanrım,” diye inledim. “Bazen benim...”

Zayne parmağını çeneme koyup beni susturdu. O hafif dokunuş, bir sürü his taşıyordu içinde. Açlık, gereksinim ve beni ta benliğime kadar sarsan yoğunlukta bir özlem. “Mantıklı.” Durakladı ve şeytani dövmenin detaylarını incelerken yutkundü. “Bahse varım... Yumuşak bir yerdir.”

Bu konuşma... Vay canına. Sözün bittiği yerdeydim.

“Kolyeyi neden hâlâ saklıyorsun?” diye sordu, parmağıyla kolyeyi hafifçe çekiştirerek.

Güçlkle konuşabildim. “Ben... Ben bilmiyorum.”

Bir an için yüz hatları gerildi, sonra da hissettiği ne

varsa serbest bırakmış gibiydi. Kolyeyi hâlâ saklamamın annemle bir ilgisi yoktu ama sonra elini hareket ettirdi ve parmağını boğazımın ortasından aşağıya indirip köpürücük kemiğimin üzerinden geçirdi, sonra da doğruca Bambi'nin durduğu yere götürüp başından sadece bir santim uzakta durdurdu.

Aman Tanrım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki uçmak üzere olan bir sinekkuşu gibiydi. Göğsüme bir ağırlık yerleşti; talepkâr ama hoş bir ağırlıktı bu. Sonra parmağını tekrar hareket ettirdiği parmağını, Bambi'nin başının kenarında kaydırdı.

Bambi hafifçe kıpırdandı, daha çok sevilme isteyen bir evcil hayvan gibi kafasını uzattı. Altdudağımı ıslatırken derin bir nefes aldım. Bana bu kadar samimiyetle dokunmasına mı yoksa Bambi'ye dokunmasına mı daha çok şoke olmalıyım? Ya da Bambi'nin tenimden çıkıp onu yemeye çalışmamasına mı? Aslında önemi yoktu çünkü vücudumdaki her bir sinir ucu karıncalanıyordu.

Bambi'nin burun deliklerinin etrafındaki narin pulları parmağıyla takip etti ve ben titreyince bakışlarını kaldırıp gözlerimi hapsetti. O kobalt gözlerde o kadar çok sıcaklık ve yoğunluk vardı ki bana nasıl baktığı konusunda yanılmaya imkân yoktu.

Beni sutyenimle gördüğü geceki gibi bakıyordu.

Dudaklarının bir kenarı yukarıya kıvrıldı ve kalbim hop etti. Bakışları, Bambi'nin durduğu yere, yumuşak okşayışlarla ve aylakça parmağını pullarının üstünde do-laştırdığı yere geri çevirdi. "Dokununca düşündüğüm gibi bir his vermiyor. Derisi sadece biraz kabarık ama gerçekten bir dövme gibi."

Ağzım kurumuştı; parmağını Bambi'nin başının üzerinde gezdirip askılı tişörtümün kenarını süsleyen ince dantele yaklaştıırken gözlerimi kapattım. Askılı tişörtümün altına bir şey giymemiştım ve Zayne öylesine, öylesine yakındı ki.

“Bambi'nin hoşuna gidiyor mu?” diye sordu, dudaklarımızın arasında nefesi sıcacıktı.

Hoşuna gittiğini farz ederek başımı salladım çünkü Zayne'i öldürmeye çalışmıyordu.

“Senin?”

Bu soru içimde yıkıcı bir kasırganın şiddetiyle içimi kapıp kavurdu. Gözlerim hızla açıldı ve kesik kesik soludum. Hâlâ çok yakındı, saçları yanaklarımı gıdıklıyordu ve parmağını daha aşağıya kaydırıp Bambi'nin kıvrımlarını takip etti ve askılı tişörtümün dantelinin altına soktu.

Kirpiklerini tekrar yukarıya kaldırdı ve bakışlarımız birleşti. Bu noktaya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ellerini durdurup bekledi ve sorunun arkasındaki itici güç inkâr edilemezdi. Hayır deseydim uzaklaşacaktı. Evet deseydim, sonra... O ihtimalleri hayal bile edemiyordum.

Evet deseydim her şey değişecekti... Aklımın alamayacağı, aramızda olabileceğine asla gerçekten inanmadığım şekilde değişecekti. Kalbim aşırı hızlı atıyordu ve vücudumun derinliklerinde tuhaf bir sıcaklık toplanıyordu.

“Evet.” Bu sözcük bir fısıltı halinde çıktı ama Zayne'in duymasına yetmişti.

Elini askılı tişörtümün ince askısına getirirken kesik bir nefes aldı. Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. “Bambi'nin geri kalanını görebilir miyim?”

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Yoksa bu bir rüya mıy-

dı? Merdivenlerden düşmüştüm de kafamı mı yarmıştım? Şu anda olanlardan daha muhtemel görünüyordu. Bambi'nin geri kalanını görmek, *benim* geri kalanımı görmek demektir. Ya da en azından geriye kalanımın yarısını.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Bakışlarımı, ağzının hatlarına odaklamış, dudaklarının aralanmasına sabitlenmişim ve dudaklarının nasıl bir his verdiğini... Tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Zihnimin yalnızca uzak bir yerinde, ruhunu değil de onu tatmak istediğimin farkındaydım.

Bambi, sanki bütün bunlar sabrını tüketmiş ve artık gösterilmek istiyormuş gibi kuyruğunu karnıma hafifçe vurdu. Kendimde konuşacak cesareti bulamayarak tekrar başımı öne salladım.

Zayne askıyı indirirken ateşli bakışlarını aşağıya hareket ettirdi. Tişört o kadar bol ve inceydi ki aşağıya inmesi için pek çabaya gerek kalmamıştı. Saniyeler içinde askılar bileklerime indi, tişört de ellerimi karnımda ke-netlediğim yerde toplandı.

Zayne, Bambi'nin ayrıntılarını ve diğer her şeyi... Yani benim ortaya çıkan her bir parçamı büyük bir zevkle seyrediyordu. Bakışları vücudumda bir dokunuş gibi geziniyor, yılanın göğüslerimin arasındaki uzun ve zarif boynunu, göğüs kafesimin hemen altında çöreklenişini takip ediyordu.

"Layla," dedi çatallı bir sesle ve sesini duyunca ayak parmaklarım kıvrıldı.

Elleri, Bambi'nin yolunu izlerken nefes almayı bıraktım ve vücudumun her bir parçası elektrikli tel gibi olana kadar hissettiğim arzu ve açlık yükseldi. Bu odanın dışındaki her şeyin... Her sorun, endişe ya da konunun varlığı

sona erdi. Hepsi gitmişti. Eli tekrar hareket etti ve sırtım bükülerek yataktan yükseldi. Nefes nefese bir ses ağzımdan kaçtı, Zayne'in kesik soluklarına karıştı.

Vücudumun ana hatlarını keşfederken dokunuşu hafif ve hürmetkârdı. O kadar büyük bir zarafetle dokunuyordu ki sanki ilk seferiydi ama ilk seferi olamayacağını biliyordum... En azından öyle düşünüyordum. Böyle bir yakışıklılık ve kişilikle avlanmaya çıktığı zamanlarda bir şeyler yaşamış, hayatında kızlar olmuş olmalıydı.

Ama Zayne aşağıya doğru kayıp başını, Bambi'nin başını koyduğu yere yaklaştırmak bunlar önemini yitirmişti. İşlerin dehşet verici şekilde yanlış gitme ihtimali yüksekti ama ellerimi sıkıp dudağımı öyle sertçe ısırardım ki dudaklarının bana fısıltıyla ilk temasında ağzımı madeni bir tat doldurdu...

Odaman kapısı hızla açıldı ve tüm odayı gök gürültüsü gibi titretecek şekilde duvara çarptı. Zayne saniyeler içinde üzerimden sıçrayıp yere indi. Hızla etrafında döndü, ben de yüreğim ağzımda, tişörtümü yukarıya çektim. Fena enselenmiştik ve başımız çok büyük derde girecekti.

Ama bakışlarımı kaldırıncaya kapıda, kapının arkasından uzun ve karanlık koridorla gecenin tüm gölgeleri hariç hiç kimsenin olmadığını gördüm.

Zayne odayı geçti ve kapının kenarını tutarak koridora baktı. Doğrulup kapıyı kapatırken başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok."

Tenime soğuk, neredeyse buz gibi bir rüzgâr esince titredim. Odaya göz attım ve anormal hiçbir şey görmedim. "Çok..." Boğazımı temizledim. "Çok tuhaf."

Parmaklarını... Az önce bana dokunan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Geri bana döndü, göğsü hız-

la inip kalkıyordu. Bana bir adım atıyordu ki durdu. Bana bakış şekli... Tüm vücudum kıpkırmızı kesildi. "Galiba... Galiba gitmem gerek."

Gitmesini istemiyordum. Bana geri gelmesini istiyordum ama bu mantıklı olmazdı ve yapılacak en akıllıca şey onun bu odadan gitmesine izin vermektir. Battaniyeyi yukarı çektim ve başımı aşağı yukarı sallamak için kendimi zorladım.

Zayne bana bir saniye daha baktı, sonra da güçlükle yutkundu ve dönüp sessizce odadan çıktı. Olayın tüm soğuk gerçekliği geri gelirken olduğum yerde kaldım. Birbirimize karşı hislerimiz ne olursa olsun Zayne'le bir şeyler gerçekleştirmeye çalışmak tehlikeliydi.

Asla da mümkün olamazdı.

On Dördüncü Bölüm

“Biliyordum!”

Stacey, dolabına iliştirilmiş küçük aynaya bakıp parmaklarıyla kâküllerini düzeltirken ona bakıyordum. Zayne’le olanları birine anlatma ihtiyacı pazartesi sabahı ilk iş Stacey’yi yakalamama neden olmuştu. Ona Danika’nın söylediklerinden başlayıp çıplak vücudunun harikaliğine varıncaya kadar her şeyi, mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde anlattım. Dövme kısmı hariç tabii.

“Nereden biliyordun?”

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. “Şey, Roth’a davranış şeklinden, senin başka biriyle birlikte olmanı istemediği barizdi.”

Koridorda hızla yürüyen bir kızın yolundan çekildim. “Roth’u sevmiyor da ondan.”

Stacey gözlerini devirdi. “Hem sonunda harekete geçmesi mantıklı. Rakibi var.”

Ağzım açık kaldı. Hiç böyle düşünmemiştim. Zayne’in sonunda beni dolapta saklanan o küçük kız olarak değil de farklı bir gözle görmesi Roth yüzünden miydi? Ya da

beni her zaman farklı bir gözle görüyordu da resme başka birisinin girdiğini düşündüğü için mi şimdi harekete geçmişti?

Kendi kendime bunun bir önemi olmadığını söyledim çünkü birlikte olmamız imkânsızdı. Abbot'a inme inerdi ve daha öpüşemezdik bile ama yine de biyoloji sınıfına doğru giderken bu düşünceler zihnimi meşgul ediyordu.

"Zayne'in sana kapılmış olmasına inanmak senin için bu kadar zor olmamalı. Çok güzel bir kızsın, Layla. Erkeklerin..."

"Erkeklerin ceplerine koymak isteyecekleri türden bir kız olduğumu söyleme çünkü bu çok acayip."

Stacey bana kalçasıyla vururken güldü. "Tamam. Sadece Zayne'le olanların roket bilimi olmadığını söylüyorum. Danika sana tuzak kuruyor falan değil ve Zayne..." sesini alçalttı "...o sana platonik olmayan bir şekilde dokundu. Bu kadar basit. Fırsatı kaçırma.

Fırsatı kaçırma.

Kalbim hızla atmaya başlamışken bile başımı iki yana salladım. "Bu karmaşık bir mesele."

"Hayır, değil." Biyoloji sınıfının önünde dururken gözleri büyüdü. "Fikirlerin tarihindeki en mükemmel fikir geldi aklıma."

Tek kaşımı kaldırdım. Stacey söz konusu olunca bu korkutucuydu ve muhtemelen hapse girme potansiyelini içeriyordu. "Neymiş?"

"Sam'le beni Şükran Günü tatili için sinemaya gitmemiz için nasıl ayarladığını hatırlıyor musun?" Gözleri heyecanla parladı. "Zayne'i de davet et ve bunun... Sinema randevusu olduğunu kesinlikle söyle."

"Sinema randevusu mu?" dedi ağır ağır gür bir ses.

Dönünce Roth'un bize pişmiş kelle gibi sırtıttığını gördük. "Ne şirin. Patlamış mısırı kim ısmarlıyor?"

O alaycı gözlerle bakarken tenimde bir huzursuzluk gezindi. Yakında olduğunu fark etmemiş olmam, ne kadar şaşkaloz bir halde olduğumun kanıtıydı. Hatta o denli gafil avlanmıştım ki şaşkaloz gibi bir sözcüğü kullanabiliyordum. "İnsanları dinlemek kabalıktır."

Roth omuz silkti. "Sınıf kapısının önünü kapatmak da kabalık."

"Her neyse." Döndüm ve Stacey'yle içeriye girmeye hazırlanıyordum ki beni durdurdu.

"Aslında, seni bir saniyeliğine ödünç almak istiyorum," dedi, Stacey'ye bakarak; bu arada Stacey de ona korkunç bakışlar atıyordu. "Senin için bir sakıncası yoksa?"

Stacey kollarını kavuşturdu. "Senin tarafından ödünç alınmak istediğini sanmam."

"Bunun üstüne söz tanımıyorum," dedim, gergin bir gülümsemeyle.

"Bence fikrini değiştirecek." Roth bana anlamlı bir şekilde baktı. "Önemli."

Bunun anlamı, Lilin, iblis, Muhafız ya da ilgilenmek istemediğim başka bir şeydi. Yana adım atarken iç çektim. Stacey bana şaşkınlıkla baktı, ben de yüzümü buruşturdum. "Sorun yok."

Gözlerini kısarak Roth'a baktı. "Senden daha fazla nefret etmeme neden olma."

Stacey yavaşça biyoloji sınıfına girerken Roth kaşlarını kaldırdı. "Ona benim hakkımda ne anlattın?"

Omuz silktim. "Aslında pek bir şey anlatmadım. Kendisi ikiye ikiye toplayıp senin bir pislik olduğunu anlamış olmalı."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve ağzı kulaklarına vardı. “Acıttı ama, bücür.”

“Evet, sanki bu canını sıkıyormuş gibi.” Biyoloji sınıfının kapısındaki küçük pencereden içeriye baktım. Bay Tucker masasına gelmişti bile... Bayan Cleo hiç geri dönmeyecek miydi?.. Zil çalmadan önce de en fazla bir dakikamız vardı. “Ne istiyordun?”

Elini cebine sokup ince, sarı bir kâğıt çıkardı ve yüzüme doğru salladı. “Tahmin et, ne buldum?”

“Daha iyi bir kişilik bulmadığın ortada,” dedim.

“Ha. Çok komik.” Kâğıdın kenarını burnuma sürdü ve ben kâğıda vurup uzaklaştırdınca gülümsedi. “Dean’in ev adresini buldum.”

“Ya. Vay canına. Ne çabuk.”

“Öyle.”

Nasıl bulduğunu sormak istemiyordum. Ana ofise girip ahlaksız bir şey yaptığından emindim. Elini adrese uzattım ama elini hızla geri çekti. Kaşlarımı çattım. “Zayne’le gidip bakmak için adres bana lazım.”

“Sen ve Taş Kafa mı?” Roth kâğıdı geri cebine koyarken güldü. Gözlerimi kıstım. “Evet.”

“Bensiz eğleneceğinizi mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Üçlü yapacağız.” Ben gözlerimi devirirken hınzır bir ifadeyle güldü. “Bugün. Okuldan sonra. Sen ve senin gar-goyle oğlan oynucağın benimle dışarıda buluşabilirsiniz.”

Hayır demek istiyordum ama dönüp biyoloji sınıfına girerken bana göz kırıp cebine hafifçe vurdu.

Bu iş çok eğlenceli olacaktı.

Roth, Impala’nın arkasına bindiği andan itibaren bu doğaçlama gezinin sonunun kötü biteceğini biliyordum. İki-

si, hepimizin birlikte çalışması gerektiği konusunda hem-fikir olsa da hiç kimse bu işi kolaylaştırmayacaktı.

Zayne'le benim aramızdakiler tuhaftı zaten. Roth'u bu karışıma eklemek durumu on kat daha eziyetli hale getirmişti. Zayne cumartesi günü ondan kaçtığımı düşün-düyse, pazar günü kaçtığım kesindi. Vücudumun her bir santimetre karesi kıpkırmızı olmadan onunla nasıl konu-şacağımı bile bilmiyordum.

"Üç blok daha gideceğiz. Şu eski tuğla apartmanlar-dan birinde yaşıyor," dedi Roth, koltuklarımızın arkasına kollarını atıp. "Ama tabii sen bu hızla sürersen *yılsonuna* kadar ancak orada olursun."

"Kapa çeneni," diye cevap verdi Zayne.

"Sadece söylüyorum," diye devam etti Roth. "Dean'in yumruğuyla yere çaktığı şu çocuğun bile bizim arabadan daha hızlı yürüyebileceğinden oldukça eminim."

"Kapa çeneni," dedim.

Dikiz aynasından gözlerini kısıp bana baktığını gö-rünce ona kocaman gülümsedim. Arkasına yaslandı ve yüzüne huysuz bir ifade yerleşti. Roth, yolculuğun geri kalanında konuşmadı. Zayne binayı buldu ve birkaç ev aşağıda bir park yerine zar zor girebildik.

Kaldırımında ilerlerken kahverengi ve altın rengi yap-raklar rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Verandaya çıkan basamaklar, aynı tuğla binanın cephesi gibi yıpranmış ve çatlamıştı.

Zayne, Roth'un etrafından dolaştı ve prensin hoşnutsuz bakışlarını görmezden gelip demir kapı tokmağını çaldı.

"Kes şunu," diye mırıldandım Roth'a, kapı açılırken.

Yaşlıca bir kadın ortaya çıktı. Gür kızıl saçları arka-ya taranmıştı ama birkaç daha kısa bukle kafasının ora-

sından, burasından çıkmıştı. İnce çizgiler, kahverengi gözlerimi ve soluk pembe dudaklarını çevreliyordu. Yorgun, hatta bezgin görünüyordu ve bakışlarını Zayne'den Roth'a, sonra tekrar Zayne'e çevirirken bir eliyle gri, saç örgüsü kazağını düzeltti.

"Yardım... Yardım edebilir miyim?" diye sordu, nihayet gözlerini bana çevirerek.

"Evet. Biz... Şey, Dean'in arkadaşlarıyız ve onunla birkaç dakika konuşabilir miyiz diye sormak istedik," dedim kadına.

Ellerini, kazağının kenarlarında kenetleyip vücuduna bastırdı. "Dean şu anda kimseyi göremez. Üzgünüm ama süresiz ev hapsinde olmadığı zaman tekrar gelmeniz gerekecek."

"Ama bunu ertelememiz imkânsız," diye cevap verdi Roth nazik bir şekilde, Zayne'i kenara iterek. Bayan McDaniel, Roth'la göz göze geldiği an yüzü yumuşadı. Roth tekrar konuştuğunda sesi çikolata şurubu kadar yumuşaktı. "Dean'le konuşmamız gerek. Hemen."

Zayne, Roth'a bakınca kaskatı oldu ama hiçbir şey söylemedi çünkü eve zorla girmeyi planlamıyorsak biraz şeytani ikna gücü gerekliydi.

İşe yaradı da.

Kadın başını yavaşça sallayarak kenara çekildi ve konuştuğunda sesi yumuşak ve tizdi. "Dean yukarıda. Soldan ikinci oda. İçecek bir şey ister misiniz? Kurabiye?"

Roth ağzını açtı ama ben öne adım attım. "Hayır. Buna gerek yok."

Roth'un yüzü düştü.

Bayan McDaniel bir kez daha başını aşağı yukarı salladı, sonra döndü ve sessizce "Paradise City" şarkısını mı-

rıldanarak bir kapıdan içeri girdi.

Bu tanıdık melodiyi yüreğim ağzıma geldi. Roth'un geri döndüğünden beri bunu mırıldandığını duymamıştım ve bir an için tek yapabildiğim gözlerimi dikip ona bakmak oldu.

"Bir kurabiye iyi giderdi," diye mırıldandı Roth, basamakları ikişer ikişer çıkarken.

Zayne gözlerini devirdi. "Tüh, yok maalesef."

Kendime gelerek oğlanların peşinden basamakları çıktım. Koridor dar ve loştu. Eski bej duvar kâğıdı, beyaz küf lekeleri boyunca soyulmuştu. Soldaki ikinci kapıya yaklaşıncaya omurgama bir huzursuzluk hissi yayıldı ve tuhaf bir ağırlık boynuma dolanıp beni boğmaya başladı. Havada sanki nemli bir yaz gününde boğucu, yünlü bir battaniye gibi bir ağırlık vardı. Zayne'e göz attım ve gergin omuzlarından onun da aynı şeyi hissettiğini gördüm.

Bu kötülük hissiydi, saf kötülük. Bu başka türlü tarif edilemezdi.

Roth kapıyı çalma zahmetine bile girmeden açınca bu duygu arttı. Muhafız yanımda bu pislikten uzaklaşmayı ya da yok etmeyi istiyordu ama iblis yanımda? Resmen merakı kabarmıştı.

Hem Zayne hem de Roth önümde durduğu için odayı görmeme engel oluyorlardı. Bir şeyler görmek için Zayne'in arkasından eğilip bakmam gerekiyordu. Oda koca bir tezettti. Yarısı düzenliydi. Kitaplar düzenli bir şekilde üst üste dizilmiş, kâğıtlarsa birisi etiket makinesiyle kafayı bozmuşçasına klasörlere yerleştirilmişti. Pencereye doğrultulmuş bir teleskobun önünde küçük bir tabure duruyordu. Giysiler yere saçılmıştı. İçinde yarısı yenmiş Çin yemeği olan karton kutular, bir televizyon koltuğunun üzerine

rastgele atılmıştı. Mountain Dew gazoz şişelerinin oluşturduğu tepe neredeyse yatağın kenarına geliyordu.

Ve Dean McDaniel yatakta yatıyordu.

Dean sırtüstü yatıyordu ve üzerinde sadece tek renk çoraplarıyla mavi boksör külotu vardı. Kulaklıklar, kulaklarını kaplıyordu ve ayağıyla duymadığımız müziğe ritim tutuyordu.

Dean bizim farkımızdaydı. Neredeyse kapalı gözlerle bize doğru baktı, sonra da varlığımızı bütünüyle görmezden gelerek bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Bakışlarını takip ettim ve küçük bir çığlık attım.

Tavanda... Vay canına, keçeli kalemle yapılmış çizimler... Yani, içinde yıldız olan daireler vardı. Çizgiler birleşerek *Süleyman'ın Anahtarı*'nda gördüğüm şekilleri oluşturuyordu.

Roth bir an tavana baktı, sonra da yatağa yaklaştı. Kulaklıkları Dean'in kulağından hızla çekip çıkardı. "Bizi görmezden gelmekle kabalık ediyorsun."

Yataktaki oğlan... Her zaman sessiz olan ve diğer öğrenciler de geçsin diye kapıyı açık tutan oğlan... Kollarını kafasının altında kenetlerken pişmiş kelle gibi sıırttı. "Sence bu umurumda gibi mi duruyorum?"

"Sence kafanı omuzların arasından çekip koparacak gibi mi duruyorum?" diye cevap verdi Roth.

"Biraz sakın," dedim, Roth'a bir bakış fırlatarak. "Bunun bir faydası olmuyor."

Dean beni süzdü ve doğruldu. Bacaklarının arasına uzandı ve kulaklarımın kızarmasına neden olan bir şey yaptı. "Senin, başımın üzerinde yerin var, tatlım. Ama şu iki ahmak ikileyebilir."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. "Tamam. İşe kafasını koparmakla başla."

Roth pişmiş kelle gibi sırttı.

“Daha önce tanışmadık.” Zayne yatağın kenarına doğru adım attı, görünüşe göre mantığının sesi olmaya çalışıyordu. “Adım...”

“Ne olduğunu biliyorum.” Dean kendini sırtüstü yatağa bıraktı. “*Magnam de cælo, et tu super despectus.*”

“Şimdi de Latince mi konuşuyor?” Bir arpa boyu yol gidemiyorduk. “Ne dedi?”

Roth kıkırdadı. “Taş Kafa’nın hoşuna gitmeyecek bir şey.”

“Neden burada olduğunuzu da biliyorum. Ağzımdan tek laf alamazsınız. Kapının nerede olduğunu biliyorsunuz.” Bana baktı. “Ama dediğim gibi, sen...”

“Cümleleri tamamlarsan hayatının geri kalanında to-pallarsın,” diye uyardım ve Zayne gülümsedi. Dean’e bakarken sınıftaki o sessiz çocuğu görmeye çalışıyordum ama o bana çok fazla içmiş kırk beş yaşındaki bir adam gibi şehvetle bakıyordu. “Hâlâ orada mısın, Dean?”

“Galiba bunun cevabını biliyoruz,” dedi Roth, yatağın yanına diz çökerek. Dean dikkatini Roth’a çevirdi. “İçinde bir parça insanlık kaldıysa da kesinlikle görmüyorum.”

Buna inanamıyordum. Bu oğlanın ruhunun yavaşça ondan alınması düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki de can evimden vurmuştu. Ama durumun umutsuz olduğuna inanmak istemiyordum. Zayne’in etrafından dolaştım. “Bunu sana kimin yaptığını biliyor musun?”

Dean bir an için kıpırdamadan durdu, sonra da yataktan öyle hızlı fırladı ki bir an için bir karaltıdan ibaret oldu. Bana doğru gelip gelmediğinden emin değildim ama Zayne oğlanı tutup omzundan yakaladı. Sert bir şekilde itince Dean poposunun üzerine yatağa oturdu. “Bunu bir daha denersen olacaktı hoşuna gitmeyecek.”

Dean kesik bir nefes aldı, sonra da çelimsiz vücudu büyük bir titremeye sarsılmaya başladı. Yan yattı ve dizlerini çenesinin altına çekti. Tüm vücudu, birisi yatağı salıyormuşçasına titriyordu.

“Hep oluyor,” dedi, kulaklarını kapatmak için ellerini kaldırarak.

Nabzım hızlandı. “Ne hep oluyor?”

“*Bu. Bunu* her zaman duyuyorum.” Parmaklarıyla saçlarını kavradı. “Hiç durmuyor. Bana hiç rahat vermiyor.”

“Ne bu?” diye sordu Zayne.

Oğlan yüzünü buruşturdu ve yanakları soldu. “*Bu* durmuyor.”

“Galiba acı çekiyor.” Yardım etmesi için Zayne’e baktım. “Ne yapabiliriz?”

Zayne kaşlarını kaldırdı. “Ele geçirilmemiş. Gözlerine bakınca anlaşılıyor.”

“Onun sorunu, ruhunun büyük bir parçasının eksik olması ve muhtemelen bu silah yarası gibi bir his veriyor.” Roth başını iki yana sallayarak akıcı bir şekilde ayağa kalktı. “Dean, olanları bize anlatmalısın.”

“Anlamıyorum ki,” diye inledi Dean.

Hâlâ öyle bir sallanıyordu ki biraz önceki davranışına rağmen kucaklayıp sarılmak istedim. Roth ona aynı soruyu tekrar sordu, sonra da Zayne tekrarladı. İkisi de tutarlı bir cevap alamadı.

Yatağa yaklaştım. “Ne zaman başladı, Dean?”

Dean önce cevap vermedi, sonra da “Günler, günler önce,” diye cevap verdi.

Roth bana göz attı, sonra da devam etmem için başını salladı. “Nerede başladı? Okulda mı?”

“Evet,” dedi Dean çatlak sesle. “Orada başladı.”

Zayne tekrar hareketlendi, gelip yanımda durdu. “Bunu birisi mi başlattı?” diye sordum.

Dean ellerini indirince kasvetli bakışları ortaya çıktı; sallanması yavaşlamıştı. Ağırılığımı öteki ayağıma verdim, bana doğru bakmaya devam edince huzursuzlandım. Bana zaten bilmem gerekiyormuş gibi bakıyordu ama bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Cevap vermeyince Roth elini Dean’in çıplak omzuna koydu. Dean sanki kızgın bir demir çubukla dürtülmüş gibi yatağın üstünde sıçradı. Ağzı aniden açıldı ve yaralı bir hayvan gibi yüksek sesle inlemeye başladı.

“Ne yaptın?” diye sordu Zayne.

Roth elini elini geri çekti. “Hiçbir şey yapmadım.”

Odanın kapısı açılırken döndüm. Dean’in annesi içeriye girdi, Roth’un onu soktuğu trans halinden çıkmış olduğu belliydi. “Siz ne yapıyorsunuz böyle? Oğluma ne yaptınız?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Roth, Dean’in annesinin yanına giderken. Yanaklarını iki elinin arasına alarak kadının soru yağmurunu yarıda kesti. “Şşt, sorun yok. Oğlunuz iyi.”

Bayan McDaniel titredi. “Hayır, değil,” diye fısıldadı, kederli sesi içime işledi. “O iyi kalpli bir çocuktur ama iyi durumda değil. Hem de hiç değil.”

“Ona yardım etmek için buradayız,” dedim, Dean’in inlemeyi bıraktığını görünce rahatladım.

Roth kaskatı oldu ama gözlerini kadından ayırmadı. “Her şey yolunda. Sadece aşağıya inip akşam yemeğini hazırlamaya başlamanız gerek. Sosis harika olurdu.”

Gergin bir andan sonra Bayan McDaniel geri çekildi ve bir kez daha Roth’un şarkısını mırıldanarak odadan çıktı. Tuttuğum nefesi bırakarak tekrar Dean’e döndüm. Elinde kulaklığı vardı.

“Dean...”

“Çıkın dışarı,” dedi ve biz yerimizden kıpırdamayınca bakışlarını kaldırdı ve tenime buz gibi bir ürperti yayıldı. Bakışlarında bir boşluk vardı. “Defolun.”

Zayne yerinden kıpırdamadı. “Bizim...”

“Çıkın dışarı!” Dean ayağa kalktı ve kolunu geriye çekip kulaklığını doğruca Roth’un kafasına fırlattı. “Defolun!”

Roth hızla elini uzattı ve kulaklıkları burnuna çarpmadan yakaladı. Plastik kulaklığı eliyle ezdi, sonra da yere attı. “İnsanların suratıma bir şeyler atmasından cidden nefret ederim.”

Oğlan orali olmuşa benzemiyordu. Hızla Zayne’e döndü ve ona saldırdı. Zayne, oğlanın bakışlarında bir şey görmüş olmalıydı çünkü değişti. Tişörtün, önü ve arkası boydan boya yırtıldı. Granit deri, insan etinin yerini aldı. Açılan kanatları bütün odayı kaplamış gibiydi. Zayne, Dean’i yakaladı ve onu hızla döndürdü, devasa pazısını oğlanın gırtlığına doladı.

Dean delirmişti... Ardı ardına Latince bir şeyler söylüyor, havaya tekmelemler savurup tırmalıyordu.

“Gösteriş,” dedi Roth, gözlerini devirerek. “Sanki dönüşmen çok gerekliydi.”

Zayne, Roth’u duymazdan geldi, Dean’in boynunun altındaki kasları gerildi ve oğlandan gelen, insana ait olmayan sesi kesti. Dean hemen sakinleşti, kolları ve bacakları gevşedi. İşi bitmişti.

Zayne, Dean’i dikkatli bir şekilde yatağın üstüne tekrar bırakırken insan formuna döndü ve yırtık pırtık tişörtüne göz attı. “Üzgünüm ama bence artık ondan pek bir şey öğrenemeyiz.”

“Zaten pek bir şey öğrenemedik,” diye cevap verdi Roth, ikinci yerinde olmayan oğlana bakarken dudak büktü. “Tek yaptığı Lilin’le okulda bağlantı kurduğunu doğrulamak oldu.”

“Bu da bir şey, değil mi?” dedim.

Oğlanların ikisi de cevap vermedi. McDaniels’ların evinden ayrılırken elimde olmadan kendimi biraz yenilmiş hissettim. Buraya gelmekten ne umduğumu bilmiyordum ama Dean’i bu halde göreceğimi düşünmemiştim. Hiçbirimizin, Dean’in ne duyuyor olabileceği konusunda bir fikri yok gibiydi.

Impala’ya binince Roth öne eğildi ve omzuma hafifçe vurdu. “Orada söylediğin şeyi söylememen gerekirdi.”

Roth’a doğru dönerken Zayne’in kaşlarını çatışını yakaladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Annesine, Dean’e yardım edebileceğimizi söyledin ya,” dedi, kehribar rengi gözlerinde garip bir şekilde ciddi bir pırıltı vardı. “Bunu söylememeliydin.”

Midem hop etti. “Neden?”

“Ona yardım edebileceğimizi sanmıyorum. Hem de hiç.”

On Beşinci Bölüm

“Bir fikrim var.”

Roth, salı günkü biyoloji dersinin başında bu sözcükleri söylediğinde özellikle de Dean’e yaptığımız ziya-
retten sonra her türlü kaçıklığa hemen hazırlandım.

“Neymiş?”

“Dün Dean’le bir yere varamadığımızdan beri düşünüyorum.” Sesini alçaltıp sessizce konuştu. “Hiç kimse eski spor salonuna bakmadı, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla o gecedan beri kimse oraya bakmadı. Ne olmuş?”

Gözleri ışı ışı oldu. “Lilin bir bakıma orada doğduğu için kim bilir ne deliller buluruz. Bakmaktan zarar gelmez. Öğle yemeğinde orayı araştırmak ilginin çeker diye düşündüm.”

Ağzımı açtım ve hızla kapattım. Bu tam da Zayne’in yapmamı istemediği şeydi. Doğru, okulun alt katlarında-
ki spor salonunu kolaçan etmek Roth’la kaçıp gitmek sayılmazdı.

“Oturup bu işle bizim ilgilenmemize izin vermek istemediğini biliyorum,” dedi ikna etmeye çalışarak; başını

yana eğdi. “En azından, benim hatırladığım Layla, hiçbir şeye karışmadan oturmayı tercih etmektense işin içinde olmayı isteyen bir kızdır.”

Gözlerimi kısıtım. “Yaptığın şeyi biliyorum. Seninle gitmem için beni kışkırtıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

İç çektim. “Evet.”

“Mükemmel,” diye cevap verdi, biyoloji sınıfının kapısına doğru dönerek. Kapıyı geçmem için açık tuttu. “Bu bir *randevu*.”

Roth gülünce onu öldürüp tribünün arkasına saklamanın güçlü bir ihtimal olduğunu anladım.

Normal bir insan gibi öğle yemeğine gitmek yerine çantamı dolabıma bıraktım ve aksi yöne gittim. Sabahın büyük bir kısmını kendime yanlış bir şey yapmadığımı söyleyerek geçirmiştım ve okuldan sonra Zayne’i görür görmez spor salonuna baktığımı söyleyecektim.

Koridor boştu ve kapalı kapılar ardından boğuk konuşmalar geliyordu. Yukarıda kırmızı ve altın rengi flama hafifçe dalgalanıyordu ki birden ateş bastı. Bilgisayar laboratuvarının önünden geçerken kapı açıldı ve Gareth sendeleyerek dışarı çıktı.

Bacaklarıyla beyni arasındaki bağlantı kopmuş gibiydi. Yana doğru sendeleyip bir dolaba doğru eğildi. Eğik pozisyondaydı ve çenesi göğsüne yapışık duruyordu.

Altdudağımla ısırarak durdum. Gareth’la ben kesinlikle arkadaş değildik ve kısa bir süre beni futbol antrenmanını izlemeye davet ettiğinde ismimi bilmesine bile şaşırmıştım. Stacey’ye göre Gareth muhtemelen benim sutyen numaramı da biliyordu ve bu beni biraz ürkütmüştü.

Gareth derin bir nefes alırken vücudu titredi.

Ama başı dertteydi... Belki de Lilin türünden bir dertti bu. Hızlıca nefes alıp yanına gittim. "Gareth? İyi misin?"

Gareth bir kolunu karnına koydu ve cevap vermeyince hafifçe omzuna dokundum. Sıçradı ve elime vurup omzundan uzaklaştırdı. Kan çanağı gibi gözleriyle gözlerime baktı.

Sarsılmış bir halde bir adım geriledim. Dean'de olduğu gibi, kırmızı damarların ve ela irislerin arkasında bir boşluk vardı. Bir şey eksikti.

"Neye bakıyorsun, ucube?" diye sordu, sonra da güldü. "Ucube, ucube, ucube..." diye mırıldandı, ayaklarını sürüyerek yavaşça kafeteryaya doğru giderken.

Yüce Tanrım...

Aceleyle merdiven boşluğuna gidip oradaki duvara yaslandım ve yukarıdaki kapının açıldığını duyunca başımı kaldırdım. Bir saniye sonra, önümdeki boş olan yer bir seksen küsur boyundaki Roth'la doldu. Küçük bir çığlık atarak geriye doğru sıçradım.

"Tanrım! Bunu neden yapıyorsun?" Elimi göğsüme bastırdım. "Merdivenleri kullanabilirdin."

Spor ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallanırken ağzı kulaklarına vardı. "Bunun nesi eğlenceli ki?"

"Umurumda değil. Bir görünüp bir kaybolmaktan vazgeç."

"Kendin yapamıyorsun diye kıskanıyorsun çünkü benim gibi yüzde yüz, safkan, muhteşem bir iblis değilsin."

Gözlerimi devirdim ama bir yanım bu yeteneğini kıskanıyordu. Ne zaman kendimi pat diye ortadan kaybolmak istediğim bir durumda bulsam bu yetenek işime yarardı.

Yorumunu duymazdan gelip esas önemli konuya odaklandım. “Galiba Gareth enfekte olmuş.”

“Bu ihtimalin beni çok üzdüğünü söyleyemeyeceğim.”
Gözlerimi kısıtım.

“Ne var? Daha önce dediğim gibi, Gareth’la babası son-
suza dek kendi gözlerini oyacakları ya da öyle şeyler yap-
acakları bir yolda gidiyor.”

“Gareth berbat biri olabilir ama ruhunu kaybetmeyi
hak etmiyor.” Roth, söylediklerimden etkilenmemiş görü-
nünce iç çektim. “İnsan hayatının senin için hiç değeri yok
mu?”

“İblisim ben,” diye yanıtladı. “Olmalı mı?”

Dediği gibi olmadığını biliyordum. Sözleri soğuk ve
küstahça olabilirdi ama Roth’un bir iblisten ibaret olma-
dığını *biliyordum*. Ama bu konuşmayı tekrar başlatma-
yacaktım. Son basamakları inmeye başladım. Merdiven
boşluğunda onunla takılmak, anılarımı deşmek istemi-
yordum. Bir hayalet kadar sessiz bir şekilde peşimden ge-
liyordu.

“Kapı kilitli,” dedim, kapı kolunu saran zinciri işaret
ederek. “Kırabilir misin?”

Öne doğru adım attı, omzunun üzerinden şeytani bir
şekilde sıırttı. “Kolayca.”

Tek yaptığı, iki elini zincirin üzerine koyup çekmekti.
Metal şangırdayarak açıldı. Zinciri bu kadar kolay açması
beni hayrete düşürdü. Roth tehlikeliydi, bunu unutmayı
göze alamazdım.

Roth ağır kapıyı itince koridora küflü, soğuk hava ya-
yıldı. Dipsiz karanlığa adım atarken Roth bir ışık düğme-
si aradı, bir yandan da hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

Şarkının “Paradise City” olduğunu fark edince kalbi-

me bir ağırlık çöktü. Bu şarkı içimi sızlatıyordu; keşke kulaklarımı tıkayabilseydim.

Roth bir ışık düğmesi buldu ve odada hafif bir vızıltı yankılandı. Tavandaki birkaç ışık yanmadan önce titreşti. Işık soluktu ve gözlerimin ortama alışması birkaç saniye sürdü.

Roth öne doğru yürümeye başlamıştı bile ve halkasız basketbol direğinin yanındaki alana gidiyordu. Bütün doğaüstü ve şeytani şeyler buradan çoktan temizlenmişti ama kötülük hâlâ soğuk, küf kokulu spor salonundan gitmemişti. Burası tüylerimi diken diken ediyordu.

Kollarımı kendime dolayıp Roth'un peşinden giderken İşkenceci iblislerin pençelerinin yere çizdiği ince şeritleri fark ettim. O gece onlardan bir sürü vardı. Bağlandığım yer, Roth ile Paimon'u alıp götüren ateşle kavrulmuştu. Bakışlarımı kaldırıp tekrar Roth'a baktım, burada olmak ona bir şeyler hissettiriyor mu diye merak ediyordum.

Diz çöktü, kir ve tozu kenara çekerek ellerini zeminde gezdirdi. "Demek... Sen ve Taş Kafa, ha?"

İç çekerek onun ve pentagramın çizildiği yeri belirten belli belirsiz beyaz çizginin etrafından dolaştım. Bölgeyi gözden geçirince kendimi orada görmekte zorlanmadım. Ürpererek derin bir nefes aldım.

"Sinema randevusu mu ayarlıyorsunuz?" diye sordu, sessizliğim onu yıldırmamıştı.

Kollarımın bağlanmış olduğu yerin yanına çömeldim. Geriye kalan yanmış ve yıpranmış ip orada unutulmuş, duruyordu. "Seninle Zayne hakkında konuşmayacağım."

"Neden?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarımı kaldırıncı göz göze geldik. Tek kaşını kaldırdı ve ben başımı

iki yana salladım. Dikkatimi tekrar yere çevirerek yoğun bir şekilde inceledim.

“Sen ve Taş Kafa yakınlaşıyorsunuz galiba,” diye devam etti doğrularak. “Birlikte yemek yemeler. Belki sinemaya gitmeler...”

“Biz birlikte yaşıyoruz, Roth. Dışarı çıkıp bir şeyler yemek o kadar da sıra dışı değil.”

Dilindeki piercing’i dişlerine vurarak bir ses çıkardı. “Ah, ama bundan fazlası var, değil mi? Özellikle de Taş Kafa’nın beni şimdiye kadar iki kez senden uzak durmam için uyardığı düşünülürse.”

“İki kez mi?” Parmaklarımı yerde gezdirdim.

“Bir kez restoranda, ki sen de oradaydın,” dedi yakından gelen sesiyle. Omzumun üzerinden bakınca arkamda durduğunu gördüm. “Bir de cumartesi gecesi. Rastlaşmıştık.”

“Biliyorum.” Yakınımda olduğunu bildiğim için ürperdim ama bunu görmezden gelerek tekrar zemine döndüm.

“Ya, demek anlattı sana?” Roth bir tutam saçımı kavrayıp başımı nazikçe geriye çekti. Saçımı çekip kurtarıırken gözlerimi kısıp ona baktım. Ağzı kulaklarına vardı. “Bana ne dediğini de söyledi mi?”

“Gerçekten bilmek istemiyorum.”

Roth yanıma çömeldi, o kadar yakındı ki uyluğu, uyluğuma dayanmıştı. “Senden uzak durmam gerektiğini söyledi.”

“Tabii ya,” diye mırıldandım.

“Evet.” Nefesi teminde geziniyordu ve kaskatı kesildim.

“Bir de senin bana ait olmadığını söyledi.”

Kafamı hızla ona doğru çevirdim, burun buruna geldik. “Eh, en son baktığımda değildim zaten.”

Gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. “Başka ne dedi, biliyor musun?”

“Söylersen konuyu değiştirecek misin?”

Başını eğdi. “Kesinlikle.”

Bir saniye için buna inanmadım. Arkaya yaslandım, gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım. “Ne dedi, Roth?”

“Senin...” burnumun ucuna hafifçe vurdu, “...ona ait olduğunu söyledi.”

Ona bakarken ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. “Sana inanmıyorum.”

Omuzlarını silkti.

“Onun ağzından hayatta böyle bir şey çıkmaz.” Hüsrân duygusu isilik gibi her yerimi kapladı. “Asla.”

Roth dudaklarını büzdü. “İster inan, ister inanma ama bakıyorum inkâr da etmiyorsun.”

İlk başta inkâr etmeye meyletmiştim ama birbirimize bakmaya devam ettikçe içimi bir öfke kapladı. “Bunları ne diye konuşuyoruz ki?”

“Sadece meraktan.” Elini Pink Floyd tişörtüne sürerek ayağa kalktı. “Bence hayatına bu kadar çabuk devam etmen, bir şeyleri geride bırakman... *Harika*.”

Onu yanlış işittiğimi düşünerek gözlerimi bir, sonra da iki kez kırptırdım, doğru duyduğumu fark edince bacaklarının arasına yumruğu gömmek istedim. “Sen ciddi misin?”

Roth’un kaşları çatıldı. “Ciddi değilmiş gibi mi görünüyorum?”

“Bir şeyleri geride bırakmamın harika olduğunu düşünüyorsun. Öyle mi? Neleri peki?” Ayağa kalktım. “Tam olarak neyi geride bırakıyorum? Sana göre yaşadıklarımı-

zın bir önemi yoktu ve asla da olmayacaktı. Sadece senin can sıkıntını hafifletmeye yaramıştım, hatırladın mı?”

“Bunu söylediğim için özür dilemişim,” diye karşılık verdi, gözleri sapsarı parlayarak. “Tekrar mı özür dilememi istiyorsun?”

“Hayır!” Öne adım attım, soluk soluğa. “Sana bir soru sorayım. Benimle birlikte olmak istiyor musun, Roth?”

Bir adım gerilerken gözbebekleri büyüdü. “Ne?”

“Cevap ver.”

Tekrar gerileyip benden uzaklaştı, göğsü iyiden iyiye yükseldi. “Bunun benim ne istediğimle bir ilgisi yok.”

“Her neyse, Roth.” Öne doğru ağır ağır ilerleyerek parmağımla göğsünü dürttüm. “Senden hoşlanıyordum... Hem de gerçekten hoşlanıyordum. Sen yokken, alevli bir çukurda işkence gördüğünü düşündüğümde *canım yanıyordu.*”

“Layla...”

“Asla gerçek anlamda bir birlikteliğimiz olmadı, biliyorum ama sen gittikten sonra neredeyse hiçbir şey yemedim ve doğru dürüst uyumadım ve aklımı kaçırmama engel olan tek kişi Zayne’di ve sen bunu biliyordun! Bana o yüzden onun yerini aldığını bile söylemiştin. Sonra da geri geliyorsun ve bana aramızdakilerin senin için hiçbir anlamı olmadığını *söylüyorsun*. Hatta bana onunla yakın olmamı söyleyerek beni Zayne’in kucığına atıyorsun, şimdi de bu kadar hızlı bir şekilde hayatına devam etmen ne kadar *harika*, diyorsun. Eh, cehenneme kadar yolun...”

“Layla.”

“Ne?” diye bağırdım.

Gözleri parlayarak altın rengi birer havuza dönüştü. “Kızınca çok seksi oluyorsun.”

Ağzım açık bakakaldım ve düşünmeden tepki verdim. Tiz bir çığlık atarak ellerimle sert göğsüne vurdum. Hazırlıksız yakalanan Roth geriye doğru sendeledi. “Çok sinir bozucusun.”

Roth kafasını geriye atıp yüksek sesle güldü. Sonunda sakinleşince gülümsemesi yüzünden yavaş yavaş silindi. “Ama ciddi olmak gerekirse, seni isteseydim...” Aniden *tam* önümde bitti ve parmaklarıyla yüzümü iki yanından tuttu. O hafif dokunuş beni olduğum yere mıhladı. Bastırdığım hüsrana duygusu öyle büyüktü ki top mermisi gibi patlayıp beni salladı. “Seni isteseydim, onu hâlâ ister miydin?”

Ona bir an için bakakaldım, sonra da sıçrayarak ondan uzaklaştım ve aramızdaki teması kopardım. Bu soru... Şey, beni hem kızdırmış, hem de şoke etmişti çünkü buna nasıl cevap verebilirdim ki? *Veremezdim*. Adil bir soru değildi çünkü Roth’a asla gerçekten sahip olmamıştım ve Zayne neredeyse bütün hayatım boyunca tanıdığım biriydi. Mesele ikisi olunca her şey arapsaçına dönüşüyordu.

“Bunu sorman çok yanlış,” diye fısıldadım titrek bir sesle. “Hatta zalimce.”

Bir an için yüzünde sert ve fırtınalı bir duygu belirdi ve aynı hızla kayboluverdi.

Ondan ve kendimden tiksinererek dikkatimi yeniden toplayıp zemine verdim ve aradığım şeyi buldum. Çeyrek dolar boyutunda bir delikti bu. Kenarlar, sanki asit zemini yakıp geçmiş gibi tırtıklıydı. Bunu yapanın benim kanım olduğunu düşününce biraz rahatsız olmuştum.

“Burada hiçbir şey yok.” Roth kaşları havada çevresine bakındı. “Kayıp hayallerle boşa harcanmış potansiyel dışında.”

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. “Peki ya aşağıdan ne haber?”

Bakışlarını yere indirdi. “İyi kız. Bakmamız gereken yer burası işte.”

“Ben köpek değilim,” diye homurdandım, ellerimi kotuma sürerek ayağa kalktım. “Bunu neden başından önermedin?”

Roth cevap vermedi ve yan kapılardan birine doğru yürümeye başladı. Peşinden giderken kafasına tekme atma hayali kuruyordum. Köhne soyunma odasına açılan bir başka çok eski ve unutulmuş merdiven boşluğuna girerken ikimiz de konuşmadık.

Küfün ve... *Geurek* bir şeyin kokusu üzerime hücum etti. Bu karışımı solumak bile istemiyordum. Her ne kadar zombilerin kötü kokusundan farklı olsa da bu koku onun kadar mide bulandırıcıydı.

Roth başka bir ışık düğmesi buldu ve sadece birkaç floresan lamba yandı. Dizi dizi, gri, yalnız görünümlü dolaplar bizi selamladı. Sıraların yarısı kırılmış ya da çürüyüp dökülmüştü ve dolapların üzerinde tuhaf gölgeler düşüyordu ama Roth yanlarına yaklaşırken inledi.

“Balçık,” dedi dudağını hoşnutsuzlukla bükerek.

Sıralardan birinin yanına gittim. Yapışkan, beyaz bir madde, metal bacaklardan aşağıya süzülüyordu. O şey sıranın tahtasından aşağı damlıyordu. Bal ya da şurup gibi yoğun ve ağdalıydı. Yutkundum. “Ektoplazma mı bu?”

“Evet, hem de bol miktarda.” Roth çabucak yana çekildi, az kalsın botları bu iğrenç birikintiye giriyordu. “Galiba bir şey bulduk.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandım kuru kuru.

Alaycı bir tavırla güldü. “Okuldan hiç kimsenin bunun

görmemesi ilginç.” Balçık kaplı duvarları inceleyerek neşesiz bir şekilde güldü. “Bunu açıklamak zor olur.”

“Kimsenin buraya gelmek için bir nedeni yok.” Yapışkan sayılabilecek hiçbir şeye basmamaya özen göstererek öne doğru hareket ettim. “Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Roth nefesini verdi. “Gerçekten bilmiyorum. Arkalarında ektoplazma bırakan birkaç tür yaratık var. Hiçbirinin lisede olmaması gerekir.”

Öne doğru yürüdüm; bir yandan da ayinde aşağıya damlayan kanın bu binanın neresindeki zeminde olacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Birkaç saniye sonra duşların oralarda bir yerde olabileceğini fark ettim.

Duşlara açılan kapıya baktım. İçerideki ışık düzensiz surette yanıp sönüyordu. Omuzlarımı dikleştirerek ayaklarımı hareket etmeleri için zorladım ve dikkatli bir şekilde açık duşlara girdim. Muslukların ve duş başlıklarının çoğu duvardan sökülmüş, arkalarında açık delikler bırakmıştı. Dışarıya daha fazla yapışkan madde akıyor, duvardan aşağı süzülüyordu.

Bu... Bu gerçekten iğrençti.

“Buradaki koku kesinlikle daha kötü... Al, işte nedeni.” Roth bir elini sırtıma koydu ve baktığı şeye doğru döndüm.

“Vay be,” dedim gözlerim yerinden fırlayarak.

Duş bölmelerinin arkasında, bana örümcek ağını anımsatan grimsi beyaz dokunaçlarla tavandan aşağı karman çorman... *Bir şey* sarkıyordu. Fakat bu denli büyük bir şeyi örmek için örümceğin dopingli olması gerekirdi. İplerden aşağı sarkan şey harap olmuş bir kozaydı, beyaz kalıntıları ortadan ikiye ayrılmıştı. İçi oyulmuş kabuğun

rengi sararmış gazete rengindeydi ve her yerine yağlı bir madde saçılmıştı.

Aynı bilim kurgu filminden fırlamış gibiydi.

Bakışlarımı kaldırınca ağıın yaklaşık olarak yukarıdaki zemindeki deliğe denk geldiğini fark ettim; benim bağlandığım ve o kan damlasının zemine damladığı yerdı burası.

“Benim kanım bunları mı yapabiliyor yani?” diye sordum.

“Belirli şartlar altında yapabilir galiba.” Roth öne doğru yürüdü. “Düşününce, epey havalı.”

Burnumu kırıştırdım. “Kanımın, doğruca *Alien* filminden fırlamış gibi görünen bir kabuk yaratmasında havalı hiçbir şey yok.”

“Bu arada, harika bir filmdir. Ama devam filmleri öyle değil.” Ben inleyince Roth bana omzunun üzerinden hınzırca gülümsedi ve her şeye rağmen midem hop etti. “Belli ki bizim küçük bebek Lilin’imiz burada büyümüş.”

“Bir kabukta mı yani?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Hiç kimse Lilinler hakkında pek bir şey bilmiyor. Nasıl olgunlaştıkları, neye benzedikleri, bunun gibi şeyler işte. Ama bu başka ne olabilir ki?”

“Dışarıda bize bunları söyleyebilecek bir şeyler olmalı.” Daha fazla yaklaşmadım çünkü bu şeyle aynı odada olmak yeterince kötüydü. “Kâhin’e ne dersin?” diye sordum. daha önce tanıştığımız, Xbox ve meleklerle...falan sohbet eden çocuğu düşünerek.

Roth kıkırdadı. “Bence bu kez bize bu türden bir bilgiyi vermesi için Perdue tavuğundan daha fazlası gerekir.”

“Ne ister o zaman?” Hüsrana uğramış bir halde ağırlı-

ğımı diğer ayağıma verdim. “Hiçbir şey bilmiyoruz. Yine. Bir de bu küçük okul gezisi, kanımın iğrenç bir kabuk yaratma yeteneğini gösterdi.”

Roth başı yana yatık bir şekilde döndü. “Gösterdiği şey, Lilin’in buradan geldiği... Lilin’in *eskiden* burada olduğu, bücür.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bunu zaten bilmiyor muyduk?”

Roth kabuğa geri dönerken cevap vermedi. “Bu, Lilin’in varlığını kanıtlıyor çünkü ben...”

“İçeride kim var?” Duştan gürleyen ses üzerine fırladık gibi dönüverdim. “Kim var orada?”

Hızla Roth’a doğru dönerken gözlerim fal taşı gibi açıldı; Roth ise omuz silkti. Çok yardımcı oluyordu. Daha ne yapmam gerektiğine bile karar verememişken geniş kapağa bir gölge düştü ve bir adam odaya girerken nefesim kesildi.

Bu, bakır rengi saçları ve az miktarda çili olan orta yaşlı bir adamdı. Onu tanıımıyordum ama lacivert üniformasından ve kemerine bir halkayla tutturulmuş anahtarlardan kim olduğu anlaşıyordu. Hademeydi.

Adam bakışlarını arkamda gezdirirken Roth’un yaklaştığını hissettim. Herhangi bir insanı ya da insan olmayanı tedirgin edecek, katıksız ve yırtıcılara özgü bir zarafetle yanıma geldiğini, bakmadan anladım.

Hademe kollarını göğsünde kavuşturdu.

Roth kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına doğru çekti. Elini sırtımdan yukarıya kaydırıp saçımın içinde yumruğunu sıkarken kaskatı oldum. “Biz de özel bir yer arıyorduk... Hani anlarsın ya, baş başa kalabilmek için.” Başını, başıma doğru eğdi ve kuzgun siyahı bukleleri al-

nına düştü. “Sonra bunları gördük ve gördüğümüz acayip-lik dikkatimizi dağıttı. Doğru değil mi, bebek?”

Dişlerimi o kadar fazla sıkıyordum ki acıyordu. Roth’un yaptığı tamamen gereksizdi. Onun, birkaç uygun sözcükle insanların kafasına girdiğini ve onları başka yöne gönderdiğini görmüştüm. Bayan McDaniel’a tam olarak böyle yapmamış mıydık? Bana dokunmasına gerek yoktu.

Ama madem bu oyunu başlatmıştı...

Kolumu beline doladım ve parmaklarımı böğrüne gömdüm. Göğsünden ikaz dolu, alçak bir hırıltı yükselince ısılsıl gülümsedim. “Evet. Çok doğru, *tatlım*.”

Hademe alaycı bir tavırla güldü. “Evet. Tabii ya.”

Tam olarak beklediğim cevap bu değildi. Roth’dan uzaklaşmaya başladım ama Roth beni daha sıkı kavradı. Hademe kollarını çözerken sonunda geniş bir cebin ön cep kapağına işlenmiş bir isim gördüm. Gerald Young.

“Hikâye uydurmaya lüzum yok.” Adam kolunu yukarı kıvrınca ortaya siyah mürekkeple yapılmış bir dövme çıktı; dövmede küçük bir daireyle birleştirilmiş dört spiral vardı. Dövme bana rüzgârgülünü hatırlatmıştı ve bir şey belli belirsiz tanıdık gelmişti. Adam başını kaldırıp tekrar bize baktığında gözleri sıcak kiraz rengindeydi. “Birisinin aşağıdaki bu karmaşayı kontrol etme zamanı geldi.”

Roth kesik bir nefes aldı ve “Cadı,” diye mırıldandı.

On Altıncı Bölüm

Cadı.

Ağzım açık, hademeye bakakaldım. Yeteneğim sapıtmasa adamda farklı bir şeyler olduğunu anlardım çünkü cadıların, yani gerçek, özbeöz cadıların aurası farklı olmalıydı. Çünkü gerçek bir cadı çok radikal şeyler yapabilirdi: büyüler, sağaltıcı tılsımlar, havadan ateş yaratmak ve çok havalı olduğu için kışkırdığım bir sürü havalı şey daha. Bununla beraber daha önce hiç cadı görmemiştim. Günümüzde ve çağımızda cadı görme ihtimali lotoda altılıyı tuturmaya ya da Loch Ness' canavarını görmeye eşitti.

"Sen gerçekten cadı mısın?" dedim, aptalca konuştuğumun farkındaydım. "Türünün çoğunun öldüğünü sanıyordum." Mesela ortaçağda...

Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Hâlâ direniyoruz." Kolunu aşağıya sıyırdı ve bakışlarını Roth'a çevirdi. "Ama dikkatliyiz."

"Bu anlaşılır bir şey," diye cevap verdi Roth. Nihayet kolunu çekti ve aramıza yaklaşık üç metre mesafe koydum. "Muhafızlar, cadılara asla iyi gözle bakmamışlardır, artık bakıyorlar mı?"

* İskoçya'daki Loch Ness Gölü'nde yaşadığı iddia edilen efsanevi canlı. (e.n.)

Kaşlarımı çattım ve Gerald başını sallayıp, “Hayır, efendim,” deyince kaşlarım iyice çatıldı.

“Neden?” Cadılar hakkında pek fazla bir şey bilinmezdi. Ya da en azından ben, onlar hakkında daha fazla şey keşfetmek için çaba harcamamıştım.

“Cadılar tamamen insan DNA’sı taşıyorlar.” Roth, Gerald’ı biraz saygıyla süzdü. “Diğer yarılarına sahip çıkmasalar da cadılar, iblis kanı taşırlar.”

Kafamı hızla ona doğru çevirdim. “Ne?”

Roth başını aşağı yukarı salladı. “Cadılar, iblislerle insanların çocuklarıdır, bücür. Bu küçük gerçekten son derece gurur duydukları söylenemez. Bazen cadılar ilk nesildir; diğer zamanlardaysa ailenin geçmişinde bir yerde bir iblis vardır. İblis kanı o kadar güçlü olmayabilir ama oradadır. Sence başka türlü nasıl o muhteşem sihirli yeteneklere sahip olabilirler?”

Gözlerimi hızla kırptırdım. “Bunu bilmiyordum.”

“Peki ya sen?” Roth öne doğru eğildi. “Gerald? Sen ilk nesil misin, yoksa şeyini sokmaması gereken yerlere sokan büyük-büyükbaban mıydı?”

Roth’un bütün o muhteşem iblis azametiyle, Gerald’ın ne olduğunu otomatik olarak anlamaması bana tuhaf gelmişti.

Gerald zihnimi okumuş olmalıydı çünkü gülümsemesi yüzüne yayıldı. “İblisler bizi sezemez. Bunu önleyen tılsımlarımız var zira aslında İblis Takımı’nda değiliz. Daha çok Toprak Ana Takımı sayılır. Fakat soruna cevap verecek olursam büyükannem bir Zebani’ydi. Çocuğu cadı olarak doğdu. O cadı, annemdi.”

Roth kollarını göğsünde kavuştururken geriye doğru sallandı. “Süper. Her neyse. Konumuza dönelim.” Başıyla

ürkütücü kozayı gösterdi. “Bunun normal olmadığını fark etmişsindir diye düşünüyorum?”

Gerald kuru bir şekilde güldü. “Bilakis. Bulduğumdan beri, ki iki buçuk, üç hafta kadar oldu, buna göz kulak oluyorum.”

Bakışlarını bana çevirince omuzlarım çöktü. “Bunun ne olduğundan emin değilim. Cadılar meclisimdeki hiç kimse de bilmiyor ama hepsi bu değil.”

“Değil mi?” diye mırıldandı Roth. “Aman ne güzel.”

“Değil.” Gerald döndü. “Gelin benimle.”

Roth’a baktım, o da başını salladı. Neler olduğunu görmeye karar verip Gerald’ın peşinden ana odaya gittim. Gerald’ın nerede olduğumuzu, benim ne olduğumu bilmesi biraz tuhaftı. Bunun bana kendimi acayip hissettirmemesi gerekirdi ama mesele pek de normal olmayan şeylerin kokusunu almak olduğunda, avantajın bende olmasına alışmıştım.

Gerald balçık kaplı bir bankın etrafından dolaştı ve kapalı bir dolabın önünde durdu. “Bu ektoplazma iyiye işaret olamaz, değil mi? İlk başta içerideki şeyle alakalı olduğunu düşünmüştüm ama artık emin değilim.”

Roth öne adım attı ve boynunu uzattı. “Neden?”

“Göstermek daha kolay.” Yana çekilip arka cebine uzandı ve kırmızı bir mendil çıkardı. Mendili kullanarak dikkatli ve çok yavaş bir şekilde kapıyı açtı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Roth.

İnanılmaz kısa boylu olduğum için ikisin de arkasında ne olduğunu göremiyordum. İç çekerek Roth’un öbür tarafına geçtim ve buna anında pişman oldum.

Dolabın içine tıkmışım, daha önce hiç görmediğim bir şey... Bir yaratık vardı. Vücudu, bozuk süt rengindeydi...

Kirli beyazdı ve cildi yumrulu görünüyordu. İnce ve uzun vücudunda görünürde tüy ya da belirgin kaslar yoktu. Yaklaşık bir seksen boyundaydı ve altmış santimden daha geniş değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; başı öne eğikti. Yüz hatları yoktu. Balığın kaynağını bulmuş-tuk. Yapışkan beyaz sıvı, zar zor oluşmuş ayaklarından damlıyordu.

Midem kalktı. “Bu da ne be?”

“İyi soru.” Gerald kapıyı sessizce kapattı. “Tek de değil. Neredeyse her dolapta bundan bir tane var.”

“Amanın...” Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bir de bir şey söylememeyi mi düşünüyordun?”

“Ya kime söyleyecektim?” Gerald bize döndü, bakışları keskindi. “Muhafızlar, bizi muhtemelen gördükleri yerde taşıdığımız kan yüzünden, iblislerse sırf eğlencesine öldürürdü. Hem bu şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Meclisimizdeki herkes benimle aynı durumda. Her şeyi ayırım gözetmeksizin öldürmek bize göre değil.”

“Çevreciler,” diye mırıldandı Roth; karşılığında da sert bir bakışı hak etti. “Dolaptaki Noel Baba ya da lanet Pas-kalya Tavşanı değil.”

Omurgamdan aşağıya bir ürperti gezindi. Bu konuda içimde çok kötü bir his vardı.

“Belki kozanın ne olduğunu bilseydin o zaman bunun...” diye devam etti Roth, elini dolaplara doğru sallayarak “... insanlarla dolu bir okulu istila etmesini istemeyeceğin bir şey olduğunu anlardın.”

Gerald’ın omuzları kaskatı oldu.

“Bu koza, Lilin’in doğumundan kalan bir şey.”

Roth’un ağzından bu sözcükler çıkınca Gerald’ın yüzün-deki kan çekildi ve adam bayılacak gibi oldu. “Lilinler mi?”

“Lilinleri biliyor musun?” diye sordum, konuşmaya atlayarak. “Bildğin belli bir şey var mı?”

Başını hevesle salladı. “Bazı cadı meclisleri, yani daha aşırı olanları... Bizimkiler değil, başkaları... Anlaşmada Lilith’in kazıklandığını düşünüyordu. Hepimizin annesinin o olduğuna inanıyorlardı.”

Bunu duyunca tek kaşımı kaldırdım.

“Biz, Lilith’e tapmıyoruz... biz değil ama...” Duş yerlerine açılan kapıya göz attı. “Burada Lilin var mı?”

“Öyle olduğuna inanıyoruz. Bariz nedenlerle bunu öğrenmek istiyoruz.” Roth gözlerini kıstı. “Ama ne, Gerald? Başka bir şey daha söyleyecektin.”

Yutkundu, aniden gerilmişti. “Bethesda’nın yanında, Lilith’e tapan bir cadı meclisi var. Birisi, Lilin’i biliyorsa...”

“Ya da bir Lilin, saklanacak bir yer ararsa...” Kalbim heyecandan hop etti. “Onlara gider çünkü belki onlar, Lilin’e anlayış gösterirler.”

Gerald terlemeye başladı. “Ama anlamıyorsunuz. Onlar, bana ya da benim cadı meclisime benzemezler.”

Roth’a baktım, o da beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Diğer bir deyişle, batının en kötü cadıları.”

“Evet ve aklından geçenleri biliyorum... Onlara gitmeyi düşünüyorsun. Bunu tavsiye etmem. *Onu* hoş karşılarlar.” Başıyla Roth’u işaret etti. “Ama seni? Sen yarı Muhafız’sın. Anlayabiliyorum. Derini canlı canlı yüzerler.”

Ona tam aynı zamanda Lilith’in kızı olduğumu, bu yüzden kesinlikle beni sevip kucaklayacaklarını söylemek üzereydim ki Roth bana uyarıcı bir bakış attı. “Bu meclisi nasıl buluruz?”

Gerald derin bir nefes aldı. “Row Sineması’nın yanında bir kulüpleri var. Sembolden hangisi olduğunu anlarsı-

nız.” Gerald, üniformasının kolunun artık gizlediği işareti gösterdi. “Konuşmanız gereken kişiler... yani kocakarıları gelecek dolunay boyunca orada olacak. Yanınızda bir Muhafız götürmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Kadın yeterince kötü olacaktır zaten.”

Roth altın rengi, cıvıl cıvıl gözleriyle bana dönerken dudakları nefis bir gülümsemeyle yukarıya kıvrıldı. “Mükemmel.”

Haaarika.

“Ama dolaptaki şu şeylere dönecek olursak?” Roth tekrar tüm ciddiyetini takınarak Gerald’i sert bakışlarıyla olduğu yere mıhladı. “Onlar metamorfoz aşamasındaki Gece Sürüngenleri. İçlerinden kaçının olgunlaşmış olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Korkudan mideme yumruk yemiş gibi oldum ve yüreğim ağzıma geldi. Gece Sürüngenleri, Hellionlar ya da İşkenceci iblisler gibi cehennemde yaratılmış şeytani yaratıklardı ve yerüstüne çıkmaları yasaktı. Bunun bariz nedeni, hiçbir şekilde insana benzememeleri ve bir de olağanüstü tehlikeli olmalarıydı. Hellionlar gibi güçlü ve acımasızlardı ama çok daha kötüsü, salyalarında taşıdıkları ve kurbanlarını felç eden zehirdi.

Böylece Gece Sürüngenini avını diri diri yiyebiliyordu. Aşağıda yaptıkları, cehennemde sonsuza dek kurbanlarına böyle işkence etmekte.

Taklitçi iblisler gibi ısıranlardan değillerdi. Tıpkı *Jurassic Park* filmlerindeki ürkütücü küçük dinazorlar gibi, etkileyici bir biçimde tükürüyorlardı. Salyaları teninize gelirse durum süratle kötüye giderdi.

Gerald omzunun üzerinden baktı. “Bilmiyordum. Hiçbirimiz bu şeylerin ne olduğunu bilmiyorduk.”

“Belli,” diye mırıldandı Roth. “Bu bölgeyi tecrit etmeliyiz ve...”

Gürültülü bir şangırdama sesinden irkildik. Hızla etrafımda döndüm ve gürültünün kaynağını araştırırken nefesim kesildi. Ses yankı yapmıştı, bu yüzden nereden geldiğini kestirmek güçleşiyordu.

“Başka biri daha aşağıda olabilir mi?” diye sordum, alacağım yanıttan şimdiden korkarak.

“Hayır.” Gerald elinin tersiyle alnını sildi. “Buraya kimse gelmez. Bunu bulduğumda buraya sadece kazara gelmiştim.”

Roth metalin gıcırtısını, eski menteşelerin *tik tak* sesini iştince kaşlarını çatı. İçime bir titreme yayıldı. Bir anlık sessizlik oldu, sonra da düzenli, gürültülü ayak sesleri duyuldu.

“Bilmemiz gereken süper özel cadı güçlerin var mı hiç?” diye sordu Roth.

Gerald başını iki yana salladı. “Ben sadece aşk ve talih gibi tılsım ve büyüler konusunda iyiyim.”

Aşk büyüleri mi? Tuhaf bir nedenden bu ilgimi çekmişti ama şimdi bunu daha fazla kurcalamanın hiç zamanı değildi. Ayak sesleri yaklaştı ve Roth başını eğdi. “O zaman buradan toz olsan iyi edersin.”

Yerdeki balçıktan kaçarak bir adım geriledim. Göz göze geldiğimizde gözleri ateşli bir kehribar rengiydi. “Senin de gitmen gerek.”

“Hayır,” dedim, derin bir nefes alarak. “Ben eğitim aldım, sen... *Oha*.”

O şey dolapların ucundan dönmüştü ve anadan doğma çırlıçıplaktı. Gerçi, yaratığın en rahatsız edici yanı bu değildi.

Bir erkek biçimindeydi; neredeyse iki metre on beş santim uzunluğundaydı. Kasları, parlak, aytaşı rengindeki teninin altında dalgalanıyordu. Kafasının üstünden çıkan iki kalın boynuz içe doğru kıvrılıyordu. Uçları keskindi ve bu Gece Sürüngeni birine kafa atacak olsa sonunun hoş olmayacağından hiç şüphem yoktu. Şekli kedigillerinki gibi olan gözbebekleri kan rengi irislerin içindeydi. Yaratık gü-lümsedi ve jilet gibi keskin iki köpekdişi ortaya çıktı.

Roth felaket hızlıydı.

Hızla etrafında dönen Roth, botlarının yanlarından iki ince, uzun alet çıkardı. Demir bıçaklar. Hiç bilmiyordum. Vay canına. Kendi türü için bu kadar ölümcül bir şeyi taşıması... Gerçekten acayip havalıydı

Roth, Gece Sürüngeni'ne çarptı ve bıçaklarını yaratığın vücudunun orta kısmına sapladı. Gece Sürüngeni, Roth'u yana devirerek kükredi. Homurtuyla bir dolaba çarptı. Metal çöktü ve yaratık bıçakları söküp yere attı. Bir tanesi yapışkan maddenin içine düştü, diğeryse yerde kaydı.

"Eyvahlar olsun," diye mırıldandı Gerald gerileyerek.

Bir işe yaramayan acı korkuyu bastırarak fırladım, bıçağı yerden kaptım. Roth, bıçağın sapına siyah bir kumaş sarmıştı ama ayağa kalkarken demirin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Roth bana bağırdı ve Gece Sürüngeni hızla dönerek üzerime gelirken adrenalin, duyularımı tam randımanlı harekete geçirdi. Yaratık başını yana eğdi, sanki ne olduğumu anlayamıyormuş gibi boğanınki gibi geniş burun delikleriyle havayı kokladı.

Gece Sürüngeni'ne hücum ettim ama onu iskaladım. Çünkü basbayağı ortadan yok olmuş, sonra da arkamda yeniden belirmişti. Hızla arkamı döndüm. Bolca kash kar-

nındaki iki küçük delikten beyaz bir madde akıyordu.

Gece Sürüngeni'ne bıçağı savurduysam da aniden kaybolup birkaç adım solda yeniden belirdi. Zayne'in bana öğrettiği gibi yere yıkılıp yaratığın bacaklarına tekme savurdum ama tam o anda o şeyin resmen çıplak olduğunu hatırladım.

İğrenç.

Tekmem ona isabet edemedi Gece Sürüngeni yana eğilip ağzını açtı. Yaratığın ağzından beyaz, asit kokulu bir sıvı fışkırırken yana doğru sendeledim. Fırlayan bu sıvı bir an için dikkatimi dağıttığı için, ağır, pençeli eliyle vurduğunda yeterince hızlı hareket edemedim. Geriye doğru sıçradıysam da pençeleri kazağımın ön tarafını yırttı ve tökezledim. Bu şekilde göz göze geldiğimde ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bir anlık yanma hissettim, sonra da Gece Sürüngeni yana doğru sendeledi.

Hızla dönerek Roth'a hücum etti. Rahatsız edici şekilde hızlı hareket ederek Roth'un şimdi elinde tuttuğu diğer bıçağı yakaladı ve çat diye ikiye kırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Roth.

Sonra elini Roth'un boğazına dolayıp onu havaya kaldırdı. Kafasını geriye yatırırken vücudu titredi ve başka bir zehirli püskürme hazırlığıyla öldürücü köpekdişlerini ortaya çıkardı. Roth, etli bilekleri sıkıca kavrayarak bacaklarını yukarıya çekti ve Gece Sürüngeni'nin göğsünü trampelen olarak kullandı. Bu hareketle Roth, yaratığın elinden kurtuldu ve yere düşüp tekrar ayağa fırladı.

Hızla çürümüş bankın etrafından dolaştım ve afallamış Gece Sürüngeni'nin sırtına Zayne'in gurur duyacağı türden bir tekme savurdum. Bıçaklı elimi de geriye attım, bıçağı doğrudan kalbine saplayarak öküzü gerisingeri

Cehennem'e yollamaya hazırlandım.

Ne var ki Gece Sürüngeni fırladı, ben de kendimi son saniyede balçık kümesine yüzüstü düşmekten kurtararak yere indim. Yaratık tepemde tekrar ortaya çıkarak beni ensemden yakaladı ve sağ ayağımdan tutarak havaya kaldırdı.

Onun sıkı kavrayışıyla omurgamda feci bir acı patlaması yaşarken, Bambi karnımda kıpırdandı. Ama bacağımı savurup tekmemi tam malum yerine isabet ettirdim. Gece Sürüngeni inleyerek beni bıraktı ve eğilip kendini kavradı.

Roth'un, yaratığın arkasından geldiğini görerek ayaklarımın üzerine indim. Avantajı elime almak için bir saniyeyi bile boşa harcamadan demir bıçağı yaratığın göğsüne saplayıp çabucak geri çektim. Yaradan dışarıya beyaz buğu çıktı, havaya karıştı. Gece Sürüngeni alev alırken inlemesi birdenbire kesildi. Saniyeler içinde geriye kavrulmuş zeminden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Nefes nefeseydim; bıçağı indirirken sendeleyerek geriye doğru bir adım attım. Roth'la göz göze geldik. Bana bakarken dumura uğramış gibi görünüyordu. "Ne?" dedim burnumdan soluyarak.

Başını yavaşça iki yan salladı. "Dövüşebildiğimi unutmuşum. Bir de bunun inanılmaz seksi olduğunu."

Bir an için gözlerine baktım, sonra da bakışlarımı Gerald'in kendini duvara yapıştırdığı yere çevirdim. Yüzüne berbat bir dehşet ifadesi yerleşmişti. "Neredeyse bütün dolapların bu şeylerle dolu olduğunu mu söylemiştin?"

Gerald başıyla evetledi.

Midem hop ederek alnımda biriken terleri sildim. "Bu büyük dert işte."

“Ben onları temizleyebilirim,” dedi Roth.

“Ya uyanmak üzere olan başkaları da varsa? Aynı anda birden fazlasıyla dövüşmen imkânsız.”

Roth bana kaşlarını çattı.

İç çektim. “Ahmaklaşma. Bunun, senin yeteneklerinle bir ilgisi yok. İkimiz bir tanesini güçbela yok ettik.” Bakışlarımı Gerald’a çevirdim. Yüzüne biraz renk gelmeye başlamıştı. “Üzgünüm ama Muhafızları da bu işe dahil etmeliyiz. Senden haberleri olmayacak ama onlar buradayken saklanacağından emin olmak isterim.”

Gerald tekrar başını salladı.

Roth artık kırık olan bıçağı botunun içine geri soktu, sonra da odada ağır ağır yürüdü. Tek kelime etmeden elini kaldırdı ve diğer bıçağı fırlattım.

“Burada neden bu kadar çok var ki? Lilinlerle bir ilgisi var, değil mi?”

“Evet.” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Tabii eğer koza gerçekten Lilin’den kaldıysa.”

Başımı kaldırıp ona bakarken şakaklarımda hafif bir ağrı başladı. “Kozanın Lilin’den kaldığından eminsin sanıyordum.”

“Öyleydim ama...” Bir an dolaplara baktı, sonra da kaşları çatıldı. Tekrar bana döndü ve eğilirken suratı asıldı. Çok fazla yakındı.

Geri çekilip aramıza mesafe koydum.

Roth beni takip etti, bir an için kirpiklerini aşağıya indirdi. Tekrar başını kaldırıp bana baktığında gözleri kristal parlaklığındaydı. “Yaralandın mı sen?”

“Hayır. Evet.” Başımı eğip bakınca kalın kazağımdaki yırtıkları gördüm. Ama karnım sızlamıyordu. “Emin değilim.”

Bakışlarındaki yoğun dikkat güçlendi. “Bücür...”

Bana uzanınca geriye çekildim. “Ben iyiyim. Unuttun mu? Az önce bir Gece Sürüngeni öldürdüm.”

Roth’un buna daha çok odaklanması gerekiyormuş gibi geliyordu. Kendimi bir tür ninja gibi hissediyordum.

“Sana bakmama izin vermen gerek.” Yine ellerini uzattı, bu kez parmaklarıyla kazağımın kenarını tutmayı başardı. Kumaş gerildi ve ortaya üç tırtıklı yırtık çıktı.

Esaslı bir küfür savurdu. “Seni tırmaladı mı?”

“Hey!” Ellerine vurdum ama aradan ancak bir saniye geçmişti ki kazağın altına giydiğim kırık beyaz askılı tişörtümü ortaya çıkardı. Tişörtte, göbek deliğimin hemen yukarısında kırmızı bir leke vardı.

“Layla,” diye fısıldadı Roth, sonra da tişörtün o kısmına uzandı.

“Kes şunu!” Kendimi çekip kurtardım. “Bıktım senden, elin ayağın rahat durmuyor! Ben iyiyim. Karnım ağrımıyor bile. Sadece bir çizik.”

Gerald hâlâ duvara yapışık duruyordu.

Roth bana ters ters bakarken dişlerini sıktı. “Aptal gibi davranmayı bırak. Bir Gece Sürüngeni’nin...”

“Zehri bana gelmedi.”

“Ama seni tırmaladı.” Benimle sanki mantıktan anlamayan beş yaşında bir çocukmuşum gibi konuşuyordu. “Seni evime götürüp orada...”

İğrenç derecede sert kahkaham sözünü kesti. “Bu ne terbiyesizlik! Gerçekten bunu yutacağımı mı sanıyorsun?”

“Layla...”

“Kapa çeneni, Roth. Cidden.” Yanından hızla geçtim ve merdivenlere yöneldim ama korkudan donakalmış Gerald’a bir şey söylemeye yetecek kadar durdum. “Muha-

fızları buraya mümkün olduğunca çabuk yollayacağım.”

Güçlkle yutkunan Gerald kesik kesik soluyordu. “Başka birinin buraya gelmemesini sağlarım.”

Bütün Muhafızları uyandırabilmem ve bir karmaşaya neden olmadan bir an önce buraya gelebilmeleri için dua ediyor, bir yandan da basamakları aceleyle çıkıyordum. Sonuncu basamağa geldiğimde tenim nemlendi ve nefesim kesildi. Dövüşürken salgıladığım adrenalin yüzünden olmalıydı. Karnım yüzünden olamazdı çünkü ağrı mıyordu bile.

Bambi bacağımdan yukarıya tırmanmaya başladığında kapıları itip açtım ve küflü ve kötü kokan spor salonunda yürümeye başladım.

“Layla! Hemen dur!”

Sesindeki otorite, bana emir verme küstahlığı, hemen hızla arkamı dönmeme neden oldu ama durduğumda... oda dönmeye devam etti, gri ve siyah renkli bir çiçek dürbünü gibiydi. “Bu normal değil.”

“Ne?” Roth’un yüzü bulanıklaştı.

Gördüklerimin kenarları karardı. “Lanet olsun.”

Dizlerimin bağı çözülürken Roth’un ok gibi ileriye fırladığını belli belirsiz fark ettim. Bacaklarım altımda kıvrıldı, sonra her şey silindi.

On Gedinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda Roth'un sert profiline bakıyordum; Roth ise dikkatini doğruca ileriye vermişti, direksiyonu sıkmaktan parmak eklemleri beyazlamıştı. Porsche'sinin ön koltuğuna kıvrılmışım.

Güçlkle nefes aldım. Düşüncelerim karmakarışık. "Ne?.."

Bana baktı; altın rengi bakışlarından endişe gibi bir şey yayılıyordu. "Neredeyse geldik, bücür."

"Nasıl?.." Yutkundum ama boğazım kurumuştu. Olanları hatırlıyordum ama arabasına nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Beni okuldan... nasıl çıkardın?"

Dikkatini tekrar yola çevirirken dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Yeteneklerim var."

Öğleden sonraki dersleri kaçırdığım için okul büyük ihtimalle evi arayacaktı; kalbim uyuşuk bir şekilde atıyordu. Özellikle de beni nereye götürdüğünü düşününce. Doğrulamaya çalıştım ama tek yapabildiğim daha da topolmaktı.

"Beni geri okula götürmen gerek," diye soludum. "Senin evine gidemem."

“Mantıksızlık etme,” diye cevap verdi Roth sakince. “Gece Sürüngeni’nin pençeleri zehirli olur ve seni koridorun ortasında tedavi edemem, değil mi? Araba kullanmak zorunda kalmam yeterince kötü zaten. Gündüz uçma riskini göze alamam.”

“Zayne’i arayabilirim,” diye akıl yürüttüm, karın kaslarıma kramp girerken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Cevap vermedi ve ben inledim. “Galiba kusacağım.”

Roth’un bana bu işi güzel, küçük Porsche’sinin içinde yapmamamı söylemesi yerine motorun hızının arttığını ve arabanın öne doğru atıldığını duydum.

“Neredeyse geldik,” dedi gergin bir sesle.

Evine gitmek istemiyordum ama pek mücadele edecek durumda değildim.

Bir süre için her şey bulanıklaştı. Dikkatimi her yetime kusmamaya vererek gözlerimi kapalı tuttum. Arabanın durduğunu hissettim ve kapalı gözkapaklarımın arkasından ışıktaki değişikliği fark ettim. Roth’un beni apartmandan içeriye sokmasını baştan sona kadar çok idrak edemedim ve bu iyi bir şeydi çünkü bunu beni taşıyarak yaptığından emindim.

Arkamızdan bir kapı kapanırken burnuma hafif bir elma kokusu çalındı ve “Bu filmi daha önce görmüştüm,” dedi yumuşak, görgülü bir ses.

“Bir sus, Cayman.”

Gür bir kıkırdama sinirime dokundu ve buraya aynı pozisyonda ilk gelişimi düşünmemeye çalıştım. “Bak, ben sadece bunun âdet haline gelmeye başladığını söylüyorum ve bizim yapmamız gereken...”

Çarpan kapı titrememe neden oldu ve Cayman her ne diyorsa sözü yarıda kaldı. Bir saniye sonra bir yatakta,

Roth'un yatağında yatıyordum. Gözlerimi güçlükle açtım ve buna hemen pişman oldum.

Eskiden de orada olan DVD'lerin ve kitapların dizildiği tanıdık beyaz duvarları... köşedeki piyanoyu görmek... Hatta neredeyse rahatsız edici sayılabilecek karanlık tabloları... Göğsüme yumruk yemiş gibiydim ve hassas mide-me hiç iyi gelmemişti. Ayaklarım yerden iki santim yukarıdaydı ve ben hem dövme, hem evcil hayvan olan küçük, vampir kedi yavrularını düşünüyordum. Artık geri dönüp dönmediklerini merak ediyordum; acaba küçük sivri dişlerini açıkta gördükleri her deriye dişlerini geçirmeye hazır bir şekilde yatağın altında saklanıyorlar mıydı?

Burada kalamazdım.

Roth geri çekilirken doğrulmaya başladım. Bana uyarı bir bakış attı. "Kıpırdamadan otur. Ne kadar hareket edersen enfeksiyon o kadar yayılır ve bunu düzeltmek kolay olmaz."

Küçük mutfakındaki siyah buzdolabına gitmesini izlerken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Roth buzdolabı kapısını açıp içeriye uzandı ve etiketi sökülmiş bir su şişesi çıkardı. Yatağa yaklaşırken onu temkinli bir şekilde izliyordum.

"Kutsal su." Şişeyi hafifçe salladı. "Peroksidin şeytani eşdeğeri."

"Buzdolabında genelde kutsal su mu bulundurursun?"

Önümde durdu. "Asla ne zaman gerekeceğini bilemezsin."

Bir iblisin kutsal suya ihtiyacı olacağı çok fazla durumu öngöremiyordum. "Bunu içmem mi gerekiyor?"

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Sen yarı iblissin, Layla. Bunu içersen ele geçirilmiş bir hatun gibi kusarsın. Bu normalde ibislere karşı kullanıldığından, yaraya ve diğer

koşullara bağlı olarak, başka bir iblisin yol açtığı bir yaralanmayı iyileştirebilir.”

“O zaman bununla ne yapmam gerekiyor?”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Tişörtünü çıkar.”

Ona bakakaldım.

Kaşlarını kaldırdı. “Şaka yapmıyorum. Bunu...” şişeyi tekrar salladı “...çiziklerin üzerine sürmem gerek.”

Bir saniye sonra cevap verebildim. “Tişörtümü çıkar-mıyorum.”

“Evet, çıkarıyorsun.”

Dirseklerimin üzerine kalktım ve kararlı bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. “Tek bir giysimi bile çıkara-cağımı sanıyorsan kafan iyi demektir.”

“Daha önce dediğim gibi, uyuşturucu kötü bir şeydir.” Ona ters ters bakarken ağzı kulaklarına vardı. “Tişörtü-nü çıkarman lazım, bücür. Karnının ağrımasının ne-denî üzerinde kazağından sızan zehir ya da kan olması. Tenini uyuşturuyor ve üst tarafında zehir olması tedaviye hiç de yardımcı olmayacak. Üst kısmın çıkması gerek.”

Başımı eğip baktım. Kazağı koyu renk olduğu için üzerinde kan olup olmadığını görmek imkânsızdı.

Roth yaklaşıp yatağın yanında çömeldi. “Utanmana gerek yok.”

“Ondan değil,” dedim heyecanla, kendimi dik bir po-zisyonunda oturtmak için zorlayarak. Oda biraz yan yattı ve gözlerimi kapattım.

“Seni daha önce görmemiş değilim.”

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Konu bu değil.”

Roth iç çekti. “Bak, boşa zaman kaybediyoruz. Daha çok hastalanacaksın, bu kutsal su da işe yaramayacak.

Bu kadar basit, o yüzden hanım kızlık etmeyi bırak da kazağını çıkar.”

Gözlerimi güçlkle açtım, düzensiz nabzımla mücadele ediyordum. Sonra sabit bakışlarında kararlılığını gördüm. Kazağını ben çıkarmazsam, o çıkaracaktı ve bu daha kötü olacaktı. Bunu yapabiliyordum. Bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. İyi. Artık ben de ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Harika. Ben kocaman bir kızdım.

Sessizce sövdüm, uzanıp tek çekişte kazakla askılı tişörtümü çıkardım. O rahatsız edici materyali yere bırakıp bakışlarımı karnıma çevirdim.

Aslında o kadar da... kötü görünmüyordu.

Tırnaklar beni sıyrıp geçmişti ama üç çizgi koyu ve kıpkırmızıydı, kesiklerden damarlar gibi ince, küçük çizgiler çıkıyordu.

Birkaç gergin saniyeden sonra Roth'un kıpırdamadığını fark ettim. Bütün o “kaybedecek zaman yok” saçmalıkları nereye gitmişti? Bakışlarımı kaldırdım ve cidden yerinden hiç kıpırdamadığını gördüm.

Hâlâ yatağın yanında çömelmiş duruyordu ve kutsal su şişesi uzun parmak uçlarından sallanıyordu. Bana soyunma odasında baktığı gibi bir yoğunlukla bakıyordu ama altın rengi gözlerinin ardında bir hararet vardı ve bakışlarını göğsüme dikmişti. En azından Bambi bu kez mememi yastık niyetine kullanmıyordu. Bambi şu anda elmas şeklindeki başını karnımın alt kısmına yaslamıştı.

Roth bakmaya devam ederken, özellikle de dilini dışarı çıkarıp üstdudağını yalarken karnımın alt kısmı ısındı. Dilindeki piercing ışıktla parladı ve tenimin kızardığını hissettim. Vücudumun içinde olmaya başlayanlar hoşuma gitmiyordu. Bana bakması, bu noktada buna izni varmış

gibi hissetmesi bile hoşuma gitmiyordu.

Göğsümü istila eden nefes darlığından da nefret ediyordum.

“Bana bakmayı kes,” dedim buyurgan bir şekilde.

Bakışlarını kaldırarak içimdeki iblisin ödünü kopardı. Doğrulurken, gözbebeklerinin ardındaki konsantre güç tenimi kavurdu. Aradan bir saniye geçtikten sonra konuştu. “Sırtüstü uzan.”

Enerjik ses tonuna direnmek istiyordum ama bu ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi. Yavaşça sırtüstü uzandım, tavana bakarken onun yaklaştığını hissediyordum.

Roth tepemde dikiliyordu ve dayanabileyim diye yumuşak battaniyeyi sıkı sıkı tuttum. “Bu biraz canını yakabilir.”

Dışlerimi gıcırdattım. “Dikiş atılmasından daha kötü olamaz, değil mi?”

Gözlerini gözlerime çevirdi ve mırıldandı. “Doğru.”

Roth şişeyi açıp karnıma doğru alçaltırken, nefesimi tutarak kendimi beyin hücrelerini yok edecek o acıya karşı hazırladım. İlk damla tenimin üzerinde köpürdü, sonra da sıvı dışarıya döküldü, pençe izlerini kaplayıp göbeğimden aşağıya süzülüp altımdaki yatağa döküldü.

Bambi hızla geriye sıçradı, kesintisiz akan kutsal sudan kaçtı ve kafası kotumun belinin altında gözden kayboldu. Tenim kutsal suyla temas edince yandı, koyu pembeye döndü. Dudağımı ısırdım. Dikişler kadar kötü değildi ama tam pek iç açıcı olduğu da söylenemezdi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı, şişeyi bir kez daha eğerek. Çok dikkatli davranıyor, suyun kendisine doğrudan temasına engel oluyordu. Safkan olduğu için onun tepkisinin benimkinden daha kötü olacağını tahmin ediyordum.

Acıyla gözlerimden yaş gelirken kesikler bembeyaz köpürdü. Sonunda su tamamen kayboldu, Roth da geriye çekilmeye başladı. “Kısa bir süre hareket etme.”

Roth bir havluyla geri dönene kadar yavaşça soluk alıp vererek yerimde kaldım. Karnımın yan taraflarındaki fazla sıvıyı temizlerken konuşmadı. O zaman parmak uçlarının koyu pembe olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizledim. “Parmaklarını yakmışsın.”

Omuz silkti. “Olur öyle.” Pençe izlerine dokunmadı ama geri çekilirken boştaki eli Muhafız’ın kolumda bıraktığı soluk yara izine süründü. “Kıpırdama.”

Uzun süre beklememe gerek kalmadı. Roth siyah bir battaniyeyle yanıma geri döndü. Petr’in bana saldırdığı gece beni sardığı battaniye gibi bu da kalın, konforlu bir materyalden yapılmıştı. Battaniyeyi karnımı açıkta bırakarak göğsümün üzerine yaydı, sonra da geri çekildi.

“Köpürme sona erene kadar kıpırdamaman gerek.” Piyanonun önündeki tabureye oturup başını eğdi. Koyu renkli bukleleri öne düşüp yüzünü kapattı. Başka bir şey söylemedi.

Kesik bir nefes aldım. Sessiz, somurtkan bir Roth kaygılandırıcı. Bir Roth’tu çünkü bu ender görülen bir şeydi ve böyleyken ona nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Bir yanımda, ruh halindeki bu değişikliği merak ediyor ve sormak istiyordu ama bunu umursadığımın belli olmasını istemiyordum.

Çünkü umursuyordum.

Bunun için suratıma bir yumruk atmak istiyordum.

Ne kadar çılgınca olsa da kutsal suyun işini yapmasını beklerken uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözlerimi kırptırarak açtığımda pençe izleri artık köpürmüyordu.

Midem bulanmıyordu, sersemlik hissi de yoktu, sadece kesiklerin etrafında hafif bir ağrı vardı.

Roth yatağın üstünde, yanımda oturuyordu.

Başımı, vücut sıcaklığına doğru çevirirken Roth yatağa daha fazla yaslanıyordu.

Ağırlığını tek koluna verip çenesini eline yasladı. Ürkütücü güzellikteki yüzünde, daha önceki somurtkan ifadesinin aksine tuhaf bir gülümseme vardı. Dudakları hafifçe aralandı. “Hâlâ uykunda mırıldanıyorsun.”

Kaşlarım çatıldı.

“Bazen hafif sesler çıkarıyorsun, tıpkı kedi yavrusu gibi. Acayip sevimli.”

“Ne yapıyorsun?” Çabucak doğrulurken yanaklarım al al oldu. Varlığını unuttuğum battaniye belime kaydı.

Bakışları battaniyeyi takip etti ve ben battaniyeyi hızla yukarı çekerken ağzı kulaklarına vardı. “Seni uyurken seyrediyordum.”

“Ürkütücü,” dedim, battaniyeyi çeneme kadar çekerek.

Tek omzunu silkti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Derinlerden bir yerden güç bulup “Teşekkür ederim,” demeyi başardım.

“Hesabına yazarım.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Zarif bir hareketle yuvarlanıp ayağa kalktı, gerindi. “Tam zamanında uyandın. Taş Kafa’nın gelip seni benim yatağında mutlu mesut yatarken bulmasını istemezsin.”

“Ne?”

“Taş Kafa. Yolda.” Beni süzerek kollarını kavuşturdu. “Seni almaya geliyor.”

Midemde küçük düğümler oluşurken gözlerimi bir, sonra iki kez kırptırdım.

“Telefonunu kullandım,” diye açıkladı. “Ön cebindeydi. Ben telefonu çıkarırken mışıl mışıl uyuyordun. Şey, inleme sesi çıkardın, ben de parmaklarımın orada olması hoşuna gidiyor sandım...”

“Telefonumu cebimden çıkarıp Zayne’i mi aradın?” Ayağa fırladım. “Deli misin sen?”

“En son baktığımda değildim. Telefonun ilk çalışında Taş Kafa’nın cevap verdiğini bilmekten hoşuna gidebilir.” Yüzünde düşünceli bir ifade belirirken dudaklarını büzdü. “Ama benim sesimi duymak pek hoşuna gitmedi. Ya da benimle birlikte olman. Ya da o anda yatağımda uyuyor olman. Ya da yaralanmış olman. Ya da...”

“Anladım!” diye bağırdım tiz bir sesle, battaniyeyi göğsüme bastırarak. “Neden aradın ki onu?”

Başını yana eğdi ve yüzündeki masumiyet ifadesini görünce kıyamet ejderhası gibi yüzüne alev püskürtmek istedim. “Başka türlü eve nasıl gidecektin?”

“Ah, bilmiyorum, Roth, belki lanet bir taksiyle giderdim?” Kalbim güm güm atıyordu. Aman Tanrım, Zayne çılgına dönecekti. Hem de öyle bir çıldıracaktı ki gözü dünyaları görmeyecekti. “Aklından ne geçiyordu senin?”

“Aklımdan Muhafızları okuldaki Gece Sürüngeni’nden haberdar etmemiz gerektiği geçiyor,” diye cevap verdi mantıklı bir şekilde. Ona vurmak istiyordum. “Çünkü bu senin fikrindi ve haklıydın. Muhtemelen hepsini kendi başıma öldüremem.”

Parmaklarımı battaniyeye gömdüm. Dediklerini yutmamıştım. Zayne’i aramasının arkasındaki gerçek neden onları okuldaki yaratık konusunda uyarmak değildi. Sanki bu Roth’un gerçekten umurundaydı da. Bunu, sırf Zayne’i gıcık etmek için yapmıştı.

Dudaklarındaki o küçük kıvrım bunu açığa vuruyordu. “Bahse varım kendinle gurur duyuyorsundur, değil mi?”

Bana baktı, sonra da gözlerini devirdi. “Taş Kafa’nın koşup babacığınıza benimle olduğunu söyleyecek hali yok.”

Bu kısmın bir önemi yoktu. Abbot, benim Roth’un evinde olmamı sorun ederdi tabii ama bunun Zayne’deki etkisi konusunda daha çok endişeliydim.

Her nasılsa, psikozlu bir ağaç maymunu gibi üstüne atlamamak için direndim. “Kazağımı istiyorum. Nerede?” “Çöpte.”

Gözlerimi kapatarak ona kadar saydım. “Bana giyecek bir tişört lazım.” Dolabına doğru yürümeye başladım ama önümde belirdi ve yolumu engelledi. “Hadi ama.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Üzgünüm. Şu anda hiç kız giysim kalmadı.”

“Tişört istiyorum,” diye directtim. “Pislik yapma, Roth.”

Beni bir an süzdükten sonra, gözünde bir ışıık yandı ve tehlike çanları çalmaya başladı. Sinsi bir gülümsemeyle aşağıya uzandı ve üzerindeki uzun kollu tişörtü çıkardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oha.

Roth’un... Roth’un tişörtlüz nasıl göründüğünü unuttum.

Tamam. Belki tamamen unutmamıştım ama hafızam ona adaletli davranmamıştı. Hem de hiç. Roth baştan aşağı kastan ibaretti. Göğsünden kalçalarının iki yanındaki o gamzelere kadar sert ve belirgin kasları vardı.

Ejderha dövmesi her zamanki yerindeydi, karın kaslarının yan tarafında kıvrılmış, kuyruğu, kotun altında

kaybolmuştu. Kedi yavrularının mevcudiyetiyle ilgili sorum cevap bulmuştu. Bir tanesi Roth'un sağ göğüs kasının altındaydı ve daha çok çömelen bir kaplana benziyordu; bir diğeryse böğrüne sokulmuş gibiydi.

"Üçüncü kedi yavrusu nerede?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Gür kirpiklerini indirdi. "Onu göstermek için pantolonumu çıkarmam gerek."

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Gür bir kıkırdama geldi. "Zaman ilerliyor. Daha da önemlisi, ne kadar uzun süre burada, üstünde sadece sütyeninle dikilirsen ben o kadar baştan çıkıp çok ama çok kötü bir çocuk olurum."

Gözlerim hızla açıldı. Bakışları, bakışlarımı hapsetti ve bakışlarının yoğunluğu yüzünden bir adım geriye attım. Aklımda, doğruyu söylediğine dair hiçbir şüphe yoktu. Benimle birlikte olmak istemiyor olabilirdi ama beni istiyordu.

"Bana tişörtü ver," dedim dişlerimi sıkarak.

Tişörtü fırlattı ama tepkilerim biraz yavaştı. Onun gibi vahşi ve biraz da günahkâr kokan kumaş göğsüme çarpıp yere düştü. "Acele etsen iyi edersin. Her an gelebilir."

"Adinin tekisin," dedim öfkeyle, tişörtü yerden alırken.

Kıkırdadı. "Ama en iyisi olduğum söylenir," dedi.

Bu söylediğini duymazdan geldim ve arkamı döndüm ve sırtım ona dönükken battaniyeyi elimden bıraktım. Belki bu benim hayal gücümdü ama omurgam şiddetli bakışlarının altında yanıyordu. "Neden onun buraya, iblis dolu bir binaya getirttin ki? Tehlikeli değil mi bu?"

"Arabasını sokağa park edecek ve içeriye çatıdan girecek," diye cevap verdi Roth aniden gerginleşen sesiyle.

“Endişelenme. Taş Kafa tamamen güvende.”

Roth’un tişörtünü giyince bir anda bolluğu ve kokusu yüzünden içinde kayboldum. Kızardığımı hissederek ona geri döndüm. Yatağın kenarına otururken ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Kendimi Zayne’in gelişine hazırlamamın imkânı yoktu.

Çok uzun beklemek zorunda kalmamıştım.

Aradan bir dakika geçmişti ki çatıdan gelen gümbürtüyle Roth’un duvarında asılı olan sapkın tabloları zangırdadı. Roth, çatıya açılan dar kapiya dönerken ayağa kalktım. Roth teklifsizce kapıyı açtı ve Zayne fırtına gibi çatı katına daldı.

Dalgalı, sarı saçları karmakarışık, tepeden tırnağa siyah giymişti: Üzerinde siyah tişört ve siyah kargo pantolon vardı. Ava çıkacakmış gibi giyinmişti.

Zayne’in bakışları önce beni buldu ve uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı. Gözleri ürkütücü kobalt rengindeydi, gözbebekleri dikey uzanıyordu ve ağzı sımsıkı kapalıydı. Beni, şu anda üstü çıplak olan Roth’un daire-sinde, *yatağının* yanında ve *onun* tişörtünü giyerken görünce ne düşündüğünü bilmek için aklını okumama gerek yoktu.

Gereksiz görünse de nedenini açıklamaya niyetlendim ama tek kelime edemedim Roth konuştu.

Gülümsemesi yüzüne yayılmıştı ama gözlerine ulaşmamıştı. “Selam, ahab...”

Zayne’in çenesinde bir kas seğirdi, sonra da Roth’un üstüne hücum etti, kolunu geriye çekti ve Roth’un suratına yumruğu patlattı.

On Sekizinci Bölüm

Roth sendeleyerek geriye bir adım attı ve dönüşüm devreye girdi. Teni koyulaşıp pürüzsüz, parlak oniks rengini aldı ve sırtından üç metre uzunluğundaki, kavis çizerek göğse uzanan kanatları çıktı. Kavisler, sivri, ölümcül boynuzlarla bezenmişti ama Muhafızların aksine kafatasında bir şey yoktu.

Dudakları geriye çekildi ve köpekdişleri ortaya çıktı. “Tekrar yapsana.”

Zayne dönüşmemiştir ama Roth’un yüzüne tekrar yumruk atmak üzereydi. Zayne’in kendini savunma yeteneğinden şüphe etmiyordum tabii, ama Roth, Üst Düzey bir iblisti, Veliht Prens’ti ve daha önemlisi, bu konuda kavga etmek aptallıktı.

Fırlayıp aralarına girdim ve Zayne’in öfkeli, mavi gözlerine baktım. “Kes şunu.”

“Onu dinleme.” Gerçek formundaki Roth’un sesi gırtlaktan geliyordu ve sertti. “Durmak istemediğini biliyorsun. Taş Kafa.”

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. “Yeter artık, Roth!”

Roth hâlâ altın rengindeki gözlerini bana dikti. Pençeli

elini açıp kapatırken gergin bir an geçti ve cidden beni kaldırıp yoldan fırlatacağını sandım. Roth bir adım gerileyince kalp atışlarım yavaşladı. “Bunu Taş Kafa başlattı.”

“Vay canına.” Gözlerini Roth’dan ayırmayan Zayne’e döndüm. Ellerimi göğsüne koydum ve vücudunun sıcaklığı tişörtünden hissediliyordu. “Sakinleşmelisin.”

“Onun yaralanmasına izin verdin,” diye homurdandı.

Roth sanki saldırmaya hazırlanmış gibi başını eğerken hırladı. “Onunla ilgilendim.”

“Bu durumu daha iyi hale mi getiriyor yani?”

Zayne’i geriye doğru ittim. “O bana bir şey yapmam için *izin vermedi*. Oraya özgür irademle gittim ve o bana oradan ayrılmamı söyledi ama ben kaldım. Sen beni eğittin, Zayne. Sadece dövülecek yeterlikte değildim... Gece Sürüngeni’ni öldürdüm.” Herkes bunu unutmışa benziyordu. “Yaralandığım... çok *hafif* yaralandığım için onu suçlayamazsın. Görebildiğin gibi ben iyiyim.”

Zayne nihayet başını eğip gözlerime baktı. Gergin ve uzun süren bir sessizlik daha oldu, sonra da duraksayarak başını aşağı yukarı salladı.

Kararını değiştirmeyeceğinden emin olmak için ona bir saniye daha baktıktan sonra ellerimi indirdim ve Roth’a döndüm. İnsan formuna geri döndüğünü görünce biraz rahatladım.

“Bunu hallettiğimize göre Abbot’la klan okula gitti mi?”

“Oradalar ama okul dağılana kadar bir şey yapmak istemiyorlar.” Zayne kesik kesik konuşuyordu. “Biz ilgileniyoruz. Endişelenmeye gerek yok.”

Roth alaycı bir tavırla güldü. “Çok endişeleniyordum ben de.”

Zayne’in yüzünde aniden bir öfke belirdi ve anladım

ki bu ikisi aynı civarda gezindiği sürece erkek kavgasının ikinci raundunun başlama riski artacaktı.

“Gitmemiz gerek,” dedim sessizce.

Zayne başını salladı. “Sonuna kadar katılıyorum.”

Roth’a bir şey... Teşekkür ederim gibi bir şey söylemek için döndüm çünkü bana yardım etmişti ama Zayne beklenmedik bir şekilde parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Roth gözlerini kısarak bakışlarını birleşen ellerimize indirdi. Ağzı gerildi ve yüz hatları katılaştı. Sanki kemik ve deri yığınınna dönüşmüştü. Sonra bir kepenk indi, inmesiyle de bütün duygu ve düşünceleri örttü.

“Aklıma gelmişken, Zayne...” Roth’un sesindeki soğukluk yüzünden, omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. “İlk ve son kez bana elini sürüp bundan yakayı sıyrırıyorsun.”

Zayne ve ben eve dönüş yolunun büyük bölümünde konuşmadık. Ona her baktığımda azıdışlerini aşındırıyor gibi görünüyordu. Kızgın olduğunu biliyordum, o kadar kızgındı ki konuşabilecek durumda değildi.

Suçluluk duygusu midemi kesilmiş süt gibi ekşitiyordu ve bu, bir sürü karmaşaya yol açıyordu. Zayne bana Roth’la kaçmamamı söylemişti ve ben kaçmamıştım... yani pek sayılmazdı. Midem şiddeti bir şekilde altüst oldu çünkü gerekçem berbattı ve bundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Zayne’in dalgalar halinde yaydığı öfke farklı bir yerden... Cumartesi gecesi geç saatlerde yatağımda yaratılan yerden geliyordu. Başka bir şeye inanarak kendimi kandıramazdım. Bana dokunduğu an anladığım gibi aramızdaki her şey değişmişti ve şu andaki ruh hali o değişimin ürünüydü.

İyi de ben yanlış bir şey yapmamıştım ki. Muhteşem

bir şey yapmıştım hatta. Bir Gece Sürüngeni öldürmüş-tüm ve bu da sadece artık var olmayan yeteneğim için de-ğil de başka şeyler için de işe yaradığımı kanıtlıyordu.

Özel yola girdiğimizde artık sessizliğe daha fazla da-yanamadım. “Sana, Roth’la eski spor salonuna gittiğimi söyleyecektim.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Öyle mi?”

Sorusu çok canımı yaktı. “Evet. Spor salonundan çıkar çıkmaz seni aramayı planlıyordum ama o aptal çizik yü-zünden hastalandım.”

“O aptal çizik seni ciddi bir şekilde yaralayabilirdi, ya da daha kötüsü olabilirdi, Layla.”

“Ama olmadı,” dedim nazikçe. “Roth benden önce dav-ranıp seni aradı ama ben zaten arayacaktım.”

“Roth.” İsmi tıslayarak söyledi.

Bir kalp atımı kadar süre geçti. “Hem sana anlatmam gereken daha çok şey var. Galiba Lilinlerle ilgili bir ipucu bulduk ama kaynağı... çok alışılmadık.”

Parmaklarını hafifçe direksiyona vurdu. “Sormaya bi-raz korkuyorum.”

“Bu, diğerlerine söyleyemeyeceğin bir şey. Kulağa hoş gelmediğini biliyorum ama sana güveniyorum. Sen çok peşin hükümlü değilsin ve biliyorum ki...”

“Tamam,” diye iç çekti Zayne. “Anladım.”

Ona güvendiğim için Gerald’ı, cadılar meclisini ve Bet-hesda’daki diğer cadılar meclisini anlattım. Muhafızların içeri kabul edilmemesi pek hoşuna gitmedi. “Layla, gitme-ni istemiyorum.”

“Birisinin yapması gerek,” dedim.

“Bırak o yapsın.”

“Roth’un birilerini sinir edip bizi bilgi alamaz hale ge-

tirmesine hayatta izin veremem.”

Evin çevresini dolaşıp garaja yönelirken Zayne konuşmadı. “Benim için, onunla gitme fikrini düşünmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Altdudağımı ısırdım ve buna hiçbir şey söylemedim.

“Bugün beni kışkırttığını biliyorum ve ben de oltaya geldim.”

Şey, bu konuda ona tamamen katılıyordum. Roth her nedense Zayne’i uyuz etmek istemişti ve bu konuda zirve yapmıştı.

“Ama bunlar olurken yaralanmana izin verdi o,” diye devam etti Impala’yı garaja sokup cip filosunun yanına park ederken. Motoru durdurunca bana döndü. Konu bir kez daha ona gelmişti. “Şu anda da onun gibi kokuyorsun. O yüzden ona tekrar vurmak istiyorum.”

“Ona tekrar vuramazsın.”

Kaşlarını şüpheyle havaya kaldırdı.

“Yaralanmam onun hatası değildi.”

“Oraya kendi başına gidebilecekken senin de gitmen için kanına girdi ve o kozayı ya da o Gece Sürüngenleri’ni gördüğü an seni oradan göndermeliydi. Ama yapmadı. Bunu sadece bana bulaşmak için yapmadı. Seni orada, yanında istedi.”

Buna güldüm. “Eminim sadece sana bulaşmak için yapmıştır çünkü her şeyi sana anlatacağımı biliyordu.”

Anahtarı çıkarıp kapıyı açarken başını iki yana salladı. “Tek neden bu değil, Layla.” Ben dışarıya çıktıktan sonra Zayne kolunu arabanın tavanına dayayarak diğer taraftan beni süzdü. “Sana nasıl baktığımı görüyorum.”

Arabanın kapısını kapatıp geriye adım attım ve mutfakçı çıkan girişe doğru döndüm. Roth’un yüzündeki ifadeyi

daha önce görmüştüm ama bunu kabul etmek iyi olmazdı. Büyük ihtimalle Zayne kanatlarını çıkarıp Roth'un daire-sine uçardı ve bu kez kafasını tekmelerdi. "Ne gördüğünü bilmiyorsun."

Bir adım atmıştım ki Zayne ansızın önümde belirdi. Zayne nazik ama sıkı bir şekilde kolumun üst kısmını kav-rarken küçük bir çığlık atarak geriye doğru sendeledim.

"Ne gördüğümü biliyorum." Beni göğsüne bastırırken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başını eğince yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kaldı. Ona bu kadar yakın olmak beni yerime mıhlamıştı. "Onun sana nasıl baktığı-nı tam olarak biliyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Sonsuz gökyüzü rengi gözlerine bakarken diyecek laf bulamadım çünkü...aman Tanrım, dudakları o kadar ya-kındı ki ve içimde büyüyen ihtiyacın beslenmeyle hiçbir ilgisi yoktu, aksine tamamen dudaklarının tadına bakma isteğimle ilgiliydi.

Diğer elini belimin alt kısmına koydu, yukarı kaydırıp saçımın ucuna doladı. "O bakışı tanıyorum. Sen de öyle. Çünkü *ben* de sana öyle bakıyorum."

Söylediklerini idrak edince kalbim tekledi. Ne diyece-ğimi bilmiyordum ve içimde büyüyen şey başka bir şeye dönüştü, göğsüme ilerledi ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

Zayne'in boğazından boğuk bir ses çıktı, sonra da Zay-ne başını eğip aramızdaki azıcık mesafeyi kapatmaya çalıştı. Tam son saniyede aklım başıma geldi ve sıçrayıp kollarından kurtuldum.

Düzensiz bir şekilde nefes alarak gerilemeye devam et-tim, ta ki Impala'nın yan tarafına çarpana dek. Dudaklarım karıncalanıyordu ama öpüşmemiştik bile. Ama neredeyse öpüşüyorduk ve bu beni *dehşete düşürmüştü*. Damarlarım

buz kesmiş, tenimi bir şubat sabahı kadar soğutmuştu.

Ona bakarken elimi ağzımın üzerine koydum. “Aklımdan ne geçiyordu?”

Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Layla...”

İçimi bir korku kapladı ve hissettiğim panik, Gece Sürüngen'iyle karşı karşıya geldiğim andakinden daha etkiliydi. Eğer öpüşseydik Zayne'in ruhunu alacaktım... Onu korkunç ve kötücül bir şeye dönüştürecektim. Olduğu şeyi öldürecektim.

Tıpkı bir Lilin'in yapacağı gibi.

Yalpalayarak Impala'dan uzaklaştım; hızla Zayne'in etrafından dolaşıp koşarak evin içindeki küçük koridora girdim. Aydınlık mutfığa girerken kayarak durdum Yuvarlak masada Danika' ve Jasmine, ikizlerle birlikte oturuyorlardı. Dondurma kâseleri masanın üzerindeydi ama bebekler, dondurmayı yemekten çok her yelerine sıvamış gibiydiler.

Danika'nın yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. Sağ eli, sıcrayan rengarenk dondurma parçalarıyla kaplıydı. “Döndünüz demek.”

Kalp atışlarımın yavaşlamasını sağladım. “Evet.”

Koridordaki kapı hızla duvara çarparak Zayne'in gelişini haber verdi. Bir hışımla mutfığa girdi ama birileri olduğunu görünce benim gibi o da yavaşladı. Masaya uzun bir bakış attı, sonra da delici bakışlarını bana çevirdi.

Aman Tanrım.

Jasmine bakışlarını Zayne'den bana, sonra tekrar Zayne'e çevirdi. Mutfakta tuhaf bir sessizlik hâkim oldu ve Danika dikkatini tekrar kâsesine yöneltti.

“Biraz dondurma ister misiniz?” dedi Jasmine boğazını temizleyerek. “Biraz... kaldığından eminim.”

Izzy kıkırdamaya başladı, yumruklarını kâsesini içine vurarak kızıl buklelerini arkaya attı. Dondurma, önlüğüne saçıldı. “Daha!”

“Şey, teşekkürler ama ben almayayım.” Geoff mutfağa girerken döndüm. Masaya uzun uzun bakarken kaşları havaya kalktı.

“Erkeklerden haber var mı?” diye sordu Jasmine doğurularak.

Geoff, elini omuz hizasındaki kahverengi saçlarının arasından geçirirken başını salladı. “Evet. Okul günün geri kalanında kapalı olacağından içeriyi temizleyecekler. Olgunlaşmaya yakın birkaçını temizlediler bile.” Bana baktı ve şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. “Aferin, Layla. Bir tanesini öldürdüğünü duydum.”

Sonunda birisi benim ne kadar muhteşem olduğumu takdir etmişti. “Teşekkür ederim.”

Geoff başını öne salladı, sonra da dikkatini Zayne’e çevirdi. “Bir saniyen var mı?”

Bunu oradan hemen çıkmak için bir işaret olarak kabul ettim. Zihnimi boşaltmak ve duş da almak için biraz zamana ihtiyacım vardı çünkü Roth gibi kokmak bana kendimi rahat ve huzurlu hissettirmiyordu. Koridora çıkmıştım ki içimden tuhaf, soğuk bir hava geçti. Etrafından değil, resmen *içimden* geçti ve durmama neden oldu. Sonra da Zayne’i duydum.

“Acelesi yok.”

Kendimi düpedüz merdivenlere doğru atarken kalbim hop etti. İki basamak çıkmıştım ki aniden havalandım ve güçlü bir omzun üzerine atıldım. Gıkımı çıkaramayacak kadar afallamış bir halde başımı kaldırdım ve antrenin etrafımda dönüşünü izledim; bu esnada Zayne oturma

odasından kütüphaneye geçti. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, döndü ve kapıyı kilitledi. Yüreğim ağzıma geldi, aklımdan çılgınca şeyler geçiyordu.

Yerimden kaldırılıp bir çuval pirinç gibi omzuna nasıl atıldıysan öyle de ayağımın üzerine bırakıldım. Geriledim, sonra da ok gibi öne fırlayıp göğsüne vurdum. Sert bir şekilde.

“Ne oluyor yahu?” diye sordum.

Zayne gülmek için kendini zor tutarken dudakları titriyordu. “Konuşmamız gerek.”

“Senin Geoff’la konuşman gerek.”

“Ne söyleyecekse bekleyebilir.” Kaşlarımı çatarak geri-
lerken Zayne peşimden geliyordu. “Neden o şekilde gittin?”

“Benim... benim düş almam gerek,” dedim beceriksizce.

Gözlerini kıstı. “Evet, bu iyi olurdu ama sanki peşinde
Hellion ordusu varmış gibi kaçıp gittin.”

“Kaçmadım.”

Tek kaşını kaldırdı.

“Tamam. Belki biraz. Ne hakkında konuşmak istiyordun? Cadılar ve kulübe ne zaman gidebileceğimiz hakkındamı?”

“Hayır.”

Kanepeye yaklaşırken Zayne oturdu. Uzaklaşmaya davranmıştım ki elini uzatıp kolumu tuttu. “Ne yapıyorsun?..”

Beni aşağıya çekti ve kucağından başka gidecek bir yerim kalmadı. Oturunca yüz yüze geldik ve ağzım, boynuyla aynı hizadaydı. Bir an için donup kaldım. Bacaklarımı açmış, üstüne ata biner gibi oturmuştum. Daha önce hissetmediğim bu duygu, sınırlarımı sicim gibi geriyordu. Eğer kalçalarımı öne doğru hareket ettirseydim... Yo, bu

düşüncemi tamamlayamıyordum bile.

“Senden kaçmıyorum,” diye mırıldandım.

“Evet, kaçıyorsun. Benimle yine karşı karşıya gelmeye de çalışıyorsun.” Ben aşağıya inmeye çalışırken elleriyle belimi tuttu. “Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Ne... ne yapıyorsun?” diye soludum.

“Benden kaçmana engel oluyorum.” Beni öne doğru çekti ve vücutlarımızın belli yerlerinin birbirine değmesini engellemek için ellerimi omuzlarına çarpmak zorunda kaldım. “Daha anlamadıysan, kovalama işini sevmiyorum.”

Beynimdeki bütün zekice cevaplar uçup gitmişti. Bakışlarımı yavaşça kaldırdım ve onun bakışlarını buldum. Bakışları... evet, bana baktığını söylediği gibiydi. Merhaba mide... kelebeklerle tanış.

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Beni neden kovalayasın ki?”

Yüzünde beliren bakış, şefkatle hayret karışımıydı...” cidden bu kadar ahmak mısın” türünden bir bakıştı. “İstemiyorum ama kovaladım. *Hâlâ* kovalıyorum. Bunun nedeninin cumartesi gecesinden sonra epey ortada olduğunu sanıyorum.”

Damarlarımdaki kan akmıyordu.

“Ashında...” Gözleri, gözlerimi araştırıyordu. “Bu uzun... uzun zamandır ortada olmalıydı. Ya da değildi ama senin bilmen gerekir.”

Bilmemek için aptal olmam gerekirdi, özellikle de bütün bunlardan sonra ama... “Anlamıyorum.”

“Belki doğru değildir. Ne bileyim? Babam seni yıllar önce eve getirdiğinde seni koruma görevinin bana ait olduğunu, benim senin için aileye, bir erkek kardeşe en ya-

kın şey olacağını söylemişti. Ben de bunu ciddiye almıştım. On iki yaşından beri.” Koyu sarı kirpiklerini aşağıya indirdi ve aklıma Bay Sümüklü geldi. İçimde bir duygu patlaması oldu ve boğazımdan yukarıya tırmandı. “Sana başka gözle bakmamam gerektiğini biliyorum ama sen şu geçtiğimiz yılda büyüdün.”

Ellerimle omuzlarını sıktım ve tişörtüne gömdüm. Kulaklarıma kan hücum etti.

“Kendimi sana bakmaktan alamıyordum ve seninle zaman geçirmeyi istememek çok zordu. Başka neden o kadar erken kalkacaktım?” Yanakları kızarıken hafifçe güldü. “Babam, Danika konusunu açmaya başlayınca onunla...”

“Onunla ne?” diye fısıldadım.

“Onunla olamayacağımı anladım. Sen sürekli aklımdayken yapamazdım. Bu yanlış mı?” Yoğun bakışları tekrar yukarıya süzülüp bakışlarımla buluştu. “Hayır. Bunun canı cehenneme... Her şeyin canı cehenneme. Bu doğru. Her zaman doğru oldu.”

Konuştuğumda boğazım acıdı. “Bunu yapamazsın...”

“Neyi yapamam, Layla böceği? Seni düşünemez miyim? Sana, şimdiye kadar tanıdığım en harika kız olduğunu söyleyemez miyim? Seninle aynı çatı altında yaşayıp da sana karşı hissettiklerimin, senden istediklerimin, kardeşçe bir şey olduğuna kendimi inandırabilir miyim?”

Nefesim kesilmişti. Ardında bir ürperti dalgası bırakarak ellerini kaburgalarımın yukarıya kaydırıldı. “Sana sarılamaz mıyım? Sana dokunamaz mıyım? Çünkü en son baktığımda bütün bunları yapabiliyordum.”

“Zayne...”

“Senin de istediğinin bu olduğunu biliyorum. Bunu uzun zamandır biliyorum.” Konuşurken parmakları tembel dai-

reler çiziyordu. “Yoksa onun yüzünden durum değişti mi?”

Bunun, *onunla* bir ilgisi yoktu. Yıllarca bekledikten, Zayne’le ilgili bütün kızlara özgü fantezilerim yüzünden acı çekip bu durumun tamamen umutsuz olduğunu düşündükten sonra bunlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim, göğsümde öyle bir genişliyordu ki kesin patlayacağını düşünüyordum ama büyüyen ve kulağıma şaşkınlık ve korku fısıldayan bir endişe vardı.

“Neden şimdi?” Bu soru dudaklarımdan dökülüyordu.

“Nihayet şimdi başımı, bacaklarımdan arasından çıkardım’ yanlış cevap mı? Galiba yeterince iyi bir cevap değil, hı?” Başını omzuma indirip alnını yasladı, parmaklarıyla ödünç tişörtümün sırtını kavradı ve yine nefesim kesildi. “Paimon’un seni yakaladığı gece seni neredeyse kaybediyordum. Ölebileceğini fark ettiğimde hani?” Titredi. “Benim ölebileceğimi fark ettiğimde? Bunu daha fazla inkâr etmek istemiyordum. Edemezdim.”

Ellerimi yavaşça yukarıya getirirken eğik duran başına baktım. Bu kadar mıydı? Yoksa dahası var mıydı? Roth yüzünden ve Zayne’in, Roth’la olmamı istememesi yüzünden miydi? Ya da dönüşebilmem bazı yönlerden beni daha uygun hale getirdiği için artık dönüşebildiğimi bildiğinden miydi? Gözlerimi kapatarak o tuhaf huzursuzluk düğümünü görmezden geldim. Zayne öyle biri değildi ve asla bende hatalı bir şeyler olduğuna inanmamıştı. Tedbirli bir şekilde saçlarının ucuna dokundum ve sarsılarak iç çektim. Zayne bana yalan söylemezdi.

İpek yumuşaklığındaki saçları parmaklarımdan arasından kayıp giderken, kalbimin nasıl kırıldığını hissedebiliyor mu diye merak ettim. Gözyaşlarım, gözlerimi yakıyor, kirpiklerimi ıslatıyordu ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Aylar önce Zayne'in bana karşı bir şeyler hissetmesi fikrinin bir masaldan ibaret olduğunu düşünmek, bunu duymak ve harekete geçememekten neredeyse daha kolaydı.

"Önemi yok," dedim boğuk bir sesle. "Bu mümkün değil."

Zayne başını kaldırarak geri çekildi. "Nasıl yani?"

"Yapamayız... yani, olmaz..." Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve başımı eğdim.

"Yapamaz mıyız?" Boğuk ve şaşırtıcı derecede seksi olan kıkırdaması içimde gümbürdedi. "Bence cumartesi gecesi yapabileceğimiz çok şey olduğunu kanıtladı."

Yaptıklarımızı hatırlayınca içime utançla canlanan bir ateş karışımı bir sıcaklık yayıldı. "Ama bu aşırı tehlikeli."

"Ben sana güveniyorum."

Bu üç sözcük kulağa çok basit geliyordu ama kafa karıştırıcıydılar. "Güvenmemelisin. Böyle olmaz... hayatın söz konusuysa olmaz."

Kaşları çatıldı. "Asla kendine yeterli değeri vermedin ya da yeterince inanmadın. Seni tanıdığım süre boyunca yapabileceklerinden dolayı asla kendimi tehdit altında hissetmedim."

Gözlerime hücum eden yaşlar akmak üzereydi ve sanki art arda Hallmark filmleri izlemişim gibi ağlamama ramak kalmıştı.

"Sen kötü değilsin, Layla. Asla da olmadın." Harika gülümsemesi sessizce kalbimden içeriye süzülüyordu. "Hem seni şu anda öpsem benim ruhumu almayacağına inanıyorum."

Arkaya doğru eğilmeye başlarken küçük bir çığlık attım. "Sakın deneyeyim deme! Yapamam..."

"Rahatla," dedi kıkırdarak.

Kaslarım gerilmişti. O böyle bir şey söyledikten sonra

nasıl rahatlayabilirdim? Ona ne kadar değer versem de ne kadar üzerine titresem de ölümüne neden olacağıma kuruyup gitmeyi yeğlerdim. Bunu düşünmek bile başka bir alan koduna taşınmayı istememe neden oluyordu.

Bakışlarımı yüz hatlarında gezdirirken Zayne elini kaldırıp parmaklarını saç diplerinde gezdirdi. Başını eğdi ve ben ne yaptığını anlayamadan dudaklarını boynuma, çılgınca atan nabzıma bastırdı.

Gergin dudaklarıyla sıcak, ince bir hat çizerek kulağımın altındaki o hassas noktaya doğru getirirken duyumlarım aşırı hassaslaştı. Her şeyi algımlarken başım fırl fırl dönüyordu. Saçlarının çenemin altını gıdıkladığını, dudaklarının yumuşaklığını ve sanki tenimi tadıyormuş gibi küçük dil darbelerini hissediyordum. Vücudumdaki o ani gerginliği, ıslak sıcaklığı, göğsümde büyüyen duyguların kuvvetini fark ettim. Ama daha fazlası, yine o yabancı durum vardı. Elini saçlarımın altına sokup ensemin kavradığında daha da güçlendi. Bunda *erkeksi* bir özellik vardı.

Taşlar yavaşça yerine otururken ellerimi yüzüne koydum. Soran bakışlarını yukarı kaldırdı. Nasıl olduğunu anlayamasam da iliklerimde neler olduğunu biliyordum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, parmaklarımı yüzünde gezdirirken. “Anlıyorum.”

Kaşları havaya kalktı.

“Seni hissedebiliyorum. *Senin* duygularını hissedebiliyorum.”

On Dokuzuncu Bölüm

Zayne'in söylememi beklediği şeyin bu olmadığı ortadaydı. Bana o parlak gözleriyle bakıyordu, yakışıklı yüz hatlarında şaşkınlık vardı.

Duygularını hissetmem kulağa çılgınca geliyordu ama mantıklıydı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Ellerimi geriye çektim, parmaklarımı tekrar avuçlarıma içine kıvırdım ve o erkeksi istek söndü. “Hissettiklerini hissediyorum,” diye tekrarladım, fark ettiğim şey beni afallatmıştı. “Nasıl olduğunu anlamıyorum ve bu ilk kez olmuyor, ama daha önce hissettiklerimi anlamamıştım.”

Arkasını divana yasladı. “Bana daha çok ayrıntı vermen gerek.”

“Birisi bana her dokunduğunda, yani tenlerimiz değdiğinde, bana ait olmayan o belli belirsiz duygu izlerini hissediyorum.” Stacey’yi ve Sam hakkında konuşurken bana dokunmasını düşündüm. Umut hissetmişim... Bana ait olmayan bir umuttu bu. Aynısı Roth’la, Zayne’le, hatta auraları görmeye çalıştığım akşam sokakta yürürken çarpıtığım insanlarla olmuştu... Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Auraları artık göremediğimde başladı! Yani neredeyse hemen sonra. Vay be."

"Kahretsin," dedi, başını hafifçe iki yana sallayarak. "Demek. sana dokunduğumda hissettiklerimi hissediyorsun?"

"Belli belirsiz. Bir duygu seli gibi. Çok fazla güçlü değil."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarıya kıvrıldı. "Şey, o zaman sevindim. Çünkü birbirimize değdiğimizde hissettiğim her şeyi hissetseydin, bütün hislerimi düşününce bu çok utanç verici olurdu."

Yanaklarımın kızarmasına rağmen güldüm. "Evet, galiba tuhaf olurdu."

"Biraz." Yutkundu, sonra da elini yanağıma koydu. "Şimdi ne hissediyorsun?"

"Bilmem." Kendi karmakarışık duygularımın muhtemelen ondan geliyor olabilecekleri ayırt etmeye çalışmak zordu ama ona ait olabileceğini düşündüğüm bir şey vardı. Endişemin etrafına dolanan kesintisiz bir iplik. "Mutlu musun?" diye fısıldadım, parmaklarımı bileğine sararak. Sıcaklık, yaz güneşinde banyo yapmak gibi, arttı. "Mutluluk."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gözlerine ulaştı. "Evet, doğru sayılır."

Ruhları görme yeteneğimin nasıl olup da başkalarının duygularını hissetme yeteneğini tetiklemiş olduğunu anlamaya çalışıyordum. Elimi indirdim ve kucağından inmeye başladım ama ellerini kalçalarımın getirdi ve beni yerimde tuttu. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Zayne'in gülümsemesinden erkek çocuklara özgü bir çekicilik akıyordu. "Ne var?"

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Tek omzunu silkti. “Buradaki önemli noktaya odaklan. Bütün bu duygu olayına. Bir succubus ya da incubus’un duygularla beslendiğini biliyoruz, değil mi? Lilith’ler de bazı metinlerde succubus olarak düşünülür. Belki de daha başından beri sahip olduğun bir yetenek daha yeni ortaya çıkıyor.”

Başka bir deyişle şeytani bir yetenek. “Peki, neden Muhafız yeteneklerim açığa çıkmaya başlamıyor?”

“Bir önemi var mı?” Parmaklarını hafifçe kalçalarımaya vurdu.

“Olmalı. Senin için.”

Gülümsemesi yerini somurtmaya bıraktı. “Önemi yok. Başka birinin duygularını hissetmek kötü bir şey değil. Muhtemelen epey işe yarayacak.”

Ben de öyle düşünüyordum ama bu, beni Zayne’den çok farklı kılan şeylerden biriydi ve beni kendi tenimde huzursuz yapıyordu. Vücudum gevşerken aklıma bir şey geldi ve ellerimi aramızda kavuşturdum. “Sence Lilinler duyguları hissedip ruhları görebiliyor mu?”

“Bilmiyorum.”

Neden merak ettiğimi bile bilmiyordum. Belki de kendi DNA’nın bu yaratıklarınkine ne kadar benzediğini öğrenmek istiyordum.

Zayne kıpırdadı ve ben biraz öne doğru kaydım. “Aklından geçenleri biliyorum.”

“Öyle mi?”

Başıyla evetledi. “O cadılar meclisini ve Lilinler hakkında ne zaman daha çok şey öğrenebileceğini düşünüyorsun.”

Her zamanki gibi epey isabetliydi. “Eh, gerekçelerin tamamen bencilce. Lilinler hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek onu o kadar çabuk buluruz.”

“Kocakarı dolunaya kadar kulüpte olmayacak mıymış?” diye sordu birkaç saniye sonra. “Dolunaya daha birkaç hafta var... Galiba Altı Aralık'ta.”

Dalgın dalgın başımı salladım. İblisler, gargoyleler, cadılar ve dolunayları... “Yani, gitmemesini çıkarmayacak mısın?”

“Pek sayılmaz ama yine de gitmenin bir yolunu bulursun bence ve hiçbir şeyden haberim olmamasındansa destek vermeyi tercih ederim.” Başını arkaya eğip kanepenin yastığına dayadı ve beni aşağıya indirdiği kirpiklerinin arkasından seyretti. “Bence kulübe seninle gitme ihtimali Roth'u çok mutlu ediyordur.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Cadıların beni orada istememesini anlıyorum, özellikle de o türden cadıların ama o gece ben de seninle gideceğim... En azından ne kadar gidebilirsem,” diye devam etti. “Bunu söylemek beni her ne kadar öldürse de oraya Roth'la gitmek iyi bir fikir.”

“Ne?” Şaşkınlıkla ona baktım. “Az önce bunu gerçekten söyledin mi?”

“Roth'un derisini kemiklerinden çok yavaş bir şekilde ayırmak isterdim. Bilirsin, hani portakal soyucu gibi.”

Burnumu kırıştırdım. “İyy.”

Çabucak gülümsedi. “Ama çoğunlukla onun yanında güvendesin.”

Ona bakmaya devam ettim. “Çoğunlukla mı?”

“Seni koruyacaktır. Bugünkünden daha iyi koruyacaktır.” Sesindeki gönülsüzlük göze batıyordu. “Ama ona karşı güvende değilsin.”

“Onun istekleri, ya da istedikleri hakkındaki düşüncelerin ne olursa olsun, ona karşı güvendeyim. Güven bana.

Aramızda... şey hariç hiçbir şey olmadığını açıkça ifade etti.”

“Şehvet dışında mı?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Onun bunun çocuğu.”

Öksürerek hafifçe güldüm. “Evet.”

“Pardon,” dedi ve itiraf ettiği onca şeyden sonra özür dilemesinin ondan gelen en tuhaf şey olduğunu düşündüm ama bu doğuştan gelen iyilik o kadar Zayne’e özgüydü ki.

Kollarıyla beni sarmalayıp bağrına bastı. Gözlerimi kapatarak ve kalp atışlarının yanağımdaki düzenli atışlarını dinleyerek ona sokuldu. Kollarıyla beni sarmaladığında sadece onun kollarında... sadece onun kucağında bulabileceğim türde bir huzur buldum.

Titreyerek nefesimi verdim. Bir sürü şey oluyordu ve son birkaç haftada bir sürü şey olmuştu ama bu sessiz anlarda zihnim Zayne’in bana söylediğini hayal ettiğim, ama artık gerçeğe dönüşmüş o harikulade, güzel şeylere gidiyordu. Çözmeye çalışmam gereken daha önemli şeyler vardı ama şu anda bu *benim* için en önemli şeydi.

Zayne’le ilgili bu gelişme o kadar beklenmedik bir şeydi ki. Şehvetle birisine çok değer vermek birbirinden farklı şeylerdi ama o sözcükler... farklı türden bir anlamla yüklü gibiydiler. İnsanın kalbine gömülen, duvarları yıkan, engelleri kaldıran ve kendi yolunu açan türdendi.

Zayne elini omurgamdan yukarıya kaydırırken aralık dudaklarımdan kesik bir nefes verdim. “Rahat mısın?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

Elini hareket ettirmeye devam etti, ben de gözlerimi zorla açtım ve bakışlarımı raflarda sıralanan tozlu kitap

sırtlarında gezdirdim. Tüm söyledikleri aramızdaki küçük boşlukta duruyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu ama Zayne'e karşı neler hissettiğimi seslendirmek asla kolay olmamıştı. Zayne'e karşı hissettiklerimi Stacey'ye bile itiraf etmemiştim. Neredeyse hayatım boyunca ona karşı duyduğum aşkı içimde tutmuş, elimden geldiğince saklamış, yalanlarla korumuştum. Ama Zayne kendini gözler önüne sermişti ve ben de ona aynısını borçluydum.

"Bir şey itiraf edeceğim," diye fısıldadım.

"Hımm?"

Cesaretimi toplamak hâlâ kolay değildi. "Ben hep senin... bana bunları söylemeni, beni istemeni hayal ettim." Tüm benliğim yanıyordu ama devam etmek için kendimi zorladım. Söylediğim her bir sözcük titrekti. "Muhtemelen erkeklerle kızlar arasındaki farkı anladığımdan beri seni istemişimdir."

Zayne konuşurken bana daha sıkı sarıldı, sesi boğuktu. "Amma uzunmuş."

"Öyleydi." Boğazım düğümlendi ve her nedense ağlamak istiyordum. "Çok da zordu, biliyor musun? Hislerimi belli etmemeye ve Danika'yı ya da başka kızları kıskanmamaya çalışmak..."

"Asla başka kızlar olmadı, Layla böceği."

Bu sözcüklerinin kalın kafamdan geçmesi birkaç saniye sürdü ve girdiklerinde geri çekilip başımı kaldırdım. "Bir daha söyle bakayım?"

Bu kez onun yüzü kızardı. "Asla birisiyle birlikte olmadım."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"*Bu kadar* şaşırmış görünmek zorunda mısınız?"

"Üzgünüm. Sadece senin hiç biriyle birlikte... yani, sen

sensin. Sen muhteşemsin, kibar ve zekisin ve mükemmelsin ve gittiğimiz her yerde kızlar sana bakıyor.

Gülümsedi. “Karşıma asla bir fırsat çıkmadı demedim ki. Sadece fırsatları değerlendirmedim.”

“Neden?”

Gözlerimiz buluştu. “Gerçeği mi istiyorsun?”

Başım la onayladım.

“İlk başta... şey yapabilecekken neden yapmadığımı ben de bilmiyordum. Sanki sonuna kadar gitmek yeterince ilgimi çekmiyor gibiydi. Geçen yıla kadar nedenini anlamamıştım.” Durakladı ve kalbim yine hızla atmaya başladı. “Nedeni sensin.”

“Ben mi?”

“Evet.” Birkaç tutam saçımı alıp iki parmağına doladı. “Belli bir noktaya geliyordum ve aklımdaki tek şey sen oluyordun, bu da bana yanlış geliyordu. Seninle birlikte olduğumu hayal ederken başka birisiyle devam etmekten bahsediyorum.”

Aman Tanrım...

Onun *beni* hayal ettiğini, hiç bilmediğim kadar uzun bir süredir *hakkımda* öyle düşündüğünü öğrenince içimin yağları erimişti.

Zayne oynadığı saçlarımı geri omzuma bırakınca yavaşça çözüldüler. “Bu konuda ne yapacaksın?”

Zihnim hemen dans etmeye, bekaret sorunumu nasıl çözeceğimizi neşeyle düşünmeye başlamıştı ama kastettiğinin bu olduğundan şüpheliydim. Aklımdan bu ahlaksızca şeyleri attıktan sonra ağzımı açtım ama parmaklarını dudaklarımı üzerine koydu.

“Bana hemen cevap vermen gerekmiyor,” dedi. “Bunun kolay olmadığını biliyorum. Aramızdakiler asla kolay ol-

mayacak ve birçok korkun olduğunu biliyorum. Seni ya da bu işi zorlamak istemiyorum çünkü hâlâ...” Duraklayarak, sanki kendine bir şey söylüyormuş gibi başını salladı. “Hâlâ ona... Yani Roth’a değer verdiğini biliyorum.”

Geri çekildim. “Ben...”

“Biliyorum,” dedi ciddi bir tavırla. “Dile getirmekten, hatta düşünmekten bile mutluluk duyduğum bir şey değil ama değer verdiğini biliyorum. Onunla... onunla çok şey paylaştın ve ben yokken o yanındaydı.”

Petr’in bana saldırdığı geceyi düşündüğünü biliyordum; o gece onu aramıştım ama bana kızgın olduğu ve Danika’yla beraber olduğu için cevap vermemiştir. Bunun için hâlâ kendini affetmemiştir. “Zayne, o gece senin hatan değildi.”

“Telefona cevap vermem gerekirdi ama konu bu değil. O senin yanındaydı ve seni olduğun gibi kabul etti. Bu da yapmakta çok iyi olmadığım başka bir şey.” Parmağını çenemde gezdirdi, sonra da indirdi. “Her neyse, hâlâ ona karşı duyguların olduğunu biliyorum ama buna bir şans verebileceğimizi... bize bir şans verebileceğimizi söylüyorum.”

Kalbim tekledi, sonra da hızlandı. Zayne haklıydı. Her ne kadar bunu kabullenmekten nefret etsem de hâlâ Roth’a karşı hislerim vardı ama... ama diğer yanda Zayne vardı ve bizim bir geçmişimiz vardı. Onu idolleştirdiğim ve hayal ettiğim onca yıl vardı. Şimdi bana söylediği onca şey vardı.

Hem sonra onun için *hissettiklerim* vardı. Her gün onu görmeyi iple çekiyordum. Beni en basitinden bir bakışla bile nasıl gülümsetebildiği, ona kısacık dokunabilmeyi, öpebilmeyi nasıl da arzuluyordum. Aramızda her zaman

bir şeyler olmuştu. Ben bunun sadece tek taraflı olduğuna inanmıştım.

Biraz gülümsedi. “Yani biraz yavaştan almamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Yavaştan mı?” İçimi ona dökmekten ve kucağında oturmaktan daha mı yavaştan alacaktık?

“Evet, mesela bir gün dışarı çıkalım. Ne dersin?”

İlk tepkim hayır demekti. Çok fazla risk vardı... ve kendime karşı dürüst olursam korkuyordum... daima istediğim bir şeyi nihayet elde etmek beni dehşete düşürüyordu. Ya milyonlarca olası sebepten ötürü yürümezse? Ya hüsrarla son bulup arkadaşlığımızı mahvederse? Ya Zayne benim yüzümden ruhunu kaybederse?

O kadar çok risk vardı ki ama kalp atışlarım teklerken bir şey fark ettim: Yarı iblis olayım ya da olmayayım hayat risklerle doluydu ve *yaşamamaktan*... denememekten yorulmuştum.

Dışarı çıkmanın bir zararı olamazdı, değil mi? Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle yüzüme yayılırken ona baktım. “Sinemaya ne dersin?”

Zayne ertesi sabah avdan döndükten sonra yatmaya gitmedi ve beni okula götürdü. Klan için bu sıra dışı bir şey değildi ve Nicolai bu işten kurtulduğuna muhtemelen sevinmişti.

Aramızdakiler normaldi.

Bana sataştı.

Onun yüzünden yüzüm kıpkırmızı oldu.

Okul yolunda bir ara ona vurmayı istedim.

Okula varınca eğilip yanağıma tatlı bir öpücük kondurunca ona adamakıllı bir veda öpücü kondurabilmeyi istedim.

İlişkimizin ne olduğundan emin değildim. Çıkıyor muyduk? Erkek ve kız arkadaş mıydık? Böyle bir ad konulmamıştı ve muhtemelen şu anda bu en iyisiydi. Her ne kadar riski göze almak istesem de bunu işi kotarabileceğimizden emin değildim.

Ya da bunu denemenin beni dünyanın en bencil insanı yapıp yapmayacağından.

Her halükârda, okula girdiğimde yüzüme yapışmış şapşal bir gülümseme vardı. Bu sabah uyandığımda karşı karşıya olduğumuz bütün sorunlar, sanki sime batırılmış gibi biraz daha baş edilebilir görünmüştü.

Buna kıkırdadım ve yanımda yürüyen kızlar bana tuhaf tuhaf baktılar. Aman ne güzel. Köşeyi dönüp hâlâ boş olan ödül vitrininin yanından geçmiştik ki tanıdık, bakır saçlı bir kafa görüldü. Tek elinde süpürge sapı olan Gerald diğer eliyle beni çağırdı.

Bir grup kızın etrafından dolaşıp ona yöneldim. “Her şey yolunda mı?”

Başıyla onayladı ve alçak sesle konuştu. “Okulun bodrumundaki sorunu hallettiler. Hepsini temizlediler, hatta balçığı bile yok ettiler.”

“Harika.” Bunu duyunca rahatlamıştım. Zayne dün gece diğerleriyle buluşmak için gitmişti ama bu sabah bu konudan bahsetmemiştik.

Etrafa bakınırken gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. “Bir de sana teşekkür etmek istiyordum.”

“Ne için?”

“Muhafızlara benden bahsetmediğin için,” diye cevap verdi, süpürge sapını diğer eline geçirerek. “Bahsetmediğini biliyorum çünkü hâlâ burada duruyorum ve bunu takdir ediyorum.”

“Sorun değil. Seninle bir sorunları olduğunu sanmıyorum ama yerinde olsam bu riske girmezdim.” Bundan birkaç ay önce olsa belki, ama şimdi olmazdı. Bunu fark etmek keyfimi biraz olsun kaçırdı..

Gerald kiraz rengine çalan gözlerini etrafta tekrar gergin bir şekilde, hızla gezdirdi. “Hâlâ Bethesda’daki cadılar meclisini ziyaret etmeyi planlıyor musun?”

“Evet.” Öğrenciler bize tuhaf tuhaf bakmaya başlıyorlardı. Öğretmenler de. Bulunduğumuz yerden Stacey’nin, yüzünde şaşkın bir ifade olan Sam’in yanında durmuş beni dolabımın orada beklediğini gördüm. Stacey’nin yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Gerald’ın alnı endişeyle kırıştı. “Keşke bunu tekrar düşünsen. Başka bir yolu olmalı.”

“*Acemiler için Lilinler* diye kullanışlı bir kitap bilmiyorsan başka bir seçenek göremiyorum.” Ama bunun cidden faydası olurdu. “Bak, ilgin için teşekkürler ama benim artık...”

“Anlamıyorsun.” Elini uzattı ve bileğime doladı. Ansızın bir yumruk gibi mideme inen korku beni sarstı ve artık bunun benden gelmediğini bildiğim için çok daha huzursuz ediciydi. “Her şeye rağmen iyi bir kıza benziyorsun ama bazen, çocuk, soru sorarsan bulacağın yanıtlar hoşuna gitmeyebilir.”

Ben elimi çekip kurtarmadan önce o bıraktı. Dönerken dolabıma doğru uzun bir bakış attı, sonra da hızla geri malzeme odasına girdi.

Tamam. Bu tuhaftı ve belki de tipik cadı tuhafılığından daha tuhaftı.

Başımı iki yana sallayarak hızla etrafımda döndüm. Öğrenci guruhunun arasından ilerlerken Stacey beni me-

rakla süzüyordu. “Artık hademelerle mi takılıyorsun?”

“Onunla el ele mi tutuşuyorsun?” diye sordu Sam.

“Kapa çeneni,” dedim. “İkiniz de.”

Ben gözlerimi devirirken Stacey ağzı kulaklarında bana ortaparmağını gösterdi. “Dün ne oldu öyle? Lütfen bana Roth’la kaçıp gitmediğini söyle.”

Şey... “Hayır, sadece eve gittim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Sen de bilirsin ya...” Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim. Sam’de farklı olan bir şeyler vardı. Her ne kadar asi dalgaları ilk kez taranmış gibi görünse de saç değildi. Sonra jetonum düştü. “Gözlüğün nerede, Sam?”

“Kaybetmiş,” diye cevap verdi Stacey, koridorda yürümeye başladığımızda. “Seksi görünmüyor mu?”

“Kesinlikle.” Kocaman gülümsedim. “Ama gözlüksüz görebilecek misin?”

“Bir şey olmaz.” Öğrenci trafiğine kolayca ayak uydurdu. “Ama o hademe neden elini öyle tutuyordu? Biraz ürkütücü.”

“Dün kendimi kötü hissettiğimde bana yardım etmişti.” Bu yalanı fazla kolay bulmuştum. “Sadece elimi sıkıyordu.”

Tatlı, vahşi koku, Roth’un yakında olduğunu haber veriyordu. Omzumun üzerinden baktım. Koridorun ortasından yürüyor, elindeki cep telefonuna kaşlarını çatarak bakıyordu. Nereye gittiğine bakmıyordu bile ama insanlar önünden çekiliyordu.

Roth başını kaldırıp bakınca göz göze geldik. Çenesinde, bir Muhafız’ın esaslı bir yumruk attığını gösteren hafif bir mavilik vardı. Hemen gözlerimi kaçırdım, içimi buran suçluluk duygusuyla, sessizce küfrettim. İki saniye sonra etrafımda dolanıyordu.

“Günaydın, hanımlar, beyler.”

“Selam,” diye cevap verdi Sam gülümseyerek. “Derse gitmem lazım. Hepinizle öğle yemeğinde görüşür müyüz?”

Sam’in topuğunun üzerinde dönüp koridorda gözden kayboluşunu izledim. Roth da öyle. Dudağının kenarında tuhaf bir gamze vardı. “Bizim küçük Sam, büyük bir oğlana falan mı dönüşüyor?”

“Ne?” diye sordum.

“Bilmem.” Roth, Stacey’ye dönerek omuz silkti. “Gözlük yok. Aslında bugün sanki annesi, onun için giysilerini hazırlamamış gibi giyinmiş ve sen, Sam’e sanki onunla gözlüklü bebekler yapmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun.”

Stacey’nin yanakları kıpkırmızı oldu ama kıkırdadı. “Belki bakıyorumdur.”

“Ah.” Roth’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne ayıp.”

Roth, bebek yapma yorumundan başka sınıfta epey durgundu. Beni sinir etmek için arkasını dönmedi ya da kollarını sırama dayamak için sandalyesini geriye yaslamadı.

Bir... farklılık vardı.

Bambi her zamanki gibi derste kıpır kıpırdı ve vücudunun üzerinde görünmez bir harita çizmeye başladı. Ders bittiğinde dışarı çıkmak için can atıyordum. Zil çaldı ve vekil öğretmenimiz ışıkları yaktı.

“Unutmayın,” dedi, ajandasına göz atarken elini saçının arasından geçirip ensesini tuttu. “Programda habersiz yapılacak bir sınav var...”

Boğuk bir çığlık, vekil öğretmenin sözünü kesti ve öğretmen kapıya döndü. Sonra daha yüksek çığlıklar, tiz ve dehşete düşmüş çığlıklar sınıfın dışındaki koridorda yankılandı. Topluca ayağa kalktık, huzursuz bir şekilde hareket ediyorduk.

Çıglıklar artarken Roth kapıya yöneldi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Stacey.

“Bence hepimizin sınıfta kalması gerekiyor,” dedi Bay Tucker, Roth’a engel olmaya çalışarak ama Roth hızlıydı ve sınıfın yarısı onun peşinden gitti. “Dışarıda kimin olduğunu bilmiyoruz! Hadi ama. Çocuklar! Yerlerinize dönün.”

Bu mümkün değildi.

Kapıda küçük bir sıkışıklık oldu, sonra da hepimiz hınca hınç dolu koridora çıktık, Stacey kazağını tutuyordu. Koridor, bir çekirgenin hışırtısının duyulabileceği kadar sessizleşmişti ve bu her nedense çıglıklardan daha kötüydü.

Kalabalığı ite kaka ilerledim, Roth’u arkadan gördüm. Omuzları anormal derecede kaskatıydı. Kalabalığı yarak geçtim ve Roth omzunun üzerinden bana bakıp başını iki yana salladı. Bakışlarım onu geçti, öğrenci gürhunun ortasındaki neredeyse çember biçimli boşluğa takıldı. Bu boşluğu bozan tek şey, ağır ağır ileri geri sallanan bir çift donuk gri bacadı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Stacey.

Bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırdım, elimi göğsüme getirdim. İlk başta, zihnim gördüğünü anlamayı reddediyordu sanki ama görüntü kaybolmadı. Değişmedi.

Gerald Young, koridorun ortasında boynuna kırmızı ve altın renklerindeki okul flaması sarılmış bir halde bir lambaya asılmıştı.

Girminci Bölüm

Polis ve yaşanan travma nedeniyle okul erken paydos edildi.

Zayne'i arayıp uyandırdım ama olanları ona anlattığım anda kalkıp evden çıktı. Görevliler, öğrencileri okuldan çıkarmaya başladıktan sonra aradan yirmi dakika ancak geçmişti ki kendimi sokağın aşağısındaki bir fırında, bir bölmede Zayne ve Roth'la otururken buldum.

Okuldan bir tek biz yoktuk. Eva'yla Gareth da oradaydılar. Pişmiş ekmek resminin altında, yüksek bir masada oturuyorlardı. Gareth soluk renkli ellerinde tuttuğu bir fincanın üzerine eğilmişti, omuzları hatırladığımdan daha zayıftı, saçları yağlı ve karmakarışıktı.

Gareth acayip gergin görünüyordu ama tekrar burnumu sokmayacak kadar akıllanmıştım.

Kurabiyemi ikiye böldüm ama belki de ilk defa, o muhteşem şekerli şey bana hiçbir şey ifade etmedi. Gerald'i neredeyse hiç tanıımıyordum, onu hayatımda ilk kez dün görmüştüm ama Tanrı'nın Çocukları Kilisesi üyesinde yaşadığım şey gibiydi. Ölen kişiyle bir ilginiz olsun ya da olmasın, ölümü görmek asla kolay değildi.

“Belki de Gerald kendini öldürmüştür,” dedi Zayne, elimizdeki probleme dikkatimi çekerek. “Her ne kadar üzücü olsa da belki de bu kadar basittir.”

Roth, sıcak çikolatasının kapağıyla oynuyordu. Her nedense bir iblisin... Cehennem’in Veliaht Prensi’nin... sıcak çikolata içmesi dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluşmasına neden oluyordu. “Bilmiyorum. Bunu neden yapsın ki özellikle de koridorun ortasında? Ölmek için berbat bir yol.”

“Ama onu gerçekten tanıımıyordun. Layla da tanıımıyordu.” Oğlanlar gerçekten medeni bir şekilde konuşuyorlardı. “İkiniz de onunla bir kez konuştunuz.”

“Aslında iki kez,” dedim, kurabiyemden küçük bir parça daha kopararak. “Bugün sınıfa giderken beni durdurup Muhafızlara ondan bahsetmediğim için teşekkür etti.”

“İnsan kendini okul flamasıyla asmadan önce böyle şeyler yapmaz,” dedi Roth, bölmede arkasına yaslanırken. Bir kolunu geriye attı. “Madem kendi canını alacaktı, neden Layla’ya hayatını tehlikeye atmadığı için minnet duyusun?”

“Başka bir şey söyledi mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Bethesda’daki cadılar meclisinden söz etti ve bana dikkatli olmamı söyledi.” Ellerimdeki kırıntıları temizledim. “Sorularımıza alacağımız yanıtlardan hoşlanmayacağımıza dair bir şeyler söyledi. Sanki bir şey biliyormuş da söyleyemeyecek kadar korkuyormuş gibiydi.”

Roth bana bakarken kaşlarını çatı. “Cadılar meclisi üyelerinden biri, ona ulaşmış olabilir mi?” Bu soru özellikle birine yöneltilmemiştir. “Ya da Lilin olabilir mi?”

“Etrafta bir cadı dolaşsa hissetmez miydin?” diye sordu Zayne.

Roth başını iki yana salladı. “Aynı Muhafızlara yaptıkları gibi, bizi engellemek için de tılsım kullanıyorlar. Hem, Lilinleri fark edip edemeyeceğimizi anlayacak kadar bile Lilinler hakkında bilgi sahibi değiliz.”

Arkama yaslandım, ansızın tenimi bir ürperti sarınca kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neredeyse bir mesaj gibiydi.”

Zayne bana doğru döndü. Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve yeterince dinlenmediğini anladım. “Konuşmanın gidişatından hoşlanmadım.”

“Ama mantıklı,” dedi Roth.

“Onunla dün tanışıyoruz, bize ne olduğunu ve Lilinler hakkında nereden daha fazla bilgi alabileceğimizi söylüyor, beni uyarıyor, sonra da aradan bir saat bile geçmeden kendini asıyor.” Derin bir nefes aldım. “Mesaj epey net gibi. Def olun, gidin.”

Roth’un gözleri parladı. “Hayatta öyle bir şey olmayacak.”

“Bunu söylemekten nefret etsem de cadılar meclisi elimizdeki tek ipucu.” Zayne kolunu arkama koydu ve vücut sıcaklığı anında yayıldı. Parmaklarını görünüşte dalgın bir tavırla, serbest kalan saç tutamlarımdan geçirdi. “Sokaklarda hiçbir şey yok. Elimiz boş döndük.”

“Al benden de o kadar.” Roth, bakışlarını Zayne’in parmaklarına çevirdi ve oradan ayırmadı. “Lilinlerle ilişkili olabilecek muhtemel ölümle ilgili güncel bir şeyler var mı?”

“Sıra dışı bir şey yok ama aslında nasıl bilebiliriz?”

Roth’un çenesinde bir kas seğirmeye başladı ve ben gözlerimi kaçırıp dikkatimi dokunmadığım kurabiyme verdim. Kafeteryanın diğer ucundan aniden büyük bir gümbürtü duyuldu. Başımı kaldırıp bakınca Gareth’i

oturduğu masanın orada, dizlerinin üzerinde gördüm. Eva, Gareth'in yanındaydı, kollarını oğlanın kolunun üst kısmına sarmıştı. İçeridekilerin yarısı dönüp onlara bakarken kızın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Hadi," dedi Eva, hiç makyaj olmayan dudaklarını gülümsemeye zorlayarak. "Ayağa kalkman gerek."

Dolaylı olarak hissettiğim utançla irkildim. Eva beni pek sevmezdi ama bunu izlemekten huzursuz oldum.

Sıradaki yaşlıca bir adam, Eva'nın işiteceği kadar yüksek sesle "Oğlanın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var," dedi.

Eva'nın yanakları daha da çok kızardı ama Gareth tekrar kıkırdadı; tüylerimi diken diken eden türden bir kıkırdamaydı bu.

"Daha çok bir iblis müdahalesine," diye mırıldandı Roth, olanları gözle görülür bir hoşnutsuzlukla izleyerek.

Gareth ayağa kalktı ama tekrar sendeleyip yandaki masaya devrildi. İçecekler döküldü, insanlar kaçıştı. Eva'nın bakışları donuklaştı. Orada daha fazla oturamazdım.

"Hadi," dedim, Zayne'i hafifçe iterek.

Zayne yerinden kıpırdamadı. "Neden?"

"Bu, izleyemeyeceğim kadar utanç verici. Birinin ona yardım etmesi gerek."

Zayne bir an bana baktı, sonra da iç çekti. "Sen burada kal. Ben, kızın onu buradan çıkarmasını sağlarım."

"Teşekkür ederim."

Zayne, Eva'nın dışarı çıkmasına yardım etmeye giderken bakışlarımı masanın karşısına çevirdim. Bakışlarımı oraya yöneltmemem imkânsızdı. Roth'un bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. Bakışlarımız birbirine kenetlendi.

“Ne durumdasın?” diye sordu.

Böyle bir soru beklemiyordum. Bana bunu sorduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. “İyiyim.”

“Bu sabah o manzarayı görmek eğlenceli olmamıştır.”

Huzursuz bir şekilde, ellerimin kıpır kıpır etmesini önlemek için masanın üzerine koydum. “Değildi.”

“Bir de birkaç gece önce ölen adam var.” Alnına düşen siyah-mavi buklesi yüz hatlarını yumuşatıyordu. “O konuda nasılsın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, hemen cevap vermedim. Zayne, Greth’i kapıya götürmüştü. Gidecekleri yerin uzakta olmamasını umut ediyorum çünkü Zayne, Gareth’i taşımadan gitmeyi başaracaklarından şüpheliydim. Bakışlarımı tekrar Roth’a çevirdiğimde hâlâ bekliyordu.

“Kendini suçlamıyorsundur umarım,” dedi, uzun vücudunu öne doğru eğerek. “Ama seni tanıyorum, muhtemelen suçluyorsun.”

“Şey, İncil’le adamın yüzüne vurdum.” Bunu hatırlayınca mideme kramp girdi. “Eminim, durum daha iyi idare edilebilirdi.”

“Ama tetiği sen çekmedin. Adamı da sen öldürmedin.” Sesini alçalttı. “Ben öldürdüm.”

“Ama ben...”

Ellerimi avuçlarının içine alınca ürktüm. “Bu saçmalıklarla kafanı meşgul etme. Yeterince derdin var zaten.”

Benliğimin etrafında dolanıp duran hüsrânın bir kısmı bana aitti ama benim olmayan sert bir yanı vardı. Tam olarak anlayamadığım bir rahatsızlıktı ve...*Roth*’un derinliklerinden geliyordu. Ellerimi ne kadar uzun tutarsa aralanan ve güneşin önünü açan bulutlar gibi duygular o kadar netleşiyordu. Başka bir duygu, hüsrânın hemen

arkasında bekliyordu... Zayne'de hissettiğim duyguya benzer bir duygu bu.

Sert bir nefes kükrercesine ağzımdan çıktı ve elimi çekip kurtarmaya çalıştım. İlk önce bırakmadı ama sonunda pes etti. Parmaklarım, parmaklarından kayarken kolumdan yukarıya ir ürperti tırmandı.

"Ne?" diye sordu, delici bakışlarıyla.

Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey."

Roth hiçbir şey söylemedi.

Ben de söylemedim.

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde Drake, Jasmine'in bacağına sıkıca tutarken Izzy'nin değişip durmasını izledim. Jasmine arada bir eğilip tembel bir tavırla çocuğun kızıl buklelerini karıştırıyor, çocuksa başparmağını emiyordu.

Izzy ele avuca sığmaz bir çocuk olduğu kadar değişme konusunda doğuştan yetenekliydi. Kız, oturma odasında Warp hızında hareket ediyor, bir küçük kanadını çırparken diğeri yana sarkıyordu. Drake'in yanına yaklaşırken birkaç kez kendini havaya fırlatıp oğlanın korku içinde bağırmasına neden oldu.

Ben ise güvenli bir şekilde kanepenin köşesine kurulmuş, kapüşonlu eşofman üstüme gömülmüştüm. Ev bana buz gibi geliyordu ama Izzy tam üzerime atlayacakken sürekli olarak ona engel olan Danika'ya muhtemelen öyle gelmiyordu.

Akşam yemeğine yakın saatlerde üst kata çıkmak için odadan ayrıldım. Akşam yemekleri haftalardır tuhaf geçiyordu ve şüpheli bakışlara maruz kalarak oturmaktan sa artıkları yürütmeyi tercih ediyordum.

Mutfağın önünden geçerken tezgâhın başındaki

Morris'i gördüm. Seri katillerin gıpta edeceği türden bir bıçakla sebze doğruyordu. Başını kaldırıp baktı ve gülümserken gözlerinin etrafındaki koyu teni kırıştı. Bıçağı mutlu bir şekilde salladı.

Başkası olsa endişelenirdim. Ben de ona el salladım ve basamakları çıktım. En üst basamakta omurgamdan aşağıya tuhaf bir ürperti indi. Aşağıda birisinin bana kötü kötü baktığından korkarak döndüm ama kimse yoktu.

Izzy'nin uzaktan gelen kahkahasıyla Drake'in alçak sesli ağlamasını duyabiliyordum ama o duygu hâlâ oradaydı. Başımı iki yana sallarken titredim ve ellerimi kapüşonlu eşofman üstümün ceplerine soktum. Son günlerde olan olaylar beni doğal olarak paranoyak yapmıştı.

Dönünce dikkatimi Zayne'in kapalı kapısına çevirdim. Fırından döndüğümüzde uyumaya gitmişti ve buna çok ihtiyacı vardı. Yemeğe oturmadan önce antrenman yapmak için birazdan kalkacağını biliyordum. Usulca kapıya yaklaştım, elim bir saniye için havada asılı kaldı ama muhtemelen asla bilmeyeceğim nedenlerden kapıyı çalmadan açtım.

Odanın ortasında yarı çıplak bir halde dikilmiyordu; derin uykuya daldığında olmayı sevdiği yerde, yani geniş pencerenin orada da değildi. Bazı Muhafızlar tıpkı kileseleri ve okulları süsleyen gargoye heykelleri gibi çatıda tünemeyi severdi. Zayne bunu sevmezdi. Bildim bileli o pencereyi severdi.

Bakışlarımı geniş yatağına çevirdim... ve işte oradaydı. Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmıştı. Yatağının ortasına insan formunda, yüzüstü yayılmıştı. Kalçalarını örten bir çarşaf vardı ve gergin sırt kasları gevşemişti. Bir yanağını, dirseğine yaslamıştı ve yüzü kapıya dönük,

dudakları aralıktı. Gür kaşları, yanaklarına uzanıyordu ve o kirpikler bütün rimel reklamlarını kıskandıırdı.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve yatağa yaklaştım. Uykusunda yaşı olduğundan çok daha küçük görünüyordu; aynı zamanda huzurlu ve kırılgan görünüyordu. Onu böyle gören hiç kimse, uyanırken o kadar tehlikeli ya da ölümcül olduğuna inanmazdı.

Burada olmamam gerektiğini biliyordum ama yine de yatağın kenarına oturdum ve bakışlarımı omurga çizgisinden aşağıya doğru gezdirdim. Buraya neden geldiğimi gerçekten bilmiyordum ama tek düşünebildiğim benden istediği şeydi.

Bize bir şans ver.

Kalbim tekledi. Bunu gerçekten yapabilir miydik? Bunu denemenin doğru olup olmadığından hâlâ emin değildim ama denememek de paylaştığımız geçmişe sırtımı dönmek gibi olacaktı. Gözlerim o altın rengi tenin manzarasını kana kan içti. Roth asla ortaya çıkmamış olsaydı bile yine kendimizi bu anın içinde bulur muyduk diye merak etmekten kendimi alamadım.

Roth'u düşününce mideme ağrılar girdi. Bitmek bilmeyen bir içerleme, şaşkınlığın hızlı ısıırığı... Bir de suçluluk hissi. Ellerimi kucağında çaresizce yumruk yaptım. Bu şekilde hissetmekten... Hâlâ Roth'tan etkileniyor olmaktadır ve bu olanlarda yanlış bir şey varmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Beni kendisinden uzaklaştıran... Doğruca Zayne'in kollarına iten oydu.

Bu arada, Zayne'in pazılarına bakarken çok güzel kolları olduğunu düşündüm.

Kendimi tam bir ucube gibi hissediyordum.

Evet, gitme zamanı gelmişti. Kalkmaya davrandım

ama bir el, bileğime dolandı. Küçük bir çığlık atarak Zayne'e baktım.

Tek gözü görünüyordu ve dudakları, uykuyla bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Nereye gidiyorsun?"

İçimi bir utanç kapladı. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Bana baktığını bilecek kadar uzun." Çarpık gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Kendimi bir parça et gibi hissediyorum."

"Kapa çeneni."

"Bu duygunun hoşuma gitmediğini söylemedim." Yan döndü ve gözlerinin altındaki mor halkaların kaybolduğunu fark ettim. Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Uyanınca seni burada görmeyi seviyorum."

Sıcacık bir his mutlu bir balarısı gibi vızıldıyordu içimde ve bu duygu yüzünden yerimde duramıyordum. Başımı çevirirken saçlarım omzuma kayıp yüzümü kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu, bileğimi bırakıp sarı buklelerini geriye attı.

"Bilmem." Ona baktım, ama gözlerimin çenesinden aşağı inmemesi için var gücümle uğraşıyordum yoksa dikkatim feci halde dağılacaktı. "Sadece... Sen bu konuda bu kadar açık konuşunca nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

Parmakları saçlarımda takılı kaldı, sonra saç tellerimin arasından kaydı. "Her zamanki gibi davran, Layla böceği. Bu huyuna hep bayılmışımdır."

"Çoğunlukla ahmak gibi davranmama mı?"

Ağzı kulaklarına vardı. "Evet."

Rahatlamaya başlayınca kendimi tutamayıp güldüm. Bacaklarımı kaldırıp bağdaş kurdum. Bana en yakındaki kolunu başının arkasına koymasını izledim.

“Keşke bu konuda daha önce açık davransaydım,” diye itiraf etti sessizce. “Bu kadar uzun beklemeseydim.”

Aynı fikirdeydim çünkü belki şimdi işler bu kadar kafa karıştırıcı ve karmaşık olmazdı.”

“Geç olsun, güç olmasın, değil mi?” Başımı sallayınca Zayne parmaklarını kolumdan aşağıya kaydırdı. Kapüşonlu eşofman üstümden bile dokunuşunu hissedebiliyordum. “Akşam yemeğinde ne var?”

“Galiba güveç ya da yahni gibi bir şey.”

“Bizimle yiyecek misin?”

Omuz silktim. “Bilmem. Bunu yapmak garip geliyor.”

“Orada seni istemeyen yok, Layla.”

Bana hiç öyle gelmiyordu. Duvardaki saate baktım. “Galiba gitmem lazım. Senin...”

Zayne kolumu yakaladı ve o kadar hızlı çevirdi ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Aniden kendimi sırtüstü yatmış, haylazca parlayan gözlere bakarken buldum. Zayne ağırlığını kollarına vermiş bir şekilde üzerimde duruyordu.

“Kaçmanı istemiyorum,” dedi.

“Öyle mi?” Tiz bir sesle muhtemelen en aptalca soruyu sormuştum ama suç bende değildi. Çarşaf kalçalarının aşağısına inmişti ve çarşafın altında çıplak olup olmadığını hiç anlayamıyordum.

“Hayır.” Gülümsemesi beni heyecanlandırıyordu. “Sarılıp yatalım biraz.”

“Sarılıp yatalım mı?” Bir doksan beşlik, sarılan bir gargoylenin görüntüsü zihnimde belirince kıkırdadım.

Zayne de kıkırdadı. “Kızların sarılıp yatmayı sevdiğini sanıyordum?”

“Ben nereden bileyim?” Bu doğru değildi. Sarılıp yatmayı seviyordum. Zayne defalarca benimle aynı yataкта

uyumuştı, bir seferinde Roth'la da yatakta, birbirimize sarılıp havadan sudan konuşmak haricinde hiçbir şey yapmadan yattığımız olmuştı.

Midem hop ederken kesik bir nefes aldım. Şu anda onu düşünmemeliydim... düşünemezdim.

Zayne'in gözleri, gözlerimi araştırırken gülümsemesi kayboldu. "Bazen buradayken ortadan kayboluyorsun ve ben galiba nereye gittiğini bilmek istemiyorum."

Ciğerlerim genişlerken nefesim kesildi. Ona, hiçbir yere gitmediğimi söylemek istiyordum ve gitsem bile endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istiyordum ama bu bir yalan olacaktı ve Zayne bunu anlayacaktı.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Ama *burasın*. Yani bu daha önemli."

"Öyle." Gerçekten öyleydi.

Bir an aramızda yoğun bir sessizlik oldu ve bakışlarını önce dudaklarıma, sonra da aşağıya, kapüşonlu eşofman üstümün fermuarını boğazıma kadar çektiğim yere indirdi. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Üşüyor musun?"

"Ev soğuk," diye cevap verdim, konu değiştiği için mutluydum.

Ama sonra bakışlarını kaldırdı ve o gözler cıvı cıvıldı. Derin bir nefes alınca göğsüm yükseldi. "Hazırlanmam gerek," diye mırıldandı.

"Evet."

"Ama sadece uzanıp hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dudaklarımda başlayan ürperti, ayak parmaklarıma kadar indi. "Bu hiç Muhafızlara uygun değil."

"Muhafızlara hiç uygun olmayan düşüncelerimi bilseydin muhtemelen bu odadan koşarak kaçardım." Kesik nefesimi fark etti. "Belki de kaçmazdın."

Parmaklarım ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama onları yan taraflarımda tutuyordum. Ağırdan almamızı ve bize bir şans vermemizi önermişti ve bunun içinde büyük ihtimalle onu ellemek yoktu. Ama bu çok zordu.

“Bu akşam benimle biraz antrenman yapmak ister misin?” diye sordu.

“Evet.” Sesim boğuk çıkmıştı. “Bu... bu süper olur.”

“Çok süper olur. Belki de olmaz. Belki seksi olur...” Sus-tu, başını öne eğdi.

İyice büzüldüm, sanki yatak beni içine çekecekmiş gibi kendimi yatağa iyice bastırdım. “Zayne, böyle yapmamlısın...”

“Sorun yok.” Gelmeye, yaklaşmaya devam etti, tamamen korkusuz ve çıldırmıştı. “Çok fazla endişe ediyorsun.”

“Delisin sen.” Başımı çevirdim ama Zayne iki parmağını çeneme koydu ve başımı öne doğru çekti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Tamamen aklını kaçırmışsın.”

“Hayır. Sadece sana güveniyorum.” Alnını alnıma yasladı ve vücudumdaki her bir kas kilitlendi. “Gördün mü? Şu anda ruhumu yemiyorsun, değil mi?”

Ağzımı sımsıkı kapalı tutuyordum. Boğazımda o hafif yanma hissi vardı ve konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Başını kımıldattı ve burnu, burnuma değdi ve bu Zayne’le tamamen yeni bir deneyimdi. Kalp atışlarım hızlandı; o kadar hızlı atıyordu ki arada tökezliyordu. Titrek bir nefes verdi ve nefesi ağzımdan içeri girdi. Parmak uçlarını yanağımda gezdirip, sonra da aşağıya, nabzımın hızla attığı yere indirirken gözlerimi kapattım. Vücudunu biraz daha eğse tüylerimi diken diken eden, dizlerimin bağını çözen bir biçimde birbirimize yapışacaktık ve içimden

bir ses çarşafın altında çıplak olup olmadığını hemen keşfedeceğimi söylüyordu.

Aman Tanrım, şu anda bunu düşünmek hiç doğru değildi.

Adımı fısıldadığını duydum, sonra da dudaklarının dudaklarıma hafifçe değdiğini hissettim. Çırpılan kanatlar kadar hızlı ve yumuşaktı.

Şok, içime dalgalar halinde yayıldı ve nefesimi kesti. Gözlerim hızla açıldı ve Zayne başını kaldırdı. Dudaklarında küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve benim dudaklarım... ah, benimkiler, bu kısa temasla karıncalanıyor ve uğulduyordu.

“Hımm,” diye mırıldandı ve dilini dışarı çıkarıp üstüdağındaki girintide gezdirdi. “Ben hâlâ buradayım. Ruhum sapasağlam. Hadi bakalım.”

Tamamen afallamıştım ve dilim tutulmuştu. Bu gerçekten bir öpüşme değildi. Dudaklarım sımsıkı kapalıydı, o yüzden buna küçük bir öpücük bile diyemezsiniz ama Zayne... dudaklarını, dudaklarıma koymaya cesaret etmişti. Bu riski göze almıştı... dudaklarımızın kısacık teması uğruna ruhunu kaybetmeyi göze almıştı.

Zayne yukarı uzandı, alnımı öptü, sonra da yan döndü. “Cidden çalışmaya başlamam lazım. Üstümü değiştireyim.” Bacaklarını çarşafın altından çekip ayağa kalktı.

Tamamen çıplaktı.

Çınlıçıplaktı ve ben arkasına, epey sıkı ve... “Aman Tanrım!”

Zayne omzunun üzerinden bakıp tek kaşını kaldırdı ve yüzündeki muzip gülümseme sinsî bir hal aldı. “Ne var?”

“Ne mi var?” Ona ağzım açık bakakaldım ama sonra bakışlarımı indirdim ve yüzüm, cehennemin ilk katmanı

gibi yanıyordu. “Aman Tanrım,” dedim tekrar yatakta yuvarlanarak diğer tarafa geçtim. Boğazımdan yukarıya bir kıkırdama yükseldi ve patladı. “Anadan doğma çıplaksın.”

“Gerçekten mi?” Çarşafı yukarıya çekerken kuru kuru cevap verdi. Hafifçe döndü ve... Aman Tanrım, gözlerim kocaman açılarak hızla arkamı döndüm.

Kutsal bebek gargoyler, Zayne...

“İyi misin sen?”

“Evet,” dedim çatallı bir sesle, tamamen farklı bir nedenden yüzüm alı al, moru mordur. Yavaşça döndüm.

Çarşafı beline sarıp şeylerini... Takımlarını örterken kıkırdıyordu.

“Üstümü değiştirirken bunu yine indirmem gerekecek.” Gözleri muzurlukla parlıyordu. “Gitmen gerektiğini söylemiyorum ama...”

“Gidiyorum.” Yatağın etrafından hızla geçtim, saçlarım arkamdan süzülüyordu. Yanından geçerken uzanıp hafifçe arkama vurdu. Yerimden sıçradım ve ona ters ters baktım. “Çok fenasın.”

“Korkuncum.” Gerilerken ağzı kulaklarına vardı, bir elini çarşafın düğümüne koydu. “Birazdan görüşürüz.”

Olumlu bir şeyler geveledim, sonra da uçarcasına koridora çıktım. Bir elimi hâlâ karıncalanan dudaklarıma bastırırken tüm vücudum alev alev yanıyordu ve Zayne’in arkasının görüntüsü göz çukurlarıma dağlanmıştı.

Muhteşem bir poposu vardı.

Gördüğüm kadarıyla diğer tarafları da hiç geri kalmıyordu.

Merdivenlere dönüp neredeyse Maddox’a çarparken kıkırdıyordum. Maddox en üst basamakta durdu. “Pardon,” diye mırıldandım.

Yüzünde keskin ve tetikte bir ifade vardı ama başını öne salladı. Maddox geçmeme izin vermek için yana çekilirken bir ürperti yayıldı vücuduma. Bir şey söylese ölür müydü?

Bir kez olsun.

Derin bir nefes alarak ayağımı alt basamağa attım ve arkamdaki koridordan soğuk bir hava esti, saçlarımı havalandırıp ince saç tellerini yüzüme savurdu.

Sol tarafıma bakınca tek gördüğüm, Maddox'un yüzünün şaşkınlıktan bembeyaz olmasıydı, sonra da dik merdivenlerden tepetaklak aşağıya yuvarlandı.

Çılgılık atarak basamakları hızla indim, Maddox aşağıdaki ahşap zemine vurup kafasını yere çarpınca yüzümü buruşturdum. Evin her köşesinden güm güm ayak sesleri gelirken yanına eğildim.

Garip bir açıyla yatıyordu, kolu arkasına kıvrılmıştı ve bir bacağı dizinden bükülmüştü. "Maddox?"

Cevap vermedi.

Girmi Birinci Bölüm

Aradan saniyeler geçmişti ve hâlâ ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yanımıza ilk Dez geldi. Elini omzuma koydu ve çömlerken beni nazıkçe yana itti. “Maddox?” dedi, benzi atmış, hareket etmeyen Muhafız’a. Cevap alamayınca elini Maddox’un göğsüne koydu. “Tanrım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Maddox’un sağ olması gerektiğini biliyordum. Düşmekle bir Muhafız ölmezdi ama insan formundayken yaralanma riskine açıktı, hatta ciddi şekilde bile yaralanabilirlerdi.

“Nasıl oldu bu?” Dez omzunun üzerinden bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Merdivenden yukarı çıkıyordu, sonra arkaya doğru düşüverdi.”

Zayne basamakları indi, üzerinde sadece bol bir eşofman altı vardı. “Ne oldu yahu?”

“Düştü,” diye açıkladım beceriksizce.

“Jasmine!” diye bağırdı Dez ayağa kalkarken.

Jasmine saniyeler içinde geldi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönüp Drake’i Danika’ya verdi. “Izzy’yle Drake’i buradan uzak tut,” dedi, tekrar Maddox’a dönerken.

Danika Zayne'le benim durduğumuz yere bakarak başını aşağı yukarı salladı. Döndü ve Drake'i geldikleri yoldan geri götürdü. Bir kapı hafifçe kapandı.

Jasmine, Maddox'un diğer yanında çömelip ince, uzun parmaklarını onun boynuna koyarken tayfanın geri kalanı da geldi. Maddox'un merdivenden geriye doğru düştüğünü duyduklarında Abbot bana döndü.

Geriye çekilirken, çarpmıha gerilmek üzere olduğumu fark ettim.

"Öylece geriye doğru düştü mü yani?" diye sordu Abbot, Maddox'un savunmasız bacaklarının etrafından dolaşırken sesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. "Herhangi birimizin buna inanmasını mı bekliyorsun?"

En azından bu kez lafı dolandırmamıştı. "Evet! Öylece düştü. Dengesini mi kaybetti, yoksa başka bir şey mi oldu, bilmiyorum... Bir dakika, tam düşmeden önce soğuk bir rüzgâr esti." Bunu yüksek sesle söylediğimde ilk kez olmadığını fark ettim. "Pencerelerde de aynısı olmuştu. Soğuk bir..."

"Rüzgâr mı vardı?" diye sözümü tamamladı Abbot şüpheyle. "Yani hava akımı pencereleri yerinden sökecek ya da yüz beş kiloluk bir Muhafız'ı merdivenden aşağı yuvarlayacak kadar kuvvetli miydi? Hani yılın bu zamanında klimaları çalıştırsak inanacağım da onu da yapmıyoruz."

"Tamam. Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama yalan söylemiyorum."

Zayne yanıma geldi. "Yalan söylemek için bir nedeni yok, baba. Düştüğünü söylüyorsa, düşmüştür."

"Yalan söylemek için her türlü nedeni var," diye çıkıştı babası. Benzim attı. "Bir defa yeterliydi ama bu?" Maddox'u gösterdi. "İçimizden biri... Klanımızın misafiri... Yaralandı, bir diğeryse kayıp."

Bu imalar karşısında donup kaldım, gerçi ikincisi tam isabetti. Zayne öne adım attı ve önüne geçti. “Ne diyor-sun?”

“Millet,” dedi Jasmine sesini yükselterek. “Yaralarını daha iyi görmek için Maddox’ı buradan kaldırmalıyım. Şu anda sadece yere yıkılmış gibi görünüyor. Belki kolu kırılmış ya da kafatası çatlamıştır ve bunlar iyileşir. Ama onu kaldırmak için yardım gerek.”

Şu anda birbirlerine dik dik bakan Zayne ile Abbot onu duymamış gibiydiler.

Dez, Maddox’un ayaklarının önünde durmaya giderken başını salladı. “Nicolai? Sen kollarını tutabilir misin?”

Nicolai, ricalarını yerine getirirken Abbot oğlunu süzüyordu. “Benim, ya da senin, Maddox’un dengesini kaybedip düştüğüne inanmamız mümkün değil.”

Muhafızlar normalde bundan biraz daha fazla çeviklerdi ama başka... o tuhaf rüzgârdan başka bir açıklama yoktu.

“Layla’nın onu ittiğini mi ima ediyorsun?” diye meydan okudu Zayne, sırtındaki kaslar kabarıırken. “Çünkü bu aptalca.”

Abbot, Zayne’e yaklaşp tam karşısına dikildi ve yüreğim ağzıma geldi. “Benimle konuşmana dikkat et, evlat. Ben senin babanım.”

Abbot’ın kafasına Darth Vader’ın miğferinin geçtiğini düşününce feci bir gülme isteğine kapıldım. Neyse ki gülmedim çünkü bunun olaylara hiç faydası olmayacaktı.

Geoff öne çıktı. “Bir öneride bulunabilir miyim?” Abbot başını kısaca sallayınca Geoff devam etti. “Kamera olanları kaydetmiştir. Pencereelerde olduğu gibi.”

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Bunu neden düşünme-

miştım ki? “Yani siz görüntüleri izlediniz, peki ne gördünüz?”

“Pencereler görünüşe göre kendi kendilerine patlıyor,” diye cevap verdi Geoff.

Zayne başını kaldırdı. “O halde gidip kayıtları izleyelim.”

Bunun ne kadar faydalı olacağından emin değildim çünkü hiçbir şey yapmadığımı gösteren bir video izlemişlerdi zaten ama kumanda merkezine doğru yola çıktık. Antrenman odalarının civarı her zaman başka yerlerden birkaç derece daha soğuk olurdu ama bugün dar ve loş koridorda yürürken yukarı katlarla aynı sıcaklıkta gibi geliyordu.

Zayne’e sokuldum, şu anda bir şey söylemeyecek kadar aklım başımdaydı. Abbot’ın öfkesi dalgalar halinde yayılıp koridoru dolduruyordu. Bir süredir nispeten sabit duran Bambi bile huzursuzlanıp karnımda dolaşıyordu.

Zayne yanıma sokulurken gerginliği her halinden belli oluyordu. Geoff’un ikinci evine girerken Zayne konuşmadı.

Kumanda merkezi, içine doluştuğumuzda hemen kalabalıklaşan daire şeklinde bir odaydı. Monitörler duvarın yarısını kaplıyordu; diğer bölümlerse Bon Jovi, Pink Floyd, AC/DC ve Aerosmith gibi eski grupların posterleriyle kaplıydı. Bazıları, yukarı doğru kıvrılan kenarlarıyla orijinal görünüyordu.

Geoff’un kişiliğinin NSA düzeyindeki, korkunç güvenlikle karışımına bir anlık bakmak tuhaf bir şeydi.

Geoff, bilgisayarlardan birine gitti; parmakları tuşların üzerinde dans ediyordu. Ekran artık boş olan merdiven ve sahanlığa odaklandı, hızlıca geriye sarmaya başla-

dı, sonra da tam ben... parmaklarım dudaklarıma dokunurken görüntüye girdiğimde durdu.

Ne hoş.

Nefesimi hafifçe vererek başımı kaldırıp Zayne'e baktım; o da bana baktı. Bilmiş bir pırıltı gözlerini doldururken dudaklarının bir yanı yukarı kıvrıldı. Aah, ah.

Tam Maddox ekranda görüldüğü anda tekrar videoya döndüm. Ses yoktu ama Maddox'un yolumdan çekildiğini görebiliyordunuz. Kameralar yalan söylemezdi ve bana attığı rahatsız edici bakış konusunda yanılmak imkânsızdı.

Ekran, tam olarak onlara anlattığım şeyleri ortaya çıkardığında oda sessizdi. Kameranın pozisyonundan hava akımını hissettiğim an netti. Ekranda beyaz görünen saçım sanki bir vantilatörün önünden geçiyormuşum gibi havalandı. Kamera, Maddox düşmeden bir saniye önce gözlerinin kocaman açılmasını ve ağzının hafifçe aralanmasını yakalamıştı. Bunlar olurken fark etmediğim şey, Maddox düşerken basamaklara çarpmamıştı. Havada tepetaklak uçmuş, aşağıya kadar hiçbir şeye çarpmamıştı.

Sanki kendini geriye doğru atmıştı.

Ya da büyük bir güçle itilmişti.

"Görebildiğin gibi ben ona dokunmadım," dedim, bakışlarımı Geoff'un yanında duran Abbot'a doğru kaldırarak. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Abbot, Geoff'un kaydı durdurmasını izlerken çenesinde bir kas seğirdi.

"Kimse aksini iddia edemez." Zayne kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Layla yalan söylememiş."

"Ama Maddox'a bakıyordu," diye cevap verdi Abbot, bize dönerek.

Kaşlarım hızla havaya kalktı. "Farkına varmadan sü-

per havalı güçler geliştirmediysem ona bakmamla merdivenden düşmez.”

Bakışlarını bana çevirdi ve göğsümün üzerine bir ağırlık çöktü. Bana, korumakla yükümlü olduğu zavallı küçük koyunların arasındaki bir kurtmuşum gibi bakması içime işledi. Güvensizliği gün gibi ortadaydı ve bunun nereden kaynaklandığını bilmiyordum. Evet, ona yalan söylemiştim ama o da bana daha büyük, daha önemli konularda, örneğin öncelikle annemle babamın kim olduğu konusunda yalan söylemişti.

En başından beri böyle değildi. Genzimi ıslatan sıcak gözyaşlarından nefret ediyordum. Ağlamak zayıflıktı ama Abbot’ın beni artık ailesinin bir parçası olarak görmediğini kabul etmek canımı yakıyordu. Şu anda bu o kadar açıktı ki...

Zayne konuşuyordu ama dikkatimi ona vermiyordum. Büyük ihtimalle beni savunmak için her ne söylüyorsa babasını öfkeliendiriyordu.

“Gerçekten yapabileceklerini bilmiyoruz. Onun bile bildiğinden şüpheliyim,” diye cevap verdi Abbot.

Öfke, Zayne’in omurgasına çelik gibi saplanmıştı. “Bilmiyoruz da ne demek oluyor? Onun yapabileceklerini ve yapamayacaklarını biliyorum. Sen nasıl farklı düşünebilirsin?”

Babasıyla arasında bariz bir hoşnutsuzluğa neden olmasına rağmen beni içten ve kararlı bir şekilde savunması sanki elini içime sokmuş da yüreğimi avucuna almış gibi bir his uyandırmıştı bende.

Abbot sessizce sövdü ve konuştuğunda sanki odada değilmişim ya da oradaki varlığımı önemsemiyormuş gibiydi. “Duygularınla düşünmemelisin, oğlum. O artık eve

getirdiğim küçük, korkmuş çocuk değil. Bunu ne kadar erken anlarsan o kadar iyi.”

Yanma hissi acıyan gözlerime ilerlerken kesik bir nefes aldım. Ne var ki bu, duyguların çıldırtıcı bir selinin kışkırttığı, farklı türden bir öfkeydi. Tenim karıncalanıyor, Bambi’nin sırtımda aniden kıpırdamasına neden oluyordu ve beslenme arzusu bir yumruk gibi mideme iniyordu.

Geoff dudaklarını büzdü ve başını çevirdi, Zayne ise sanki az önce söylediklerine inanamıyormuş gibi ağzı hafif aralık, babasına bakıyordu.

Aşağılanma hissiyle ruhumun derinliklerinde açılan yara birbirine karışmıştı. Bir nefes aldım ama kendimi konuşmaya hazır hissetmedim. Bir nefes daha almak zorunda kaldım. “O zaman neyim ben?”

Abbot bana baktı ama cevap vermedi.

Tekrar konuştuğumda sesim titriyordu. “Burada kalmama neden izin veriyorsun ki?”

Bir an sessizlik oldu, sonra da Abbot başını çevirdi. Sarsılarak iç çekti. “Gerçekten bilmiyorum.”

Zayne gözlerinde doğal olmayan, lacivert bir parıltıyla babasının üstüne yürüyünce yüzümü buruşturdum. “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?”

Artık burada duramadığım için ve gözyaşlarına boğulmak ya da Abbot’ın karnına tekme atmak gibi pişman olacağım bir şey yapmamak için hızla arkamı döndüm ve kumanda merkezinden çıktım. Yumruk yaptığım ellerim karıncalanıyordu. Aşırı hızlı nefes alıyordum, iki nefes alıyor, bir nefes veriyordum. Abbot ne zaman benden bu kadar soğumuştü? Antrenman odasının önünden geçerken jetonum düştü ve aniden durmama neden oldu. Bana bir süredir güvenmiyordu ama bu güvensizlik, Roth geri

döndüğü ve bir Lilin'in doğduğu haberini verdiği andan itibaren daha çok telaffuz edilir olmuştı.

“Layla.”

Roth'un sesini duyunca dolabımın kapısını sıkıca tutarak inlememek için kendimi tuttum. Onu görmezden gelsem de dolabımın yanındaki dolaba yaslandı. Bugün hiç onunla ilgilenecek havamda değildim. “Ne?”

“Bok gibi görünüyorsun.”

Kitaplarımı içeriye soktum. “Teşekkürler.”

“Biyoloji dersinde de uyuyakalmak üzereydin.”

“Sınıftaki diğer herkesten bir farkım yok demek ki.”

Gizemli bir şekilde kıkırdadı. “İyi tespit.” İkinci sınıf öğrencisi bir oğlan, Roth'un şu anda poposunu yasladığı dolabına yaklaşırken Roth kıkırdamayı kesti. Oğlan durdu ve Roth kaşını kaldırdı. Oğlan topuğunun üstünde döndü ve hızla uzaklaştı. Roth başını bana doğru eğerken ağzı kulaklarına vardı. “Dün pek uyuyamadın mı?”

Dün olanlardan sonra uyumak kolay olmamıştı. Öğleden sonra kullanacağım kitaplara uzanırken başımı iki yana salladım.

“Taş Kafa, kulağına saf ve masum düşünceler fısıldayarak seni uyutmadı mı?”

Sesinden akan alaycılığa gözlerimi devirdim. “Şey. Hayır.”

Vücudunu vücuduma doğru eğdi. “Sana yapmak istediği bütün yaramazlıkları fısıldadığı için mi uyuyamadın?”

Derin bir nefes alarak sonunda ona döndüm. Roth'un kuzgun siyahı kıvrırcık saçları karmakarışıktı ve giydiği gri tişört göğsünde gerilmişti. Düşük belli kotunun iki dizi de yırtıktı. Tembel bir kibrin ta kendisiydi.

“Bence bunu da yapmamıştır. Böyle ahlaksızca şeyler

yapamayacak kadar iyi biri.” Düşünceli bir tavırla çenesine hafifçe vurdu ve tırnağının siyaha boyandığını fark ettim. “Muhtemelen sana sarılmıştır, o kadar.”

Maddox merdivenden aşağı tepe taklak inmeden önce Zayne’le yatakta birbirimize sarılmıştık, ama o da o kadar saf sayılmazdı. “Zayne’le aramdakileri neden bilmek istiyorsun? Kendi işine bak.”

Omuz silkti. “Sadece merak ettim.” Ben cevap vermeyince iç çekti. “Peki, bugün sorunun ne? Bizim cana yakın komşu cadıya olanlar yüzünden mi? Yoksa başka bir şey mi var?”

Kayıtsız tavrı beni biraz ürküttü. “Bu, bir de dün akşam...” Niye Roth’a içimi döküyordum ki? Aramızdaki beyaz bayrak buna uygun muydu?

“Dün gece ne?”

İç çekerek elimi saçımdan geçirdim. Canımı sıkan şeyi dile getirmek çok fazla güçlüydü. Bunları Stacey’yle konuşamazdım ve Zayne’i zaten sırf beni savunarak işin içine girmişken onu bu işe daha fazla karıştırmak istemiyordum.

“Abbot, benim kötülüğün vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyor.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıp saçlarının altında kayboldu. “Ne?”

“Özet geçeyim mi? Evde garip şeyler oluyor. Pencereleler patladı, sonra da Muhafızlardan biri merdivenden düştü.” Mecalsiz bir halde saçlarımı geriye attım. “Bambi’nin yediği Tomas’ın hâlâ kayıp olduğu gerçeğiyle birleşince Abbot’a göre bütün bunların arkasında ben varım.”

Roth kaşlarını çattı. “Neden senin bu olanlarla ilgin olduğunu düşünüyor?”

Devam etmeden önce, hızla kafeteryaya giden küçük bir grup öğrencinin önümüzden geçmesini bekledim.

“Çünkü pencereler kırıldığında ve Maddox merdivenden düştüğünde oradaydım. Tomas’ı benimle nasıl ilişkilendirdiğinden emin değilim.”

“O şeyleri yaptın mı?” diye sordu.

“Ne?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Hayır. Ben hiçbir şey yapmadım. Kamera kayıtlarında bile var.” Biraz parano-yak bir halde kaşlarımı çattım. “Bunu neden soruyorsun?”

“Emin olmak için neden sormayayım? Yapmadığını söyledin. Yapmadığının kanıtı var, o halde neden hâlâ bunların arkasında senin olduğunu düşünüyor?”

Bütün gece yatağımda dönüp durmama neden olan kısımdaydı sıra. “Abbot, benim yapabileceklerimi bilmediklerine inanıyor. Benim süper güçlerim olduğunu ve galiba tek bir düşünceyle bütün bunları yaptığımı düşünüyor.”

“Bu havalı bir yetenek olurdu... Çok şeytani bir yetenek. Tam olarak söylemek gerekirse bir Üst Düzey yeteneği olurdu,” dedi ağzı kulaklarında.

Üst Düzey yeteneği... aman Tanrım, Zayne ve Danika’nın benimle ilgili söylediği şey de buydu ama bütün bu çılgınlığın ortasında bunu unutmuştum.

“Hey.” Roth’un sesi yumuşadı. “Layla, ciddi değildim.”

Bakışlarımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaşıncı gözlerinde gerçeği gördüm. Kalp atışlarım hızlandı. Şu... şu anda yalan söylüyordu. Bunu iliklerimde hissediyordum. Sözcükler ağzımdan fısıltı halinde çıktı. “Abbot kötü olduğumu düşünüyor.”

Roth geri çekilip doğruldu. Sessizliği uzadıkça midemdeki huzursuz yumrular büyüüp koca birer kurşun külesine dönüştü. “Benimle kaç.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Benimle kaç,” dedi tekrar.

Böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum. “Öğle yemeğine gidiyorum.”

“Öğle yemeğine benimle de gidebilirsin.”

Başımı iki ana salladım. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Neden?” Yüz hatlarına çocuksu bir cazibe katan şeytani gülümsemesi geri döndü. “Taş Kafa onaylamaz mı?”

Şey, bu, gerçeklerin yanında hafif kalıyordu.

“Yoksa Abbot’ın onaylamamasından mı korkuyorsun?”

Başını, başıma eğdi ve nefesi dudaklarımın üzerinde dans etti. “Kötü olduğunu mu düşünüyor? Canı cehenneme. Sen de kötü ol.”

“Kötü olmanın olaylara nasıl faydası olacağından emin değilim.”

“Faydası olacak. Güven bana.” Uzandı, çantamın sapını omzumdan çıkardı, sonra da çantamı dolaba attı. “Gel ve benimle birlikte kötü ol.”

Bir adım gerileyerek başımı iki yana salladım. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Gelip benimle yatmanı teklif etmiyorum, Layla.” Saçlarımın dibine kadar kızarınca dudaklarını büzdü. “Aslında bu fena bir fikir değil ama dediğim bu değil.”

Ona doğru şüpheli bir bakış attım.

Roth aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı, elleriyle kollarımın üst kısmını tuttu. “Taş Kafa, seni almaya gelmeden önce seni geri getireceğime söz veriyorum. Muhteşem becerilerimi kullanacağım, kimsenin ruhu bile duymayacak. İzci sözü.”

“Sen asla izci olmadın.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Ah, iyi tespit ama hadi canım. Kime ne zararı olacak? Biz arkadaşız, değil mi? Bir iblis elmanın iki iblis yarısıyız.”

İçimde ona gülmek için güçlü bir istek vardı ama karşı koydum çünkü bu salağı cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

“Bak, sana göstermek istediğim bir şey var.” Tek kaşımı kaldırıırken Roth dudak büktü. “Benim ufaklığı değil, seni küçük sapık.”

“Senin ufaklığı mı?” Bir kahkaha patlattım. “Amma da acayipsin.”

“Ama benim ufaklık aklından hiç çıkmıyordu.”

Yanaklarımda iki kırmızı nokta belirdi. Şimdi aklımdaydı işte. “Öyle bir şey yoktu.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Aklıma gelmişken, benim ufaklık, ufak değil. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak isterim.”

“Aman Tanrım...”

“Hadi. Görmen gereken ve bütün bunların geneline bakmana yardımcı olacağını düşündüğüm bir yer var. Kötü olmanın hiç de kötü olmadığını göreceksin. Hadi, bücür,” dedi tatlılıkla, gözleri bir çift topaz gibi parlıyordu. “Kaç benimle.”

Kaçmak kulağa güzel geliyordu. Bana göstermek istediği, bakış açımı değiştirecek şeye karşı içimde ciddi bir merak uyanmıştı. Fakat okuldan onunla birlikte gitmek aptalcaydı, sonu berbat bitmeye mahkûmdu ve Zayne... bundan hiç mutlu olmayacaktı.

Ama Roth, omzumdaki, beni kötü olmaya ve her anından keyif almaya teşvik eden küçük şeytan gibiydi. Tabii, küçük bir şeytan değildi. Cehennemin Veliht Prensiydi.

Sağduyu kendini yüzüstü pencereden dışarı atmış ve aşağıdaki betona kafa üstü çakılmıştı çünkü kendimi başımı sallayıp, “Tamam,” derken buldum.

Yirmi İkinci Bölüm

Önümdeki metal canavara baktım ve bakışlarımı güçlükle Roth'un durduğu yere çevirdim. Bu “kötü olma” fikri şimdiden berbat bir fikirdi.

“Ne zamandan beri motosiklet kullanmaya başladın?”

“Bu sadece bir motosiklet değil, bücür. Bu bir Hayabusa, yollardaki en hızlı motorlardan biri.” Bir kask uzattı. “İşte.”

Gümüş-kırmızı motosikleti süzüyordum. Bu şeyin üzerinde iki kişi için zar zor yer vardı.

“Fena değil.” Sabırsız bir tavırla kaskı sallayarak bana uzatırken kayışı, kaska çarpıp tangırdadı. “O güvenlik görevlisi şekerlemesinden uyanıp da bizi burada enselemeden, beni daha nahos iblisçe şeyler yapmaya mecbur etmeden gitmeliyiz.”

Okul ofisinde kısa bir mola vermiştik ve kimsenin evi aramamasını sağlamak için orada ne yaptığını bilmiyordum. İç çekerek motosikleti inceledim.

Roth'u hız motorunun üzerinde hayal etmek zor değildi. Üstsüz.

Beynim neden her zaman *her şeyi* o yöne çekiyordu?

Sevgili annemin genlerini suçlayacaktım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Roth, yüzünde büyük bir ilgi belirirken.

“Hiçbir şey.” Kırmızı kaskı elinden aldım. Kaskı doğru şekilde takmam birkaç saniye sürdü ve kayışı da taktığımda Roth siyah bir kask takmıştı bile ve motosiklette oturuyordu.

Bu işte ne kadar yakın olacağımızı, adeta “tek vücut” yakınlığında olacağımızı kavrayınca yutkundum. Bu çok uygunsuzdu. Zayne’le *birlikte* değildik ama hassas yerlerim, Roth’un bazı hassas yerlerine değecekti.

“Buyur, mahvet hayatımı,” diye mırıldandım.

Roth başını hızla çevirdi ve yüz siperini kaldırdı. “Ne?”

Lanet olsun, doğaüstü duyma gücü falan vardı. Motosiklete yaklaşırken elimi sallayarak onu savuşturdum. Bir oturuşta pastanın tamamını yemek gibi büyük ihtimalle bundan pişmanlık duyacağımı bilerek bacağımı oturma yerinin üzerinden geçirip oturdum. Neredeyse hemen öne doğru kaydım ve uyluklarım onun kalçalarını sardı.

Ah, bu hiç iyi değildi.

Roth motoru çalıştırdı ve hemen ardından gelen gümbür-tüyle gözlerim fal taşı gibi büyüdü. Ellerimi ürkek bir şekilde Roth’un iki yanına koydum. Roth omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünü göremiyordum ama önüne dönmeden önce başını iki yana salladı. Sonra da aşağıya uzanıp elleriyle kolunun alt kısımlarını tuttu ve beni öne doğru çekti.

Göz açıp kapayana kadar göğüslerim sırtına yapışmıştı. Ben aramızda çok gerekli olan mesafeyi bırakamadan ellerimi karnının aşağısına doğru hızla çekti ve bir elini bileklerimin üzerine kapattı. Kıkırdadığını duydum, sonra da motoru gazladı.

Salak sanki benim çekileceğimi biliyordu ve bunu tamamen engellemiştir.

Hızla trafiğe çıkarken yüreğim ağzıma geldi; bizim arabaların arasından vınlayarak geçiyorduk ve bizim hızımızla kıyaslanınca yerlerinden kıpırdamıyor gibiydiler.

Roth bir taksinin etrafından dolaşırken rüzgârın çoğunu kesti ama rüzgârın fısıltıları, kaskımın altından dışarı çıkan saçlarımı havalandırdı. Saçlarımın uçları, bir yolunu bulup kazağımın kollarından içeriye giriyor, tenimde geziniyordu. Nabzım şimdi hapyı yuttuk ile Çarmıhtaki İsa arasında bir yerlerde gidip geliyordu.

İlerideki trafik ışığı yeşil yandı ve Roth gaza basınca motor öne doğru fırladı. Işık kırmızı yanarken kavşaktan uçarak geçtik. Motor yana çekilirken kulak tırmalayan bir kornanın sesi kesildi. Tehlikeli bir viraj aldı ve artık beni tutmasına gerek yoktu. Kollarımı beline sımsıkı dolamıştım.

Roth kalabalık caddelerde bir profesyonel gibi geziyordu ve birkaç dakika sonra damarlarımda hızla gezinen adrenalin, yolda olma korkusundan değildi de büyük bir neşe selindendi.

Uçmak... uçmak böyle bir şey olmalıydı.

Yüzümde sersem bir gülümseme belirdi ve yüz siperinin bunu gizlemesine seviniyordum çünkü büyük ihtimalle ahmak gibi görünüyordum. Kollarımı gevşeterek arkaya eğildim ve gözlerimi kapattım.

Ah, tekrar değişmek istiyordum. Bu motordan inmek, tenimi genişlemesi için, kemiklerimi de esnemesi için zorlamak istiyordum. Kanatlarımın açıldığını hissetmek ve uçmak istiyordum. Ama D.C.'nin merkezinde güpegündüz böyle bir şey yapmak pek hoş karşılanmazdı.

Kısa bir süre sonra Palisades'e, yani Roth'un yaşadığı yere doğru gittiğimizi fark ettim. İçgüdülerim bir ton uyarı sıraladı ama şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Roth sağa sapıp kapalı otoparka girene ve birinci katta durana kadar bekledim. Ayaklarını yere bastığı anda hızla çıkardığım kaskımla sırtına hafifçe vurdum.

Yayıla yayıla kaskın sapını çözdü ve kaskı kucağında bana doğru döndü. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Evet. Eğlenceliydi ama beni neden dairene getirdin? Burada olmamalıyım."

"Kim diyor?"

Ona bir bakış fırlattım.

"Taş Kafa mı?"

"Roth."

Gözlerini devirdi. "Sana bir şey göstermek istediğimi söyledim. Göstereceğim şey dairem değil. Bundan biraz daha fazla yaratıcıyım."

Roth motordan incelikle inerken kaskla ona vurmak için kendimi zor tuttum. Ellerimle rüzgârdan dağılmış saç uçlarımı düzeltirken içimden kendime sövdüm. Kendimi bu duruma kendi elimle sokmuştum... Bu durum her ne ise. Roth parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, karmakarışık dalgalarını salladı. Anlaşılan bunun ceremesini sonra çekecekti.

Motordan inmeye başladığımda "Nihayet," diye mırıldandı.

Durdum ve ona ortaparmağımı gösterdim.

Roth kaskı benden alıp kendi motorunun yanındaki motorun üstüne koyarken güldü. "Kimse onlara dokunmaz," diye açıkladı, ben yaptığı şeye bakarken. Sonra eli ni uzattı. "Karar değiştirmek yok."

Bakışlarımı eline indirdim. Gerçekten Lilin'in yerini belirlemeye ya da hakkında bilgi edinmeye çalışıyor olsaydık hiç fena olmazdı. En azından burada olmak için... kötü olmaktan başka bir mazeretim olurdu ama artık çok geçti.

Roth'un inceliğinin yanından bile geçmeyen bir şekilde motordan inerken elini tutmadım. Geriye çekilip bana biraz yer açarken başını iki yana salladı. "Bana ne göstereceksin bakalım?"

Alçak sesli kıkırdaması tüylerimi ürpertti. "Bir sürü şey, ama gördüklerinin burada kalacağına dair söz vermen gerek."

Bakışlarımız buluştu ve merakıma yenik düştüm. Roth dönüp gri, penceresiz kapıya doğru yürürken altdudağımı ısırarak peşinden gittim. Kapıyı açtı, abartılı bir hareketle kolunu uzatarak beni buyur etti. Yanından geçip apartmanın lobisine girerken de küçük bir reverans yaptı. Hafif ve hoş tütün ve kahve aromaları beni karşıladı.

Tam hatırladığım gibi, geleneksel Hollywood tarzındaydı. Altın rengi avizeler, köhne ve rahat kanepelere parlak ışıkla aydınlatıyordu. Bakışlarımı kubbeli tavana kaldırdım.

Oraya uymayan tek şey, alevli kılıçlarla savaşan meleklerin şiddetli savaş sahnesini resmeden tabloydu. Melekler puslu bulutlardan düşüyorlardı, güzel yüzleri acıyla çarpılmıştı. Bu kez daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Resmedilen meleklerden gözleri açık olanların hepsinin mavi gözleri vardı...bütün Muhafızların o ürkütücü, elektrik mavisi gözlerinden. Onları incelerken kaşlarımı çattım. Roth, Muhafızlar için ne demişti? Cennetten kovulanlar mıydı?

"Bücür?"

Roth'un asansörlerin orada beklediği yere döndüm, sadece aşağıya inen asansörlerdi bunlar ve aşağıya derken çok aşağıya kastediyorum. Roth kapıyı açtı ve basamakları çıkmak yerine aşağıya inen basamaklara yöneldi.

Merdiven boşluğunda durdum. "Burası nereye gidiyor?"

"Gerald'ın, bazı cadılar meclislerinin güvenli bir şekilde bir araya gelebilmeleri için kulüpleri olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Aynısından bizde de var." Basamakları ikiye ikiye iniyordu. "Yerüstüne çıktığımızda bunun gibi binalarda bir arada olmayı seviyoruz ve her birinin bodrumunda her zaman ekstra özel bir şey var."

Bir kat indiğimizde bizi bekleyen, günah timsali gibi olan bir dizi kan kırmızısı kapı ortaya çıktı. Roth elini ortaya koydu, çabucak gülümsedi, sonra da kapıları sonuna kadar açtı.

Kapıların ardında ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, muhtemelen uyduruk bir bar falan, ama gördüğüm şey tamamen farklıydı.

Burası şaşırtıcı derecede aydınlıktı. Kırık dökük kırımızı ışıklar, neon bira reklamları falan yoktu. Duvar boyunca pelüş kanepeler dizilmiş, birbirinden siyah, kadife kordonlarla ayrılmıştı. Farklı yaşlardan insanlar kanepelerde yayılmış oturuyordu. Etrafımın iblislerle çevrili olduğunu bilmek için tuhaf yeteneğime ihtiyacım yoktu.

İçeride gürültülü bir müzik vardı. Dans edip kendinizi kaybedebileceğiniz türden bir müzikti. İçerisi kalabalıktı ve odanın gölgeli köşelerinde daha koyu gölgelerin dalgalı bir halde hareket ettiğini seçebiliyordum. Gün ortasıydı, o yüzden bu kadar çok iblisi burada görmek beni şaşırtmıştı ama iblislerin insanların zaman çizelgesine göre hareket ettiklerinden şüpheliydim.

Roth dudaklarını kulağıma eğerken kıkırdadı. “Yüzündeki ifadeyi görmelisin.”

Başımı iki yana salladım, kendimde değildim. “Burası... farklı.”

Barın ortasında, yuvarlak masalarla sandalyelerle çevrelenmiş S şeklinde bir sahne vardı ama esas dikkatimi çeken şey sahnenin üzerindeydi.

Yarı çıplak kadınlar dans ediyorlardı. Kadınlar öylesine güzellerdi ki New York ve Milan podyumlarında yürüyebilirlerdi. Özellikle bir tanesi S’nin ortasında salınıyordu. Fırfırlı bir mini etek, vücudunun aşağı kısmını örtüyordu ve ışıltı ışıltı parlayan bir sutyen takıyordu.

“Elmas sutyen mi takıyor?” diye sordum.

Gözlerini üzerimden ayırmayıp her bir tepkimi yakalayan Roth omuz silkti. “Muhtemelen. Şaşırmazdım. Biz iblisler parlak, ışıltı ışıltı şeyleri severiz.”

Elmas sutyenli sarışın, müziğin ritmine uyarak aşağıya eğilip, yavaşça geri yukarıya çıkıyordu. Bir yılan gibi, ya da gürültülü müziğin bir parçası gibi hareket ediyordu. Önündeki adama hafifçe gülümserken dizlerinin üzerine indi ve başını geriye attı. Gözlerinden tuhaf bir ışıltı yayılıyordu.

“Kadın bir iblis,” dedim aptal aptal, sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

“Kendilerine succubus denilmesini severler,” diye açıkladı lakayt bir tavırla. “Öyle demen daha uygun oluyor.”

Ona pis pis baktım ama bakışlarımı hemen tekrar kıza çevirdim. Daha önce gerçek hayatta hiç succubus görmemiştim. “Nasıl burada olabilirler? Alfalar onların yerüstüne çıkmasını yasaklıyor.”

“Ben söylemem. Sen?”

Cevap veremeden önce bir adam ayağa kalktı ve sahneye yaslandı. Elmas kıyafetli succubus aşağıya eğilip adamın dudaklarına basit bir öpücük kondururken şakacı bir şekilde gülümsedi.

Succubus'un teni parlarken adam anında kaskatı oldu ve iki yanındaki elleri kasıldı. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Bu tepkiler bir tek anlama gelebilirdi. Adam... o bir *insandı*.

"Hey!" diye bağırdım. "Kız adamın şeyini aldı..."

Roth parmağını dudaklarıma koydu. "Bücür, burada gördüklerin burada kalır. Söz verdin."

Söz vermiştim ama olabilecekleri bilmiyordum. Eline vurup ittim. "Bu yanlış."

"Ya da doğru. Bak." Beni tekrar sahneye çevirdi. Gevşemiş yüzünde mutlu, doymuş bir gülümsemeyle sandalyesinde oturuyordu. "Adam zarar görmedi. Sadece kıza biraz doping yaptı. Bilakis, adam bu küçük öpücükten adamakıllı hoşlandı. Tıpkı çoğunun senden küçük bir öpücüğe bayılacaklarına emin olduğum gibi."

Son kısmı duymazdan geldim. "Ama insanlar nasıl buradalar? Etraflarındakilerin ne olduklarını biliyorlar mı?" Kurallar varken bildiklerini hayal edemiyordum ama o kırmızı kapılardan adımımı attığım anda dünya tepetaklak olmuş gibi hissetmiştim.

"Bazı insanlar yollarını burada bulmaya çalışıyorlar ama insanlar gerçekten neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar mı? Buradaki iblisler ne olduklarını açığa vurmuyorlar ama buradaki insanlar da masum değil. Ruhlarını görebilseydin olmadıklarını bilirdin." Sahnenin etrafında yürürken elini belime sardı ve beni kalçasına doğru çekti. Bambi, dokunmasına karşılık ona doğru kay-

dı. “Yani buraya gelenler? Şey, hak ettiklerini buluyorlar.”

Buna ne diyebilirdim ki? Kınayan bir cevap ararken sahnenin arkasında asılı altın kaplama kuş kafesleri gözüme çarptı. İçlerinde kızlar vardı. Büyük memeli, kızıl saçlı bir kız dikkatimi çekti ve kırmızı dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Elbisesi örtmekten çok ortaya çıkarıyordu. Yanaklarımın yandığını hissederek kafamı çevirdim.

Kulübün en karanlık köşelerinde poker oynanıyordu. Karşısındaki acayip yakışıklı adam başını kaldırıp sırtırken insan olduğu gün gibi ortada olan otuz yaşlarında bir adam, bol miktarda terliyordu. Tıpkı sahnedeki succubus kızlarınıninki gibi irislerinden ışık yansıyordu.

İblis elini gösterdi. “Floş. Seninki ne?”

Adam kartlarını çevirirken elleri titriyordu. “Kent,” diye cevap verdi boğuk bir sesle. Rengi atarak arkasına yaslandı.

“Kedi yavruları için mi oynuyorlar?” diye sordum, uyuyamadığım bir gecede bilgisayarda bulduğum *Buffy*’nin bir bölümünü aklımdan geçirerek.

Roth şaşırmışa benziyordu. “Ne?”

Başımı iki yana salladım. “Boş ver. Nesine oynuyorlar?”

“Bilmek istediğimden emin değilim.” Roth beni poker masalarından uzaklaştırdı.

“Küçük güzel kız, benimle dans etmek ister misin?”

Başımı hızla yukarıya kaldırdım. Kafes dansçılarından biri parmaklıkların arasından bana doğru uzanıyordu. Bana ulaşamayınca ayağa kalktı, gözlerini kapatıp başını arkaya attı. Kalçalarını müziğin ritmine göre sallarken uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya döküldü. “Hadi. Koyuver gitsin. Birazcık yaşa. Özgürlüğü se-

veceksin. Müziğin kanını tutuşturmasını. Yanma hissini seveceksin. Hepimiz seviyoruz.”

“Harpi,” diye mırıldandı Roth.

Eğilip ellerini vücudunun neredeyse çıplak olan ön tarafında gezdirirken gözleri ince birer çizgi halini aldı. Roth’a gülümsedi. “*Mei Domina*.”

Konuştğu dil, kulağa tuhaf geliyordu. “Sana ne dedi?”

Ağzı kulaklarına vardı. “Buradaki hiçbir kızla dans etme.”

“Niyetim yoktu zaten,” diye cevapladım duygusuz bir tavırla. “Soruma cevap vermedin.”

“Niyetim yoktu zaten,” diye aynısını söyledi beni bara götürürken ve sırtımdaki eli adım attığım bu çılgın dünyada oradan eksik olmuyordu.

“Onlardan biriyle dans edersem ne olur?” diye sordum birkaç saniye sonra.

Eğilip kulağıma fısıldadı, “Asla durmazsın, büyür. Sen yarı iblissin, o yüzden iblislerin bazı tılsımlarından etkilenebilirsin. Yukarıdaki kızlardan bazıları insan. Onlar dans ettiler. Bak şimdi ne haldeler.”

Titredim. Sözlerinden mi, yoksa nefesinden mi, emin değildim. “Bu doğru görünmüyor.”

“Ruhlarını görebilseydin aynı şekilde hissetmeyeceğinden eminim.”

Bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. Bütün kızların kendilerine has bir güzelliği vardı. Bazıları süper modeller kadar inceyken, bazıları daha kiloluydu; soluk ve daha koyu tenli olanlar da vardı, kumral ve sarışın olanlar da. “Ruhları lekeli mi?”

Roth halinden memnun görünerek başını salladı. “Burası hem bir tür bekleme odası hem de karşılama komitesi.”

“Burası... Araf mı?”

“Hayır.” Güldü. “Araf, burası kadar eğlenceli olmaktan çok uzak.”

Bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğini ya da bana bütün bunları neden göstermek istediğini hiç bilmiyordum. Beni bara götürmesine ses çıkarmadım. Bar şaşırtıcı derecede boştu. Hepsı insan olan üç ya da dört müşteri taburelerde oturuyordu. Roth beni tezgâhın en ucundaki taburede, koca bir kâse dolusu çerezin yanında bıraktı.

“Gidip bize içinde yüz tane parmak olmayan yiyecek bir şeyler alayım. Kimseyle dans etme ya da kimsenin sana içecek bir şey ısmarlamasına izin verme.”

“Ama...”

“Başını derde sokmayacağın konusunda sana güveniyorum,” diye devam etti, benimle göz göze gelerek. “Kendine göz kulak olabileceğini biliyorum. Zeki olduğunu biliyorum. İyi kararlar vermeni sağlamak için seni bir odaya kilitleyecek değilim.

Ağzımı açtım ama sonra jetonum düştü. Roth kendime bakabileceğim ve beladan uzak durabileceğim konusunda bana güveniyordu. Bunda daha önce hiç tatmadığım bir... bir özgürlük vardı. Tüm hayatım bir kafeste geçmişti. Dans eden kızlarınki gibi değildi ama bütün kadın Muhafızların kapatıldığı yaldızlı bir kafesti bu ve bana o kafestekilerden daha çok özgürlük verilmiş olsa da hüsrân aynıydı.

“Layla?” diye sordu alçak sesle.

O zaman bana başka bir şey daha oldu. Zayne, havada bir tehlike işareti bile olduğunu düşünse beni güvende tutmak için bir odaya kilitlerdi. Roth ise...evet, beni tehlikeden uzak tutmaya çalışmıştı ama o beni saklamazdı. O...o benim kendim olmama izin verirdi.

“Tamam,” dedim sonunda. “Burada olacağım.”

“Güzel.” Gülümsedi, sonra da kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Döndüm, kendime bu işin altından kalkacağımı söyleyip kaşlarımı çattım. Süperdim. Hem de çok.

Barın kenarıyla oynuyor, gözlerimi aşağıda tutuyordum. Bu bardaki herhangi bir şeyle göz teması kurmanın hiç akıllıca olmadığı fikrindeydim. Burada succubus’lar varsa başka neler vardı acaba? Köşede kâğıt oynayan yakışıklı iblisi düşündüm.

Yoksa bu iblis bir bahisçi, yani bahis için Cehennem’den çağrılabilen özel bir Dük müydü? Eskiden bildiğim kadarıyla yerüstünde olmaları olağandı ama diğer tehlikeli iblisler gibi Alfalar tarafından cehenneme sürülmüşlerdi.

Tanrım, Muhafızlar buranın varlığını bilselerdi bayram ederlerdi.

“Daha iyi bir iş bulmam gerektiğini söylüyor. Kendi faturalarımı ödeyemezken onunkileri nasıl ödeyebilirmişim?” dedi benden birkaç tabure ötede oturan bir adam. Üzerinde donuk gri bir takım elbise vardı. İndirim mağazalarından alınmış taklit markalı ürünlere benziyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kaybedemem.”

Bakışlarımı barmene kaydırdım ve ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Cayman’di bu! Adamın bardağını berrak bir şişedeki içkiyle doldururken bana bakıp göz kırptı. Platin sarısı saçlarını geriye toplayıp atkuyruğu yapmıştı ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı bir gömlek giymişti.

Demek, Cayman cehennem yöneticisi ve Roth’un ekürisi olmasına ek olarak görünüşe göre bir barmendi de.

Bu tuhaftı.

Şişeyi aralarına koydu ve kalçasını tezgâha yasladı. “Kadınlar tam bir baş belası, Ricky. O yüzden ben iyi, dü-rüst bir erkeği tercih ederim.”

Erkekleri sevdiğini yeni öğrenmiyordum ama *iyi, dü-rüst* bir erkeği tercih ettiğinden ciddi kuşkularım vardı.

Ricky gözlerini kırptırarak elinin tersini alnında gezdirdi. “Angela’yla tanışsaydın fikrin değişirdi. O bir melek, tıpkı adı gibi. Onu seviyorum.”

“Faturalarını senin ödemeni isteyen bir melek mi?” Bal rengi gözleri daha da bir parladı. “Bana pek cennete ait bir varlık gibi gelmiyor.”

“O kadar güzel ki. Cennet bile yanında hafif kalır” Ricky başını ellerine indirdi ve bir an için adamın ağ-layacağını sandım. “Finansal bakımdan stabil durum-da olduğumu kanıtlayana kadar telefonlarıma ya da e-postalarıma cevap vermeyeceğim.”

Cayman iç çekti. “Senin şu altın avcısı melek için ne yapardın?”

Ricky başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı ve bi-raz bulanıktı. Adam sarhoştı. “Her şeyi yapardım.”

“Her şeyi mi?” diye sordu iblis. Gözlerini ölümlü ada-mın gözlerinden ayırmadan öne doğru eğildi.

İçimde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı.

“Her şeyi,” diye onayladı Ricky hararetli bir şekilde.

“Sence kadınlığın bu mükemmel numunesinin seninle kalması için ihtiyacın olan ne?”

“Para,” diye cevap verdi Ricky. “Piyangoyu kazanmam gerek.”

Cayman pis pis sırttı ve adamın içkisini tekrar doldur-du. “O zaman iyi şans için bir kadeh daha, dostum.” Şişeyi yukarı kaldırdı.

İçimdeki kötü his daha da arttı.

Ricky bardağını şişeye hafifçe vurdu, sonra da içkisini çabucak içti. Kadehi hızla masaya koydu, kadeh kısacık bir an için kutsal olmayan bir kırmızı renkte parladı. Az önce bir anlaşma yapılmıştı.

Ruh karşılığında aşk.

Ricky birkaç dakika sonra sendeleyerek bardan çıktı. Kazara yanlış asansöre falan binmemesini umut ettim. Beklenti içinde Cayman'e baktım.

Bana doğru gelirken güldü. "Derdini anlatmak ister misin?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Arkaya eğildim. "Evet, hayır teşekkürler."

Şişeyi önüme itti ve bara yaslandı. "O halde bir içki ister misin?"

Gözlerimi kıstım. "Böyle iyi."

"Zeki kız," diye cevap verdi. "Zaten bana yaptırabileceğin bir anlaşma olduğundan şüpheliyim." Barı temizleyerek omzumun üzerinden baktı. "Bana az önce bir bebek öldürmüşüm gibi bakıyorsun, şekerim. Benim ne olduğumu biliyorsun. *Kendinin* de ne olduğunu biliyorsun."

"Az önce bir adama ruhunu aşkla takas yapmasına izin verdin."

"Ruhunun bir kısmını... Sadece minicik bir parçasını. Hepsi bu." Bakışlarını tekrar bakışlarıma çevirdi. "Roth seni buraya getirirken aklında ne vardı?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

"Nerede peki?"

"Bize yiyecek bir şeyler almaya gitti."

Güldü. "Roth seni *buraya* yemek için mi getirdi? Bu harika. Pitbull köpeklerinin arasında sıkışmış bir kedi yavrusu kadar rahat görünüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. “O kadar mı sırtıyorum burada?”

“Görünüşünden pek de insan olmadığın anlaşılıyor, ama sorun o değil.” Cayman başını yana eğdi. “Aslına bakarsan, etrafına bakarken kötü bir şey kokusu almış gibi görünüyorsun, şekerim.”

Öyle mi görünüyordum?

Cayman beyaz havluyu omzuna attı. “Olduğun şeyden memnun olmadığını bilmek için seni o kadar iyi tanımam gerekmiyor.”

“Hayır, bu...” Sustum. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Hâlâ hem Muhafız hem de iblis...yani hem iyiliğin hem de kötülüğün vücut bulmuş şekli olduğumu tamamen kabullenmiş değildim.

Tekrar gülümsedi. “Roth’un seni buraya getirme nede-nini biliyorum. Senin bunu görmeni, buranın ne olduğunu anlamamı istedi.”

“Kötülüğün ini olduğunu mu?”

Cayman kıkırdadı. “Çok güzel şekerim ama sana buraya belli türden insanların geldiğini söylediğinden eminim, değil mi?”

“Ruhları zaten lekeli olan insanlar mı?”

Başını öne salladı, sesini alçalttı. “Kötünün de kötüsü, bütün kötülüğü kendi başlarına yapan insanlar bunlar. Yollarını burada buluyorlar çünkü bu onların doğasında var ve verdiğimiz hizmetlerle topluma iyilik yapıyoruz.”

Kaşlarımı kaldırdım.

Bu sürece yardım ediyor, deyim yerindeyse gen havu-zundan azar azar çıkarıyoruz. Çoğu iblisin yaptığı şey bu. Masumların peşinden gitmeyiz biz. Günahkârların peşin-den gideriz...ve, ah, onlara bayılırız.” Doğruldu. “Senin

Muhafızların anlamadığı şey bu. Sırf içimizde birkaç kötü iblis olması yaptığımız şeyin illaki kötü olduğu anlamına gelmez.

Sözleri sanki bir buz fırtınasına adım atmışım gibi üzerime yağdı. Roth beni buraya bu yüzden mi getirmişti? Kötülüğün dünyada gerekli olduğunu ve hatta belki de o kadar yanlış olmadığını göstermek için mi?

Tekrar barın etrafına göz gezdirirken insanları hemen saptadım ve Roth büyük ihtimalle haklıydı. Ruhlarını görebilseydim günahlarını görürdüm. Ama bunun benimle ne ilgisi vardı?

Bu o kadar barizdi ki yüzüme tokat atmak istiyordum.

Belki Roth bana her nasılsa, bir şekilde iblis yanımın gerekli olduğunu göstermeye çalışıyordu. İblis yanım bana ruhları görme ve şimdi de başkalarının duygularını hissetme yeteneğini vermişti ve Paimon'un Lilith'i serbest bırakmaya çalıştığı gece beni değiştirmeye zorlayan iblis yanımdı. Aslında Roth bana her zaman daha karanlık olan şeceremin faydalarını göstermeye çalışıyordu. Dudaklarım, küçük bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Bu faydaları düşünmek Abbot'ın benden bariz şekilde öğreniyor olmasının indirdiği darbeyi hafifletmiyordu.

"Yani Roth seni henüz baştan çıkarıp bütün sağduyudan uzaklaştırmadı mı? Roth lezzetli biri, değil mi?"

Bu soruya hazırlıksız yakalandım ve gülümsememin silindiğini hissettim. "Hayır!. Hayır. Öyle bir şey değil."

"Değil mi?" Cayman'in gözleri bütün ışığı yakalayıp yutuyor gibiydi. "Roth'la nasıl o şekilde olmayabilir? Onu reddetmek, nefes almamak gibi bir şey."

"Şey, o halde, nefes almıyorum demektir. Roth'la ben sadece arkadaşız. Arkadaşız sözü kulağa çok berbat ge-

liyordu ve geçmişimizi düşününce doğru tam doğru bile değildi.

Tek kaşını kaldırdı ama omuz silkti. “Sen ne dersen, şekerim. Böyle bir çıtırdan etkilenmiyormuş gibi davranmak istiyorsan senin bileceğin iş. Gerçi genellikle koyu renk saç kullanmıyor. Onu, bazen kullandığı platin sarısından daha çok seviyorum. Sanki Billy Idol aramış da saç modelini geri istiyormuş gibi geliyor. Ben şahsen koyu renkli görünümü tercih ediyorum.”

Kendime engel olamadım. Merakıma yenildim. Öne doğru eğildim. “Ne demek istiyorsun?”

Ağzı kulaklarına vardı, başını eğince aynı göz hizasına geldik. “Saç rengini değiştirmeyi seviyor. Yüz hatları her zaman aynıdır, piercing’leri de öyle, ama saçı farklıdır. Şimdilerde esmer ve kasvetli takılıyor. Anlaşılan ‘White Wedding’ ya da ‘Cradle of Love’ havasında değil.”

“Hı?”

Cayman gözlerini devirdi. “Siz gençler, kaliteli müziği kafanıza düşse bile tanımazsınız. Her neyse, Roth koyu renk saçlı ve şairane olduğunda hoşuma gidiyor. Epey eğlenceli.”

“Ben onun bu halini de seviyorum.” Dudağımı ısırdım ve hayalimde kendime çok kötü bir tokat attım. “Yani, bence saçı güzel görünüyor.”

Ricky’nin boş bıraktığı yere başka bir adam derin bir iç çekerek oturdu. Cayman, adama göz attı ve yakışıklı yüzünde katıksız bir heves belirdi. “Ah, görev beni bekler, küçük Layla. Başka bir müşterim var.”

“İıı... şey. İyi eğlenceler mi demeli?”

Cayman havluyu omzundan hızla indirdi. “Ben her zaman eğleniyorum. İşimi seviyorum. Uslu dur. Birazdan

Roth'un her türden yağlı güzelliklerle geri döneceğinden eminim.”

Taburede arkaya doğru eğilirken yemeklerin düşüncesiyle karnım guruldadı. Büyük ihtimalle bu ettiğim en tuhaf sohbeti ve bu konuşma bir şey söylüyordu. Daha da tuhafı, kapıdan geçtiğim anda, buraya ilk geldiğimde ruhlarını emmek istediğim insanların tüm çekiciliğini yitirmiş olmasıydı. Belki de duyularım ambale olmuştu, ya da tüm o kötülük yüzünden içimdeki iblis sus pus kesilmişti. İronik olmaz mıydı böylesi? İblisim, ancak diğer iblislerin yanındayken söz dinliyordu. Bu da benim şansımdı işte.

Bir el omzumu tuttu. “Selam.”

Arkamı döndüm. Benden biraz büyük bir kız orada duruyordu, beline kadar gelen saçları, tıpkı vücudunu saran elbisesi gibi parlak ve siyahtı. Gözleri koyu renkliydi, şehvetli ağzına kırmızı ruj sürmüştü ve bütünüyle günahkâr bir şekilde güzeldi.

Diğer omzuma kızmkinden daha ağır ve çok daha kuvvetli bir el dokundu. “Kız kardeş, bizi bulma nedenin nedir?”

Kafamı hızla sesin geldiği yöne çevirdim. Oğlan, kızın ikizi olmalıydı. Kuzgun siyahı saçları solgun yanaklarına dökülüyordu. Kırıyık beyaz tişörtü, siyah saçları ve kırmızı dudaklarıyla şoke edici bir zıtlık içindeydi. Cayman'i aradım ama en son müşterisiyle meşguldü.

Yutkundum. “Buraya Roth'la geldim.”

“Duydun mu, kız kardeş?” Oğlan, başımın üzerinden kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi. “Roth'a aitmiş.”

“Dur bakalım. Ben ona *ait* değilim. Buraya onun misafiri olarak geldim.”

Kız kardeş hafifçe güldü. “Duydun mu, erkek kardeş? Sadece misafiriymiş.”

İçimde, Roth'a ait olduğumu söylemiş olmam gerektiğine dair güçlü bir his vardı.

"O halde biz de ona misafir gibi davranabiliriz." Erkek Kardeş, elini kolumdan aşağıya doğru gezdirdi ve parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. Teni, tenime dokuduğu anda ani bir arzu seli baş döndürücü bir şehvete dönüştü. "Sana iyi bakacağız."

"Ben hiç öyle düşün..." Erkek Kardeş'le göz göze geldik. Sanki suyun altına düşmek gibiydi, o kadar hızlı batıyordum ki ciğerlerimin hava almasını bile sağlayamıyordum.

"Düşünmesin," diye mırıldandı Kız Kardeş. "Burada hiç kimse düşünmez. Düşünmenin yeri değil burası."

"Evet," diye onayladı Erkek Kardeş, gözleri bütün yüzünü kaplıyordu. "Burası eğlencenin başlayıp bittiği yerdir. Bize katılmalısın." Elimi çekti. "Bizimle gel."

Titreyen dizlerimin üzerinde duruyordum, tuhaf bir şekilde zihnim bomboştu.

Kız Kardeş, diğer elimi tuttu ve beni dans pistine çıkardılar. Bir tanesi elimi bıraktı, diğeryse beni etrafımda döndürdü. Erkek Kardeş beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti. Başımı kaldırıp baktım, gözleri baştan aşağı kapkaraydı. Hiç beyaz yoktu. Korku ve dehşet içinde olmam gerekirken hiçbir şey hissetmedim.

"Nesin sen?" diye sordu Erkek Kardeş. Beni etrafımda döndürdü.

Kız kardeş beni kollarımdan yakaladı, debdebeli hareketlerle bir valsa başladı. "İçinde güçlü bir iblis var." Ürkümüş bir kedi gibi tıslayarak beni bıraktı.

"Ama," diye mırıldandı kulağıma Erkek Kardeş, kolunu arkadan belime dolayarak, "İçeride bir de Muhafız var."

Birkaç dakika, aynı bizim kadar kaybolmuş görünen diğer çiftlere değerek müziğin ağır ritmine göre salındık. Erkek Kardeş ellerini kalçalarımıza indirdi. Gözlerimi kapatarak başımın göğsüne düşmesine izin verdim. Kanım yanıp tutuşuyordu. Kafesteki kız haklıydı. Erkek Kardeş beni etrafında döndürüp Kız Kardeş'in bekleyen kollarına gönderdi.

"O kadar güzelsin ki," dedi cilveli ve çocuksu bir sesle. Birlikte tekrar tekrar dönerken başını omzuma yasladı. "Tadın başka hiçbir şeye benzemeyecek ama seni tatmıyım."

Dönerken tuhaf şekiller ve gölgeler görüyordum. Yüzü olmayan bedenler. Sadece iskeletten ibaret yüzler. Yumuşak kumaş diri ve cüretkâr bacaklarımın etrafında havalanıyordu. Bir an için üstümde cübbe var sandım ama başımı eğip bakınca tek gördüğüm kot pantolundu.

Erkek Kardeş beni yeniden kollarına çekti. Derin nefes alarak kendimi ona bastırdım. Kokusu yoktu, hem de hiç. Kalçalarımız birbirine yapışmış, uyum içinde hareket ediyordu.

"İkimiz de aynı ihtiyacı hissediyoruz." Dudaklarını kızarmış alnıma koydu. "Bir tatmaktan zarar gelmez." Beni iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Tatmak, yükünü hafifletecek," diye fısıldadı Kız Kardeş, boğazıma bir öpücük kondurarak. "Tatmak görmene yardım edecek."

"Neyi görmeme?" diye sordum, nefes nefese ve sersemlemiş bir halde.

Kız Kardeş gülümsedi. "Erkek kardeş, kız görmek istiyor."

Erkek kardeş arkamdan geldi, elini karnıma koydu. "Sana bir şey verelim, tatlı küçük kız kardeşimiz."

Erkek Kardeş'in beni Kız Kardeş'ten çekmesine izin verdim, beni döndürdü, böylece yüzümü kalabalığa, sırtımı da ona döndüm. Farkında olduğumdan daha fazla gölgelere çekilmiştik. Herkes o kadar uzakta görünüyordu ki. Kız Kardeş yanımızdan hızla uçup gitti, dans eden çiftlerin etrafında mini kasırğa gibi dönüyordu.

"Tatlım," dedi tekrar, nabzımın attığı yerden boynumu, sonra çenemin altını ve yanağımı öperek.

Ona yaslanarak gözlerimi kapattım. Kucağında sıcak, arzu edilen ve değerli hissediyordum. Yalnız ya da istenmeyen biri değildim. Onun dünyasındaki en güzel kız bendim ve dünyası benim etrafımda dönüyordu... *Sadece benim.*

"Gözlerini aç, tatlım," diye dedi yumuşak bir şekilde.

Dediğini yaptım.

Önümde, mor benekli pembe bir elbise giyen kıvılcık saçlı bir kız duruyordu. Güzel bir fincan keki diye düşündüm. Fincan keki severdim, özellikle de bu türleri.

Ama yüzü bulanık görünüyordu. Belki yaşı daha büyüktür ve belki bu konuyla daha çok ilgili olmalıyım, diye düşündüm ama artık kendimde değildim. Kız Kardeş, kadının aniden gevşeyen parmaklarından bardağı alarak kulağına fısıldadı.

"Dans et," dedi Erkek Kardeş.

Ve dans ettik, o kız ve ben. Birbirimize dokunmuyorduk ama mutlak bir ahenk içinde dans ediyorduk. Sanki birbirimizin yansıması gibiydik ama birbirimize hiç benzemiyorduk. O kadarının farkındaydım. Çok geçmeden, Erkek Kardeş bana katıldı ve anlamadığım sözcükler fısıldadı. Galiba bilmem beklenen ama pek anlayamadığım bir dildi. Kız Kardeş de aynısını yaptı ve kadın daha da bulanıklaşmış göründü.

Kadın kıpırdamadan önümde duruyordu; başı yana eğik, mavi gözleri kapalıydı. Mavi mi? Kadın bir iblis değildi. Bana benzemiyordu. Öne adım attım çünkü yapmam beklenenin bu olduğunu biliyordum. Erkek Kardeş böyle istiyordu. Ben de istiyordum.

Parmak uçlarımda yükseldim, ona zar zor ulaşabiliyordum. Omzumda beni sabit tutan eller hissettim. Yakın, yeterince yakındık. Gözlerimi kapattım, bir an, katıksız ama tatlı ıstırapla bir an bekledim. Sonra yavaş ve derin bir nefes aldım.

Kadının ruhunu emdim.

Girmi Üçüncü Bölüm

Sıcaklık damarlarıma hücum etti, alevler halinde, kıvrılmış ayak parmaklarıma doğru ilerledi. Bu kadın, pudra şekeri ve köpüklü şarap tadındaydı. Vücudumdaki her bir hücre, çok uzun zamandır su ve güneşten mahrum bırakılmış bir çiçek gibi açıldı. Düşünmeden tekrar nefes aldım.

Kadın kasılırken hava hareket etti.

Ah Tanrım, kendimi neden bundan mahrum bırakmıştım ki?

Erkek Kardeş, parmaklarını kollarıma gömerek iç çekti. Bu kadının özünün yanında o küçücük acı kıvılcımının lafı bile olmazdı. Onu içime çekmeye devam edip vücudumu ılık ve havayla doldurdum. Zihnimde bir kapı açılmış gibiydi. Kadını daha net görebiliyordum. Güzel bir kadındı ama zalim sözler söyleyen zalim bir kadındı. Okuldan kopyayla mezun olmuş, nişanlısını aldatmıştı. Bir anda, patronuna, iş arkadaşı hakkında iğrenç sözler mırıldandığına, sonra da arkadaşı kovulduğunda güldüğüne dair kısa bir anı gördüm.

Bir sürü anı zihnime üşüştü ve hepsi kadının aley-

hineydi. Kadın, son derece kötü ve haindi ama devam edersem, ruhunu tatmayı bırakmazsam ona neyin zarar verdiğini göreceğimi biliyordum. Bir şey onu bu öfke dolu insana, kapkaranlık, sapkın bir şeye dönüştürmüştü.

Kadın birdenbire kendini benden hızla çekti. Nefes almaya çalışarak öne doğru sendeledim. Erkek Kardeş'in kolumu bıraktığını hissettim ve başımı kaldırıp baktım.

Roth önümde duruyordu, uzun boylu ve dehşet vericiydi. Kadının çenesini tutup tam gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bunların hiçbirini hatırlamayacaksın," dedi. "Buradan çık. Eve git ve buraya bir daha asla gelme. Beni anlıyor musun?"

Kadın başını kısaca sallamayı başardı, sonra da yana doğru sendeleyerek kalabalığın arasına karıştı. Nereye gittiğini bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Gözlerimi Roth'dan ayırmıyordum.

Kız Kardeş kıkırdadı. "Bütün eğlenceyi mahvediyor-sun. Sana ait olmadığını söyledi."

Roth bana dik dik baktı. "İkinizden birine de ait değil o."

Ona doğru sallanarak sersem bir halde iç çektim. "Bunca zaman neredeydin? Saatler oldu."

"Sadece on dakika yoktum," diye çıkıştı ve ses tonu ya da sanki kızgınmış gibi elini saçının arasından geçirmesi hoşuma gitmedi. "Lanet olsun, Layla... Sana yerinden ayırılmamanı söylemedim mi ben? Dans etmemeni?"

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kıkırdadım. "Beni zorladılar."

Onu davet ettik," diye düzeltti Kız Kardeş. "Zorla hiçbir şey yaptırmadık. Kuralları biliyoruz."

"Sadece bir tatmak istedi," diye ekledi Erkek Kardeş, koluma sadece parmak uçlarıyla dokunarak. Titredim.

“Ona zarar vermedik. Verdik mi, tatlı küçük kız kardeş?”

Roth ok gibi öne fırladı, elini Erkek Kardeş’in boğazına doladı ve ayakları havada sallanana dek onu yerden kaldırdı. “Az önce ona ne dedin sen?”

Kız Kardeş tısladı, parmakları sivrileşip ölümcül görünen pençelere dönüştü. Bir anda güzelliği kayboldu. Sivri kemiklerinin etrafındaki deri gergindi, gözleri kısık ve yırtıcı hayvanlarınkı gibiydi. İnsandan çok kedigillere benziyordu.

“Bana bir adım daha yaklaşırsan erkek kardeşinin boynunu kırarım,” diye uyardı Roth, gözlerini Erkek Kardeş’ten ayırmadan. “Kıza bir daha dokunma. Artık burada yeriniz yok.”

“Sen bizi kovamazsın,” diye tiz bir sesle bağırdı Kız Kardeş. “Kral Değilsin.”

Roth, Erkek Kardeş’i bıraktı ve arkasını döndü. “Belki değilim ama kalbini yerinden söküp Hellionlara yedirebilirim. Kulağa nasıl geliyor? Katılmak istediğiniz bir parti gibi mi?”

Acayip kardeşler geri çekildiler, tekrar kalabalığa karışıp sıvıştılar. Pistteki bir dansçıyı süzerek Roth’dan uzaklaştım. Çok yakışıklıydı, gergin adaleleri, upuzun, sarı saçları vardı. Cayman sahnenin kenarında durmuş, oğlana gülümsüyordu.

Belime sarılan bir kol beni durdurdu. “Yolculuk nereye, bücür?”

Ona yaslandım. “Bilmem. Kendimi... gerçekten iyi hissediyorum.”

“Öyle.” İç çekti; konuştuğunda sesi boğuk ve tatlıydı. “O kızızı neredeyse öldürecektin, bücür. Seni yalnız bırakmamalıydım.”

Omuz silkip elimi bir ileri, bir geri hareket ettirdim.

Hareketimi tuhaf, inci renkli bir gölge takip etti.

“Ne yapıyorsun?”

Kollarında dönüp neredeyse kusursuz olan yüzüne baktım. Tanrım, öylesine güzeldi ki. Özellikle de ona sahip olamıyorken neden bu kadar seksi bir şey bu kadar... seksi olmak zorundaydı? Nedenini tam olarak hatırlamıyordum ama iyi nedenleri vardı. “Galiba ruhumu görabiliyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Şu anda başka birininkini daha görebiliyor musun?”

“Hayır, ama benimki beyaz.” Mutlulukla iç çektim. “Bu da ruhumun saf olduğu anlamına geliyor.”

Roth, yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. “İblislerin ruhları saf olamaz.”

Her nasılsa kafamı göğsüne gömmüştüm. “O halde ben senin gibi olamam.”

“Ah, vay canına, şu anda standartların o kadar dışındasın ki.” Başını iki yana sallayarak hareket etti, sonra bir baktım yerden havalanmış, onun kollarındayım. “Hadi, yukarı.”

Kendimi tutamayıp çılgın bir kahkaha attım ve sanki daha gülebilmişim gibi geliyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Seni, başını daha fazla derde sokmayacağın bir yere götürüyorum.” Kalabalığı kolayca yararak öne doğru yürümeye başladı.

Bar bana baş aşağı görünüyordu. “Herkes tavanda yürüyor.”

Gülümsemesi gergindi, beni kollarında döndürürken yüzünde gönülsüz bir tebessüm vardı. Başım şu anda göğsüne yaslıydı. “Daha mı iyi?”

Dünya bir kez daha normaldi. “Oradakiler neydi?”

Omzuyla bir kapıyı açıp loş bir koridora girdi. "Bir sucubus ve bir incubus. Ben onlara Sucky ve Inky diyorum. Galiba isimlerini Ölü ve Daha Ölü olarak değiştireceğim. Kurtlar üstüne atılmadan seni on dakika yalnız bırakamıyorum."

Parmaklarımı ensesinde kenetledim. "O kadar kötü değillerdi."

"Bil bakalım ne olacak?" Gülümsemesi gözlerine pek ulaşmıyordu.

"Ne?"

"Bunu daha sonra düşünmeyeceksin."

Kıkırdadım. "Amma da adisin."

Roth merdivenlere doğru dönerken gülümsemesi daha hafifti. "Bunu sevmen hoşuma gidiyor."

"Belki." Kıkırdayarak ayaklarımı havaya salladım. "Beni bırakabilirsin. Yürüeyabilirim."

Onun yerine beni basamaklardan yukarıya o kadar kolay taşıdı ki sanki tüyden ibarettim. Bir koridoru geçti, sonra bir kat daha merdiven çıktı. "Tökezleyip boynunu kırarsın, ya da muhafızlarımızdan birinin üzerine düşersin. Ya da okşamaya kalkışırsın."

"Ne muhafızı?" Sahanlıkta etrafa bakındım. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Roth yukarıya çıkarken hiçbir şey söylemedi. Ortalama bir erkek on beş kat çıkamazdı ama Roth nefes nefese bile kalmadı. Başka bir kapıyı daha açtığında daha önce orada olmayan bir şey gördüm. Koridorun ucunda, kapısının önünde Chihuahua büyüklüğünde iki köpek oturuyordu.

Ellerimi çırparak tiz bir sesle bağırdım. "Onları okşamak istiyorum! Öyle minikler ki!"

Roth iç çekti. "Boy değil, işlevi önemli diye düşünmüştüm."

“Sana yalan söylemişler.”

“Ah, olabilir bak.” Beni nazikçe ayaklarımın üzerine indirdi ve bir koluyla beni hâlâ tutuyordu. “Görüntünün yanıltıcı olduğunu aklından çıkarma.”

Tam ona dönüyordum ki fare köpeklerden biri ayağa kalktı. “Bunu şey... şu pahalı el çantaları gibi bir el çantasının içinde taşıyabilirim.”

“Bence bunu duymak hoşlarına gitmedi.”

Hoşlarına gitmemişti. Artık ikisi de ayakta duruyordu, kulakları gerideydi ve hırılıyorlardı. Bir tanesi havladı. Havlaması, tiz bir çığlık gibiydi.

Güldüm. “Ne yapacaklar? Ayak bileklerimi mi ısıracaklar?”

Roth beni kendine çekti, buna hiç itirazım yoktu. Vücudunun yaydığı sıcaklık, üzerime eğiliyor olsa da birbirimize yaslanma şeklimiz hoşuma gidiyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Ama fark etmiştim. Bu, unuttuğum, ya da unutmaya çalıştığım bir şeydi ama arkasındaki nedeni anlayamıyordum. Şu anda bunu itiraf etmek, binanın tepesine çıkıp haykırmak ve bir sürü şey yapmak istiyordum.

Çay fincanı boyutundaki köpekleri unutarak döndüm ve ellerimi Roth’un göğsüne koydum.

Köpekleri bundan hiç hoşlanmadı.

Bir tanesi, kükrete dönüşen tiz bir ses çıkardı. Yana doğru sendeleyerek hızla arkamı döndüm. Hırlıyor, dişlerini gösteriyor, havayı ısıyorlardı; bedenleri büküldü ve büyüdü. Devasa patiler küçük olanların yerini aldı. Hâlâ hırlayarak ağır ağır ilerlerken pençeleri zemine değiyordu. Kaslı böğürleri kalın, kuyruklarıysa gürdü. Ağızları uzadı, genişledi, kulakları geriye yatarak kızıl kahve renkli

mat postlarına yapıştı. Ağızlarından jilet keskinliğinde ve devasa dişler çıktı. Masum, kahverengi gözler kan kırmızısı oldu ve koridoru sülfür kokusu kapladı.

Ayı büyüklüğündeydiler ve beynimin uzak bir köşesinde bunların cehennem tazısı olduğunu fark ettim.

“Vay be,” diye fısıldadım, korkmam gerektiğini biliyordum ama ben hâlâ uçuyordum.

“*Oturun,*” diye emretti Roth, aniden önüme geçerek. “*Vos mos non vulnero suos!*”

Birlikte gerilediler ve kapının yanına oturdular. Kulakları hâlâ arkaya yapıştı ama artık beni yemek istiyormuş gibi görünmüyorlardı. Bunun iyi bir gelişme olduğunu düşünüyordum.

Roth omzunun üzerinden bana baktı. “Haklısın. Boyu önemliymiş. Sana zarar vermeyecekler. Hadi gel.” Elini uzattı.

Hayvanlara bakarak Roth’un elini tuttum. Roth kapıyı açarken bir tanesi bacağımı kokluyordu, diğeriye dili dışarı sarkarak sırtüstü yuvarlanıyordu. Roth eğilip cehennem tazısının açığındaki göbeğine hafif hafif vurdu.

“Aferin oğluma,” dedi tatlılıkla. “Aferin sana.”

“İsimleri ne?” diye sordum, kapıya dayanarak. Başım ağırlaşmıştı.

“Ağzı kulaklarında başını kaldırıp baktı. “Bu, Bluebel ve bu da,” bacağımı koklayanı gösterdi, “Çiçek.”

Yüzümü buruşturdum. “Senin bu *Bambi* filmine olan ilgin ne?”

Akıcı bir şekilde ayağa kalktı. “Bir Amerikan klasiği.”

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. “Amm komiksin.”

“Gözlerini aç, büy.”

Elini tekrar elimde hissettim, bu yüzden gözlerimi zor-

la açtım. “Neden?”

“Gittiğin yeri görmem gerek.” Beni karanlığa çekti. Bir saniye sonra odaya hafif bir ışık hızla doldu ve Roth elimi bıraktı. Aşağıya çekilmiş ağır panjurlar güneşi engelliyordu.

Tekmeleyerek ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı da çıkarırken sendeledim. Ayak parmaklarım pelüş halıya gömüldü. “Galiba acıttım.”

“Yemeği yukarıya yollatırım.”

Ona döndüm, tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlatırken nefesim kesildi. Yumuşak teni, sert kaslarının üzerinde gerilmişti. Pantolonu o kadar aşağıdaydı ki.

“Her şeyden biraz yaptırđım. Hamburgerler. Kızarmış patatesler. Çıtır tavuklar.” Bana bakarak durdu. Ayakkabılarını çıkarırken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

Cevap veremiyordum ama hoşuma giden pek çok şey görüyordum.

Odanın karşısına doğru ağır ağır ilerledi, birkaç adım ötemde, önümde durdu. “Üzgünüm. Duman kokusuna dayanamıyorum. Senin için sorun olur mu?”

Sorun olması için bir neden olduğunu biliyordum ama başımı iki yana salladım, sonra da cesaretimi toplayıp ko- nuştum. “Hayır.”

“O zaman şunu çıkarmanın sakıncası var mı?” Roth, parmaklarını kapüşonlu eşofman üstümün boynundan sallanan iplere doladı. “Sucky’yle Inky’nin kokusu var.”

Ben daha hayır demek için başımı iki yana sallayamadan fermuarı aşağıya indirmişti bile. Parmak boğumları bana sürtünürken nefesimi tuttum. İçimde keskin bir karıncalanma oldu, zihnimdeki pus bir-iki saniyeliğine

dağıldı. Sonra “rahatsız edici” giysiyi omuzlarımdan aşağıya doğru kaydırıp yere attı.

“Güzelmış... Ne diyorlar buna?” diye mırıldandı, gözleri kesinlikle yüzümde değildi.

“Şey... Askılı bluz.” Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime yeterli hava girmede. “Roth?”

Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Layla?”

Tam konuşacaktım ki yumuşak ve tüylü bir şey ayağıma sürünüp dikkatimi çekti. Beyaz, küçük bir kedi, güzel mavi gözleriyle aşağıdan bana bakıyordu. eğilip küçük yün yumağına uzandım, kucağıma alıp sıkamak ve sevmek istiyordum ama sonra aklıma geldi.

Kaşlarımı çatarak küçük şeytana baktım ve parmaklarımı ondan uzaklaştırdım. “Hayır. Seni hatırlıyorum. Kötü kedi.”

Tatlı şeyin sırtındaki tüyler diken diken oldu ve tısladı, sonra da arkasını dönüp hızla yatağın altına girdi.

“Eski hatalarından ders aldığını görüyorum ama galiba Nitro’yu üzdün.”

“O kediler kuduz.” Kalktım, sonra da bir sersemlik dalgası beni sarınca kesik bir nefes aldım.

Roth elini, koluma koydu, kaygı dolu bir sessizlik oldu. “İyi misin?”

“Evet... iyiyim. Şeyden sonra oluyor...” Siyah beyaz kedi yavrusu başını yatağın altından çıkarıp, arkaya yatırdığı kulaklarıyla beni süzerken sustum.

“Beslendikten sonra mı?”

Beslenmek. Yaptığım şey bu muydu? Bu apartmanın derinliklerinde bulunan o tuhaf yerdeki iblisler gibi mi? Şeytani besin zincirimde üstüme düşeni mi yapıyordum? Ürperdim.

“Kadının ruhunu almadın, bücür.”

Başımı yana eğdim. Almamıştım. “İyiymi, değil mi?”

“Evet.”

“Hem kadın aşağıdaysa kötü demektir, değil mi?”

Ilık nefesi, yanaklarımda geziniyordu. “Evet.”

Bu her şeyi hallediyor muydu? Emin değildim. “Bunu düşünmek istemiyorum.”

“Mecbur değilsin. Otursana.”

Yapacak başka bir şey yokmuş gibi görüldüğünden yatağının kenarından geçtim ve battal boy yastıklarının arasına oturdum. Roth’un kokusu her yere sinmişti ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes alınca daha önce burada, bu yatakta... kucacağında olduğumu hatırladım.

Tenime sıcacık bir pembelik yayıldı ve gözlerim kapandı. Gözlerimi yeniden açtığımda Roth’un ellerinde uzun bir tepsile yatağa doğru geldiğini gördüm. Birkaç tabağın üstü, gümüş kapaklarla örtülmüştü.

Şaşkın bir halde doğruldum. “Uyuya mı kaldım ben?” Gözlerimi kapattığımda aradan saniyeler geçmiş gibi gelmişti.

Roth otururken güldü ve tepsiyi aramıza koydu. İki meşrubat kutusunun yanında buzla dolu iki uzun bardak duruyordu. Sanki seksi, yarı çıplak iblis bir oğlan tarafından getirilen oda servisi gibiydi. “Hayır. Şarkı söyleyerek burada oturuyordun.”

“Öyle mi?”

“Evet. ‘Paradise City.’” Gür kaşlarının arasından bana bakarken gülümsedi. “Galiba sana bulaştırıyorum.”

Her nedense bu hoşuma gitmedi ama sonra tepsileri çıkarmaya başladı ve önümdeki bu görkemli, muhteşem yiyeceklere âşık... âşık oldum. Et, yağ ve tuz ziyafeti.

Yemek Roth'la benim aramda göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Roth, tabakları toplayıp mutfak kısmına götürürken arkama yaslanıp göbeğime hafif hafif vurdum. "Göbeğim mutlu."

"Eminim öyledir." Akan suyun sesi geldi, sonra da durdu. Aradan bir saniye bile geçmeden Roth yanımda oturuyordu. Omzumun diğer tarafıma elini koyarak bana yaslandı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle birbirinden ayrıldı. "İyi. Harika. Mutlu. Belki birazcık yorgun ama kendimi..."

"Anladım," dedi kıkırdarak. Başını sağa yatırdı, bakışlarındaki yoğunluk o kadar arttı ki ta içimi görabiliyormuş gibi geliyordu. Saçlarımı dikkatli bir şekilde omuzlarımdan çekip yastığa yayarken yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Keşke daha sonra da böyle hissetsen ama hissetmeyeceksin."

Roth bakışlarını indirirken kalbim hop etti. "Kadına zarar vermemiş olsan da bu olaydan sonra kendinden nefret edeceksin. Kadın için parti gecesinin ardından kötü bir akşamdan kalmalık gibi olacak. Ayrıca, ruhunun, senin aldığın o ufak kısmını özlemeyecek. Ruhunun, işlediği her bir berbat günah için seve seve verdiği hiçbir parçasını özlememiştir." Sanki omuzlarında görünmez bir yük varmış gibi derin derin iç çekti. Kirpiklerini yukarı kaldırdı. "Senin buraya getirdiğimde aklımda bunu yapman yoktu. Sucky ve Inky senden uzak durmalıydı. Bunu sağlamalıydım."

Başını hafifçe iki yana salladı. "Sadece diğer yarının nasıl yaşadığını görmeni istemiştin. O iki piçin değil. Onlar baş belası ama hepimiz...hepimiz öyle değiliz. Bunu

görmeyi istemiştim. Aşağılık bir klan lideri sana ne derse desin, ya da sana kendini nasıl hissettirirse hissettirsin, içindeki şeyin..." Karnıma parmağıyla vurdu "Kötü olmadığımı göstermek istemiştim."

"Senin için de aynısı geçerli."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu da ne demek?"

Yukarıya uzanıp *parmağımı* göğsüne vurdu. "Sandığın kadar kötü değilsin. Büyük iyi niyet gösterilerinde bulunabiliyorsun."

Alaycı bir tavırla güldü. "Kafayı bulmuşsun."

"Bulmadım." Onu bir kez daha dürttüm. "Ruhu olan insanların yapmayacağı şeyler yaptın. Sen..."

Elini bileğime doladı ve göğsünden uzaklaştırdı. "Yaptığım her şey tamamen bencilce nedenlerle idi. Bana bu konuda güven."

Ona inanmıyordum. Kolumu çekmeye çalıştım ama her nasılsa tek yapabildiğim *onu* kendime çekmekti. Üstümde öylece durup ağırlığını desteklerken kol adaleleri gerilmişti. Vücudunun sıcaklığı bir kez daha vücuduma sızdı. Bambi kıpırdadı. O yılanı gerçekten sevdiğimi fark ettim. Tenimin üzerinde kayıyor, başı omzuma ulaşırken beni gıdıklıyordu; görünüşe göre Roth'un yakınlığından etkileniyordu. Roth, Bambi'yi görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Bambi'yi özleyip özlemediğini merak ettim.

Göz göze geldik; o eski duygu geri dönmüş, damarlarımdan kayıyordu. Sözcükler ağzımdan dökülüyordu. "Öp beni."

Gözlerindeki amber rengi benekler koyulaştı. Yüzü gerildi, neredeyse avı çekiyor gibiydi ve bu isteğin onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildim. "Layla..."

Kolumu tekrar çektim ve bana daha da yaklaştı. Konuştuğumda dudaklarımızın arasında birkaç santim mesafe vardı. “Öp beni.”

Aşağıya yayılan kirpikleri, gözlerini gizliyordu. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Elimi bırakırken başını iki yana salladı. “Bilmiyorsun. Sen aslında...”

Roth'u ittim ve hızla sırtüstü düşüp yatakta zıpladı. Onu hazırlıksız yakalamış olabilirdim ama öyle ya da böyle durumdan faydalandım. Bacağımı kalçasının üzerine attım, avuçlarımı omuzlarına bastırdım.

Ağırlığımı kollarıma verirken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Saçım omuzlarımdan aşağı beyaz sarı bir perde gibi döküldü. Üstüne oturdum, onu altımda, bacaklarımın arasında duyumsayınca, seksi bir tahtın üstünde yükselen bir tanrıça olduğumu hissettim. Bunu düşününce neredeyse kıkırdayacaktım ama bunun seksiliğimi mahvedeceğini fark ettim.

“Tanrım.” Başını geriye attı, ellerini kalçalarıma koyarken inledi. “Bu halin çok ama çok hoşuma gidiyor.”

“O halde sorun ne?” diye sordum geriye doğru sallanıp parmak uçlarımı düz karnında gezdirirken.

Yarı kapalı gözlerinin arasından bana bakarken parmaklarını kalçalarıma gömdü. “Şu anda hiçbirini aklıma gelmiyor.”

“Güzel.” Başımı eğmeye başladım ve aralık dudaklarını hedef aldım.

Yine bileklerimden yakaladı, kollarımı havaya kaldırıp beni geride tuttu. “Bu... bu olmayacak, bebeğim.”

Şaşkın bir halde ona yaklaşmaya çalışıyordum ama

bana engel oluyordu. Kalbim teklerken bu hoş bulanıklığın bir kısmı kayboldu. “Beni... beni istemiyor musun?”

Roth o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını düşünecek bir saniyem olmadı. Üstümdeydi, kollarım, başımın arkasında gerilmişti. “Seni istemiyor muyum?” dedi, beni aşağıya bastırarak. Vücutlarımızın her bir parçası birbirine değiyor, nefesim kesiliyordu. “Bence bunun cevabını biliyorsun.”

Ah, galiba biliyordum.

Bacaklarımdan birini altından kurtarmayı başardım ve baldırımı bacağının alt kısmına sardı. Kalçaları aşağıya indi ve vücudum, sanki minik alevler vücudumda dans ediyormuş gibi ürperdi. Tekrar inledi.

“Seni o kadar çok istiyorum ki bu içimi bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde kemiriyor. Yakamı bırakmıyor.” Başını eğip boynumla omzumun arasına koydu ve derin bir iç çekti. “Hiç haberin yok.”

“O halde bu konuda bir şey yap.”

Roth başını kaldırdı; gözbebekleri diklemesine uzanmıştı. “Layla...” İsmimi söyleme şekli dua gibiydi. “Lütfen...”

Uzanıp nihayet ona dudaklarımla ulaşırken parmaklarım çaresizce kıvrılıyordu. Dudaklarımız birbirine zar zor değiyordu ama Roth titredi ve bileklerimi daha sıkı kavradı.

Sonra üzerime çıktı.

Sanki onu engelleyen zincirler kopmuştu. Roth beni öptü ve beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öpmüyordu. Bileklerimi tek elinde topladı ve diğer elini kolumdan, sonra yan tarafımdan aşağıya kayıp askılı bluzumun altına soktu. Karnımın çıplak teninde hareket eden eli ardında ateşten bir iz bıraktı, sonra daha yukarılara çıktı. O dokunuşla başımı geriye attım, o öpücükte, o tatta ve canımı

acıtacak kadar aşına gelen hislerin içinde kayboldum.

Sonra öpüşmemiz ateşlendi ve tadı beni içten dışa doğru dağıldı. Kalbi, kalbimde atıyordu. Vücutlarımız birbirine yapışmış, birlikte hareket ediyor, içimdeki her bir hücrenin daha fazlası için yanıp tutuşmasına, istemesine neden oluyordu. Roth da istediğimi verdi. Kalçalarının hareketi, derin ve ruh kavurucu öpücüklerin arasında beni nefes nefese bırakıyordu. Bacaklarımı ona doladım.

“İnanılmazsın,” diye mırıldandı ağızma. Beni tekrar öperken boğuk bir ses çıkardı. “Tadın gerçek olamayacak kadar güzel.”

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım ama ona dokunmak, sırtının ip gibi kaslarında parmaklarımı gezdirmek, gevşek kotunun altına sokmak istiyordum. Çok uzun zaman önce gibi gelen... yanımda olduğu o gece yaptığım gibi, sanki tenimden dışarı çıkacaktım ama o artık geride kalmıştı ve vücudu günah gibi hareket ediyordu.

Ansızın üzerimden indi ve kendini sırtüstü bırakırken yatak sallandı. Bir an için hareket edemeyecek, tenimde gezinen ve birbirleriyle yarışan duyguların içinden kurtulamayacak kadar afallamıştım.

Nefes nefese doğrulmaya ve peşinden gitmeye başladım. “Roth...”

“Sakın,” dedi, titreyen elini kaldırarak. “Tanrım, bunu söylediğine bile inanamıyorum ama yaklaşma. Kıpırdama.”

Ansızın bacaklarını yataktan indirdi ve ayağa kalktı. Yavaşça dirseklerimin üzerinde kalkarak yatağın etrafında yürümesini izledim.

Roth, her iki elini, saçlarından geçirdi ve alçak sesle sövdü. Gözleri içeriden gelen bir ateşle yanıyordu.

Bakışlarını takip ettim. Askılı bluzum buruşmuş, sutye-

nim ortaya çıkmıştı. Düzeltmek için bir şey yapamadan Roth hızla arkasını döndü ve banyoya doğru gitti. Kapı arkasından çarparak kapandı ve sesi bütün çatı katında yankılandı.

Derin bir nefes vererek kendimi arkaya bıraktım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Az önce neler olmuştu? Sanki ikimiz de aynı sayfadaydık ve aynı şeyi istiyorduk. Öyle değil miydi?

Ellerimle yüzümü ovuşturdum, sonra da tişörtümü aşağıya çektim. Vücudumun yatışmasına, kalp atışlarının yavaşlamasına çalışırken aradan birkaç dakika, belki de daha uzun bir süre geçti. Roth banyodan hâlâ dönmemişti ve orada ne yapıyor olabileceğini düşünürken yüzüm fena halde kızardı.

Sarhoşluk hali sona eriyor, sinir bozucu bir sineği kovarcasına elimin tersiyle ittiğim mantık ve sağduyu, üstüme sinsice çöken bitkinlikle savaşıyordu. Kafamın arkasındaki o ses yükseliyordu, haklı bir aşağılamayla doluydu ve suratıma esaslı bir tokat atmakla tehdit ediyordu ama sonra cehennemden üç şeytani kedi yavrusu ayakucundan yatağa atladı. Ağır ağır ilerlerken patilerini yatak örtülerine gömüyorlardı ve beni sanki örümcek ağındaki renkli ama aptal bir kelebekmişim gibi süzüyorlardı.

Kıvrıla kıvrıla yanıma gelirlerken donakaldım, sonra da kurulup küçük toplara dönüştüler ve yatağı titretecek kadar yüksek sesle mırırlarlarken kaşlarımı çattım.

O küçük ses yine başlayıp, çok geç olmadan yataktan kalkmamı ve buradan gitmemi söylerken biraz afallamış bir halde onlara bakıyordum. Ama kedi yavrularının rahatlatıcı bir etkisi vardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan şu anla sonrası arasındaki mesafe açıldı.

Girmi Dördüncü Bölüm

Hafif ve titrek mum ışığı ve zonklayan bir baş ağrısıyla uyandığımda etrafımda gördüklerime biraz şaşırdım. Nerede olduğumu ve Palisades apartmanının altındaki o tuhaf odada olanları hatırlamam birkaç saniye sürdü.

Doğrulunca kalbimin hızla attığını hissettim. Yatak örtülerini fırlatınca çıplak olmadığımı görüp rahatladım. Buraya Roth'la geldiğimi, Cayman'le konuştuğumu, kötü iblis ikizleri ve şeyi...

Aman Tanrım.

Bana fincan kekini çağrıştıran kadının ruhunu tattığımı hatırladım.

İşin tuhafı, ruh emmekten kaynaklanan ve artık geçmekte olan sarhoşluk hissinin yerini alan bulantı çok azdı. Sadece midem birazcık rahatsızdı ama diğer şeylerin yanında bu hiçbir şeydi.

Yataktan kalktım, gözlerimi Roth'un çatı katında hızla gezdirdim. Yatağın ucunda küçük beyaz kedi yavrusu yan tarafına uzanmıştı. Beni fark edince tısladı. Siyah beyaz kedi, piyanonun üstünde oturuyordu. Ayağa kalkıp

tembel tembel tuşların üzerinde yürüdü. Patileriyle bastığı her bir nota kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu. Göz ucuyla bir gölgenin aniden cam duvarın önüne geçip bir an için ayı ve çevredeki binaların ışıklarını engellediğini gördüm. Yüreğim ağzıma gelerek hızla arkamı döndüm.

Ama hiçbir şey yoktu.

Bakışlarımı banyo kapısına çevirdim. Açıktı, oysa ben şey yaptığımda kapalıydı... Kahretsin, *Roth*. Kendimi Roth'un kucağına atmıştım. Şey, teknik olarak onu devirip üzerine binmiştim. Onu öpmüştüm ve Roth da beni öpmüş, sonra da devam edeceğim kesin olan işe bir son vermişti.

Yüzümü buruşturarak elimi şakağıma dayadım. O anda, neyin daha kötü olduğundan emin değildim: Roth'a sarkıp banyoya saklanması neden olmak mı, yoksa bir ruh tatmış olmam mı?

Gözlerimle çatı katını tekrar taradım ama Roth yoktu. Adımlarımı güçlükle atıyordum, dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Ayakkabılarımla kapüşonlu eşofman üstümü çantamın yanında buldum; üçü de kapının yanındaki bir sandalyeye konulmuştu. Çantamı yanımda getirdiğimi bile hatırlamıyordum. Çantamı karıştırıp cep telefonumu buldum ve ekranına hafifçe vurdum. Cevapsız aramalar vardı, iki tanesi Stacey'dendi ve Zayne sayamayacağım kadar çok aramıştı; altüst olmuşum. Sonra saati gördüm.

Sabaha karşı 3:15.

"Lanet olsun," diye bağırdım tiz bir sesle, piyanonun üzerindeki kedi yavrusunu ürküterek. "Ah, lanet, lanet. lanet."

Cüzdanımı aradım ve iki defterin arasına sıkışmış bir halde buldum. Taksi bulmam lazımdı. Telefonumu geri

çantama atarken Zayne'den gelen cevapsız aramaları düşündüm. Paniklemiş olmalıydı ve aklına... Bu düşünceyi tamamlayamıyordum bile. Çantamın askısını tutarken elim titriyordu. Onu aramak gerekiyordu ama dikkatimi bir ayağımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şey üzerinde toplayamıyordum.

Roth neredeydi?

Bunun bir önemi yoktu. Beni buraya getirmişti ve... ve saatlerce uyumama izin vermişti. İçimi ani bir öfke kapladı ama bu karmaşa için onu nasıl suçlayabilirdim ki? İçgüdülerimi dinlemem gerekirdi ama ben onunla gelmiştim. Sonra, Sucky ve Inky'yle dans etmiştim ve her ne kadar bana bir şey yapmış olsalar da kadının ruhunu tadan bendim. Sanki Roth, benden onunla birlikte kötü olmamı istediğinde kapıyı açmıştı ve ben doğruca içeriye dalmıştım.

Kendimi bu karmaşanın içinde sokan bendim.

Kapıya yürüyüp açmak için çok enerji harcamam gerekmişti. İki cehennem tazısı, Roth'un çatı katının dışındaki nöbetçi gibi oturuyordu. Kulakları havaya dikildi ama bana doğru dönmediler. Yanlarından geçerken sırt kasları şişip düzensiz tümsekler oluşturdu. Koridorun sonuna gidip kapıyı açana kadar beni yememeleri için dua ederek nefesimi tuttum.

Basamaklardan aşağıya yarı koşarak, yarı kayarak ilerledim, ta ki çok tiz, miyavlama sesine benzeyen çığlıklar duyana dek. Lobiye çıkan kapının önünde durup donakaldım. Sahanlıkta, çığlıklar ve inlemelerin yanı sıra cılgın bir kahkaha yankılanıyordu.

Bu da nesi?..

Gerileyerek döndüm ve otopark çıkışını gördüm. Her

yer, lobiye girmekten ya da bara, yanımda Roth olmadan o çılgınlığın içine geri dönmekten daha iyiydi. Yoksa Roth lobide partinin tadını mı çıkarıyordu?

Kapıyı iterek açtım ve karanlık otoparkı koşarak geçip sokaklara çıktım. İnce kazağım beni soğuk havadan korumuyordu. Sisli sokaklarda hızla yürürken kendime ve çantama sarıldım. Ansızın aklıma Karın Deşen Jack geldi. Adam, kurbanlarına sisli Londra gecelerinde saldırmıyor muydu? Bir seri katilin hakkından gelebilirdim tabii ama yine de bu düşünce tüylerimi ürpertiordu.

Gözlerim puslu caddelerde taksi araştırırken hızla ilerledim. Tanrım, başım fena halde dertteydi. Bir ruhu tatmıştım. Karnıma suçluluk ve utançtan kramp giriyordu ve kendi kendime bunu düşünmeyi bırakmamı söylüyordum çünkü şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama çıt çıkmayan sokakta yürürken tenim karıncalanıyordu. Çok güçlü nefes alırsam, içimi çok derin çekerssem hâlâ özünün tadını alabiliyordum, pudra şekeri gibiydi. Şeker tadının yerini kan adı alana kadar dudağımı ısırmaya devam ettim. Acı, üzerime hücum eden anıyı, ruhun getirdiği hazzı durdurmaya yaramadı.

Ben ne yapmıştım?

Yoksunluk sendromu henüz etkisini göstermemişti ve o terlemeyi, üşümeyi, doyurulamayan açlığı hak etmiştim. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordum.

Sokaklarda dizilen bütün binalar sessiz ve gölgeliydi, ta ki bir sokağı geçip gölgelerden birinin diğerlerinden ayrıldığını fark edene kadar. Benim belli belirsiz gölgemden daha koyu olan gölge kaldırırmda, yanımda uçuşuyordu. Yakındaki nehrin küflü kokusunun yerini sülfür kokusu almıştı.

Durdum.

Gölge de durdu.

Bozuk yumurta kokusu, gözlerimi yakacak kadar artarken damarlarım buz kesti.

Yanımdaki gölge ince ve uzun bir hal aldı ve koyu renkli dumandan, yüzü olmayan bir forma büründü. Kollarını havaya kaldırıp yana eğildi, tek bacağını da yukarıya kaldırdı. Yoğun sis, sanki bu iğrenç şeye dokunmak istemiyormuş gibi geri çekildi. Siluet, asla kullanmadığım mücevher kutusunun üzerindeki baş balerin gibi yavaşça etrafında döndü.

Lanet olsun.

Sıradan bir gölge değil, şeytansı bir ruh olan Gölge'ydi bu. Zayıf insanları ele geçirip bir sürü soruna neden olabilen bir türdü.

Sanki aynı anda hem Gölge'den, hem de kaldırım ve binarlardan buz gibi bir kahkaha geldi. Gölge etrafımı sardı ve vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Bir adım geriledim.

Gölge durdu, bacağını yere indirdi. Dumanlı kollarını kalçaları olduğunu farz ettiğim yerlerine koydu ve neşeli, küçük bir dans gösterisi yaptı. Sonra, eğildi ve bana arkası görünen bir el uzattı. İnce parmaklarını kıvrarak beni dansa davet etti.

Bu acayip dansa katılmak için başkaları da geldi. Etrafımda dönerek ve eğilerek, yoğun sis bulutlarını bölererek. Baş döndürücü bir hızla dansa devam ediyor, bu itiş kakışa katılmam için el işaretiyle beni çağırıyorlardı. Bana ikizleri ve kulüpte gözüme çarpan, yüzü olmayan vücutları hatırlatmışlardı.

Bunun için hiç vaktim yoktu.

“Gidin buradan,” dedim. “Hiçbir teklifiniz beni ilgilendirmiyor.”

Durdular, asıl Gölge dışında hepsi puslu başını yana eğdim. Saniyeler geçtikçe asıl Gölge daha çok koyulaşıp somutlaştı ve vücudu katılaştı. Gökyüzünden yanık et ve kötülük kokan kül zerrecikleri dökülmeye başladı ve ellerimle saçlarıma kondu.

“Ama bizim, senin için zamanımız var,” dedi Gölge, çatlak bir sesle. “Ne aradığını biliyoruz.”

İçimdeki bütün içgüdüler bu şeylerden kaçmam için bağıırıyordu ama yerimden kıpırdamadım. “Öyle mi?”

Gölge başıyla onayladı ve havaya duman yükseldi. “Lilin’i arıyorsun ama onu doğru yerde aramıyorsun.”

“Vay be, aydınlattığın için teşekkürler.”

Güldü ve sesi, arkamızdaki binanın pencerelerini zangırdattı. “Çok uzaklara bakıyorsun. Daha yakına bakmalısın. Daha yakına,” dedi tatlılıkla. “Gerçek, en çılgın hayallerinden bile çok daha tuhaf.”

İstmeden, dumanlı ses tarafından çekilerek eğildim.

Önümdeki puslu kafa şekillendi ve iki gözünden kırmızı ateşler saçılıyordu. Kıvranan, yuvarlak şeylerle dolu bir yüz belirdi. Kurtçuklar.

Çılgılık atarak geriye sıçradım, sonra da koşmaya başladım, ayaklarım kaldırıma hızla vuruyordu. Gölgeler peşime düştü, yanımda koşuyorlar, ben umutsuzca arayı açmaya çalışırken gülüyorlardı. Muhtemelen hemen hemen her şeyi görmüş sokakta yaşayan, evsiz insanların duvar diplerine ve binalara kaçıştıklarını, kendilerini mümkün olduğunca görünmez kılmaya çalışıyorlardı.

Kurtçuk surathı Gölge geri çekildi ve fırlıdak gibi dönerek gökyüzüne yükseldi. Bir başka Gölge hızla öne fırlar-

ken hava üstümden hızla geçti. Dumanlı bir suratın ortasında, sanki surat damlayan mumdan yapılmış gibi, yüz hatları birlikte eriyordu. Durmadan değişiyor, her biri en sonuncusundan daha rahatsız edici bir hal alıyordu, ta ki neredeyse katılaşmış hali bana kendi yüzümle bakana dek.

Sendeleyerek durdum.

Kendi yuvarlak gözlerim bana bakıyordu ama farklıydılar. Gri kısım, kedigözü gibi ortadan ikiye ayrılmıştı; değiştiğimde benim gözlerim de böyle olmuştu. Suratım bana tıslarken ortaya dişsiz, içinde sadece kurtçuk... daha çok kurtçuk olan bir ağız çıkıyordu.

Dehşet içindeydim ve gözlerimi kaçırıyordum.

Kurtçuklar kıvranarak serbest kaldılar ve küçük şapırtılar çıkararak kaldırımı düştüler. Yüzü, yüzümün aynısı olan Gölge konuştu. "Zamanla tıpkı bizim gibi olduğunu göreceksin ve hepimiz özgür kalacağız."

Sokaklar bomboştu. Arkama bakmaya cesaret ederek karşıya ok gibi fırladım.

Yavaşlayıp arkamı döndüm. Her yanımdan boşanan ter, nemli ve soğuk havada tenime batıyordu ve karnıma kramp giriyordu. Dans eden Gölgeler ortadan kaybolmuştu. Başımı eğip elime baktım. Külle kaplanmıştı.

Bakışlarımı kaldırırken aceleyle külleri kotuma sil dim.

Gölge, yüzümü göstermişti.

Benim yüzümü.

Derin bir nefes alıp yaklaşan beyaz bir taksiyi çevirirken göğsümün üstüne bir ağırlık çöktü.

Arka kapıyı hızla çekip açtım ve taksiye binerken sokağa bir bakış daha attım.

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü.

Başımı kaldırıncaya dikiz aynasından şoförü gördüm. Gözlerinden uyku akıyordu ve uykusuzluk yüzünden cildinde derin kırışıklar vardı. “Dunmore Lane’e.”

Şoför geri yola dönerek başını salladı. “Orası epey uzak. Sen bunun için biraz genç...”

Gökten bir Muhafız düştü ve taksinin önüne indi.

“Olamaz,” diye fısıldadım.

Çarpmanın etkisiyle taksi sallandı ve sokağa bir yol çukuru daha eklendi. Kanatları açılmıştı ve her iki yana doğru birkaç metre uzanıyordu. Granit rengi geniş göğsü pürüzsüzdü. Kim olduğunu anlamak için yüzüne bakmaya gerek bile duymadım.

Zayne.

“Tanrım!” diye küçük bir çığlık attı taksi şoförü, bir elini göğsüne bastırarak. İnsanlar, Muhafızların bilincindeydiler ama gecenin bir yarısı gökten bir Muhafız’ın düşmesini umduklarından ciddi şüphelerim vardı. “Nereden çıktı bu?”

Zayne, pençeli elini taksinin kaportasına koydu ve iki tekerleğinin üzerinde havaya kaldırdı. Taksi şoförü direksiyona yapışmıştı, ben de önümdeki koltuğun arkasına tutunmuştum.

“Hemen arabadan dışarı çık,” diye emretti Zayne, delici bakışlarını üzerime dikerken taksiyi tekrar yavaşça dört tekerleğinin üzerine bıraktı.

Taksi şoförü arkasına döndü. “Sana mı dedi onu?”

Başımınla onayladım.

“O halde dışarı çık,” dedi, kapıyı işaret ederek. “Onlarla sorun yaşamak istemiyorum. Bu taksiden çıkmanı istiyorsa, sen de çıkacaksın.”

Kaşlarımı çattım, yardıma muhtaç, masum bir kız ola-

bileceğimi söylemek istiyordum ama durum bu değildi ve masum birini, bu olanların ortasına sürüklemek istemiyordum.

Kapıyı açarak dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığım anda taksi hemen hareket etti, tekerleklerden çıkan yanık lastik kokusuyla meydandan aşağıya uçarcasına gitti.

“Onunlaydın.”

Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorlarken mahvolduğumu hissettim. Zayne gerçek formundayken ürkütücü bir granit kütlesiydi.

“Onun kokusu üstüne sinmiş, o yüzden yalan söylemeyi deneme bile.”

“Söylemeyecektim. Yemin ederim.” Boğazımdaki düğümüne rağmen yutkundum. “Zayne...”

“Bütün akşamı ve geceyi seni arayarak geçirdim,” dedi, öne bir adım atarak. Başını eğdi. “*Onun* evinde durdum. İçeriye giremedim ama benimle çatıda buluştu. Senin onda olmadığını söyledi.”

Ne söyledi? Bu, ben uyurken olmuş olmalıydı ama Roth ne diye yalan söylemişti ki? Muhtemelen bir ruhla beslendiğim ve hâlâ kafamın iyi olup olmadığını bilmediği içindi.

“Belli ki yalan söylemiş,” homurdandı Zayne. “Buna şaşırdığımı söyleyemem ama sen?” Zayne geriye bir adım atarken her yanından öfke yayılıyordu. Derin bir nefes alırken omuzları çöktü. “Geceyi onunla geçirdin.”

Soru değil de bir yargı olan bu sözler beni allak bullak etmişti. “Hayır...Hayır! Öyle bir şey yok. Onunla böyle bir şey için gitmedim.”

Kafasını çevirdi ve sokak lambasından gelen ışık, par-

lak, siyah boynuzlarından yansıyordu. Hâlâ gargoyle formunda olması, ne kadar sinirli olduğunun işaretiydi. Bir zamanlar gerçek halindeki görüntüsünü benden saklardı.

“Onunla öğle yemeğine çıktım o kadar. Hepsi bu! Öyle görünmediğini biliyorum ama onunla okuldan bu yüzden ayrıldım.” Sırt çantam yere düştü. “Bugün, dün akşam Abbot’la olanlar yüzünden moralim bozuktu ve ben sadece... sadece kaçmak istedim.”

Başını hızla tekrar bana çevirdi. “Onunla mı kaçmak istedin?”

“Niyetim o değildi.” İtiraf etmek üzere olduğum şeyin Zayne’in aklına gelen her şeyden çok daha kötü olduğunu bilerek gözlerimi sımsıkı kapattım. “O yere gittik ve orada o kadın vardı ve ben...”

“Sen ne?”

Gözlerimi açtım ve bir kez daha Gölge’nin bana gösterdiği şeyi... Yani yüzümü gördüm. “O kadın vardı ve ben... onunla beslendim.”

Zayne gözleri fal taşı açılarak bana baktı. “Hayır.”

Sesi acılıydı ve kahretsin, beni derinden yaralamıştı. “Öyle bir niyetim yoktu ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum.” Sucky’yle Inky’nin bu işle ilgilerinin olmasının bir önemi yoktu. Onları suçlamak anlamsızdı. “Kadını öldürmedim. Bir şeyi yoktu ama bunu yatım ve...”

“Kafayı mı buldun?”

Utançtan yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Evet.”

“Şunu iyice bir anlayayım. Gittin çünkü dün akşam Maddox’la ilgili olanlar yüzünden moralin bozuktu; aklıma gelmişken, Maddox uyandı ve senin onu itmediğini doğruladı.” Bunu doğrulamasının babasının düşüncelerini değiştirmeye yaramayacağını söyleyemeden Zayne de-

vam etti. “Yani bugün bir ibisle kaçıyorsun ve babamın tam olarak seni yapmakla suçladığı şeyi yapıyorsun, öyle mi?” Huzursuz bir şekilde önümde volta atmaya başladı. “Bunun neresi mantıklı yahu.”

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Değil ve bir çuval inciri berbat ettiğimi biliyorum...”

“Bunlar *onunla* birlikte olduğun için oldu.”

Henüz en kötü kısmını duymadığını ve ona söylemem gerektiğini bilerek başımı iki yana salladım. “Onunla birlikte olduğum için olmadı. Beni bir şey yapmaya zorlamadı.”

Zayne ağzını açtı, sonra da yüzünde acı belirdi. Bir adım geriledi ve önümde insan formunda durana kadar teninin rengi açıldı. Düşük bel deri pantolon giydiğinde daha az korkutucu oluyordu.

Ama yüzündeki ifade, o delici mavi gözler beni göğsümden vurdu. Parmağını dağınık saçlarına soktu, sonra da elini indirdi. “Ne...ne yaptın?”

“Ben...ben, Roth’u öptüm,” dedim, gözlerimi kaçırmak ve yaptığımın sorumluluğunu üstlenmek için kendimi zorlayarak. “Kendimde değildim ve...”

“Temel olarak bu, sarhoş olup biriyle birlikte olmak gibi mi?” Güldü ama gülmesinde neşeden eser yoktu. “Bunun, durumu hafifletmesi mi gerekiyor?”

“Hayır. Gerekmiyor ama kafam yerinde olsaydı bunu yapmazdım.” İçimde cılız bir ses buna itiraz ediyordu ama o sürtüğü hemen oracıkta susturdum. “Bu bir hataydı,” diye fısıldadım. “Üzgünüm. Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini ya da hafifletmediğini biliyorum ama çok üzgünüm.”

Başını hafifçe salladı. “Ne söyleyeceğimi bile bilmiyo-

rum, Layla. Seni tanıyorum.” Başını eğerken omuzlarımı tuttu. “Seni *tanıyorum* ama bazen tamamen yabancı biri gibi oluyorsun. Sonunda sadece zarar göreceğin şeyler yapıyorsun ve neden yaptığını bilmiyorsun bile.”

“Ben sadece...” Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ben sadece ne? Bazen yaptığım şeyleri neden yaptığımı biliyor muydum? Cevap çok fazla basitti. Doğamda vardı. Bu bir bahane değildi. Beslenmemek doğamda yoktu. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü gözlerimi açtığım-
da Zayne’in acı çektiğini gördüm. “Üzgünüm.”

Doğrulurken ellerini kollarımdan aşağıya kaydır-
dı, sonra da indirip uzaklaştırdı. “Aramızdaki bu... bu şeye bir şans vermemiz gerektiğini söylediğimde bunun olacağını düşünmemiştim.”

Midemde daha girift, daha acı verici yumrular oluşmuştu sanki. Bu iş buraya kadardı. Aramızdaki şey her ne idiye daha başlamadan sona ermişti. Belki de en iyisi buydu. Bir ilişkimizin olması imkânsızdı ve babasıyla arasının açılmasına sebep olacaktı. Her ne kadar kendime bunları söylesem de gözyaşları boğazımdan aşağıya süzülüyor, gözlerimin arkasını yakıyordu.

“Artık hiç şans yok, değil mi?” diye sordum, çatlak bir sesle.

Uzun bir süre yanıt vermedi. “Gerçekten bilmiyorum.”

Kesik bir nefes alırken başımı indirdim. Umduğumdan daha iyiydi ama tenimde gezinen suçluluk duygusunu hafifletmeye yaramıyordu.

Birkaç saniye sonra, “Senin için mazeret buldum,” dedi.

Başımı kaldırdım ve gerçeği söylediğini görünce dilimi kesip atasım geldi. “Nasıl?”

“Bir şekilde senin... iyi olduğunu biliyordum,” dedi,

avucunu çenesine sürerek. “Bu, saatlerce seni aramama engel olmadı ama senin için mazeret bulmak zor olmadı.”

Yer yarılmış da dibine girmiştim sanki.

“Bu öğleden sonra sen dışarıda... her ne yapıyorduksan biz bir haber aldık. Dean McDaniel vefat etmiş.”

Elimi hızla ağzıma getirdim ve başka her şeyi unuttuverdim. “Aman Tanrım.”

“Bunun anlamını biliyorsun.”

Çok genç yaşta bir hayatın alınmasından başka mı? Elim i indirdim. “Onun bir hayalet olduğu anlamına geliyor.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Kötü haber tez yayıldı.

Ertesi sabah okul başlayana kadar herkes Dean'in vefatını öğrenmişe benziyordu. Popüler biri değildi ve çoğu insan tarafından ancak biyoloji dersinde girdiği kavgadan sonra fark edilmişti ama kalabalık koridorlarda keyifsiz bir hava vardı. Hiç kimse gülümsemiyor ya da gülmüyordu. Yaklaşan Şükran Günü tatilinin heyecanı bile sönmüştü. Dean'in ölümü hepimizi etkilemişti. Belki de onun ölümü, gençlerin bile bir anda yok olabileceğine dair acı veren, korkunç bir hatırlatma görevini görüyordu.

"Birileri kalp krizi demiş," dedi Stacey, sınıfa yürürken. "Ama on yedi yaşında biri nasıl kalp krizi geçirir ki?"

Başımı iki yana salladım. Dün gece ve bu sabaha karşı olanlardan sonra elimden gelenin en iyisi buydu. İşin tuhafı, ayılmaya başlayan bir bağımlı gibi beslenmeden sonra meydana gelen yoksunluk krizleri hâlâ başlamamıştı.

Zayne'in bu sabah söylediklerinden Dean'in ölümünün doğal nedenlerden olduğu hükme bağlanmıştı ama normallikle ilgisi yoktu.

Dean ölmüştü ama kesinlikle huzur bulmamıştı.

Dean'in evinde hissettiğim o kötülük bulutu, yüzeyin hemen altını ağzına kadar dolduran o yoğun, neredeyse boğucu örtü bugün okuldaydı. Bütün köşelerde gizlenen bir gölge, saldırmaya hazırlanan bir sapık gibiydi.

"Belki de uyuşturucudur," dedi yanımdaki bir kız bize ve ne yaptıysam kızın ismi aklıma gelmedi. "Aşırı doz almış olabilir ve kalp krizi diyorlardır."

Dersin başladığını haber veren zil çalana kadar spekülasyonlar devam etti. Roth son saniyede içeriye girerken gerildim. Yeni düş aldığı için saçları nemli ve kıvrır kıvrırdı ve benim kadar yorgun görünüyordu. Hafifçe şarkı mırıldanarak önümdeki yerine oturdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Görmezden geldiğim sorgulayan bakışlarında bol miktarda ketumluk vardı, bu arada tahminimce kalıcı olarak Bayan Cleo'nun yerini alacak olan Bay Tucker, elleri transparan slaytların üzerinde kenetlenmiş bir şekilde sınıfın önündeki yerini aldı.

Bir an için Roth'la göz göze geldim, sonra da dikkatimi Bay Tucker'a verdim. Dün yaptıklarımın utanamayacak kadar yorgundum ama Roth'a ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona sarkıntılık ettiğim için özür mü dileyecektim? Kulağa eğlenceli geliyordu. Önüne dönmeden önce bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde hissettim.

"İkinizden ne haber?" diye sordu Stacey alçak sesle ama Roth'un kesinlikle duyabildiğini biliyordum.

"Hiç," diye cevap verdim.

Roth arkasına yaslandı ve kollarını iki yanından sarkıttı.

"Buna en yakın dosta sıkılan palavra derim ben." Bacağını, bacağıma vurdu. "Dün ortadan kayboldun. Onunlaydın, değil mi?"

Söyleyeceğim yalan dilimin üzerindeydi ama yalan söylemekten inanılmaz derecede sıkılmıştım. Cevap vermedim ve bu yeterli bir cevaptı. Roth, sandalyesini iki bacağı üzerine kaldırdı, bir ahmak gibi devrilmeden sadece onun başarabileceği bir şekilde tehlikeli bir denge sağladı.

Stacey kesik bir nefes aldı. “Zayne’e ne oldu?”

Kalbim, sanki meyve sıkacağına tıkmışlar gibi sıkıştı. Güzel soruydu. Dün gece bir çuval inciri berbat etmişim ve Zayne’i büyük ihtimalle farkında olduğumdan daha fazla incitmişim. Bu sabah beni okula getirirken konuşmamıştı. Ben de konuşamamıştım çünkü bu noktada sözler ucuz ve işe yaramazdı, boş vaatler ve beklentilerle doluydu.

Roth, dirseklerini masamıza dayadı ve Bambi karnım-da huzursuzca kıpırdandı. Dün akşam eve varır varmaz Bambi büyük ihtimalle beslenmek için ortadan kaybolmuştu. Okula hazırlanmak için sadece yarım saatim kalmışken uyandığımda bebek evimde kıvrılmıştı.

Bay Tucker boğazını temizledi. “Sınıf arkadaşlarınızdan biriyle ilgili çok üzücü bir haber aldığımızı biliyorum.”

Bakışlarımı, Dean’in arkasında oturan oğlanların yerine çevirdim. Lenny hâlâ okula dönmemişti ama Keith oradaydı. Yerinde omuzları çökmüş ve bacaklarını önüne doğru uzatmış bir halde oturmasından yıkılmış olduğunu anlayabiliyordum.

“Konuşmak istemeniz durumunda, bana yerleşkede yas danışmanları olduğu söylendi,” diye devam etti Bay Tucker, bir yandan da elindeki slaytları ileri geri sallıyordu.

O his, koridordan sınıfa güneşin önünden geçen kara, yoğun bir bulut gibi sınıfa yayıldığında aldığım bir sonraki nefes boğazıma takıldı. Elimde olmadan ürperdim.

Sınıfa göz atarken kalemimi defterimin üzerine koy-

dum. Her şey normal görünüyordu ama yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Roth başını yana eğdi ve bunu onun da hissettiğini anladım.

“Biriyle konuşmak istiyormuş gibi hissederseniz bunda utanılacak bir şey yok,” diye devam etti Bay Tucker. “Hiç kimse bunu size karşı kullanmayacak. Ölüm, yaşıınız kaç olursa olsun, baş etmesi zor bir şeydir.”

Bay Tucker’ın üzerindeki ışık titreşti ve Roth’la ben dışında kimse tarafından fark edilmedi. Roth sandalyesini dört bacağının üzerine indirdi. Vekil öğretmenin üzerindeki ışığın yanıp sönmesi durdu ama önündeki ışık başladı... bu da durunca bir diğeri başladı ve ışıklar koridorun ortasına kadar bu şekilde bir hat çizdi, ta ki Keith’in oturduğu sıranın üzerindeki tepe lambası çılgınca yanıp sönene kadar.

Keith kaşlarını çatarak başını kaldırıp yanıp sönen lambaya baktı.

“Yani, öğretmenlerinize söylerseniz bizler danışmanlardan biriyle görüşme ayarlayıp...” Bay Tucker bakışlarını lambaya çevirirken sustu. Elindeki slaytlar artık kıpırdamıyordu.

Bir an sessizlik oldu ve dondurucu bir esinti tenimin üzerini kaplarken vücudumdaki her bir kas, kasıldı. O tanıdık hisle kaskatı oldum. Bir şey olmak üzereydi. Biliyordum... o duyguyu tanıyordum. Benliğime sızan, kemiklere işleyen soğukluk, pencereler patlamadan ve Maddox merdivenden düşmeden önce hissettiğimle aynıydı.

Kalkmaya niyetlendim ama Stacey kolumu tuttu.

Keith’in üzerindeki lamba aniden patladı, etrafa alevler ve camlar saçıldı. İnsanlar şaşkınlıkla ayağa kalkar-

ken sınıf, çılgınlıklar ve sandalyelerin bacaklarının çıkardığı tiz seslerle doldu.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Roth, artık doğrulmuş bir şekilde oturuyordu.

Bay Tucker hızla öne fırlarken slaytları elinden bıraktı. “Herkes geri çekilsin. Her yerde cam...”

Keith başını iki yana sallayarak yanındaki sandalyeye tosladı. Saçlarından küçük cam parçaları döküldü. Stacey’nin yanından geçmek için dönmüştüm ki Roth da ayağa fırladı ve sınıfın odasından hiçbir insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı bir karaltı geldi.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Hayalet... Sınıfta bir hayalet vardı ve bunun Dean olduğuna dair bir yıllık şekerli kurabiye stokuna bahse girmeye hazırdım.

Boyu taş çatlasa doksan santim olan gölgeli form, Keith’in bacaklarına dalıp sandalyeden devrilmesine neden oldu. Sınıftaki herkese muhtemelen Keith sadece dengesini kaybetmiş gibi görünse de ben öyle olmadığını biliyordum.

Keith sert bir şekilde yere çarptı ve inledi. Bacakları, sandalyeye vurdu ve gölge tekrar hareket ederken bulanıklaştı. Sandalye ters döndü ve Keith’in yüzüne çarptı.

“Vay canına!” diye bağırdı Bay Tucker ve Tanrım, başka zaman olsa gülerdim ama olanların komik hiçbir yanı yoktu.

Bay Tucker eğilmiş, kanlar içinde ve sarsılmış Keith’in kalkmasına yardım ederken gölge, sınıfın en uzak köşesine sıçrayıp kapının yanında durdu.

Stacey bana döndü, yüzü kireç gibi bembeyazdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Okul değiştirme zamanının geldiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Bu iyi bir fikir olabilir,” dedi Roth, orta koridora giderken.

Gölge kapıya doğru fırlarken gözlerimle takip ettim. Kapının altından kayıp geçmeden önce kendi içine çöktü ve bulanık bir birikintiye dönüştü. İçimdeki Muhafız, peşine düşmemi istiyordu.

“Ne yapıyorsun?” Stacey tekrar bana doğru uzandı ama çoktan uzaklaşmıştım.

“Hemen döneceğim,” diye seslendim omzumun üzerinden.

Bay Tucker ve sınıfın yarısı, beni ne yaptığımı görmeyecek kadar şu anda abuk subuk konuşan Keith’le meşguldü.

Kapıdan çıkıp sağa dönünce hayaleti hemen gördüm. Koridorda süzülüyordu, tüyler ürpertici puslu bir buluttan ibaretti. Sahip olduğumu fark etmediğim enerjiyi kullanarak koşmaya başladım.

Hayalet bir saniye kıpırdamadan durdu, sonra alçak sesli bir kıkırdama koridorda yankılandı ve hemen ardından dolap kapıları hızla açıldı. Sanki görünmez bir kaynak serbest kalmış gibi kitaplar ve ceketler, yanlarında defterler ve kâğıtlarla birlikte dolaptan dışarıya fırladı.

Bilhassa ağır bir tarih kitabı uyluğuma çarpınca bağırdım, sonra ileriye gittim ama kitap fırtınasında hayaleti gözden kaybetmişim.

Okul eşyaları türbülansının yarattığı karmaşada tükenmez ve kurşun kalem küçük ölüm aletlerine dönüşünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Havada rüzgâr gibi gidiyor, duvarlara küt diye çarpıyorlardı.

Kitap ve kalem bulutu kollarıma çarptı. Birkaç tanesine vurup devirdim ama daha fazlasıyla mücadele etmem gerekiyordu.

Ansızın Roth geldi ve bir kitap kafamın üstüne çarpmadan önce vurup yere attı. “Bir hayaleti kovalamak böyle iktimalle en parlak fikir değil.”

“O halde ne yapmamızı önerirsin?” Kafamı eğip büyük bir makyaj çantasından kurtuldum. “Birine zarar vermesine izin mi verelim?”

Roth cevap vermek için ağzını açmıştı ki kaos sona erdi. Kitap ve kâğıtlar önce havada asılı kaldı, sonra da yere düştüler.

Koridor, fena halde ters giden okullar açılıyor indirimi gibi görünüyordu.

Öğretmenler koridora akın etti ve Roth’la benim durduğum yere bakmadan önce dağınıklığa göz attılar. Yüzlerinde beliren şaşkınlık yerini çabucak şüpheye bıraktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Okulun önünde dururken elimdeki tereyağı sarısı kâğıda bakıyordum. Yüzüm çarpılıp kalmış gibiydi.

Arkamdaki kapılardan biri açıldı ama kim olduğuna bakmama gerek yoktu. O tatlı koku Roth’u ele veriyordu. “Sen de mi okuldan uzaklaştıрма aldın?” diye sordu.

Roth yanıma gelirken iç çekerek kâğıdı katladım ve kotumun cebine koydum. “Evet. ‘Hoşgörü gösterilemez’ politikaları işte.”

Roth ellerini cebine sokarken kıkırdadı. “En azından sadece birkaç gün. Haftaya Şükran Günü tatili var. Ondan sonra uzaklaştırmamız bitiyor.”

Okul müdürüyle idari personel, koridora şöyle bir bakıp karmaşa için Roth’la beni suçlamış, tatil öncesi şamata vesaire demişti. Kendimizi savunmak için ne diyebilirdik ki? Bunu bir hayaletin yaptığını mı?

Evet, bu çok hoş karşılanırdı.

“Başın derde girecek mi?” diye sordu ben yanıt vermemiştim.

Ürperdim, gözlerimi kısarak parlak güneşe baktım. “Büyük ihtimalle.”

“Bu iyi değil.” Vücudunu bana doğru eğdi ve çardağın karşısından esen sert rüzgârın birazını kesti.

Başımı yavaşça sallayarak dikkatimi sokağa çevirdim.

“Dün gece için başın ne kadar belaya girdi?”

Kazağımın kollarını parmaklarımın üzerine çektim ve sıkıca tuttum. “Zayne beni kolladı. Orada olmadığımdan haberleri bile yoktu.”

“İyi o halde.”

Ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarını büzmüş bir halde doğruca ileriye bakıyordu. “Zayne’e seninle olmadığımı söylemişsin.”

“Neden öyle söylediğimi biliyorsun.”

“Sana inanmamış.”

Başını kaldırdı. “Önemi var mı?”

“Sabahın üçüne kadar uyumama izin vermişsin,” dedim ince bir sesle. “Zayne beni kollamamış olsaydı...”

“Ama kollamış.” Bakışlarını bana çevirdi. “Seni uyandırmak istemedim.”

“Tekrar üzerine atlarım diye korktun mu yoksa?” Kendime engel olamadan önce soru dudaklarımdan dökülüverdi.

Roth başını yana eğdi. “Ondan ziyade bunu *yapmıyacağından* korktum ve sorun bu.” Bir basamak indi ve bana döndü. “Seni yalnız bıraktım çünkü uyanıp benden seni öpmemi isteseydin ikinci bir kez duramayacaktım.”

Söyledikleri beni çelişkiye düşürmüştü. Erimiş metal gibi bir ısı damarlarımda dolaştı, midemin orta yerine taş

oturmuş gibi oldum, ama bir sürü nedenden dolayı yanıltı bu.

“İkinci kez diye bir şey olmayacak, merak etme,” dedim. “Kafayı bulmuştum.”

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve hafifçe güldü. “Berbat bir yalancısın.”

“Yalan söylemiyorum.”

Roth basamağı tekrar çıkıp üzerime eğildi. Başını eğdi, konuşurken ağzı neredeyse ağzıma değecekti ama geri çekilmedim. “Bunu neden söylediğini biliyorum. Hatta bunu anlıyorum, Layla. Anlıyorum. Seni incittim ve bütün yalanlarını hak ediyorum.”

İlk nefesi, dudaklarımın üzerinde dans ederken kıpırdamadan duruyordum.

“Fakat bilmediğin ya da anlamadığın o kadar çok şey var ki,” dedi başını yana eğip; böylece sözleri kulak mememe geliyor, boynumdan aşağıya bir ürperti iniyordu. “O yüzden gerçekten ne istediğimi ya da istediğim şeyi korumak için yapacaklarımı bildiğini iddia etme.”

Ben aptal aptal gözlerimi kırpıştırırken Roth topuklarının üzerinde hızla döndü. Geniş basamakları ikişer ikişer indi. Uzaklaşmasını izlerken elimi boynuma bastırdım. Bilmediğim çok şey mi vardı?

Konu Roth olunca bunun doğru olduğuna inanmaya başlıyordum.

Abbot uyandığı ve ismim evde bağırıldığı an kendimi Abbot’ın çalışma odasında buldum. Sesi, *Cloverfield* canavarı duvarları falan yıkmak üzereymiş gibi gelmişti.

Şu anda Abbot bana gerçekten de *Cloverfield* canavarını hatırlatıyordu.

“Okuldan uzaklaştırma mı aldın?” dedi, kaşını kaldırarak.

Başımınla onayladım. “Okulda hayalet vardı. Keith denen çocuğa saldırdı, sonra da koridora çıktı. Peşinden gittim, o da delirip dolapları açtı. Öğretmenler dışarı çıktığında ne demeliydim?”

Abbot kâğıt parçasını masasına koydu ve burun kemerini çimdikledi. Bir şey söylemedi ama sağında ayakta duran Nicolai başını eğdi. “Oğlanın vefatından dolayı bir hayaletin yaratılacağını biliyorduk. Ruh, insandan koparılınca böyle olur.”

Nicolai’ya minnettar bir şekilde baktım.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Abbot, alnını ovuşturarak. “Hayaletin doğruca okula gitmesi endişe verici.”

Zayne kollarını kavuşturarak omuzlarını yaslandığı duvara bastırdı. Beni aldığı anda yine sessizdi ve babasıyla ben konuşurken de pek bir şey söylememişti. Kısa bir an için göz göze geldik, sonra başını çevirdi.

Koltuğa biraz gömüldüm. Abbot bu gece okulda inceleme yapma planlarından söz ederken olanları tekrar zihnimde canlandırdım. Keith ciddi bir şekilde yaralanabilirdi ve biz hayaleti oradan çıkarmasaydık herkes tehlikede olacaktı. Tenime yerleşen soğuk hava kazağıma gömülmem neden oldu... *Soğuk hava.*

Hayalet saldırmadan önce hissettiğim soğuk hava bana tanıdık gelmişti. Bunu nasıl unutabilmişim? Koltukta öne doğru eğildim. “Durun bir saniye. Sınıfta hayalet saldırmadan önce bir soğuk hava akımı hissettim. Aynı şeyi, pencereler patlamadan ve Maddox merdivenden düşmeden önce de hissetmişim.”

Abbot bana bakarken alnındaki parmaklarını durdur-

du. “Bana evimizde bir hayalet olduğunu mu söylüyorsun?”

Kulağa çılgınca geliyordu ama imkânsız değildi. Benim burada olmam yüzünden iblis aktivitelerine karşı kullanılan koruyucu tılsımların etkisi sıfırdı. Hem, hayaletler teknik olarak iblis değillerdi.

“Burada neden hayalet olsun ki?” diye cevap verdi Abbot, beni incelerken elini masasının üzerine indirdi. “Sıklıkla sağken bildikleri yerlere çekilirler.”

Dez oturduğu yerden kalkıp aşırı büyük deri koltuklardan birine geçti. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Konuşmuyordu ve ben ne düşündüğünü, ya da düşüncelerinin benim aklımdan geçenlerle aynı olup olmadığını bilmiyordum.

Hayaletler, ruhlar insanlardan koparılınca yaratılırdı. Sadece belli iblisler bunu yapabiliirdi: Lilith, bir Lilin ve... ve ben. Muhafızların da ruhları vardı ve ruhları saftı. Petr bana saldırdığı gece onun ruhunu emmiştim. Kendimi savunmuştum çünkü emmeseydim beni kesin öldürecekti ama nedeni ne olursa olsun ruh emme eylemi kesinlikle yasaktı.

Sonra Petr’e korkunç bir şey olmuştu. Ruhunun son zerresi ondan alındığında bir insan gibi ölmemişti. Şeytani bir şeye, bir Üst Düzey bir iblisten daha korkutucu bir şeye dönüşmüştü. Ama sonra Roth, onun dönüştüğü şeyi öldürmüştü.

Petr hâlâ burada olabilir miydi, ama artık bir hayalet olarak?

Bakışlarımı indirirken karnıma kramplar girdi. “Haklısın.” Sözcükler dilimin ucunda asit gibiydi. “Burada hayalet olması için bir neden yok.”

Başımı kaldırıp bakınca Zayne'nin doğrulmuş olduğunu ve o gece gerçekte olanları bildiğini fark ettim. Ona bu olayı asla itiraf etmemiştim ama o her zaman sakladıklarımı anlardı.

"Keith'e zarar veren hayaleti nasıl kovacaksınız?" diye sordum. Abbot'un dikkatini tekrar okuldaki soruna çekmeyi umut ederek.

Abbot yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Eski usul bir şeytan çıkarma ayiniyle."

Yirmi Altıncı Bölüm

Zaman olaysız ama yavaş ilerliyordu. Büyük ihtimalle Zevden çıkmadığım içindi. Abbot bana ceza vermemiştii ve buna şaşırmıştım. Okuldan uzaklaştırma cezası alma ma neden olan karmaşaya ben sebep olmadığımı bariz olsa da bu suçu benim üstüme atmanın bir yolunu bulacağını düşünmüştüm.

Nicolai'la yaptığımız kısa bir konuşmadan cuma günü okul dağıldıktan sonra bir şeytan çıkarma ayini yapıldığını ve önceden Dean olarak bilinen hayaletin artık sorun olmadığını öğrenmiştim. O kötü ruhun yok edildiğini ve Hayalet Avcıları'nı çağırmaya gerek olmadığını duymak içimi rahatlatmıştı ama bu Dean'in bir ruhu olmadan öldüğü ve bu yüzden cehennemde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Dean bunu hak etmemiştii ve bu haksızlıktı. Daha kötüsü, başka hayaletler olacaktı. Ya da şimdiden başkaları vardı da biz henüz onları bulmamıştık. Muhafızlar, şüpheli ölümleri araştırıyordu ama her bir kişiyi yakalamaları imkânsızdı. Karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışıyor, bir felaketin kıyıya vurmasını bekliyorduk.

En azından okula gidebiliyorken bir olay olursa bir şeyler yapabileceğimi hissediyordum ama buraya tıkalıp kalmak kendimi yararsız hissettiriyordu.

Olay buydu. *Tıkılıp kalmıştım.*

Bu süre boyunca iyi olan tek şey Stacey ve Sam'le yaptığım telefon konuşmaları ve mesajlaşmalardı. Hâlâ sinemaya gitmek için Zayne'le onlara katılacağımızı sanıyorlardı ama bu olmayacaktı. Aslında Zayne'i görmemiştim. Benden kaçtığı için onu suçlamıyordum. Onu her düşündüğümde zonklayan bir acı göğsümü dağlıyordu. Ona doğruyu söylemekten pişmanlık duymuyordum ama sonuçlarıyla başa çıkmayı daha kolay hale getirmiyordu.

Akşam yemeği çoktan servis edilmişti ve Muhafızların çoğu akşam yola koyulmak için hazırlanıyorlardı. Hangi yiyeceklerden toplayabileceğime bakmak için mutfağa inmeden önce yatağın cep telefonumun durduğu ayak ucuna gittim.

Garip ve sinir bozucu bir bilinçdışı dürtüyle telefona uzandım. Yarı yolda durup elimi geri çektim. "Kahretsin."

Telefonumda saatli bir bomba bekliyordu.

Roth'un iki gün önce gönderdiği bir mesajdı bu. Cevap vermeyeceğim, veremeyeceğim bir mesajdı.

Yeterince masum bir mesajdı bu. Sadece daha sıkılmadın mı? yazmıştı. Ama cehenneme yaptığı küçük yolculuktan beri attığı ilk mesajdı ve bazı berbat nedenlerden mesajı ne zaman düşünsem karnım jimnastikçi olmak istediğine karar veriyordu. Mesaj zihnimde net çekilmiş bir çizgiyi simgeliyordu ve cevap vermek parende atarak o çizgiyi aşmak demekti.

Roth son görüşmemizde haklıydı.

Konu Roth olunca hiçbir şey anlamıyordum. Ne yap-

mak üzere olduğunu ya da bana söyledikleriyle ne elde etmeye çalıştığını bilmiyordum. Tek bildiğim paylaştığımız olduklarımızı kesin bir şekilde reddetmesi hâlâ kalbimin odacıklarında bir enfeksiyon gibi irin topluyordu. Bu bir gerçektir. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Bir de Zayne vardı.

Titrek bir nefes alarak kendimi yataktan uzaklaşmak için zorladım. Yatak odasından çıkarken bileğimden tokamı çıkardım ve saçımı, uydur kaydır giyinme çabalarımaya uyan uydur kaydır bir atkuyruğu yaptım. Eşofmanım üzerime en az iki beden büyüktü, uzun kollu tişörtümse galiba en az iki beden küçüktü.

Seksilik.

Bir futbol takımının tamamını alabilecek büyüklükteki yemek odasından uzak durdum. Odadan ya Jasmine'in ya da Danika'nın kahkahasıyla kesilen boğuk sesler geliyordu. Sürgüsü kapalı kapının önünde bir saniye durdum ve kısa bir an için *onların* bir parçası olmak gibi saçma bir isteğin kök salmasına izin verdim.

Aptal.

Başımı iki yana salladım ve ayaklarımı sürüyerek mutfığa doğru yürüdüm. Jasmine'in bebeklerini beslediğine değil de yemek sihrinin meydana geldiği yer olarak düşünmeyi sevdiğim mutfığa gittim. Kapılar arkamdan sessizce kapandı. Ev çalışanları etrafta dolanıyorlardı, geniş, fabrikayı andıran mekânda dolaştığımı görmek onları şaşırtmamıştı.

Bir sürü kâsenin önünde duran Morris döndü ve beni görünce gülümsedi. Uzanıp kapalı bir tabak aldı ve mutfak masasının üzerine koydu. Sonra da tabağın önündeki noktaya hafifçe vurdu.

Taburenin üzerine zıplarken ağzım kulaklarıma vardı. “Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu.”

Bir çatalla bıçak uzatırken omuz silkti, sonra da dünyanın her yanındaki garsonların kıskanacağı gösterişli bir hareketle tabağın üstündeki kapağı kaldırdı. Etli güveç ve kırmızı patates. Ağzım sulanmıştı.

Akan suyun şırlıtısı, birbirine değen tabak çanağın cıngırtısı arasında yemeğe giriştim. Bir şekilde, geçtiğimiz bir aydır falan bu benim için rahatlatıcı bir ses haline gelmişti. Morris’in yanı sıra çalışanlardan hiçbiri benimle hiç ilgilenmiyordu ama bu beni rahatsız etmiyordu.

Ben de onlar gibiydim. Evdeki hayaletlerdik. Orada gerçek anlamda bağ kurabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Tanrım. Ruh halim *boka batmış* ile *yüzüstü çamur içinde yatmak* arası bir yerdeydi.

Tabağımı alıp kirli tabakların yığıldığı yere götürdüm. Her zamanki gibi tabağı yıkamaya çalıştım ama çalışanlardan biri etkileyici bir çabuklukla tabağı benden aldı.

“Kendi tabağımı yıkayabilirim,” dedim.

Kadın tabağı diğer kirli tabakların yanına koyarken hiçbir şey söylemedi. Yüzümü buruşturarak döndüm ve gözlerim, bir çift mavi gözle buluşunca omurgamdan aşağıya bir karıncalanma indi.

Zayne hemen mutfağın içerisinde duruyordu, bakışlarını ellerimde tuttuğum bıçağa indirdiğinde ifadesi duygusuzdu. “Endişelenmeli miyim?”

Onu burada görünce biraz afallamıştım.

Morris ortaya çıkıp bıçağı elimden aldı. Hiç de gizli kapaklı olmayan bir hareketle beni Zayne’e doğru iteledi, ben de ahmak gibi sendeledim. “Ben... şey, yemek yiyordum.”

“O kadarını anladım.” Bakışlarını tekrar indirdi ve

bu kez elimde kesici alet olmadığını biliyordum. Bana dar gelen tişörtümden bir hayli görünen yerlerime bakıyordu. Yanaklarıma ateş bastı, sonra da bu ateş hoş sıvı bir hisse dönüşüp çok ama çok daha aşağılara ilerledi. Nihayet kirpiklerini kaldırdığında bir domatese benzediğimi biliyordum. “Antrenman salonlarına gidiyordum. Bana katılmak ister misin?”

Ben cevap veremeden Morris arkama geçti ve beni tekrar, isabetli ve güçlü bir şekilde Zayne’e doğru itti. Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. “Üfff.”

Morris göz kırptı.

Tekrar Zayne’e döndüğümde sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları seğiriyordu. İyi bir işaret miydi, değil miydi? “Tabii.”

Zayne başını salladı ve peşinden aşırı büyük dondurucunun yanındaki dar kapıya doğru gittim. Bu, nadiren kullandığım, aşağıdaki katlara giden bir girişti.

“Bugün uyuyakaldım,” dedi Zayne, kapıyı arkamızdan kapatırken. “Akşam yemeğinden önce antrenman yapmadım.”

“Yoğun... yoğun bir gece miydi?” Loş koridorda peşinden gidiyordum ama Zayne, ben yanında yürüyene kadar durup bekledi. “Avlanma nasıldı?”

“Rock Creek Parkı’nın yakınlarında Terrier’lerin yerleşim alanını bulduk ve gecenin büyük bölümünde bununla uğraştık.”

“Terrier’ler mi?” Zayne başıyla onaylayınca tek yapabildiğim şaşkınlıkla başımı iki yana sallamak oldu. Terrier’ler devekuşuyla yırtıcı hayvan arası yaratıklardı ve bir diğer şeytani güzellikler sınıfıydı. “Bu anormal bir durum, değil mi?”

Antrenman salonlarından birine çıkan kapıya ulaştığımızda Zayne yavaşladı. “Dez, en son Jasmine’i ilk kez buraya getirdiğinde bir Terrier görmüştük.”

“Bu yıllar önceydi.” Zayne kapıyı açık tutarken odaya girdim.

“Evet,” dedi, yanımdan geçip mavi matların üstüne çıktı, sıraların üstüne konmuş malzemelere doğru yürüdü. Beyaz bir kumaş şerit alıp parmak boğumlarına sarmaya başladı. “Konu şu ki bu iblislerin çoğunun yerüstüne çıkması yasak ve onları sık görmediğimiz için burada olmadıklarını sanıyoruz. Ama buradalar. Sadece kendilerini gizleme konusunda daha becerikli oldular.”

Palisades’in altındaki kulübü ve insanların arasında dolaşmaması gereken, kulüpteki tüm iblisleri düşündüm.

“Katılmak ister misin?” diye sordu parmak boğumlarını sarmayı bitirince.

“Hayır. Çok yedim. Sadece izleyeceğim.” Tişörtümün eteğini çektim ve bıraktığım an tekrar yukarı fırladı ve karnımın alt kısmının yarısı ortaya çıktı. Akşam yemeğinden sonra biraz göbeğim çıkmıştı.

Zayne yanımdan geçti, ellerini kum torbasının yanlarına koydu. “Keşke herkesle bir arada yemeyi yeniden düşünsen.”

“Keşke bu konuyu açmaktan vazgeçsen.”

Omzunun üzerinden kaşları havada bana baktı. “Buraya ait değilmişsin gibi hissetmene gerek yok. Aitsin. Hem masada özleniyorsun.”

Buna güldüm. “Kim tarafından?”

“Ben.”

Dudaklarım aralandı: gerçekten buna verecek bir cevabım yoktu. Kum torbasına geri dönmesini izledim. Po-

zisyon aldı ve kollarını kaldırdı. “Tatilin nasıl geçiyor?” diye sordu, kum torbasını birkaç metre geriye fırlatan bir yumruk atarak.

“Sıkıntıdan patlıyorum.”

Konsantre olmuş bir ifadeyle diğer kolunu savurdu. “Daha hafta bitmedi.”

“Evet, hatırlattığın için teşekkürler.” Minderlerin üzerine oturup bağdaş kurdum.

Kum torbasının etrafında dolaşp farklı taraflarını, farklı el teknikleriyle hedef alırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Alnındaki ter damlacıkları şakaklarındaki sarı saçlarını ıslatmıştı. “Dean’in götürüldüğü hastanedeki bağlantımızdan bir haber aldık. İki gece önce başka bir ölüm vakası getirilmiş: Önceden hiç sağlık sorunu olmayan genç bir kadın ağır bir kalp krizinden ölmüş. Dean’de olduğu gibi, kalbi resmen patlamış.”

Yüzümü buruşturdum.

“Nişanlısı iki gün sonra Pennsylvania’daki bir cenaze-ye katılmak için şehir dışında olacak, o yüzden evlerini kontrol edeceğim,” diye devam etti. Enfekte olup olmadığını anlamanın tek yolu bu, biliyor musun? Kadın artık bir hayaletse büyük ihtimalle evinde olacaktır.”

Muhafızlar son zamanlarda bunu sıkça yapar olmuşlardı... yani yeni ölmüş kişileri kontrol etme işini. “Gelebilir miyim?”

Durdu, bana bakarken kolunun tersini sildi. Aradan bir saniye geçti. “Danika gibi konuşmaya başlıyorsun. Ava çıkması için izin verilmesini istiyor.”

“Neden çıkmasın ki? Kız eğitilmiş. Safkan bir Muhafız. Dövüşebiliyor.”

“Bunun cevabını biliyorsun.”

Kaşlarını çattım. Onca zaman Danika'dan nefret etmişken şimdi onu savunmak tuhaf geliyordu. "Belki de sadece bebek yapma makinesi olmak istemiyordur."

Başını iki yana salladı, kum torbasına dönüp antrenmanına devam etti. Sadece o, bu kadar şiddetli vurup da nefes nefese kalmazdı. Aynısını ben yapsam şimdi yerde, bir ter gölcüğünün içinde tıknafes yatardım.

"Ee, gelebilir miyim?" diye sordum tekrar. "Artık işaretleme yapmıyorum, o yüzden... faydalı bir şeyler yapmak iyi gelirdi."

Zayne birkaç yumruk daha salladı, sonra da kum torbasından geri çekildi. Gri tişörtünün önü terden ıslanmıştı. "Galiba sorun olmaz. Gelebilirsin."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim. Gerçekten bir şeyler yapmak..."

Sustum; aşağıya uzanıp tişörtünü çıkarmış, yere atmıştı.

Kutsal seksilik...

İşte bu çok yanlıştı.

Gözlerimi, açık büfeye bakan çok aç biri gibi göğsünde ve belirgin karnında gezdirdim. Eşofmanı alçak belliydi ve kalçalarının iki yanındaki gamzeler görünüyordu. Zayne'in karın kasları altı parça baklava gibi değildi. Sekiz parçaydı neredeyse.

"Ne diyordun?"

Her bir karın kası gergin bir şekilde dönüyordu. Sanki birisi bunları karnına oymuştu. "Hı?"

Aniden iki parmağını çenemin altına bastırarak bakişlarımı yüzüne kaldırmam için zorladı. Ben kızarıırken dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Benimle eve gelmekten bahsediyordun ya?"

“Ah. Evet. Şu mesele.” Karnına dokunmayı ya da onun gibi şeyleri içermeyen önemli bir meseleydi. “Gerçekten faydalı bir iş olur.”

Zayne elini indirip kum torbasına dönerken kıkırdadı. Art arda yumruk sallarken sırt ve karın kaslarının hareket etme şekli gerçekten büyüleyiciydi.

Orada daha fazla oturup onu izlersem minderlerin üzerinde eriyip akacaktım ama yerimden kalkmadım. Tumblr gönderilerinde seksi erkeklere bakmaktan daha iyiydi.

Bitirdiğinde raftan temiz bir havlu aldı. Ben hâlâ dilim dışarıda minderin üzerinde oturuyordum. Havluyu indirdi. “Yarınki sinema meselesi...”

Suratıma bir kova buzlu su yemiş gibi olmuştum.

Gerçekler berbattı. Gözlerimi spor ayakkabılarından ayırmadan ayağa kalktım. “Evet, şu mesele.” Boğazımdaki düğümle mücadele ederek ağır ağır nefesimi verdim. “Galiba Stacey’ye mesaj atıp sinemaya bizim... Yani benim gelmeyeceğimi söyleyeceğim. Gitmem için hiç neden yok ve muhtemelen böylesi daha iyi çünkü bu Sam’le Stacey’nin ilk randevusu gibi bir şey.”

Zayne’in yanından geçmeye niyetlendim ama o uzanıp kolunu belime doladı. Beni kendine çekerken çıplak kolu, karnıma değdi ve duyguların ani baskını karşısında donakaldım. Çözmekte yeterince becerikli olmadığım dolaşmış bir yün yumağı gibiydi.

“Yavaş ol,” dedi, beni geri çekerek, böylece tam önüne geldim. Kollarını indirdi. “Artık gitmek istemiyor musun?”

“Şey, galiba... Perşembe akşamı olanlardan sonra gitmek istemezsin diye düşündüm.” Sanki konuşmayı dün

öğrenmişim gibi kekeliyordum. “Bunu tamamen anlarım ve...”

“Hiç sana yarınla ilgili fikrimi değiştirdiğimi söyledim mi?” diye sordu, kaşlarını çatarak.

“Hayır, ama...”

“Ama bunu asla söylemedim ve bildiğim kadarıyla hâlâ gidiyoruz.” Beni seyrederek havluyu omzunun üzerine attı. “Fikrini değiştirmedin. O zaman gidiyoruz.”

Ona şaşkınlıkla bakakaldım, acaba karın kaslarına gözümü dikip bakmaktan bir yerime inme mi indi, diye merak ettim. “İyi de neden?”

“Neden mi?” diye tekrarladı yumuşak bir şekilde.

“Evet. Ben... ben her şeyi berbat ettim. Berbat demek az gelir.” Bunu açıklamak gereksiz geliyordu. “Neden benimle sinemaya gitmek isteyesin ki? Stacey’yle Sam bunun bir anlamı olduğunu sanacaklar.”

Ellerini hızla uzattı, bileklerimi yakalayıp tişörtümün eteğiyle oynamamı durdurdu. “Sence birlikte gitmemizin bir anlamı var mı?”

Dilim tutulmuştu.

Başını eğdi, sabit bakışları, gözlerimi araştırıyordu. “Sen bir anlamı olmasını *istiyor* musun?”

“Evet,” diye fısıldadım ve bu tek sözcük, bütün gerçeği barındırıyordu.

Elini kolumdan yukarı kaydırıp dirseğimi tuttu. “O halde yarın sinemaya gidiyoruz.”

Kulağa o kadar basit geliyordu ki ama bir türlü hâlâ neden gitmek istediğini anlamıyordum. Zayne’in yüzünde, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi küçük bir gülümseme belirdi ve sözcükler dudaklarımdan dökülüyordu. “Ben seni hak etmiyorum.”

“İşte burada yanılıyorsun.” Diğer eliyle uzanıp atkuyruğumdan çıkan soluk renkli saçımı kulağımın arkasına soktu. “Bu konuda her zaman yanılıyorsun. Sen her şeyi hak ediyorsun.”

Belki önceliklerim olması gerektiği gibi değildi ama dudak parlatıcımın son rötüşü yaparken Lilinler'den, hayatletlerden ve içimde hissettiğim farklılıktan zihnimde eser yoktu.

Banyomdaki aynadan geriye doğru eğilirken kıyafetime alıcı gözle baktım. Stacey memelerimi daha çok göstermem gerektiğini söylerdi. Koyu renkli dar kotumun üzerine bel kısmına örgülü, koyu mavi bir kemer taktığım bol beyaz bir bluz giymiştim. Siyah topuklu ayakkabılarımsa kendimi Oz Büyücüsü'ndeki Lolipop Loncası'ndan daha uzun boylu hissetmemi sağlıyordu.

Açık bıraktığım saçlarım hafif dalgalar şeklinde dökülüyordu ve yanaklarıma yayılan pembelik, bana allığa gerek olmadığını söylüyordu. Banyo aynasında kendime bakarken kalbim sabit bir şekilde güm güm atıyordu. Gerçekten Zayne'e çıkıyor muydum? Bu cidden oluyor muydu? Heyecan kanımda uğulduyor, Bambi'nin yerinde duramasına neden oluyordu ama bir yanımda sanki rüya görüyormuşum gibi hissediyordu.

Bir kez bile bunun bir gün, *bir gün* olacağı aklıma gelmemişti.

Bir kat daha sürersem örümcekler, kirpiklerimle çiftleşmiş gibi görünür mü diye düşünerek rimeli aldım.

“Muhteşem görünüyorsun. O yüzden oyalanmayı bırak. Geç kalacağız.”

Zayne'in sesini duyunca yerimden fırladım ve rimeli

düşürdüm. Plastik şişe, lavaboya çarpıp tangırdadı. Zayne yatak odamın hemen içinde duruyordu ve yüzündeki gülümsemeyi görünce, bir gökkuşağı görmüşüm gibi hissettim.

Geniş omuzlarında gerilen koyu gri, V yaka bir kazak giyiyordu ve açık renkli kotu üzerinde acayip iyi duruyordu.

“Teşekkür ederim.” Rimeli alıp sepetine koydum. “Sen de çok... çok hoş görünüyorsun.”

Ben banyodan çıkarken Zayne kıkırdadı. “Yüzün çok kızardı.”

“Teşekkürler.”

“Çok tatlı.”

Acı kırmızıbibere benzemem hiç de tatlı değildi. Bakışlarımı yüzü dışında her yerde gezdirdim. “Stacey’yle Sam’i Stacey’nin evinden almamızın bir sakıncası var mı? İki araba almaktan daha kolay olur.”

“Bana uyar.”

“Güzel.” Döndüm, odamdaki karmaşaya kaşlarımı çatıttım. “Sadece çantamı bulmam gerek.”

Zayne bir gölge kadar sessiz bir şekilde yaklaştı. “Gerek yok. Ben ödüyorum. Erkekler bir kızla çıktıklarında öyle yaparlar.”

Kalbim hızla atmaya başladı. Biz çıkıyorduk. Aklım bunu bir türlü almıyordu. Etrafa saçılmış kitaplarla giysilere göz attıktan sonra nadiren kullandığım çantamı aramaktan vazgeçtim ve Zayne’e döndüm.

Öncekinden daha çok yaklaşmıştı, o kadar yakınımdaydı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Gözlerimi yavaş yavaş kaldırdım ve ne yapacağımı bilemez durumda kaldım. Bakışlarını yüzümde gezdirdi, te-bessümü biraz soldu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Ama gerçek olmayan bir şey gibisin, her zaman güzel görünüyorsun zaten.”

Zayne’in bunları söylediğini duymak daima ayaklarını yerden kesiyordu. Tek yapabildiğim bir aptal gibi sırtlamak oldu.

Gülümsemesi tüm hızıyla geri döndü ve tekrar bir kahkaha attı. “Hadi. Gitmemiz gerek.”

Başımı salladım ve dönerken yalnız olmadığımızı fark ettik. Koridorda Danika, Maddox’la birlikte duruyordu. Vücuduma bir sıcaklık hücum etti ama buz gibi parmakların bıraktığı iz bu sıcaklığı kovuverdi.

Danika gözlerini koridora dikmişti ve yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu ve işin tuhafı onun adına kalbim sızlıyordu. Bu çok tuhaftı, ama onun Zayne’den hoşlandığını biliyordum... hatta hoşlanmaktan fazlasını hissediyordu. Kendimi kötü hissettim. Zayne’den biraz uzaklaşmam gerektiği hissine kapıldım.

Peki ya Maddox?.. Merdivenden düştüğünden beri onu ilk kez ayakta, etrafta dolaşırken görüyordum. Onca zamandır göreve çıkamaz durumda olduğundan değil de ondan kaçtığım içindi. Şey, aslında hepsinden kaçıyordum.

Maddox fal taşı gibi açılmış gözlerle Zayne’e bakıyordu. Bana bakarken sanki ağzını kapalı tutmak için her yolu deniyormuş gibi sürekli çenesini sıkıyordu.

Gerçekten Zayne’le aramıza biraz mesafe koymamız gerektiğini hissettim.

Zayne elini aramıza uzattı ve parmaklarını parmaklarımdan geçirince şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. “N’aber, millet?”

Danika küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

dı. “Hiç. Biz sadece aşağıdaki antrenman odalarına gidiyorduk. Değil mi?” Maddox’a baktı.

Maddox’ın dikkati Danika’da değildi, sanki bir el bombası tutuyormuşuz gibi bakışlarını birleşmiş ellerimizin üzerinden ayırmıyordu. İçimi kaplayan öfke omurgamı düzleştirdi ve hissettiğim tuhaflığın yerini aldı.

“Bir şey mi söylemek istiyorsun?” diye sordu Zayne, kıslmış gözleriyle Maddox’a bakarak.

Muhafız, dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Hayır. Hiçbir şey.” Sonra döndü, koridorda ağır ağır yürüyerek merdivene doğru gitti.

Danika bize anlayışlı bir şekilde baktı ama yüzünde eğreti duruyordu. “Üzgünüm. İyi...” Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “İyi eğlenceler.”

Koridor boşalınca başımı kaldırıp Zayne’e baktım. “Maddox mutlu değil gibiydi.”

“Umursuyor gibi bir halim mi var?” Zayne elimi daha sıkı kavradı. “Hadi artık. Sinemaya gidiyoruz.”

Zayne’in Impala’sının ön koltuğunda arkamı dönmüş, Sam’e bakıyor, bir uzaylı tarafından mı kaçırıldı diye düşünüyordum. Arka koltukta, Stacey’nin yanında oturan çocuğun, okul başladığından beri tanıdığım o tuhaf, bir şekilde inek oğlanla ilgisi yoktu.

Çoğunlukla taramadığı saçlarına gerçekten şekil verilmişti. Hepimize saç jölesinin üretildiği yılı söyleyebileceğini tahmin ediyordum ama nasıl kullanılacağını bildiği hiç aklıma gelmezdi. Bukleleri alnından geriye atılmış, özenle karmakarışık hale getirilmişti. Bu yeni görüntüsü yüzünün tüm şeklini değiştirmişti. Çenesi daha köşeli ve sertti. Elmacıkkemikleri daha çıkık ve keskindi; gözlük-

süzken kirpikleri inanılmaz uzun görünüyordu.

Oturma şekli de farklıydı. Camdan dışarıya bakarken vücudu gevşek, bacakları ayrıktı. Tipik kambur duruşu gitmişti. Kıyafeti güzeldi: Zayne'in giydiği gibi bir kazanın altına beyaz bir de gömlek giymişti.

Sam cidden iyi görünüyordu. Bu, oğlunun büyüdüğünü görmek falan gibi bir şeydi.

Stacey ise gözlerini ondan...ya da kendi elinden alamıyordu. Şu anda Stacey parmaklarını Sam'in kolunun alt kısmına dolamıştı ve Sam'in eli... oha! Eli, Stacey'nin uyluğunda, yani uyluğunun *iç kısmındaydı*.

Kendimi kırmızıbiber gibi hissederek hızla önüme döndüm. Bakışlarımı Zayne'e çevirdim. Zayne sağ elini bacağına koymuş, sol eliyle de direksiyonu tutuyordu. Uzanıp elimi elinin üzerine koymak istiyordum ama yıllar boyu onunla sadece arkadaş olmamız bunu yapmama engel oluyordu.

Hiç olmaması gereken bir zamanda aklıma olabilecek en kötü şey gelmişti. Eski beni unutup yeni bene bakmak, Roth söz konusu olduğunda da bu denli zor olacak mıydı? Hemen başımı çevirdim, bir taksi durup bir çifti alırken nefesimi yavaşça salıverdim.

Onu düşünmeyeceğim. Onu düşünmeyeceğim. Bunda, bunların hiçbirinde yeri yoktu.

Trafik korkunçtu ve tarihi bölgedeki sinemaya gitmek bir ömür sürmüştü. Burası bir Cineplex değildi. Daha ziyade sadece birkaç film gösteren geleneksel bir sinema gibiydi ama ilginç ve hoş bir yerdı ve hepimiz bir film üzerinde hemfikir olduğumuzda bunu yapmaya hazırıdık.

Biletlerimizi aldığımızda lobi neredeyse boştu ama tereyağlı patlamış mısır kokusu patlamış mısırın kokusu, fragmanları kaçırmanın üzüntüsünü telafi ediyordu.

Yiyeceklerin satıldığı yere yürürken Sam, Stacey'nin diğer tarafına geçip kolunu beline doladı. İlişkilerinin nihayet birbirlerinin farkına varma aşamasından çıkıp el kol faslına dönüştüğü günü herhalde kaçırmış olmalıydım.

Zayne'le benim aslında hiçbir yere varmadan ne kadar ileri gittiğimizi düşününce Sam'le Stacey'nin tam olarak ne paylaşmış olduklarını merak ettim ve şu anki durumlarının içyüzünü sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

Ama şu anda kendi durumumla daha çok ilgiliydim.

Hâlâ, olanlardan sonra Zayne'le burada olmama şaşarak başımı kaldırıp ona baktım. Başparmağımın tırnağıni kemirirken beni seyrediyordu.

"İyi misin?" diye sordu, elimi ağzımdan çekerek.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Başını eğince ağzı kulağımın yanına geldi. "Rahatla o halde."

O zamana kadar kaslarımın nasıl kilitlendiğini fark etmemiştim. Birkaç derin nefes almak için kendimi zorlayıp gerginliğin vücudumdan çıkmasını sağladım.

"Böyle daha iyi." Elini belimin aşağısına koydu ve fısıldadı, "Burada olmak istiyorum, Layla böceği. Geçmişte ne olduğu önemli değil, ben burada olmak istiyorum."

Bu sözleri duyunca nefesim boğazımda takılıp kaldı ve kalbim bir balerin gibi dönmeye başladı. "Ben de burada olmak istiyorum," diye fısıldayarak cevap verdim.

Dudakları, şakağıma değdi. "Ben de bunu duymak istiyordum."

Geri çekildiğinde gülümsemem yüzüme o kadar yayılmıştı ki yüzümü ortadan ikiye bölecekti, ama iyi bir şekilde. Tabii eğer öyle bir şey varsa.

Arkamızdaki kapının sarsılması, tek geç kalanın biz olmadığını haber verdi. Ses dikkatimi çektiğinden omzumun üzerinden baktım ve neredeyse yere düşüyordum. Hem de bir çöp kutusuna baş aşağı düşüyordum.

Kapıdan giren adam, yüzüne İncil'le vurduğum adamdı, hani şu kaçan, Tanrı'nın Çocukları Kilisesi üyesi olan adam. O korkunç gün giyindiği gibi giyinmişti: beyaz gömlek ve ütülü pantolon, üç numara kesilmiş saçlar. Yanında bir şişe su taşıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı ama burada olduğumuzu öğrenmiş miydi? Zayne'le beni takip mi ediyordu? Ya da arkadaşlarımı?

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı; hızla arkamı döndüm ve Zayne'in tişörtünün arkasını tuttum. Zayne soran gözlerle döndü. "İçeri kimin girdiğini baksana," diye fısıldadım.

Zayne arkasına baktı ve sessizce sövdü. "Ciddi olmazsın."

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" diye sordu Stacey, bize doğru dönerek. Bunu yaparken Sam'in koluna yaslandı ve eğer kafayı yememe ramak kalmasaydı bu manzara gözümüne süper tatlı görünürdü.

"Hiç." Zayne kolunu omzuma atıp beni, resmen önünde duracak biçimde çekerek, ona şirin bir gülücük yolladı. "Patlamış mısır falan alacak mısınız?"

"Ben Skittles şekerlerinden istiyorum," diye cevap verdi Sam, ellerini cam tezgâhın üzerine koyarak tezgâhtakileri süzdü. Gökyüzündeki yıldızlardan daha çok çili olan kasiyer kız Sam'e doğru eğildi.

"Skittles mı?" Stacey burnunu kırıştırdı. "Sen Skittles'tan nefret edersin."

Zayne kolumun üst kısmını kavradı. "Biz gidip..."

Adam tam önümüze geçti ve direkt olarak Stacey'yle

Sam'e baktı. "Onlarla birlikte burada olmamalısınız."

Stacey yavaşça gözlerini kırpıştırarak adama baktı, Sam ise tezgâhtan uzaklaştı. Sam'in yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Pardon?" dedi Stacey.

"Onlarla birlikte burada olmamalısınız," diye tekrarladı asam alçak ve titrek bir sesle. "Onlar şeytanın uşakları."

Bir duraklama oldu ve Stacey kahkahasını bastırdı. "Aman Tanrım, sen Muhafızlardan nefret eden şu ucubelerden misin?" Sam'in elini çekiştirdi. "Bak, sonunda bir tanesiyle şahsen karşılaştın."

Sam, adamı süzdü. "Hiç etkilenmedim."

"Anlamıyorsunuz," dedi adam. "Sadece Muhafız için değil..."

"Ah, evet, bunu dinlemeyeceğiz," diye araya girdi Zayne, kolumu daha çok sıkarak. "Gidelim."

"Patlamış mısırı sonra alırım." Stacey, Sam'in elini tuttu. "Senin Skittles'ı da alırım."

Uzaklaşıyorduk. Bana göre yeterince hızlı değildik ama uzaklaşıyorduk. Kalbim yavaşlamaya başlıyordu. Sinemanın kapalı kapılarına giden koridora girdik. Sonra üç sözcük bizi yerimize mıhladı.

"Kız bir iblis."

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı.

"O bir iblis," diye tekrarladı, ancak bağınaz kişilerin sahip olabileceği bir inançla. "Üstelik bunu kanıtlayabilirim."

Stacey başını iki yana sallayarak adama döndü. "Deli misin sen?"

Adamın bunu nasıl kanıtlayabileceğini hiç bilmiyordum ama böyle bir riske girmek istemiyordum. İçime bü-

yük bir tedirginlik dolarken Bambi huzursuzlandı. “Bu doğru değil.”

Adam, gözlerinde katıksız bir nefretle bana baktı. Kurallara ne oldu, diye bağırmak istiyordum. İnsanların, iblislerin varlığından asla haberdar olmamaları gerekiyordu. Bu, Alfaların emrettiği bir şeydi; insanların cehenneme dair bir kanıt olmaksızın inanç sahibi olmaları gerekiyordu. Bu bana daima çılgınca gelirdi ama adam bunların farkında olmalıydı ama umursamıyordu. “Ağızından yalanlardan başka bir şey çıkmıyor.”

Zayne kolunu indirip önüme geçti. “Bana pişman olacağım bir şey yaptırma.”

“Zaten pişman olman gereken birçok şey var.” Adam, Zayne’den uzaklaştı.

Kalbim yine çılgınca atıyordu. Böylesi bir hareketin daha ciddi sonuçları umurumda değildi. Onlar benim arkadaşlarımdı... Normal olduğumu sanan ve beni kabul eden arkadaşlarım. Bunun olmasına izin veremezdim.

Zayne panik dolu bir bakış atarken Stacey’nin kolunu tuttum. “Hadi, gidelim buradan. Biz...”

“Gerçeği öğrenmenizi istemiyor,” dedi adam, boştaki elini arka cebine uzatarak. Zayne kaskatı oldu ama adam sadece rulo yapılmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı bize doğru itti, kâğıdın yaşlıca bir kadının fotoğrafı olduğunu gördük. Kadın her kimse, bir tür turuncu tişört giyiyordu, açık sarı saçları yağlı ve iplik iplikti. Gevşek dudakları kabuk kabuktu ve yüzünde derin kırışıklıklar vardı.

“Sam kaşlarını çattı. “Bize sabıka fotoğrafı mı gösteriyorsun?”

“Adı Vanessa Owens’tı,” dedi adam, elleri titrediğinden ince kâğıt dalgalanıyordu. “Doksanların sonunda, yirmi

yaşındayken devlet tarafından yönetilen koruyucu aile sisteminde çalışıp, Georgetown'da okula gidiyordu. Önünde parlak bir gelecek vardı. Onu seven bir erkek arkadaşı, birbirine kenetlenmiş bir ailesi ve yakın arkadaşları vardı."

Stacey kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Dur tahmin edeyim. Metamfetamin kullanmaya mı başladı? Çünkü görünüşü öyle gösteriyor. Uyuşturucu berbat bir şey. Bunun, söylediklerinle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Fotoğrafa baktım. İsmi ya da yüzü bana hiç tanıdık gelmiyordu ama göğsümde gittikçe büyüyen bir huzursuzluk vardı.

"Yeter artık," dedi Zayne, eliyle kolumu tutarak. "Defol git buradan."

"Bu Muhafız da sizin bilmenizi istemiyor... çünkü Muhafızlar onu koruyor, onun gerçekte ne olduğunu ve bu masum kadına yaptıklarını saklıyor."

"Ben bu kadını hiç görmedim," dedim kendimi sıkışıp kalmış hissederek. Lobideki birkaç kişi bize bakıyordu ama konuşulanları duyabildiklerini sanmıyordum. "Onu tanımıyorum."

"Sen onu hatırlamıyor olabilirsin ama onun seni hatırladığından eminim. Ne de olsa, onun hayatını mahvettin," dedi, tiksintiyle yüzünü ekşiterek. "Sen bakıcı aileye verildiğinde sana baktı ve sen de doğan gereği ondan beslenerek ruhunun bir kısmını emdin. Bunun üzerine hızla düştü, uyuşturucu ve soygun batağına saplandı, nihayetinde de öldü."

Kan yüzümden o kadar hızlı çekildi ki bayılacağımı sandım. Kadının yüzü değişti, gençleşti ve parlak sarı saçları, kusursuz bir cildi ve sıcak bir gülümsemesi olan bir kadına dönüştü.

Aman Tanrım...

Küçükken beslendiğim kadın bu muydu? Hani şu saldırdığım, Muhafızların beni keşfetmesine yol açan kadın... Ondan beslendikten sonra hastaneye yatırıldığını öğrenmiştim ama bunlar?

“Yuh,” diye mırıldandı Sam, alnını ovuşturarak.

“On yıl boyunca hapse girip çıktı, ta ki geçenlerde marketi soymaya karar verene kadar. Tezgâhtarlardan biri vurup öldürdü ve polisler olay yerine geldiklerinde onu öldürdüler,” dedi adam, fotoğrafı indirerek. “İşte bunları yaptın sen. O zamandan beri daha kaç hayatı çaldın?”

Zayne bir şey söyleyip tekrar kolumu çekti ama donakalmıştım. Onca yıl o kadına ne olduğunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Ruhunu tamamen emmediğim için iyileşeceğini sanmıştım. İyi olacaktı. Ama kadının hayatının resmen içine etmiştim.

O zaman jetonum düştü ve karnıma öyle şiddetli bir kramp girdi ki adamın her yerine kusacağımı sandım. Ruhunun sadece bir kısmını emerek bu kadına yaptığım şeyin, Dean’e olanlardan ve Gareth’a olmakta olanlardan bir farkı yoktu ve Tanrı bilir, sırada daha kaç kişi vardı.

“Sen bir iblissin,” dedi adam öfkeyle. “Bir gün gelecek ne olduğunu artık saklayamayacaksın.”

Kilisenin benim hakkımda bu kadar şeyi nasıl bildiğini hiç bilmiyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu. İddia ettikleri ve kendimle ilgili farkına vardıklarım dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Vay canına. Dostum, sen aklını kaçırmışsın.” Stacey başını iki yana sallayarak kollarını kavuşturdu. “Hem de hiç eğlenceli şekilde değil. Daha çok, ‘polisi aramanın, muhtemelen uzaklaştırma kararı çıkarttırmanın tam zamanı’ dercesine.”

“Bana inanmıyor musunuz?” diye sordu adam.

Stacey alaycı bir şekilde güldü. “Sana inanan var mı?”

“Görürsünüz.” Su şişesini tutan eli o kadar hızlı hareket etti ki onu durdurmanın imkânı yoktu. Zayne bile hareketin gelişin görmemişti. Doğru bir güç uygulayarak ve iyi nişan alarak şişeyi bize doğru salladı. Su, beni ve Stacey’yi ıslattı ve Zayne’in bacağına çarptı.

Stacey suyu parmaklarıyla silkelerken tiz bir sesle bağırdı. “Bu ne yahu!”

Su, başımdan aşağıya akıp, yüzüme yayıldı ve gözlerimin içine girdi, gömleğimin birkaç yerinde birikip kumaşı seffaflaştırdı ama... ama bu normal su değildi. Sendeleyerek geriye doğru bir adım attım, Stacey’ye çarptım; bu arada Zayne ok gibi öne fırladı, koluyla adamın göğsüne vurup birkaç metre geriye savurdu. Hızla bana geri döndü ve yüzündeki dehşete düşmüş ifade düşündüğümü doğruladı.

“Ah hayır,” diye fısıldadı.

Alnımın ve yanaklarımın derisi boydan boya batmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı ve ağzımın içi sanki acı sos yutmuşum gibi yanıyordu. Göğüslerim ve karnım yer yer zonklamaya başladı. Bambi hızla vücudumun etrafında dönüp arkama kaçtı.

Batma hissi hızla arttı ve ellerimi kaldırırken ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olan şiddetli bir yanmaya dönüştü. Aşırı derecede pembe parmaklarımdan ince dumanlar tütüyordu.

“Aman Tanrım.” Stacey’nin dehşete düşmüş sesi, yanan kulaklarıma ulaştı. “Layla...”

Adam sendeleyerek ayağa kalktı, boş şişeyi elinde sıkı sıkı tutuyordu ve konuştuğunda sesinden tatmin damlıyordu. Her şeyi değiştiren iki sözcüğü söyledi. “Kutsal su.”

Girmi Gedinci Bölüm

Zayne'in, Tanrı'nın Çocukları Kilisesi'nden olan adamı yumruğuyla iki seksen yere serdiğinin belli belirsiz farkındaydım. Adam karşıdaki duvara çarpıp aşağıya kaydı. Felaket getiren su şişesi yerde yuvarlandı. Tenim sanki yanıp kemiklerimden dökülüyordu. Gece Sürüngeni beni tırmaladığında Roth'un kullandığı azıcık miktarla kıyaslanamazdı bile. Acı, bir şok dalgası gibi içime yayıldı. İki büklüm olup acıya rağmen nefes almaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Stacey'nin gergin sesini duyabiliyordum ama sesi çok uzaktan geliyordu.

"Gitmeliyiz." Zayne yaklaştı, sonra da beni yan tarafına çekip koridordan ve lobiden geçirdi. Dışarıdaki serin hava, yanma hissini şiddetlendirdi ve altıdudağımı ısırdım. "Bunu üzerinden çıkarmam gerek."

"Lütfen birisi bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu Stacey, sesi daha yakından ve daha net geliyor-du. "Az önce olanları anlamıyorum."

"Şu anda açıklayacak zaman yok. Gazla." Zayne anah-tarları Sam'e attı ve zaten bayılmak üzere olmasaydım da Impala'sını başkasının sürmesine izin verdiği için bayılır-

dım. “Senin evin daha yakın.”

Sam anahtarları yakaladı ama başını iki yana salladı. “Beni evime gidemeyiz. Annemle babam çılgına döner.”

Zayne’in boğazından alçak sesli bir homurtu yükseldi. “Ona hemen duş aldırmam gerek. Annenle babanın ne düşüneceği umurumda değil...”

“Hayır,” dedim hırıltılı bir sesle. “Beni... Stacey’nin evine götür. Sadece birkaç blok ötede.”

“Layla...”

“Layla haklı. Annem evde değil ve sadece birkaç blok uzakta oturuyorum. Beşinci Bulvar’dan giderseniz daha bile çabuk varırız,” dedi Stacey nefes nefese. “Ama onu hastaneye götürmemiz gerekmez mi? Teni tamamen pembe. Asit miydi o? Aman Tanrım, o ucube?..”

“Asit değildi ve hastane ona yardım edemez.” Yaklaşık yarım blok yürümüştük ki Zayne sövdü ve beni kucağına aldı. Etrafımızdakilere nasıl görüldüğümüzü Tanrı bildirdi ama bunu umursayamayacak durumdaydım. Zayne beni hareket ettirince inlememi bastırdım. “Üzgünüm,” dedi Zayne boğuk bir sesle.

“Anlamıyorum,” diye tekrarladı Stacey, sesi yine uzaktan geliyordu. “Sadece suydu. Bana da geldi. *Anlamıyorum.*”

Hiç kimse cevap vermedi ve nihayet Impala’ya ulaştığımızda Zayne benimle arka koltuğa oturdu ve arkadaki eski bir tişörtle suyun çoğunu silmeye çalıştı ama bir faydası olmadı. Duş almam gerekiyordu. Stacey’nin evine yaptığımız yolculuk katıksız cehennemdi. Zayne’in Nicolai’ı arayıp elimizde muhtemel iblis seviyesinde bir halkla ilişkiler felaketi olduğu konusunda uyardığının hayal meyal farkındaydım. Konuşmayı, Nicolai’nın sinemaya

bakıp hasar kontrolü yapacağını anlayacak kadar takip ettim. Bir noktada görüşüm, Stacey'nin berbat haldeki yüzünü seçebilecek kadar netleşti.

Bana sanki... sanki neye baktığını bilmiyormuş gibi bakıyordu ve belki de beyni ikiyle ikiyi toplamayı reddediyordu, ama önünde sonunda bunu yapacaktı. Bana öyle baktığını görmek kaldıramayacağım kadar fazla geliyordu. Gözlerimi kapattım ve Stacey'nin evine gelene kadar kapalı tuttum.

Benliğimdeki acı, tam da tenime hücum eden acı kadar kötüydü. Stacey bizi üst kata çıkarıp kullandığı banyoya götürürken hiçbir şey söylemedim. Sam, kesin kutsal suyun bir insanı nasıl yakabildiğini araştırmak için aşağıda kaldı. Bütün bu olaylar sırasında dikkat çekici derecede sessiz kalmıştı.

"Eve en az iki saat kimse gelmez." Stacey'nin sesi boğuktu. "Yardım... yardım edebilir miyim?"

"Giyebileceği bir şeylerin var mı?" Stacey başını sallamış olmalıydı çünkü Zayne, "Giyecekleri kapının dışına bırak," dedi.

"Ama..."

"Her şeyi açıklayacağız." Zayne kapıyı açıp beni içeri soktu. "Söz veriyorum."

Zayne kapıyı kapatmadan önce Stacey yakaladı. "İyi misin, Layla?"

"Evet," dedim çatallı bir sesle, sırtım ona dönük bir şekilde. "İyi... olacağım."

Zayne kapıyı kapatmayı başardı. Etrafımdan dolaşım duşu açtı. Bir saniye sonra buzlu suyun altında nefes almaya çalışıyordum. Su damlaları yüzüme şakır şakır yağıyor, rimel ve eyeliner'in onca emeğini mahvediyordu.

“Giysilerin çıkması gerek,” dedi.

Tekrar söylemesine gerek kalmadı. Yan dönüp başımla onayladım. İkimiz de konuşmuyorduk ve Zayne beni iç çamaşırlarıma kadar soyarken benim dušta dikilip kesintisiz soğuk suya boğulmamda cinsel hiçbir taraf yoktu. Daracık kotum, ince örgü kemerim ve sutyenim gitti. Kutsal suyun değdiği her şeyin çıkması gerekiyordu.

Bambi sırtımın aşağısına gitmiş, orada kıvrılıp küçük, koruyucu bir topa dönüşmüştü; Zayne ise beni durmadan çeviriyor, kutsal suyun tamamının temizlenmesini sağlarken kolları sırlıslıkla oluyordu.

Cehennem’in beşinci katında yaklaşık beş yıl döndükten sonra, yanma hissi azalmaya yüz tuttu; sırtımda ürpertiler gezinirken karın bölgesinde tüm tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kırpttırarak kirpiklerimde biriken suları savuşturunca şu anda göğsümde kavuşturduğum kollarımın tatlı bir ıstakoz pembesi olduğunu fark ettim.

“Onu durdurmadığım için üzgünüm,” dedi Zayne sonunda, beni çevirerek. “Onu durdurmalıydım. Durdurabilirdim.”

“Senin hatan değil. Adamın... üzerime kutsal su fırlatacağını kim bilebilirdi.”

Başını kaldırıp baktı. “Bir şey olacağını tahmin etmem gerekirdi.”

Titreyerek başımı iki yana salladım. “Bu...bu senin ha...hatan değildi.”

Yüzüne bir şüphe ifadesi yerleşti ve olduğundan daha büyük görünmesine neden oldu. “Artık yanmıyorsun.”

“Ha...hayır.”

Zayne suyu kapattığında yüzümü ya da ayak parmaklarımı hissedemiyordum ve muhtemelen bu iyi bir şeydi.

Tenimin soğukluğuna yalnızca karlı bir şubat günü rakip olabilirdi.

Beni hemen büyük, pofuduk bir havluya sardı ve havluyu kollarımın altına soktu.

“Tut bunu,” dedi ve havlunun kenarlarını tutup düğümledim. Beni küvetten çıkarıp döndürdü. Küvetin kenarına oturup beni kucağına çekti ve başka bir havlu alıp buz gibi saçlarımı hemen kurulamaya başladı. “Tanrım, buz küpü gibi olmuşsun.”

“Bunu neden bir sürü insanın önünde yapmak yerine sadece Stacey’yle Sam’in duyabileceği bir yerde yaptın?” diye sordum, dişlerim takırdarak.

“Kişiseldi. Tek nedeni bu.” Zayne soğukluğu kovmak için diğer havluyla kollarımı bir aşağı, bir yukarı hareket ettirerek ovaladı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Da...daha iyi.” Zayne, donmuş tenimde kan dolaşımını sağlarken krem rengi duvarlara bakıyordum. Tekrar konuştuğumda aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyorum. “O...onlara ne söyleyeceğiz?”

Hemen cevap vermedi. Onun yerine, havluyla yanaklarımı nazik bir şekilde ovuşturdu. “Gerçeği, galiba.”

“Peki ya ku...kurallar?”

Havluyu çıplak omuzlarıma sardı. “Şey, teknik olarak kurallı zaten çiğnediler ve bir Alfa tepemize çökmedi, değil mi? Hem onlar senin en iyi arkadaşların. Onlara güveniyorsun.” Durakladı. “Hem, başka bir şeye inanmalarını sağlayacak bir yalanı nasıl bulabileceğimizi hiç bilmiyorum.”

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. “Peki ya St... Stacey benden artık nefret ederse ya da korkarsa?”

“Ah, Layla, Stacey senden nefret etmeyecek.” Başını eğdi ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Senden korkmaya-

cak ve senin hakkındaki düşünceleri değişmeyecek.”

Sanki göğsüme ipler dolanmıştı. “Na...nasıl değişmeyebilirler?”

“Çünkü onlar da seni, benim tanıdığım gibi tanıyorlar, nedeni bu.” Sözlerindeki yoğunluk etkileyiciydi. “Ne olduğun, kim olduğunı değiştirmez.”

Başımı salladım.

Sorgulayan gözlerle baktı, sonra da sarılıp tuttuğu havluyu yere bıraktı. Sımsıkı kucağında kıvrıldım, hoş-görüsünü ve sıcaklığını içime çektim. Bana olan ve boş olup olmadığını bile bilmediğim inancı, doğru olamazmış gibi geliyordu bana.

Ama kendimi toplamam gerekiyordu çünkü Stacey ve Sam bizi bekliyordu ve ben Zayne’le birlikte yarı çıplak bir halde banyoda sonsuza kadar saklanamazdım.

“Hazırım,” dedim ve Zayne’den ayrılıp ayağa kalkarken yüreğim biraz hop etti.

Zayne, Stacey’nin banyonun dışında bıraktığı giysileri getirdi. Eşofman ve kazağı giydim, sonra da kendimi odadan çıkmaya zorladım. Zayne duvara yaslanmış beni bekliyordu, gözlerini bezgin bir şekilde tavana dikmişti. Duvardan ayrılıp karşıma gelince, düğmeye basıp bugünü geriye sarmak istedim.

“Her şey yoluna girecek,” diye söz verdi.

Ben o kadar umutlu değildim.

Stacey ve Sam aşağıda, oturma odasındaydılar. Biz odaya girince Stacey ayağa kalktı, normalde koyu olan teni solmuştu. Sam yüzünde beklenti ifadesiyle bize döndü.

“Tamam,” dedi Stacey, ellerini birbirine vurarak. “Konuşmaya başlamadan önce, iyi misin?”

Başım la evetledim. Tenim normalden daha koyu pem-

beydi ve dokunmaya karşı biraz hassastı ama yarına kadar bir şeyim kalmayacaktı. “İyiyim.”

Stacey gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. “Bizi... beni gerçekten korkuttun. Üzerine asit falan attığını sandım ama... asit olmadığını biliyorum. Öncelikle, hastaneye gitmedin ve cildin yüzünden kalkmadı.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Su, Stacey’ye de geldi,” diye belirtti Sam, beni inceleyen başını yana eğdi. Korkmuş gibi değil de daha çok gerçekten meraklı gibiydi. “Ona hiçbir şey olmadı.”

“Ama sana bir şey oldu,” dedi Stacey bir derin nefes daha alarak. “Gerçekten tuhaf bir şey oldu. Teninden çıkan dumanı gördüm.”

Şey, birisi bundan bir şeyler olduğunu anlayabilirdi. Zayne’e baktım; bir koltuğun koluna otururken başını salladı. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Gerçeğe ne dersin?” dedi Sam.

Bu cümle canımı acıtmıştı, hem de haklı olmasına rağmen. “Size karşı tamamen dürüst olmadığım için üzgünüm ama beni böyle yapmaktan alıkoyan şeyler... kurallar var.”

“Sen de Zayne gibi misin?” diye sordu Zayne’e bakarak. “Çünkü eğer öyleyse sorunun ne olduğunu anlamıyorum.”

“Biraz Zayne gibiyim. Ben yarı Muhafız’ım.” Arkadaşlarıma bu sözcükleri söylediğimi duymak tuhaf geliyordu. Zayne’in tünediği koltuğa oturdum. “Ama onun gibi değilim. Pek sayılmaz. Ben...ben aynı zamanda yarı iblisim. Su o yüzden o şeyleri yaptı. Gerçekten kutsal suydur.”

Stacey ağzını açtı ve gözlerini bir kez, sonra da iki kez kırptırdı. Sonra Sam’in yanındaki koltuğa kendini bıraktı. “Tamam, Layla, benimle kafa bulma.”

“Bulmuyorum.”

“İblis diye bir şey yoktur,” dedi Stacey gözlerini devirerek. “Sinemadaki o adam delinin tekiydi.”

“Gargoyle diye bir şey de yoktur,” dedi Zayne nazik bir şekilde. “Değil mi?”

Stacey başını iki yana salladı. “Ama bu farklı. Siz sadece farklı bir türsünüz, değil mi? yani Koca Ayak gibi. Siz İncil’deki mitik yaratıklar değilsiniz.”

“Ama bizim türümüz de bir zamanlar mitik kabul ediliyordu.” Zayne ellerini dizlerine koyarak öne eğildi. “Layla gerçeği söylüyor. O yarı iblis.”

“İblisler gerçek olamaz. Olamazlar işte.”

“Meleklerle inanıyor musun?” diye sordu Sam, beni seyrederken. “Çünkü inanıyorsan iblislere nasıl inanmayabilirsin? Ne de olsa, çoğu bir zamanlar melek değil miydi?”

Bir yanım, Sam’in bununla gayet iyi başa çıktığını gördüğüne şaşırırmıyordu ama ayağa fırlayıp bilimsel bir deney gibi dürtmemesi beni şoke etmişti.

“Hayır.” Stacey bana bakarken tekrar başını iki yana sallayınca kâkülleri yüzüne savruldu. “İmkânsız.”

“Tamam.” Ayağa kalktım. “Ben yarı iblisim ve işte bu da kanıtı. Bambi?” Bambi’nin beni dinlemesini ve aptal gibi görünmeme neden olmamasını umut ederek vücudumdan çıkmasını emrettim.

Bambi sırtımda hareket etti, sonra da tenimden kalktığını hissettim. Yanımda küçük noktalardan oluşan bir gölge oluştu. Stacey ayağa fırladı, noktacıklar hızla birleşirken Stacey bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ağzı açıp kapanıyordu. Bir saniye sonra Bambi oluştu ve elmas şeklindeki başını kaldırıp Sam ve Stacey’yi sanki potansiyel beslenme zamanı gibi süzdü.

“Onları yeme,” diye uyardım sessizce.

Kısa bir sessizlikten sonra Stacey bir banshee^{*} gibi çığlık attı, sürünüp Sam’in arkasına girecekmiş gibi, kanepenin üstüne sıçradı. “Aman Tanrım! Aman Tanrım! Yılan! Kocaman bir yılan!” diye ciyakladı, rengi bir Muhafız’ın ruhu kadar beyazlaştı. “Hangi cehennemden çıktı bu?”

“Benden,” dedim. “Çoğu zaman bir dövme gibi tenimde kalıyor. O büyülü bir hayvan.”

Stacey bayılmasına ramak kalmış gibi görünüyordu, o yüzden Bambi’yi geri çağırdım. Yılan kızgınlıkla bana çatallı dilini çıkararak tısladı, ama önce koluma sonra da karnıma geri döndü.

“Olacak şey değil bu,” diye fısıldadı Stacey, kanepeye iyice sinerek. “Az önce bunu görmedim.”

“Evet. Evet gördün.” Geri yerime oturdum.

“O şeyi bunca zaman nasıl sakladın? Dev gibi!”

“Aslında sadece kısa bir süre önce bana geldi. Bambi büyülü bir şeytani hayvan ama benim değil. Pek sayılmaz.”

Yüzünden kavramaya başladığı anlaşıyordu. “Bekle... bekle bir saniye. Roth’un da yılan dövmesi var.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Vardı.”

Gözleri o kadar büyüdü ki damarının patlamasından korktum. “Roth’un da bir iblis olduğunu mu söylüyorsun?”

“Safkan,” diye cevap verdi Zayne. “Aslında Astaroth, Cehennemin Veliht Prensi diye bilinir.”

Stacey önce bize boş boş bakan Sam’e baktı, sonra tekrar bana döndü. “Ben... ben şu anda ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“İblisler hakkındaki düşünceleriniz ne olursa olsun ve

* Kelt folklorunda doğaüstü varlık. (e.n.)

sinemadaki o adi herifin dediklerine rağmen Layla'nın kötü olmadığını bilmelisiniz. O, özüne kadar iyi," dedi Zayne ve ben sözlerinin içtenliğine gülümsedim. "Layla, tanıdığım herkesten daha Muhafız, daha *insandır*."

Stacey yüzünü buruşturdu. "Şey, bak şu işe. Kötü olmadığını biliyorum. Onu yıllardır tanıyorum. Kötü bebek pandanın eşdeğeri, ya da onun gibi bir halt işte."

Zayne bana sırtırken Stacey'ye ağzım açık bakakaldım."

"Peki ya Roth?" diye sordu Stacey. "Yani, az önce onun... Cehennemın Veliaht Prensi olduğunu söylediniz."

"Tamamen kötü," deyiverdi Zayne.

İç çektim. "Tamamen kötü biri değil. Çok önemli bir iş yapmak üzere burada."

"Neymiş o iş?" diye sordu Sam, bakışları ikimizin arasında gidip gelerek. "Bize hemen anlatmanız gerek."

Zayne başını ağır ağır salladı, sonra da onlara hakkımdaki her şeyi, yani neler yapabildiğimi ve annemin kim olduğunu anlattım. Zayne yarısında sözü benden alıp onlara Lilinlerle ilgili durumun içyüzünü ve okulda olduğundan şüphelendiğimiz şeyleri anlattı. İkisi de şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibydiler demek çok hafif kalırdı.

"Ama ikiniz de bu konuda tek kelime edemezsiniz," dedi Zayne, insanoğlunun ve Muhafız soyunun en etkileyici tarih dersini bitirirken. "Ciddiyim. İşimiz toplumun, iblislerin varlığını öğrenmemesini sağlamak. Bunu insanlara anlatmaya başlarsanız..."

"Bunu sana anlatırsam seni öldürmem gerekir gibi bir şey mi bu?" İkimiz de cevap vermeyince Stacey yutkundu. "Vay canına, kafayı yiyeceğim şimdi..."

Nihayet Stacey tekrar konuşma kabiliyetine kavuşunca muhtemelen ona söylediğimiz en az önemli şeye odaklandı. “Demek o yüzden daha önce hiç oğlanlarla çıkmadın? Çünkü onları öpersen ruhlarını mı alıyorsun?”

“Bunun tek neden olmadığını düşünmek istiyorum,” diye mırıldandı Zayne.

“Ben succubus sayılırım... çok nadir bir türüm.”

“Bu Lilin, senin gibi mi? Yani dokunarak ruhları emebilmesi dışında? Vay canına.” Stacey, Sam’e baktı. “Cidden okul değiştirmemiz gerek.”

“Evet,” dedi Sam, başıyla onaylayarak. “Hatta belki şehir değiştirmeliyiz. Belki de ülke.”

Konuşmayı bitirdiğimizde geç olmuştu ve Stacey’nin anne babası her an gelebilirdi. Ne Stacey, ne de Sam bana tehlikeli bir ucubeymişim gibi bakıyordu ama daha durumu tam olarak idrak etmemiş olmalarından şüpheleniyordum. Sam’in iblislerle ilgili rastgele bir beyanda bulunmasını umuyordum ama bunu yapmıyordu ve tek başına bu bile ne kadar sarsıldığını gösteriyordu.

“Galiba gitmeliyiz,” dedi Zayne, yavaşça ayağa kalkarak. “Ama ikiniz...”

“Tek kelime bile etmeyeceğiz. Hem, hiç kimse bize inanmaz.” Stacey bana baktı ve arkadaşlığımızın değiştiğini anladım. Belki korktuğum kadar büyük bir değişiklik değildi ama bir fark vardı. “Nasıl yardım edebiliriz?”

Zayne, Stacey’ye baktı.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. “Delisin sen.” Stacey kaşlarını çatarak bana baktı ve hemen özür diledim. “Kötü anlamda söylemedim. Sadece gerçeği öğrendiğinizde benden nefret edeceğinizi düşünüp ödüm patlamıştı ama onun yerine yardım etmeyi teklif ediyor-

sunuz." Gözyaşlarını genzimi yakıyordu. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Şey, bu deli saçması konuşmayı doğru anladıysam, Lili'nin şey yapmaya... ruh emmeye devam ederse Alfalar meseleye dahil olacak ve bu hiçbirimizin işine gelmez, değil mi? O yüzden neden yardım etmek istemeyelim ki?"

"Teklifiniz için teşekkürler ama sizi bu işe dahil etmek çok fazla tehlikeli." Stacey karşı çıkmaya niyetlenince Zayne elini kaldırdı. "Gerçekten yardım etmek istiyorsanız o zaman ekstra uyanık olun. Çevrenizde olup bitenlerin farkında olun, tuhaf davranan kişileri gözleyin. Öyle kişilerden uzak durun ve bize haber verin."

"Zayne haklı," dedim. "İkinizden birine bir şey olursa bunu kaldıramam."

"Bize hiçbir şey olmayacak." Sam, Stacey'ye bir bakış fırlattı. "Bu işin dışında kalacağız ama yardımımıza ihtiyacınız olursa hazır bulunacağız."

"Scooby-Doo çetesi gibi," dedi Stacey gülümseyerek. "Ama daha havalı ve köpeksiz olanı." Durakladı, burnunu kırıştırdı. "Onun yerine dev bir yılanımız var."

Şaşırp kahkaha attım, ikisinin de bunu normal karşılaması beni afallatmıştı. Sadece her şeyi düşünmeye zamanları olduğunda bu durumun değişmeyeceğini umuyordum. Sonunda gitmek için ayağa kalktığımda bugünün dramasından bitap düşmüştüm.

Stacey kapıda beni durdurdu ve Zayne sahanlıkta duraklayıp temkinli bir şekilde bizi izlerken nefesimi tuttum. "Keşke uzun zaman önce bana karşı dürüst olsaydın ama neden olmadığını anlıyorum. Bu, birine kolayca söyleyebileceğin ve kafayı sıyırmalarını beklemeyeceğin bir şey değil."

“Değil,” diye fısıldadım.

Stacey derin bir nefes aldı ve karanlık koridorda dönüp arkasına, Sam’in onu evde beklediği yere doğru baktı. “Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın. Sadece insan değilsin ve en iyi arkadaşımın yarı Muhafız, yarı iblis olması bence çok havalı.”

Ona bir an baktım ve bir kahkaha kopardım. Göğsümü saran ipler kopmuştu ve ağırlık hafiflemişti.

“Ama benden bir daha bir şey saklama, tamam mı? Bana söz ver.”

Gözlerine baktım. “Söz veriyorum.”

Sonra bana sarıldı ve o anda bütün dünya bir felaketin kıyısında olsa bile Stacey’yle benim iyi olacağımızı anladım.

Bize bir şey olmazdı.

Yerleşkeye döndüğümüzde Abbot bizi bekliyordu.

Antreye adım attığımız an önümüzde bitiverdi, bir ceylanın üzerine atlamak üzere olan kocaman bir aslan kadar uzun ve tüyler ürperticiydi.

Bana şöyle bir baktı, yakın zamanda güneşleniyor muydum ya da iyi miydim diye sorma zahmetine girmedi, sonra da oğluna döndü.

“Konuşmalıyız,” dedi dişlerini sıkarak. “Özel olarak.”

Zayne bana baktı ve Abbot’ın sinemada olanlarla ilgili konuşmak istediğini düşünerek omuz silkti. Zayne’e hafifçe el sallayıp hızla Abbot’ın etrafından dolaştım ve merdivenleri çıktım.

Sadece küçük bir yanım Abbot’ın nasıl olduğumu sormamasından hayal kırıklığına uğramıştı. Galiba artık bana böyle davranmasına alışıyordum.

Yatak odama girince hemen ödünç aldığım giysileri çıkarıp kendi pijamalarımı giydim. Saat daha erkendi ama ben tükenmiştim. Hâlâ nemli olan saçlarımı topuz yapıp örtünün altına girdim ve Roth'u Stacey'yle Sam'in gerçek kimliğini artık bildiklerinden haberdar etmem gerekir mi diye düşünerek cep telefonuma baktım.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyordu. Ona söylemem gerekiyordu. Adil olan buydu ve onunla bağlantı kuracak olmamın da tek nedeniydi. Mesajım kısa ve özdü.

Stacey ve Sam ne olduğumuzu biliyor.

Aradan belki bir dakika geçti ve sonra mesajı geldi.

Anlatsana.

Tanrı'nın Çocukları Kilisesi. Kutsal Su. Ben. İyi bir birleşim değil. Ama her şey yolunda.

Bu kez hemen cevap geldi. İyi misin?

Başımı salladım, sonra da bir ahmak gibi, beni görmediğini fark ettim. Evet. Durakladım, sonra da Bambi de iyi, yazdım.

Son mesajımın üzerinden dakikalar geçti ve Roth'un cevap vermeyeceğini fark ettim. Kimliğini açığa çıkardığımız için öfkeli olup olmadığını bilmiyordum ama içimden bir ses Roth'un büyük ihtimalle bunu umursamadığını söylüyordu. Tam cep telefonumu komodinin üstüne koymak için dönmüştüm ki Roth cevap verdi.

Belki de Taş Kafa'yla sinemaya gitmemeliydin, hı?

KİME DOKUNDUĞUNA DİKKAT ET!

Bunun Roth'un tek kozu olduğunu düşünerek, yarı sinir olmuş, yarı eğlenmiş şekilde mesaja baktım. Taş -şey, pardon, Zayne'le- olmam bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Cevap vermedim çünkü bu noktada konuşmanın sadece yokuş aşağıya gideceğini tahmin ediyordum.

Telefonum tekrar öttü ama bu kez Zayne'di.

Uyanıksan yanına geleyim mi?

Aynı evde olmamıza rağmen bana mesaj atmasına güldüm.

Tabii.

Geliyorum.

Bakışlarımı kapıya çevirdim ve aradan bir saniye geçmişti ki kapını açıldığını gördüm. Gülmek için kendimi zor tuttum. "Koridorda mı bekliyordun?"

"Belki." Zayne üstünü değiştirmiş, siyah eşofman altı ve beyaz bir tişört giymişti. Yatakta yanıma oturdu. "Burada mı takılıyorsun?"

"Evet. Sadece yorgunum."

Yatağa yan uzandı ve yanağını dirseğine dayadı. "Günüm cehennem gibiydi."

"Abbot bu konuda ne diyor?"

Yüzünden bir bulut geçti. "Pek bir şey söylemedi."

Hemen daha fazlası olduğunu anladım. Dirseğimin üzerinde kalktım. "Bana söylemediğin ne var?"

"Hiçbir şey." Zayne güldü ama gülüşünde bir gerginlik vardı. "Rahatla, Layla böceği. Bugün yeterince çılgın bir gündü, başka saçmalık eklemeye gerek yok."

“Ama...”

“Her şey yolunda. Sakinleş. Gecenin geri kalanında boşum ve bunu seninle geçirmek istiyorum. Randevumuzun geriye kalanını kurtaralım,” dedi pijamamın kol ucuyla oynayarak. “Tamam mı?”

İtirazlarım dilimin ucuna geldi ama haklıydı. Bize haftanın geri kalanında yetecek kadar saçmalık yaşamıştık ve aklıma yarın geldi. “Yarın akşam hâlâ evi kontrole gidiyor muyuz?”

“Evet.”

Onu izleyerek arkama yaslandım. Parmaklarımı bileğimdeki damarda gezdirirken gür kirpikleri gözlerini saklıyordu. Ondandır çok kuvvetli duygular almıyordum ama zaten kendi duygularım da karman çormandı.

Aramızdaki sessizlikte aklıma adamın sinemada bana gösterdiği şey geldi. “Sana bir soru sorsam dürüstçe cevap verir misin?”

Tek kaşını kaldırdı. “Dürüst olmayı deneyebilirim.”

Bunu duymazdan geldim. “Sence benim o kadına yaptığım şeyin Lilinlerin yaptığından bir farkı var mı?”

Kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri ürkütücü bir kobalt rengiydi. “İlgisi bile yok, Layla. Sen sadece ne yaptığını bilmeyen bir çocuktun. Lilinler ise bunu bilerek yapıyorlar.”

“Doğru ama...” Sesimi alçaltıp fısıldadım. “Ama geçen perşembe akşamı o kadınla beslendim. Evet, tuhaf bir durumdu ama yaptım.”

“O aşâğılık herifin söylediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi. “Sırf adam, resimdeki o kadının olduğunu söylemesi gerçekten onun olduğu anlamına gelmez. Hem, o kadın olsa bile hayatını o şekilde etkiledi-

ğine dair hiç kanıt yok. Buna inanmamız için hiç neden yok.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Onun kesinliğini paylaşabilmeyi istiyordum.

“Evet.” Durakladı. “Perşembe akşamından söz açılmışken burada ne tür tuhaf bir durumdan bahsediyoruz?”

Dikkatimi tavana verdim. Palisades’in altında olanları açığa vurmadan ona anlatamazdım ve bir söz vermiştim.

Zayne iç çekti. “Artık sır saklamadığımızı sanıyordum.”

“Biliyorum. Ama sana bunu söylersem babana anlatmak zorunda kalırsın ve... şey, olacaklar benim hatam olur. Dökülen kan benim ellerime bulaşır.”

“Ona her şeyi anlattığımı mı sanıyorsun?”

Sesindeki kızgınlık dikkatimi çekti. “Hayır, ama bence bu olayda ona söylemek isteyeceğin şeyler olacak ve ben seni öyle bir duruma düşürmeyeceğim.”

Sırtüstü döndü, çenesinde bir kas seğirdi. Fakat parmakları bileğimde kaldı. Aradan birkaç dakika geçti. “Aklından geçenleri biliyorum. Kendini Lilinlerle bir tutuyorsun.”

Öyle yapıyordum ama bundan daha fazlası vardı.

“Sen öyle değilsin.” Başını bana doğru çevirince göz göze geldik. “Senin hiçbir parçan onlarla aynı değil.”

Zayne’in desteği harika bir şeydi, ama gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm Vanessa Owens’ın yüzüydü ve Dean’in yüzüyle yer değiştirip duruyordu. Ya?.. Bu düşünceyi tamamlamaya içim varmıyordu; bu düşüncenin kök salmasına ve ilerlemesine meydan veremezdim.

Kolunu uzatıp el işaretiyle beni çağırdı. “Yaklaşsana?”

Dudağımı ısırdım, sonra da ona sokulup başını göğsü-

ne koydum. Kalbi, yanağımın altında düzenli bir şekilde atıyordu. Kolunu belime dolayıp yan tarafına çekti.

Aklımda bin bir fikir birbirini kovalıyordu ve içlerinden birine... incelemem gereken bir teoriye takıldım. "Abbot'la hayaletler hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Başıyla onaylayınca derin bir nefes aldım. "Okulda kapıldığım hisle o pencereler patlamadan ve Maddox balıklama atlamadan önce hissettiğimle aynıydı derken dalga geçmiyordum. Hem ben..." Tanrım, bu çok zordu. "O gece Petr'le olanlar sırasında ben..."

"Sen kendini savunmak zorunda kaldın," diye sessizce araya girdi, bileğimi daha sıkı kavrayarak. "Ne yaptığını biliyorum, Layla. Söylemene gerek yok."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Burada olabilir, biliyor-sun, değil mi? Petr bir hayalet olabilir."

Aradan bir saniye geçti. "Bu aklıma geldi ama Muhafızlarla dolu bir evde bu zamana kadar fark etmiş olurduk diye düşünüyör insan."

Bu doğru olabilirdi ama daha çılgınca şeyler olmuştu. "Bugün mahvolduğu için üzgünüm," dedim, burada Zayne'le birlikteyken Petr'i düşünmek istemediğime karar vererek.

"Senin hatan değil, o yüzden özür dileme."

Sürekli olarak her şey için özür dileyen insanlardan birine dönüşecekmişim gibi tekrar özür dilemeyi ve özür dilemeye devam etmeyi istiyordum ama onun bana verdiği his, hoş olmayan düşüncelerin bir kısmını uzaklaştırıyordu.

Zayne başını eğdi ve dudaklarını alnımda gezdirdi. Bu şefkatli dokunuş yüreğimi hop ettirdi ve o anda onu tehlikeye atamayacağımı anladım. Zayne ne derse desin, neye inanmak isterse istesin, gerçeği görmezden gelemezdim.

Göğsünün huzur veren inip kalkışını her bir hücremde hissederek gözlerimi duvara diktim. Soğuk bir kavrayışla içim buz kesmişti. O adamın söyledikleri doğruysa o zaman Lilinlerin yaptıklarıyla benim yaptıklarım birbirinden farksızdı. İkimiz de hayatları mahvediyorduk ve en azından benim için bu Zayne konusunda düşeceğim tek bir hataydı. Kısacık bir an bile Zayne'i tehlikeye atacaktı.

Bunu ona yapamazdım. Yapmayacaktım.

Bu, ondan çok ama çok uzak durmak anlamına gelse bile.

Girmi Sekizinci Bölüm

“Ninjaya benziyorsun,” dedi Danika. “Özellikle yetenekli bir ninja değil de okul sonrası ninjası gibisin.”

Omzumun üzerinden yatağımda oturduğu yere baktım. Cidden onu odama davet ettiğimi hatırlamıyordum. “Teşekkürler. Hem de çok.”

Kıkırdadı. “Şaka yapıyorum. Ama seksi görünüyorsun.”

“Çaba harcamıyorum.” Düz ayakkabılarımı giymeye devam ettim. Ninja görünümüne sahiptim ama. Üzerimde siyah tayt ve siyah termal atlet vardı. Muhtemelen hayalette benziyordum. Baştan aşağıya siyah giyinmek ten rengime pek iyi gitmiyordu.

“Hiç harcamıyorsun ki.” Arkamda ayağa kalktı. “O yüzden seksisin ya.”

Ona bakmak için döndüğümde bana seksi dediğini duymanın tuhaf olduğunu düşündüm. Danika’nın görüntüsü ve vücudu, *Victoria’s Secret* reklam kampanyalarındaki mankenlerinkine taş çıkarırdı. Dünyadaki insanlar ve Muhafızlar bir şans verilse onun ayaklarına kapanırdı.

“Cildin çok daha iyi görünüyor,” dedi aramızdaki sessizlik uzarken.

Birbirimizle arkadaş olmaya söz vermiştik ama ağırdan alıyorduk. "Dün gece bir ton nemlendirici sürdüm."

"Sana çok tuhaf gelecek bir şey söyleyebilir miyim?"

Dolabımın yanında asılı duran küçük aynaya geri döndüm ve saçımı topuz yaptım. "Tabii."

Tekrar yatağın kenarına oturdum. "Seni kıskanıyorum."

Ellerimi yavaşça indirip ona dönerken kaşlarım havaya kalktı.

Yanakları kızardı. "Zayne yüzünden değil. Şey, evet, o konuda biraz kıskanıyorum ama her neyse. Ben daha çok senin dışarı çıkıp bir şeyler yapmanı...yani okula gitmeni, istersen işaretleme yapmanı kıskanıyorum. İblislerle dövüştün ve yaralandın."

"Yaralanmamı mı kıskandın?"

"Bunun saçma geldiğini biliyorum." İç çekti. "Yaralandığın için mutlu değilim ama dışarıdaydın. Biraz hırpalandın, biraz örselendin, oysa sen oradayken ben burada..." Elini salladı. "Bense burada sıkışıp kaldım."

İlk önce nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Klandaki dişiler boğucu derecede korunuyorlardı. Ekseriyetle muhtemelen şeytan tırnağından bile mustarip olmamışlardı ve olsalardı bu ulusal bir kriz olurdu.

Danika ve onun gibi diğerleri güzel kafeslerde *sıkışıp kalmışlardı*.

"Anlıyorum," dedim yanına oturarak. "Bilirsin, daha küçükken diğer dişi Muhafızları kıskanırdım çünkü onlar kabul görüyordu. Herkes onlara değer veriyor ve ilgi gösteriyordu. Onlar isteniyordu ve ben... şey, ben sadece buradaydım. Ama bunun üstesinden çabucak geldim." He-

pimiz için farklı olabildiğini isteyerek ona baktım. “Gali-
ba bir bakıma sizin durumunuz benimkinden daha kötü.”

Başını ağır ağır salladı. “Asla çiftleşmek ve bebek sahi-
bi olmak istemiyorum diye bir şey yok. Sadece ben...”

“Başka şeyler de mi yapmak istiyorsun?” Başıyla onay-
layınca dudaklarını ısırdım. “O halde neden yapmıyorsun?
Eğitilmişsin. Dövüşebilirsin. Gerçekten onların iznine
ihtiyacın var mı? Yani, gerçekten? Dışarı çıkıp avlansan
seni kim durdurabilir?”

Danika uzun bir süre cevap vermedi, sonra da gözleri
aydınlandı. “Biliyor musun, haklısın. Bunu yapabilirim
ve oraya çıktıktan sonra beni durdurmak için ne yapa-
bilirler? Beni eve mi gönderirler?” Güldü. “Denediklerini
görmek isterdim.”

“Neyi denediklerini?”

Zayne’in sesini duyunca döndük. Yüce Tanrım, Koyu
renkli kargo pantolon ve Under Armour marka dar bir ti-
şört giyiyordu; bu haliyle tehlikeli bir şekilde seksiydi.

“Hiç,” dedi Danika neşeyle. Eğilip beni şöyle bir kucak-
layınca şaşırdım. Sonra hızla ayağa kalktı ve Zayne’in ya-
nından sürtünerek geçerken ona el sallayıp odadan çıktı.

Zayne kaşlarını çatı. “Neler oluyor?”

Başımı iki yana salladım ve Danika’nın söylediğini
tekrarladım. “Hiç. Hazır mısın?”

“Evet.” Ona doğru giderken beni süzdü. “Güzel kıyafet.”

“Danika okul sonrası ninjasına benzediğimi söyledi.”

Zayne güldü. “Güzel.”

Yanından geçmeye çalıştım ama Zayne elini kapı çer-
çevesinin diğer tarafına koyunca kolu bir duvar oluşturu-
du. Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım ve Zayne sanki
neredeyse beni öpmek istiyormuş gibi başını eğdi ama bu

olamazdı. Böylesine çılgınca bir şeye tekrar cesaret edemezdi. Zayne canına susamamıştı. Ama ağzını yaklaştırdıkça karnımın pır pır etmesi arttı. Ferah, kış nanesi kokusu beni sardı, sonra da dudakları yanağımda gezindi.

En tatlı şekilde gerildim. Ellerim ona dokunmak için yanıp tutuşurken gözlerim kapandı. Aramızdakiler... Aramızdakiler o kadar tuhaftı ki. İkimiz de aramızda bir şeyler olduğunu ve daha fazlasını istediğimizi itiraf etmiştik ama aramızda etiketlerle, sözlerle ve tehlikeyle çizilmiş bir çizgi de vardı.

Dün gece kendime verdiğim sözü, ikimizin de istediği şeyi değiştiren sözü düşündüm. Aniden başımı eğip kolunun altından geçerken hayal kırıklığı içimde büyüdü ve coşkun dalgalar gibi beni delip geçti.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek ellerimi tayıma sürdüm. “Gitmeden önce almamız gereken bir şey var mı?”

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Gerekten her şeyi hazırlayıp İmpala’ya koydum.”

Olası bir şeytan çıkarma için gereken her şey, yakınından bile geçmeyeceğim kutsal su, arındırılmış tuz ve kötü kokulu, kutsanmış tütsüden ibaretti. Bu işi evde yapmak için her şeyimiz vardı ve bir an burada bir şeytan çıkarma ayini yapmayı aklımdan geçirdim ama bunu Muhafızlara açıklamak güç olurdu. Petr konusundan bahsetmek zorunda kahrıldım ve Abbot’ın bana davranış şeklini düşünürsek bu akıllıca olmazdı. Petr hakkında ne yapacağımı hiç bilmiyordum ve küçük bir yanımda onun hayalet formunda burada olup olmadığını merak ediyordu. Söyle ya da böyle, garaja giderken içimde büyük bir heyecan vardı. Daha önce hiç şeytan çıkarma ayini görmemiştim. İlginç olmalıydı.

"Tam o noktaya geldiğimizde 'İsa'nın kudreti adına, sana emrediyorum' diye bağırabilir miyim peki?" diye sordum.

"Ne?" Zayne yolcu kapısını açarken güldü. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama tek kelime söylememiz gerekmiyor ve hiç kimse bağırarak öyle bir şey söylemiyor."

Somurttum. Lanet olsun, her zaman bunu söylemek istemiştım. "Şey, biraz bile televizyonda gördüğüm şeytan çıkarma ayinleri kadar eğlenceli değil bu."

Binmem için kenara çekilirken bana bir bakış attı. Tam kapıyı kapatacaktı ki Dez yerleşke kapısından çıktı ve ciplerden birine yöneldi.

Bakışlarını Zayne'den bana çevirdi. "Eve o da seninle mi geliyor?"

"Evet." Yaşça daha büyük Muhafız'a gözünü dikip bakarak açık kapıya yaslandı. "İtirazın mı var?"

Dez ellerini kaldırdı. "Var demedim. Sadece dikkatli ol." Bana göz attı ve yüzündeki ifade beni arabadan çekip omzunun üzerine atmak istediğini söylüyordu. "Layla bir..."

Yüzümü buruşturdum. "Bir iblis miyim?"

"Hayır." Dez kaşlarını kaldırdı. "'Bir kız' diyecektim, genç ve yaralanmasına gerek olmayan bir kız."

"Ah." Kendimi şirretin teki gibi hissediyordum. "Bunu belirttiğin için teşekkürler."

Ben başka bir şey söyleyemeden Zayne kapımı kapattı. Dez'le yan yana geçerlerken, "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi.

Dez başını aşağı yukarı salladı. "Yine de dikkatli ol."

Dez garajın uzak köşelerinde gözden kayboldu ve Zay-

ne direksiyonun arkasına geçerken ona baktım. “Bil bakalım ne?”

“Ne?” Motor mırıltıyla çalıştı.

“Ben bir kızım.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Kapa çeneni.”

Kıkırdadım.

Zayne garajdan arka arka çıkarken bana Stacey’yle Sam’den haber alıp almadığımı sordu. Stacey beni daha önce aramıştı ve konuşma biraz tuhaf geçmişti ama genel anlamda normaldi. Ona ilk kez bu akşam ne yaptığımı söylemem dışında tabii. Okuldan sonra yaptıklarım hakkında yalan söylememekte özgürleştirici bir yan vardı.

Alexandria’ya, yeni vefat etmiş kişinin evine yaptığımız araba yolculuğu çok sürmemişti. Çok az trafik vardı ve arka tarafta göze çarpmayan bir park yeri bulunca rahatladık.

Zayne kilidi maymuncukla açarken şaşırtıcı derecede seksiydi.

Kilidin açıldığını duyana kadar kendine güvenen tavırla maymuncuğu kullanmasından tahrik olmamın benimle ilgili ne söylediğinden emin değildim.

“İşe yarayan bir yetenek.”

Doğrulurken ağzı kulaklarına vardı. “Ya bunu yaparsın ya da kilidi kırarsın. Daha nazik bir dokunuşun işe yarayan en iyi şey olduğunu düşündüm.”

Roth olsa kilidi kırardı ve böyle yaptığı için keyiflenirdi. Birbirinden bu kadar farklı iki erkek daha olamazdı.

Yavaşça kapıyı açıp alarm çalmayacağından emin olmak için bekledik. Sessizlikle karşılaşınca karanlık antreye adımımızı attık. Ev, gölgelerle doluydu. Öndeki odada sadece küçük bir sehpa lambası yanıyordu. İçerilere ilerlerken döşeme tahtaları gıcırdadı.

Zayne, yeşil duvarları süsleyen tabloları süzerek kanvas çantayı omzuna attı. Yemek odasına girerken küçük bir gölge masanın altından ok gibi fırladı.

Bu gri bir kediydi.

Yabancı görünce kaçıp gitmek yerine, önce Zayne'in, sonra da benim bacağıma dolandı. Ben eğilip kedinin kulaklarını kaşırken Bambi ilgiyle kıpırdandı. Yılana sessizce kediyi yemeyi aklından bile geçirmemesine dair ciddi bir uyarıda bulundum.

Kedinin kadına mı yoksa nişanlısına mı ait olduğunu merak ediyordum. Ya da her ikisine de mi aitti? Bunu düşününce içimi bir hüzün kapladı.

Mutfağa girerken evde bir mezar sessizliği hâkimdi. Fırının yanında bir kâse kedi mamasıyla su dolu bir tabak duruyordu.

"Her şey normal görünüyor," dedi Zayne, bana dönerek. "Bir şey hissediyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Üst katı da kontrol etmemiz gerek."

Kedi peşimizden gelip basamakları çıktı. Duvarda asılı olan çerçeveli fotoğrafları seçmeye yetecek kadar ışık yoktu ama tatillerde çekilmiş olması muhtemel aile fotoğraflarına benziyorlardı.

Üst katta sadece iki oda ve bu iki odanın ortak banyosu vardı. Odaların biri derme çatma bir ofisti, diğerindeyse başka bir küçük lamba açık bırakılmıştı.

Kapı açılır açılmaz kedi hızla odanın karşısına fırladı ve yatağa atladı. Orada sırtüstü yatıp besili göbeğini açtı.

Zayne banyoya bakarken ben de kediyi seviyordum. Tembelce göbeğini okşarken Roth'un kedi yavrularının aksine bu beni öldürmeye çalışmıyordu.

Burada, birinin mahrem alanının içinde olmak bana yanlış geliyordu. Yatak yapılmamıştı. Yastıklar yatak başında gelişigüzel, dağınık bir biçimde duruyordu. Şifoniyerin çekmeceleri yarı açık bırakılmıştı ve komodinin üzerinde, bir çiftin çerçeveli fotoğrafının yanında bir bardak su duruyordu. Resim ilgimi çekti, kediye yatağa bırakıp fotoğrafı aldım ve ışığın altına tuttum.

Kolumda bir titreme gezindi. Neredeyse çerçeveyi elimden düşürüyordum. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?" diye seslendi Zayne.

Fotoğrafa bakarken konuşamadım. Bir adam bana gülümsüyordu. Muhtemelen yirmilerinin sonlarındaydı. Kolunu daha kısa boylu olan bir kadının omuzlarına koymuştu.

Kısa bir süreliğine de olsa daha önce gördüğüm bir kadındı bu.

Zayne yanıma gelip çantayı indirdi. "O ne?"

Fotoğrafı ona verirken titriyordum. "Bu onların evi, değil mi?"

Fotoğrafa bakarken kaşlarını çattı. "Galiba. Ev sahiplerinin yataklarının yanında başka bir çiftin fotoğrafını bulundurmaları tuhaf olurdu."

Hissettiğim panik göğsümü bir bıçak gibi delip geçti. "Kadını tanıyorum."

"Nasıl?"

Dizlerimin bağı çözüldü. "Bu, o...fincan keki."

Yüzüne şaşkınlık hücum etti. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Kalbimin göğsümden fırlaması ihtimal dahilindeydi. "Perşembe akşamı beslediğim kadın bu."

Zayne çantayı elinden bırakıp kediye ürküttü. Boğazı

hareket etti. "Emin misin?"

"Evet." Oturmaya niyetlendim ama hareketsiz durmaya katlanamazdım.

"Nasıl emin olabiliyorsun? Onu gördün..."

"Bu, o!" diye bağırdım, ellerimi karnımın aşağısına bastırarak. Bir bulantı başladı. "Aman Tanrım."

"Bekle." Bana uzandı ama ben uzaklaştım. "Dur bir saniye. Kadınla beslendin ve kadın gitti. İyi görünüyor muydu?"

"Evet, ama koruyucu aile evindeki kadına, yani Vanessa'ya neler olduğunu gördün."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz, hem doğru olsa bile Vanessa'yı sen öldürmedin." Elini saçlarından geçirdi. "Bu kadını da sen öldürmedin."

"Kadın öldü. Bu çok büyük bir tesadüf, değil mi?" Alnımda ter damlacıkları birikti. Bir gece önceki o korkunç düşünce geri geldi. "Peki ya?.."

O anda aynı şeyi hissettim.

Kolumdaki ince tüyler havaya kalktı. Normal olmayan bir şeyin kötü kokusu odaya sinsi bir duman gibi usulca doldu. Kedinin sırtı, Cadılar Bayramı kedilerinininki gibi kabardı. Tıslayarak yataktan hızla inip altına girdi.

"Kahretsin." Zayne diz çöküp çantayı açtı. "Bir hayaletimiz var."

"Tabii ki var," diye mırıldandım, benliğime kadar uyuşmuştum.

Bu kadını öldürmüştüm. Her nasılsa bunu yapmıştım ve ruhunu emip onu cehennemde sonsuza kadar kalması için lanetlemiştim. Başka nasıl hayalet olacaktı ki? Lilin'in onunla karşılaşma ihtimali son derece küçüktü.

Tabii eğer bir Lilin varsa...

Odanın ısısı ciddi şekilde düşmüştü. Nefesimi verince ağzımın önünde puslu bulutlar oluşuyordu.

“Layla.”

Hayalet... kendi yarattığım hayalet yakındaydı.

“Layla,” dedi Zayne ters bir şekilde, bir anda yanımda bitti. “Sana burada ihtiyacım var. Beni anlıyor musun? Bu kolay olmayacak. Sana *burada* ihtiyacım var. Burada mısın?”

Çiğerlerimdeki hava hızla boşaldı. *Topla kendini*. Panik ve korkuyu rafa kaldırarak başımı aşağı yukarı sallamak için kendimi zorladım. Şimdiki zamanda olmam gerekiyordu. “Buradayım.”

“Güzel.” Zayne tüm dikkatini yatak odasının açık kapısında topladı. “Çünkü hayalet de burada.”

Kapının girişi koyu renkli bir kütleyle doldu, kütle, Dean’in hayaletiyle aşağı yukarı aynı boyuttaydı. Bir gölge insan. Kıpırdamıyordu. Sadece orada durup bizi kontrol ediyor gibiydi.

Zayne kuru tütsü demetini ellerime itti. Tütsüyü yakıt ve keskin koku, duman bulutları halinde yükseldi. “Her ne yaparsan yap, sakın bunu düşürme. Düşürürsen bütün şeytan çıkarma ayini sona erer.”

Yeterince basit görünüyordu. “Tamam.”

Hayalet süzülerek yaklaştı ve oda bir buz kutusuna döndü. Giysiler şifoniyerden dışarı fırladı. Lamba devrildi. Bir yastık koluma çarptı.

Zayne öne doğru hareket etti, ellerinde bir şişe kutsal su ve küçük bir tuz kavanozu vardı. “Geride dur. Bunların üzerine gelmesini istemiyorum.”

Ben yoldan çekilirken duman boğucu bir hal almıştı. Hayaletten çok tiz bir çığlık yükseldi, sırtlanla bebek çığ-

lığı arasında bir sesti bu. Hayalet, Zayne'e hücum etti. Bir saniye önce Zayne benim önümdeyken, bir saniye sonra karşı duvara tosluyordu. Zayne suyu tuttu ama tuz kavanozu yerde yuvarlanıp hayaletin diğer tarafına gitti.

Kahretsin.

Hayalet bana tısladı, yırtıcı ama bozulmuş sesi uzayıp bir ulumaya dönüştü. Zayne tekrar ayağa kalktı, saçları rüzgârdan dağılmıştı ama hâlâ insan formundaydı. Suyu hayalete attı ve su gölgenin içinden geçmedi. Kutsal suyu içine çekince *Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası*'ndaki sinir bozucu çocuk gibi şişti.

Hayalet dönerek üzerime saldırınca sıçrayıp tuz kavanozuna doğru yöneldim. Ayaklarım altımdan kayıverdi. Bir iniltiyle sırtüstü düştüm ve bir şekilde, Tanrı'nın yardımıyla tütsüyü tutabildim. Başımı çevirince kavanozun bir adım ötemde durduğunu gördüm.

Ben yan dönerken hayalet kötücül bir şekilde güldü. Buz gibi parmaklar ensemden aşağıya kayarken kavanozu aldım ve tek elimle kapağını açtım. Öylesine ödüm kopmuştu ki o anda sanki kucağım bir örümcek inmiş gibi neredeyse çılgılık atacaktım.

"Tuzu hayalete fırlat," diye bağırdı Zayne şiddetle esen rüzgârın sesini bastırarak.

Hava akımının gücüne karşı dönünce Zayne'in sözünü dinlersem arındırılmış tuzun sadece yüzüme çarpacağını anladım. Rüzgâr korkunç derecede güçlüydü ve ciğerlerimin havayı içine çekmesine engel oluyordu.

Tütsüyü sıkıca tutarak ayağa kalktım, öne doğru bir adım sonra da hayalete doğru bir adım daha atmak için kendimi zorladım. Tuzu fırlatmak yerine yarattığın orta kısmı olabilecek yere kavanozun tamamını ittirdim.

Tepki hemen geldi.

Kopan paket lastiği gibi geriye doğru savruldu, hayaletse kâbuslardaki gibi bir çılgılık kopardı. Yatağın ortasına düştüm. Buhurdanlık kaydı, parmaklarımla sımsıkı kavrayıp yatağa düşmesini, şeytan çıkarma ayinini sona erdirmesini ve muhtemelen mahallenin yarısını yakmasını önledim.

Hayalet, duman tutamları halinde patladı, bunlar da odaya kötülüğü emen bir elektrikli süpürge konmuşçasına göz açıp kapayana dek kayboldu. Her şey yatıştı ve anormalliğin ağır varlığı hafifledi. Hava da hafifledi.

Zayne'le göz göze geldik.

Sanki rüzgâr tünelinden geçmiş gibi görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet," diye ciyakladım doğrularak. Tütsü kendi kendine yanıp kül olmuştu. "Vay canına."

"Her şey umduğun gibi miydi?"

Kedinin başını yatağın altından çıkardığını gördüğümde bunu düşünüyordum. "Yine de birisinin 'İsa'nın kudreti' diye bağırmasını isterdim."

Zayne beni çekip ayağa kaldırırken başını iki yana salladı. Tütsüyü benden alıp çantaya attı, sonra da çantanın ağzını bağladı. "Birisi bu gürültülerin ne olduğuna bakmadan önce buradan hemen çıkmalıyız."

Aynı fikirdeydim.

Kediyi son kez sevdim, sonra da aceleyle evden ayrıldık. Tekrar Impala'ya binince iğrenç kokunun giysilerimize sinmediğini görünce rahatladım. Zayne arabayı, araba yoluna çıkarıp dar arka sokaktan çıkarken ona baktım ve zihnimden uzaklaştırdığım her şeyin geri gelmesine izin verdim.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşırken düşüncele-
rim jilet keskinliğindeydi Her biri yerine otururken sap-
lanıyor, kesiyordu.

Kendimi konuşabilecek durumda hissettiğimde
Zayne'in Alexandria'ya gitmek için kestirme olarak kul-
landığı köy yoluna çıkmıştık. "Bulduklarımızı görmezden
gelemeyiz."

Bana hızlı ve keskin bir bakış attı. "Ne demek istiyor-
sun?"

"Kadının kim olduğunu. Bunu görmezden gelemeyiz,
Zayne. Bunu ona ben yaptım." Sözcükler içimi delip geçi-
yordu. "Onunla düşündüğümde daha çok beslenmiş ol-
malıyım."

Zayne direksiyonu o kadar sıkıyordu ki parmak bo-
ğumları beyazlamıştı. "Öyle olsa bilmen gerekirdi. Başka
bir açıklaması olmalı."

"Ne?" diye sordum, ellerimi sıkıp yumruk yaparak.
"Tek açıklaması, Lilin beni izliyordu ve kadının ruhunu
aldı."

"O zaman olan budur." Çenesi kilitlendi. "Olmak zo-
runda."

Ona baktım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Beni kararlı
bir şekilde savunması yürek parçalayıcıydı. "Peki ya... Ya
Lilin yoksa?"

"Ne?"

Midem bulanıyordu ama korkumu dile getirmem gere-
kiyordu. İçimden atmalıydım. "Ya Lilin yoksa Zayne? Ya
biz... ve cehennem olduğunu düşünüyorken Lilin yoksa?"

"Bu çok saçma."

"Ama değil," diye fısıldadım ağaçlar bulanıklaşarak
yanımızdan akarken. "Bir düşünsene. Hiç kimse ayini

tamamlamak için ne gerektiğini bilmiyor. Mesele bunu nasıl algıladığımız. Ya işe yaraması için bekâretimi kaybetmem gerekiyorsa? Hâlâ bakireyim. Yani Cayman yanıldıysa o zaman ayin işe yaramadı. Yarayamazdı. Abbot, bunun bir Lilin ya da ona benzer bir şey olduğunu bile söyledi. Muhtemelen o yüzden diğer klan üyelerine gözlelerini benden ayırmamalarını söylemişti. O da aynı şeyden şüpheleniyor!”

“Ayin işe yaramadıysa o zaman Lilith’in zincirleri nasıl kırıldı?”

“Bilmiyorum ama benim yapıyor olduğum bir şeyden olabilir. Ben onun çocuğuyum. Muhtemelen bunun üzerinde bir etkim vardır. Düşünsene. Lilinlerin yaptığıyla benim yapabildiğim aynı şey: Ruh emmek. Sadece bunu farklı yollardan yapıyoruz.” Sözcükler ağızından şu anda gittiğimiz hızla döküldü. “Peki, nerede bu aptal Lilin? Nasıl oldu da onu ne biz ne de Roth görmedi? Güya okulda ama hiç kimse onu bulmadı. Ama ben okuldayım! Şu ana kadar enfekte olan herkesin ve Tanrı bilir daha kaç kişinin etrafındaydım.”

“O halde bodrum kattaki kozayla Gece Sürüngenleri’ne ne demeli?”

“Neden orada olduklarını ya da kozanın içinde ne olduğunu Tanrı bilir. Şeytani bir şeyin benim yüzümden ortaya çıkması ilk kez olmuyor. Kazan dairesindeki zombiyi hatırlıyor musun? Ya Raum’u... hani Roth’un yok ettiği iblisi?”

Zayne başını iki yana salladı. “Bunları söylemene bile inanamıyorum.”

“Burnunun dibindeki gerçeği görmeyi reddetmene inanamıyorum!”

"Kahretsin." Direksiyonu sağı kırıp frenlere asıldı. Araba bankette tiz bir çıkarak dururken öne atıldım. Zayne bana doğru döndü, gözleri elektrik mavisinin öfkeli bir tonuydu. "Ama Dean'le beslenmedin! Ya da Gareth'la! Bundan sen sorumlu değilsin, Layla!"

"Belki de ruhlarını emmek için onlarla beslenmem gerekmiyordur. Kim bilir?" Boğazım acıdan tıkanmıştı. "Yeteneklerim değişti. Artık auraları göremiyorum ama duyguları hissedebiliyorum. Belki de ruhları emme yeteneğim de değişmiştir."

"Bu çok saçma. Ne dediğini kulağın duyuyor mu senin?"

"Sen beni duyuyor musun?" diye cevabı yapıştırdım. "Dediklerim imkânsız değil ve sen de bunu biliyorsun."

Zayne bir şey söylemeyince emniyet kemerini çözdüm. Arabada oturamazdım. Patlamaya hazır duygularıyla yanında oturamazdım. Yüzeyin altında kaynayan beslenme isteği hazır bekliyordu ve bu harikaydı.

Zayne'in seslenmesini duymazdan gelerek kapıyı ve yürümeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki aniden önümde bitti. "Sakinleşmen gerek," dedi.

"Beni dinlemen gerek! Evde olan şeyleri biliyor musun? Petr olabilir diye düşünmüştüm çünkü ruhunu emdim ama o değil. Belki de benim."

"Hayır..."

"Anlamıyorsun!" Rüzgâr çevremizde şiddetle esiyordu ama ben neredeyse hissetmiyordum. "Pencereler patladığında öfkeliydim ve Maddox düştüğünde bana bakma şekli yüzünden ona sinir olmuşum! Danika'yla sen, benim size artık Üst Düzey İblis hissi verdiğimi söylediniz. Bunu kendin söyledin!"

“İnsanları öldürdüğün ve böyle yaptığını bilmediğin anlamına gelmez bu!” Rüzgâr sözcükleri Zayne'in yüzüne fırlatıyor gibiydi. “Seni tanıyorum, Layla.”

Sendeleyerek geriye doğru bir adım atarken kirpiklerim ıslandı. “Sadece böyle olmasını istiyorsun ve bu seni kör etmiş...”

“Ben kör değilim.” Öne doğru hareket edip omuzlarımı tuttu. “Seni gördüğümde tam olarak neye baktığımı biliyorum. Sana dokunduğumda neyle ilgilendiğimi biliyorum ve biliyorum ki ne olursa olsun sen bana zarar vermezsin. İşte bu yüzden bunu yapan her neyse, sen olmadığını biliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu görmezden...”

Beni göğsüne çekip ayak parmaklarım yere zar zor dokunana kadar havaya kaldırınca sözlerim yarıda kaldı. Ne yapacağını, sözlerinin gerçekliğini, inandıklarının doğru olduğunu, sadece saçmaladığımı kanıtlamak için neleri riske atacağını fark ettiğim o kısacık saniyede gözlerim fal taşı gibi açıldı. Geriye sıçradım ama çok geçti. Ondan kaçamadım. Asla kaçamazdım.

Zayne beni öptü.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Saşkınlıkla attığım çığlık dudaklarında kayboldu. Ellerimi göğsüne koydum ve onu itmeye çalıştım ama kilitlenmişti ve bu... ah Tanrım, bu, dudakların masumca birbirine sürtünmesi, başlamadan biten bir şey değildi.

Bu *gerçek* bir öpücüktü.

Kalpleri kıran sonra da üstün körü tamir eden türden bir öpücüktü bu. Ben ağzımı kapalı tutarken talepkâr ve ateşli dudakları, dudaklarımın üstündeydi. Altdudağımı ısırırken göğsünden boğuk bir ses yükseldi. O küçücük ısırık beni sarsınca yine soluğum kesildi. Zayne bundan sonuna kadar faydalandı ve daha ateşli öpmeye başladı. Dili, dilime sürünüyordu ve tadını içime çektim çünkü elimde değildi; her anlamda her yerimdeydi ve ben alev alev yanıyordum.

Zayne nihayet geri çekilince çığlık attım ve bunu, onu kaybettiğim için mi yoksa geleceğinden kesin emin olduğum şey yüzünden mi yaptığımdan emin değildim.

Zayne omuzlarımı tuttu, bakışlarımız kenetlendi. Orada duruyordu, sarsılmıyor, yere düşmüyor ya da tam kâbuslardan fırlamış bir şeye dönüşmüyordu.

İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyorduk. “Sen... sen iyi misin?”

“İyiyim.” Bir yanı biraz şaşırmış gibiydi. “Tamamen iyiyim.”

“Anlamıyorum,” diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Sana söylemiştim, Layla böceği. Sana söylemiştim işte.”

Kalbim göğsümde step dansı yapıyordu. “Bu mantıklı değil. İmkânsız. Bir şey...”

Zayne beni etkili bir şekilde susturarak ve içimde, dudaklarının verdiği hisse odaklanmayan her şeyi devre dışı bırakarak beni tekrar öptü. Mümkün olan en harika şekilde nefesimi kesti.

Ayaklarım tekrar yere düz basıyordu ve ellerini yanaklarıma getirip başımı geriye yatırdı. İnleyerek öpücüğüne doğru eğildim, o da başını eğince öpüşmemiz ateşlendi, uzadı. Omuzlarını kavradım.

Bize ne olduğunu bilmiyordum. Belki çok uzun zamandır herkesin kanıksadığı şeyleri asla paylaşamayacağımızı düşündüğümüz içindi. Ya da belki de hissettiğimiz bütün o ateşli duygular yüzündendi. Belki de tutkularımızın yükselmesindendi. Umurumda değildi. Öyle ya da böyle, dün akşam kendime verdiğim söz kuru taç yaprakları gibi ufalanmıştı. Zayne’in içinde boğuluyordum.

Dudaklarımız birbirinden ayrılmadan Zayne belimi kavradı, beni tekrar havaya kaldırıp bacaklarımı kalçalarına çekti. Öpüşmemizin hiç bitmeyeceğini düşünüyordum. İmkânı yoktu. Yanımıza bir Alfa inip çıplak dans etmeye başlasa bile.

Zayne döndü, ellerini sırtımdan yukarıya kaydırıp saç-

larıma soktu, sonra da kalçalarıma indirdi. Yürüyordu, sonra bir baktım ki sırtım Impala'ya dayalıydı.

Ellerimi saçlarına soktum, parmaklarım o yumuşacık saçlara dolandı. Bu arada Zayne ağırlığını yana vermiş, kapıya uzanıyordu. Yetenekli oğlandı çünkü kapıyı bir şekilde benden ayrılmadan açtı.

Eğildi ve soğuk havadan arka koltuğa geçtik, uzun vücudunu vücuduma bastırdı ve beni hâlâ öpüyor, nefesimi nefesine çekiyordu.

Bir ton ağırlığında olmalıydı ama ağırlığı bütün çılgınca şekillerde hoş ve çıldırtıcıydı.

"Tanrım," diye fısıldadı şişmiş dudaklarıma, başını kaldırırken. "Bunu o kadar uzun zamandır düşünüyordum ki ve böyle bir his vereceğini hiç bilmiyordum."

Elimi pürüzsüz çenesine koyarken düşüncelerim al-lak bullaktı. Beni oksijen açlığı çeken bir adam gibi uzun uzun, nefes nefese yine öptü. Geri çekilirken hafifçe ısırды ve geri gelince işler hızla kontrolden çıktı.

Elini kalçalarımın yukarıya kaydırıp tişörtümün altına soktu ve tenimin tenime değmesi, duygu ve ihtiyaçlarımızın birbirine karışması içimin derinliklerine ulaşp her bir hücremi sıcacık yaptı ve içimdeki her bir karanlık boşluğu doldurdu.

Bunu yapabilmeyi hayal ettiğimiz onca yıl ikimizin de içinden hızla yüzeye hücum ediyor ve bizi hem açgözlü yapıyor, hem de çılgına çeviriyordu. Parmaklarımı tişörtüne geçirdim ve bu kez başını kaldırınca tişörtünü çektim ve çıkarmama izin vererek cevap verdi. Zayne başını başıma doğru eğerken ellerimi göğsünden aşağıya kaydardım. Onda benim kendi yakıp kül eden arzusun tadını aldım. Bunu hissettim ve bunun baş döndürücülüğü hoşuma git-

ti, tadını çıkardım ve bu kez daha ateşli öpen ben oldum.

Kalçalarını kalçalarımın doğru ittiğinde çıkardığı sesle ayak parmaklarım kıvrıldı. Kalbim hızla atıyor, nabzım tüm vücudumda atıyordu. Sonra termal atletim üzerimden çıktı ve Impala'nın zeminde bir yerlerde kayboldu. Parmaklarını kaburgalarımın üzerinde kaydırıp kırılğan kopçaya getirdi. Sadece bir bilek hareketinden sonra artık ikimizin de belden yukarısı çıplak kaldı.

Aman Tanrım, yol kenarında, bir arabanın arka koltuğunda yarı çıplaktık ve bu o kadar... o kadar insanca ve normaldi ki.

İçimde bir kahkaha kabardı ve dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım. Zayne'in kaşları aşağıya indi ama o bir şey söyleyemeden yukarı uzanıp onu tekrar öptüm, onu öpebildiğime, bunun olduğuna hayret ediyordum.

"Üzgünüm," dedim. "Bunu kesinlikle hiç beklemiyordum. Asla..."

Beni yumuşak bir şekilde öptü. Bu tembelce, şehvetli keyif yüzünden arabanın camları buğulanmış olmalıydı. "Asla bunun imkânsız olduğunu düşünmedim. Sana her zaman güvendim ben."

Gözyaşlarım bu kez gözlerime çok farklı bir nedenle yakiyordu. "Zayne, ben..."

Düşüncemi bitirememiştim ama sorun değildi.

Zaman bizim için durmuş gibiydi ve yaptığımız şey son derece çılgıncaydı ama bunu umursamayacak kadar birbirimize o kadar kapılmıştık. Elini Bambi'nin, kaburgalarımın etrafına sarıldığı yere getirirken dudakları yanağımda şehvetli bir şekilde ilerliyordu. Bambi, göğsümü yine yastık olarak kullanıyordu ve bu beni rahatsız etmiyordu. Hele ki Zayne, yılanın vücudunun zarif hatlarını önce

eliyle, sonra ağzıyla takip edip dokunuşlarıyla kasılmama yol açarken.

Zayne başını tekrar kaldırdı; bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Sonra bakışlarını aşağıya kaydırды ve nefesim kesildi. Sonra vücutlarımız tamamen birbirine yapıştı, göğsü göğseydik ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ondan boğuk bir inilti geldi ve içimden bin tane duygu püskürdü. Vücutlarımız arka koltukta birlikte hareket ediyordu. Bir vahşilik dolaşıyordu içimde. Onu daha yakına çekip dudaklarımı dudaklarında gezdirdiğimde titredi. Daha fazlasını hissetmek istiyordum. Elimi boynundaki ve sırtındaki kalın omurlardan aşağıya, sonra daha aşağıya kaydırдыm. Kesik bir nefes aldı.

Vücudunun, vücuduma yaslanıp sallanması ve her ikimizde de yükseldiğini hissedebildiğim tansiyondan işlerin nereye gittiğini anlıyordum. Konumdan dolayı falan bunun imkânsız olmadığını biliyordum. Zihnimin gerilerinde bunu yapan ilk kız olmayacağımı, hatta belki damarlarında Muhafız kanı olan ilk kız olmayacağımı biliyordum. Eğer istek varsa... ve Tanrı aşkına, öyle bir istek vardı ki... bir yolu bulunurdu.

Ama içimde frene basan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu ya da bir ismi olup olmadığını bilmiyordum. Belki de biliyordum ve kalbimle beynim bunu sahiplenmeyi istemiyordu ama yaşadığım karmaşadan tenim buz kesmişti. Bunu istiyordum. Hem de çok. Belki de sadece gergindim ama aniden ellerim titremeye başlamıştı. Tek bildiğim gerginliğimin bekâretime bağlı o aptal büyüyle bir ilgisi olmadığını. Eğer gerçekten bir Lilin yaratılmışsa Lilith'in zincirleri zaten kopmuştu, o yüzden bekâretimin bir önemi yoktu. Hayır, bu başka bir şeydi.

“Zayne,” diye fısıldadım, nefesini içime çekerek. “Bizim...” Cevap verdiğinde gözleri kapalıydı. “Durmamız mı gerek?”

Başımınla onayladım.

“Haklısın.” Alnını, alnıma yaslayıp derin derin nefes aldı. “Durmalıyız. Bunun, bu şekilde... arabamın arka koltuğunda olmasını istemiyorum.”

Her nedense yüzüm kıpkırmızı oldu. Şu anda, yarı çıplak olmamın benim için bir önemi yokken utanmam garipti. Dudaklarını burnuma bastırırken yutkundum, sonra kendini desteklemek ve aramıza biraz mesafe koymak için kollarını kullanarak havaya kalktı.

Bana bakma şekli içimde, ayağımı frenden çekip gazı kökleme isteği uyandırdı. “Tanrım, Layla, ben... Gerçekten söyleyecek bir şey bulamıyorum.”

Yoktu ama kötü anlamda değil. İçimde bu sıcaklığı parparpar etme tehdidinde bulunan bir tuhafılık olsa bile, söyleyecek söz bulamamak bir hediye idi.

Zayne o hissi ezberlemek istiyormuşçasına elini tenimde gezdirdi, sonra da arabanın yerine düşen giysileri buldu. Giysileri giymeme yardım etti ve galiba gereğinden fazla uzun sürdü çünkü durup omzumu, sonra boynumu öpüyordu ve içimde bütün uğraşlarını mahvetme isteği uyandırıyordu.

Beni arka koltuktan dışarı çıkarınca akşam serinliği, alev alev yanan tenimi kapladı. Zayne yanaklarımı tuttu ve başımı arkaya yatırdı. “Olanlardan senin sorumlu olduğun hakkında başka saçmalık duymak istemiyorum,” dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Bunun kanıtlandığı bir şey varsa, o da yeteneklerini kontrol edebildiğindir. Ruhları emsen bilirdin, Layla. Emmiyorsun. İşte bu ka-

dar. Daha fazla düşünme bunları. Söz ver bana.”

Son zamanlarda sözlerimi tutma konusunda epey kötüydüm ama ona söz verdim ve tutabilmek için dua ettim.

Uykulu bir halde yatağımın aniden çöktüğünü hissettiğimde saat sabah altıyı biraz geçiyordu. Battaniyeler kıpırdayıp bir el belime sarılınca uyku mahmuru gözlerimi kırptıstırdım ve biraz gülümsedim.

Belime bir sıcaklık dayandı. Geçen hafta her sabah Zayne avlanmaktan döndüğünde beni böyle uyandırıyor-du. Geçtiğimiz birkaç gün...şey, sanki rüyalardan fırlamış gibiydi. Birlikte bir sürü zaman geçirdik, ya benim, ya da onun yatağına kapanıyorduk, ya da Stacey'nin evinde Stacey ve Sam'le vakit geçiriyorduk. Şükran Günü gelip geçmişti. Cumartesi günü eskiden yaptığımız gibi çıkıp kahve içtik ama bu kez farklıydı. Öpüşmüştük. Hem de *bir sürü*. O kadar ki günün büyük bölümünde dudaklarım şiş gezdim.

Ama sabahlar, en sevdiğim kısımdı. Sabahları elleri hiç rahat durmuyordu ve bu, uyanmak için mükemmel bir yoldu. Önünde sonunda bunun bitmek zorunda olduğunu biliyordum. Birisi onu yatak odama girerken ya da çıkar-ken yakalayacak ve babası öfkeden deliye dönecekti. Hem bunun daha büyük nedenleri vardı. Okuldan uzaklaştırma aldığımdan beri gerçeklerle bağım kesilmişti. Lilin'le ilgili meseleler yoktu, Roth'tan arada bir zararsız mesaj-lardan başka bir şey gelmiyordu ve Zayne'le birlikteyken enfeksiyondan sorumlu olmadığımı inanmak kolaydı.

Zayne boynuma burnunu sürttü ve hassa bir noktaya denk geldiğinde ben kıvranınca kıkırdadı. “Günaydın,” dedi, başını kaldırmadan önce kulağımın arkasını öptü.

“Günaydın.” Sırtüstü döndüm ve her nasılsa doğruca kucağına düştüm. “Erken dönmüşsün.”

“Evet.” Battaniyemi belime indirdi ve Bambi’nin tişörtümün derin yakasından kafasını çıkardığını görünce sırttı. “Dün gece işler kesattı.”

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma yumuşak, baştan çıkarıcı bir şekilde sürttü. Elimi kaldırıp göğsüne koydum. Giydiği ince tişört beni sinir eden bir engeldi ama kalbi avucumda güm güm atıyordu.

Zayne yaklaşıırken daha ateşli öpüşmeye başladık. Bacaklarından birini bacaklarımin arasına soktu ve üzerimdeki ağırlığı iç organlarıma mükemmel bir şekilde hıncır şeyler yapıyordu. Elini karnımdan aşağıya indirdi, sonra da tişörtümün altına soktu. Eli, çıplak tenime değince hislerindeki yoğunluğu fark ettim. İhtiyaç. Arzu. Çok daha güçlü bir şey onu onu harekete geçiriyordu. Dokunuşuyla sırtım havada kavis yaptı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Sonsuzluk gibi gelen ama yeterince uzun gelmeyen bir süreden sonra pişmanlıkla iç çekerek geri çekildi. İkimiz de nefes nefeseydik. Ellerinden biri hâlâ tişörtümün altındaydı ve bana dokunuyordu. İçime küçük titremeler yayıldı.

Alnını alnıma dayadı ve saç uçları yanaklarımlı gıdıkladı. “Buna devam edersem benim yüzümden okula geç kalacaksın.”

Başparmağını bir ileri, bir geri oynatmaya devam ederse ya da beni öpmeye devam ederse olacak tek şey bu değildi. O eve gittiğimiz günden beri bunun ötesine geçmemiştik, hatta giysilerimizi çıkaracak kadar ileri gitmemiştik. Vücudunun titremesinden daha ileri gitmek istediğini anlayabiliyordum. Ben de istiyordum, bundan oldukça emin-

dim ama bu adımı atmak, heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. Bunların hiçbirinin Zayne'le mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Ama okul, gerçeklere geri dönmek demekti ve ortada son derece keyif kaçırıcı bir şey varsa o da buydu. Stacey'yle Sam'den başka insanların arasına geri dönmek ve enfeksiyonun nedeninin ben olabileceğine dair o kan dondurucu ihtimalle tekrar yüzleşmek demekti. Çünkü Zayne'in ruhunu, lolipop gibi emmeden onu öpebilmem, enfeksiyonun nedeninin ben olmadığımı göstermezdi.

Geri çekildiğim an bunu fark etti ve kaşlarını çattı. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yere." Gülümsemek için kendimi zorladım. O gecedен beri Zayne'le korkularıyla ilgili konuşmamıştım çünkü kesin bir şekilde masum olduğuma inanıyordu ve ben de...ben de böyle kalmasını istiyordum. "Belki okulu asabilirim?"

"Hımm..." Dudaklarını burnumun ucunda gezdirdi. "Kulağa güzel gelse de küçük, sevimli poponun derse gitmesi gerek."

Dudak büktüm.

Hafifçe güldü, sonra da gülümsemesi yüzünden silindi. Camgöbeği mavisi gözlerine ciddi bir ifade yerleşti. "Hiç kimseyi enfekte etmediğini biliyorsun, Layla böceği. Okula dönmende bir sorun yok. Derinlerde bir yerde bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum."

Zayne beni tekrar öptü ve kısa bir süre dudaklarında, sarhoş edici kokusunda ve tadında kayboldum ve kısa bir süre bizim dünyamızda kaldım, bu her ne kadar hayali bir dünya olsa da.

Stacey'yle Sam beni dolabımın orada bekliyorlardı. Stacey öne fırladı ve bana şöyle bir sarıldı, ben onu itmeden ve bir ucube gibi görünmeden önce geri çekildi.

"Hoş geldin," dedi Sam. Gözlüğü hâlâ yoktu. "Okulu özlediğine bahse girerim."

"Biraz özledim." Dolabın kapısını açtım ve biyoloji kitabımı çıkardım. Bu doğrudu. Okul bir nevi sığınaktı... tabii zombiler, Gece Sürünenleri ve ahşaptan çıkan hayaletler olmadığında.

Lisem, Hellmouth'a dönüyordu.

Kıkırdadım.

Stacey tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece aklıma *Vampir Avcısı Buffy* geldi." Artık onlara karşı dürüst olmak beni rahatlatıyordu. Dolap kapısını kapatıp onlara döndüm. "Okulumuzun Buffy'nin Hellmouth'u gibi olduğunu düşünüyordum."

Stacey'nin ağzı kulaklarına vardı. "Ben tam Cordelia'yım. Sen de Buffy'sin."

Koridorda yürümeye başlarken güldüm. Sam, Stacey'nin ellerini tutuyordu ve bu, içimi huzurla dolduruyordu. "Ben Buffy değilim. Daha çok Willow'um. Ama sen tam Xander'sın."

"Bence daha çok Angel'a benziyorum," dedi Sam ve *Vampir Avcısı Buffy*'yle ilgili küçük bir bilgi bekledim ama gelmedi.

"Aklıma gelmişken," dedi Stacey, bana yaslanıp sesini alçaltarak. "Galiba Roth'a bizim şeyi... gerçeği bildiğimizi söylemişsindir."

Karnım parende attı. Okuldan uzaklaştırma aldığımızdan beri Roth'u görmemişlerdi. "Evet, biliyor ama yerinizde olsam bunu çok önemsemezdim. Hemen bir tualete gideyim."

Stacey durdu. "Benim de gitmem lazım." Sam'e dönüp yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşür müyüz?"

Uzaklaşırken başını salladı, sonra da dönüp elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Birkaç saniye Sam'i izledim, sonra da başımı iki yana salladım. "Gerçekten tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır," diye kıkırdadı. "Sadece Zayne'le seks yapıp yapmadığınızı sormak için seninle birkaç saniye yalnız kalmak istedim."

Yanaklarıma ateş bastı. "Ne? Hayır. Sam'le sen?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve kapıyı açarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dezenfektan ve hafif bir sigara kokusu bizi karşıladı. "Aman Tanrım, cidden Sam'le seks..." Susum, sonra da tuvaletin içinde yerime mihlanıp kaldım.

Stacey bana arkadan tosladı ve o da durdu.

Eva, lavabolardan birinin üzerine eğilmişti, yüzüne bastırıldığı elleri, gözlerini kapatıyordu. Narin omuzları titriyordu. Lavaboda ve yerde buruşturulup atılmış kahverengi tuvalet kâğıtları vardı. Lavabonun yukarısındaki rafta bir cep telefonu duruyordu.

Ağlıyordu... hayır, aslında hıçkırıyordu.

"Bu tuhaf," diye mırıldandı Stacey, kapı arkasından kapanırken.

Evet, tuhaftı. Eva kötü bir kızdı ve doğrusunu bilmesem onu cehennemden gelen bir iblis olarak sınıflandırardım ama değildi. Sadece muhtemelen evde yeterince sevgi görememiş falan tipik zalim bir kızdı ama kızlar arasındaki o bağ devreye girdi.

İç çekerek öne adım attım ve söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. "Şey, Eva, iyi misin?"

Omuzları kaskatı oldu ve ellerini indirdi. Vay canına.

Eva güzel ağlamıyordu ve korkunç nedenlerden dolayı kendim hakkında daha iyi hissettim. Aynadaki yansımasında rimeli yanaklarını çizgi çizgi boyamıştı, gözleri şiş ve kırmızıydı.

Sonra çöktü... Yani yüzü çöktü. Yeni yaşlar yanaklarından aşağıya süzülürken yüzü buruştu. “Hayır. İyi değilim. Asla iyi olmayacağım.”

Stacey’nin yüz ifadesinden Eva’nın biraz abartıp abartmadığını merak ettiğini anladım ama midemde bir huzursuzluk baş gösterdi.

Eva bana döndü, ellerini kırmızı yanaklarının yanında yumruk yaptı. “O öldü. Gareth öldü.”

Onuzuncu Bölüm

Gareth gece bir ara aşırı dozdan ölmüştü. Ebeveynleri cesedini, bu sabah babası işe giderken garajda bulmuşlardı. Söylentiye göre alkol koklamaktan ölmüştü.

Okula büyük bir keder çökmüştü. Dean'in ölümü yeterince kötüydü ama Gareth popüler biriydi. Herkes onu tanıyordu ve istikrarlı bir şekilde uyuşturucu batağına düşmesi birçok insanı şaşırtsa da hâlâ kızların yarısının birlikte olmak istediği, oğlanların yarısının olmak istedikleri kişiydi.

Öğretmenler her sınıfta bu konuda konuşuyor, bunun trajik bir kaza olduğunu söylüyorlardı; bunu, uyuşturucu ve tehlikeleri konusunda, okul sonrası bir etkinliğe dönüştürüyorlardı ama ben böyle olmadığını biliyordum.

Stacey'yle Sam de biliyordu.

Roth da.

Uyuşturucu çok büyük bir sorundu ama bu, bağımlılığın ve yaptığımız aptalca şeylerin ötesinde bir şeydi. Gareth enfekte olmuştu. Hayatı ve ruhu ondan çalınmıştı. Hayalet olmakla kalmayıp sonsuza kadar cehennemde kalacaktı.

Bir yerlerde bir Lilin olsa da bu beni öldürüyordu.

Öğle yemeğine giderken Roth bana yetiştii. Onunla yalnız olmak beni geriyordu. Bunun, Zayne ve benimle ilgili olduğunu... ve Roth'la ilgili olduğunu biliyordum.

"Henüz bir hayalet görmedim," dedi Roth, ellerini yırtık kotunun ceplerine sokarken. "Ya sen?"

Bambi göğüslerimin arasına tırmanmaya başlarken başımı iki yana salladım. Bambi'ye yüzümde ortaya çıkmaması için ciddi bir uyarıda bulundum. Roth ne zaman yaklaşırsa Bambi görünmeyi seviyordu. Sanki ilgi isteyen o gıcık, çenesi düşük köpeklerden biri gibiydi.

"Galiba ortaya çıkması an meselesi. Bu hafta sonu hâlâ cadılar meclisini görmeye gidiyor muyuz?" diye sordum. Başıyla onaylayınca duvara yaslandım. Koridor neredeyse boştu. Başımı kaldırıp ona bakınca beni dikkatle incelediğini görüp ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Ruhları konusunda yapabileceğimiz bir şey var mı? Onları özgür bırakabileceğimiz bir yol?"

Roth döndü, yana doğru eğildi. Başını iki yana salladı. "Patron'la bir anlaşma yapmadığın sürece yok ve bunu hiç önermem."

İtiraz etmek için tam ağzımı açmıştım ki parmağını dudaklarıma koyup beni susturdu. Aramızda bir enerji belirdi, bunun üzerine geri çekildim.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Onlara yardım etmek istediğini biliyorum, bücür, ama ruhları bir kez *oraya* gitti mi onları dışarı çıkarmak deveye hendek atlatmaktan beterdir. Zorluktan bahsetmiyorum. Patron, kısasa kısas yapmayı sever. Ondan bir ruh istersen o da karşılığında bir tane isteyecektir. Bu tür anlaşmalar yapıp böylesi bir yükü taşımak istemezsin.

Hakkı vardı ama ben omuzlarımda zaten epey yük taşıyordum.

Hiçbir mesajıma ya da aramama cevap vermedin,” dedi birkaç saniye sonra, kalçasını yanındaki duvara dayayarak. Başını eğikti ve koyu renkli kirpikleri, gözlerini gizliyordu. “Seni merak ettim.”

Kaşlarını havaya kalktı. “Öyle mi?”

“Evet.” Dudaklarının köşeleri aşağıya indi. “Neden şaşırıydın ki?”

Omuz silktim. Okuldan uzaklaştırma cezamız süresince ve tatilde bana birkaç kez ulaşmaya çalıştıysa da yanıt vermemiştim. Versen yanlış olurdu ama Zayne’le birlikte olmam, başka erkeklerle konuşamayacağım anlamına geldiği için değildi. Sadece Roth “başka erkek” değildi... O epey başka bir şeydi.

“Zayne’le birlikteysin, değil mi?” dedi, zihnimi okumuş gibi.

Öyle miydim? Birbirimizi erkek arkadaş ya da kız arkadaş olarak adlandırmıyorduk ama öyleymiş gibi muamele ediyorduk. “Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Dudaklarını büzdü. “En azından bana dikkatli davranışını söyle.”

Gözlerim büyüdü. “Tamam. Bu, ‘prezervatif kullanıyor musun’ türünden konuşmalara benziyor.”

“Kastettiğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun,” dedi.

Göz göze geldik ve ne demek istediğini tamamen anladım. “Dikkat ediyorum.” Bu bir yalandı.

Başını duvara yasladı ve derin bir nefes aldı. Onu bir an için inceledim. Kollarını gevşek bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu. Ondaki her şey gergin görünüyordu. Ona

Palisades'teki kadınla ilgili olayları anlatmamıştım bile.

"Aç mısın?" diye sordu, moralsiz bir sesle. "Galiba Stacey'yle Sam yemek masasının üzerinde bebek yapmaya başlamadan önce oraya gitmeliyiz."

"Başka bir hayalet daha bulduk," dedim alçak sesle.

Gözleri hızla açıldı. "Ne?"

"Geçen hafta. Zayne'le ben şeytan çıkarma ayini yaptık," diye açıkladım sessizce."

Artık ayakta dikiliyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Palisades'te bulunan kulüpteki kadındı, Roth." Gözleri parlak bir alevle yanarken midem hop etti. "Beslendim kadındı."

Roth ağzını açtı, sonra hızla kapatıp elini koyu renkli saçlarının arasından geçirdi. Dudaklarının etrafında gergin çizgiler oluştu. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Oydu." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Oradan gitmişti, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Gitmişti. Sana yemin ederim Layla. Gitmişti."

"Ama nasıl öldü? Söylendiğine göre kalp krizi geçirmiş ama hiç o tür şikâyetleri yokmuş. Olmaması, bunun imkânsız olduğu anlamına gelmez, biliyorum ama bunun olabilirliği? Ya ben yaptıysam? Ya onu enfekte ettiysem? Ya bütün o insanları enfekte eden bensem?"

"Yavaş ol bakalım, bu da nereden çıktı?" Roth burnunun dibine girmişti. "Yeni bir düşünce mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir süredir aklımda ve Zayne benim olduğumu düşünmüyor ama ortada bir Lilin olduğu dair hiç kanıt bulamadık, somut hiçbir şey yok ve enfekte olan herkes benim yakınımdaydı."

"Ama nasıl? Etrafta dolaşıp insanları mı öpüyorsun?"

Çünkü eğer öyleysen bu işe dahil edilmediğim için çok kızdım.”

Ona bir bakış fırlattım. Onu daha geçenlerde öpmüştüm. “Şey, hayır, öpmedim ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Çözemediğim tek kısım bu.” Başımı kaldırıp ona baktım ve içimdeki her şeyi döktüm, çünkü benden bir şey saklamayacağına inanıyordum. Duymak istemediğim berbat şeyler söz konusu olduğunda, daha önce hiç lafını sakınmamıştı. “Sence ben miyim?”

Kıpırdamadan bana bir an için baktı. Nefes bile aldığından emin değildim. Sonra eğilip ellerini omuzlarıma koydu. Omuzlarıma yüklenmiyordu ama dokunuşunda öyle çok şey vardı ki. Rahatlatıcı bir ağırlıktı ve gözlerimi kapattım.

“Hiçbir amaca hizmet etmeyen,” diye fısıldadı saçlarıma, “sorular sormaktan vazgeç.”

Roth geri çekilirken başka bir şey söylemedi, kolları iki yana düştü ve verdiği rahatlık hissi yerini endişeye bıraktı. Sessizliği huzursuz ediciydi. Soruma yanıt vermemişti.

Bethesda'deki kulübe gitmek için yola çıktığımızda havada kar kokusu vardı. Kesinlikle yeterince soğuktu ve havada kışa ait bir serinlik vardı.

Kulübe giderken sessizdik. Roth bir okulun karşısındaki otoparkta, Porsche'sinin içinde bekliyordu. Zayne'le ben Impala'dan çıkar çıkmaz Roth kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kendime bakıp burnumu kırıştırdım.

Roth içi cadı dolu bir cadılar meclisine adım atmak üzereymiş gibi giyinmişti. Deri bir pantolon ve koyu renkli bir tişört giyiyordu. Kıyafetinden kargaşa ve tehdit akıyordu. Oysa benim kot pantolonum ve balıkçı yakalı mavi

kazağım, basbayağı kız çocuğu havasındaydı.

“Daha iyi bir şeyler giymeliydim,” dedim.

“Bence iyi görünüyorsun.”

Zayne’e bakıp gülümsedim. “Teşekkür ederim ama içimde dikkat çekeceğime dair bir his var.”

“Sen her zaman dikkat çekiyorsun.” Roth, Zayne’in penceresine yürürken Zayne’in yüzündeki gülümseme silindi. Sessizce homurdanarak pencereyi açtı. “Ne?”

Roth istifini bozmadı. “Saati söyleyecektim. Sizi beklerken bir haftalık sakal uzattım galiba.”

Zayne gözlerini devirdi, ben de kulübün olduğu yere göz attım. İlk başta, doğru yere gelmediğimizi düşündüm. Kulüp, lüks bir otelin içindeydi. Her yerinde aynalı duvarlar ve beş yaşında birinin elinden çıkmış gibi görünen heykeller vardı.

Ya da benim elimden.

“Ben de içeri girmek istiyorum,” dedi Zayne, ellerini direk-siyondan çekerek. “Oraya yalnız gitmen hoşuma gitmiyor.”

“Benimle birlikte.” Roth pencereye yaslandı. “Yalnız değil.”

“Sen sayılmazsın.”

Arabadan çıkmamın zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Tam kapıyı açıyordum ki Zayne elimi yakaladı. “Dikkatli ol,” dedi.

“Olacağım.” Sanki ona veda öpücüğü vermem gereki-yormuş gibi hissedip tereddüt ettim ama bize bakan bir seyircimiz varken yapamadım.

“Ne şirin.” Roth arabadan ayrıldı, ses tonu kayıtsızdı ama yüz ifadesi keskindi. “Endişelenme, Taş Kafa. Layla, iyi, becerikli ellerde. Bence ne kadar iyi ve becerikli olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?”

Zayne geri çekildi, yüzünde öfke belirdi. “Evet, siktir ol git.”

“Şey, konu oraya gelmişken...”

“O cümleyi bitirme bile,” diye çıkıştım, kapıyı çarparak kapattım. Impala’nın üzerinden göz göze geldik. “Ciddiyim.”

Roth tek kaşını kaldırdı, sonra da Zayne’e parmaklarını salladı. Arkamı dönüp kaldırıma doğru yürüdüm. Roth bir anda yanımda belirdi.

“Buna gerek yoktu,” dedim.

Roth’un omuzları kaskatıydı. “Her neyse. Şu anda odaklanmamız gereken bu değil.”

“Konu buna odaklanıp odaklanmamak değil.” Neredeyse boş olan sokağın karşısına geçtik; bu kadar boş olması tuhaftı çünkü saat yalnızca akşam sekiz civarıydı. “Ona böyle şeyler söylemen için bir neden yok.”

Kapıya uzanırken bana baktı. “Yok mu, Layla?”

Bir an için bakışlarımız birleşti ve sanki kalkanları düştü. Öfke. Hayal kırıklığı. Arzu. Çaresizlik. Bunların hepsi o kehribar rengi gözlerden geliyordu. Sonra döndü, lobiye girmem için işaret etti. “Şu işi yapıp kurtulalım.”

Sesinin sertliğini duyunca derin bir nefes aldım, onunla ilgili her şeyi kafamdan attım ve içeri girdim. Otel güzel ve yeniydi. Gümüş tavan lambalarından yere ışık vuruyordu ama sanki bina rahatlık ve ışık için bizden yaradım istiyordu. Ensemdeki tüyler ürperdi.

Roth’un peşinden asansöre gittim ve sessizce on üçüncü kata çıktık.

Uzun koridora çıktığımızda çok gergindim. Sadece dost canlısı olmayan bir sürü cadıyla çevreleneceğinden değildi. Göğsümde küçük bir umut parlak bir alevle ya-

nıyordu. Belki kocakarı bize inandıklarını değiştirecek ve Zayne'in haklılığını kanıtlayacak bir şey söyleyecekti.

Tam doğru yerde miyiz diye soracakken köşeyi döndük ve karşımıza bir restoran ya da kulüp çıktı. Pencereler bronz renge boyanmıştı ama masada oturan birkaç insanı seçebiliyordum. Çift kanatlı kapının yukarısında çemberlerden oluşan o desen vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Roth.

"Tabii ki."

Kapıyı açarken bundan şüphe duyuyor gibiydi ve içeri girdik. Fark ettiğim ilk şey her şeyin ne kadar normal olduğuydu. Sanki tamamen insan normalliğindeydi. Rezervasyon masasının hemen önünde durdurulduk. Masalarda çiftler oturmuş, gülüp konuşuyorlardı. İçi ağzına kadar içkiyle dolu olan bar, oturan ve ayakta duran insanlarla tıklım tıklım doluydu. Tepedeki hoparlörlerden hafif caz müziği çalıyordu. Bu insanlar gotik treninden çıkmış gibi görünmüyorlardı. Hatta resmen aralarına kaynayıp gitmiştim.

"Ne bekliyordun?" Roth kulağımda kıkırdadı ve düşüncelerimi sesli söyleyip söylemediğimi düşündüm.

"Bunu değil."

"Bir kitabı kapağıyla değerlendirmemen gerektiğini duymadın mı?" Uzanıp elimi tuttu ve ben *neler oluyor yahu* tepkisi gösterince, elimi daha bir sıkı kavradı. "Değitim gibi, bücür. Kitabı, kapağıyla değerlendirme. Yanımdan ayrılmamanı istiyorum."

Ellerini kenetlemiş, ince, uzun bir kadın ortaya çıktı. Dizüstü, basit, siyah bir elbise giyiyordu ve saçını zarif bir topuz yapmıştı. "Üzgünüm. Sadece rezervasyonla çalışıyoruz."

Roth gülümsedi. “Rezervasyonumuz olmadığını nereden biliyorsun?” Rezervasyon masasına baktı. Defter yoktu. “İsimlerimizi bilmiyorsun.”

“Rezervasyonunuz olmadığını biliyorum.” Buz gibi bakışlarını bize dikerken başını kaldırdı. “Hem ikinizin ne olduğunuzu da biliyorum. O yüzden yanında *Titanik*’in Disney deniz gezisi gibi kalacağı kötü şansla buradan ayrılmak istemiyorsanız buradan gitmenizi öneririm...”

“Rowena,” dedi arkasından çıkagelen adam. “Onları bekliyorduk. Geçmelerine izin ver.”

Bekleniyor muyduk? Roth’a baktım ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kadın bundan memnun olmamışa benziyordu ama yana çekildi. Adam başını aşağı yukarı salladı. “Beni takip edin. Sizi bekliyor.”

Şey, bu sadece birazcık ürkütücüydü. Kırklarında görünen adamın peşinden giderken masalarda oturan insanlar... şey, yani cadılar yaptıkları şeyi bırakıp bize baktılar. Bazıları çatalı havada kaldı. Diğerleri sandalyelerinde döndüler. Sert çehrelerine, güvensiz gözlerine bakılırsa hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Aniden Roth’un elimi tutması bana o kadar da kötü görünmedi. Her ne kadar bu bana kendimi ezik hissettiriyor olsa da. Ben göğüs göğse çarpışmak için eğitilmiştim, büyü ve tılsımları bozmak için değil.

Adam bizi barın etrafından dolaştırıp gözlerden bir nebze uzak bir yere götürdü. Burada hilal şeklinde bir kanepeyle çevrelenmiş tek bir masa vardı. Birkaç kadın oturdukları yerden kalktılar. Kadınların hiçbiri bize bakmadı ve yanımızdan geçip gittiler.

Hiç de tuhaf değildi.

Açık olan alana ilerleyene kadar kanepede boş görünüyordum. Sonra kadını gördüm ve vay canına, önümüzde mezarlık bekçisi oturuyor sandım. Kadın yaşlıydı... Öyle ki hâlâ nasıl hayatta olduğundan ve nefes aldığından emin değildim.

Yer yer kar beyazı saçları, ince, çelimsiz omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde derin kırışıklıklar vardı ve gözleri... gözleri süt beyazıydı. Gözlerinin tamamı.

Yaşlı kadın gülümsedi ve yüzü o kadar kırışıktı ki kendi içine çökeceğini sandım. “Ne bekliyordunuz?” Bu kadar yaşlı bir kadın için sesi güçlüydü. “Genç bir kadın mı? Kocakarı’yı arıyordunuz, değil mi?”

Nihayet konuşabildim. “Evet.”

“Kocakarı, yaşlı ve bilgedir... Ya da sadece yaşlıdır. Öyle ya da böyle, uzun yıllardır bu dünyadayım,” dedi, küçük, beyaz elini kaldırıp oturmamızı işaret ederek, “ilk kez bir Veliaht Prens görüyorum.”

Roth beni de yanına çekerek oturdu. “Bu bir şereftir, kocakarı.”

Kadın, çenesini yukarı kaldırdı. “Bir Muhafız’la gerçek annemizin çocuğunu göreceğim de aklıma gelmezdi ama işte buradasın; Lilith’in kendi etinden ve kanından-sın.”

Buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Kocakarı öne doğru eğildi ve devrilip önümüzde paramparça olmasından korktum. Kırış kırış yüzü çok daha fazla yaşlanmış gibi görünüyordu, kadın sanki her an toza dönüşecek gibiydi. “Korktuğun şey, evladım, yanlış. Biraz kötülük gereklidir, çocuklarım.”

Roth bana, sana söylemiştim der gibi baktı. Akıllı bir şekilde çenemi kapalı tuttum.

“İkinizin burada olma nedenini biliyorum.” Kahkahası kuru kemikler gibi takırdadı. “Lilinleri bulmak için buradasınız.”

Kalbim hop etti ve dürüst olmamızın en iyisi olduğunu düşündüm. “Evet. Lilinleri bulmamız gerek.”

“Evet,” diye ekledi Roth. “Lilith’e bayılacağını biliyorum ama Lilinlerin neden olacağı zincirleme reaksiyonun farkındasın.”

“Ah, evet, Alfalar.” Kadın, ellerini salladı. “Heybetli kılıçlarıyla çoktan gelip bu dünyada olmayı hak etmediğini düşündükleri her şeyi kılıçtan geçirmemelerine şaşıyorum. Hiç Alfa gördün mü, çocuğum?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Yakınlarında... bulundum ama onlardan birini hiç görmedim.”

“Görmedim,” diye cevap verdi Roth. “Anlaşılmıyor mu?”

Kocakarı bir kahkaha daha kopardı. “Evet. Öyle olsa burada oturuyor olmazdın, değil mi? Ah, şu Alfalar. Hepimiz için tehdittir onlar. Hatta belki insanlar için bile. Her şeyi sadece siyah ve beyaz olarak görürler, grinin tonları yoktur gözlerinde. Anlayış yoktur. Onlar gerçek canavarlardır.”

Kadın gevezelik ederken duygularımı belli etmemeye özen gösterdim. Alfalar resmen her türden varlık için öcü gibiydi. Bir yanım kendini onlara yakın hissederken, diğer yanım onlar karşısında dehşete düşürüyordu.

“Lilinelere dönecek olursak,” dedi Roth tatlı ve nazik bir şekilde.

“Sabırsız mısın, genç Prens? Olmamalısın.” Kocakarı kıkır kıkır güldü. “Düşündüğün buysa, hiçbir Lilin bize sığınmadı. Bunun için bir neden yok. Burnunun dibindeki arıyorsun, Prens. Bunu biliyorsun. Cehennemden çıkma nedeninin arkasında yatan gerçek bu.”

Onuz Birinci Bölüm

İçimi bir huzursuzluk kapladı ve asla çok fazla uzağa gitmeyen korku, boğazıma dolanan bir mengene gibi boğazıma dolandı. Roth'a baktım ve çenesindeki kas seğirdi. "Ne demek istiyorsun?"

O süt beyazı gözlerini bana çevirdi. "Prens biliyor. Sen biliyorsun. Size söylemek istediklerim bu kadar. Buraya gelmeniz gereksizdi. Artık gidin." Zayıf kolunu kaldırdı ve ince, kemik gibi olan parmaklarını bize salladı. "Yorgunum ve bu konuşma benim için bitti. Gidin."

Roth itiraz etmeme fırsat vermedi. Elini bana doladı, beni çekti ve ayağa kaldırdı. Sonra eğilerek selam verdi. "Saygılar."

Kocakarı kakhaha attı. "Aptal, Prens, aptal..."

Roth dönerken yüzünde arsız bir gülümseme vardı ama gözlerindeki ifade cehennemin katmanları dondurabilirdi. Elimi tuttu ve masaların etrafından dolaşıp cadıların yanından geçtik. Bize, üstümüze bir büyü atacakmış gibi bakıyor olabilirlerdi ama umurumda değildi.

Burnunun dibindekini arıyorsun, Prens. Bunu biliyorsun.

Çok hızlı nefes alıyordum... iki nefes içeri, bir nefes dışarı. Beni koridora çıkarılmasına ve asansöre bindirmesine izin verdim. İçeri adımımı atar atmaz kendimi çekip kurtardım ve acil durum düğmesine vurdum.

“Bana söylemediğin şey ne?” diye sordum, ellerimi iki yanımda sıkarak.

Roth asansörün duvarın yaslandı. “Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum.”

“Benimle oynama, Roth. Cehennemden geri gelmenin gerçek nedenini öğrenmek istiyorum. Gerçek ne?”

“Neden geri geldiğimi biliyorsun. Lilinleri aramak için,” dedi kollarını kavuşturarak.

İçimdeki her şey, bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. “Kocakarı, Lilin’in kim olduğunu zaten bilmemizi bekler gibiydi. Sanki gözümüzün önündeydi... Benimkinin önündeydi. Bir de ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence...” Sesim çatallaştı ve başımı çevirdim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu sessizce. “Söyle bana, Layla.”

Göz göze geldik. “Bence bir Lilin yok, en azından Paimon’un ayininden başarılı bir şekilde doğmuş bir Lilin yok.”

Başını duvara yaslariken hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kapatarak sessizce sövdü ve yüreğim ağzıma geldi.

“Roth,” diye fısıldadım.

Kollarını çözdü ve yüzünü ovuşturdu. “Basit değil. Bence basit olmadığını anlamayacaksınız.”

İki kez nefes aldım. “Sen bir dene.”

Ellerini indirdi, mutsuz... Mutsuz gözleri beni delip geçti ve o konuşmadan bana her şeyi anlattı. “Zincirler kırılmaya başladığında orada değildim ve ben çukura atıl-

madan önce mi yoksa çukurdayken mi oldu, bilmiyorum. Patron... şey, pek ilgilenmiyordum. Bunu bilemezdik. Ayinin tamamlanmadığını biliyorduk.

Duvara yaslandım, bacaklarımı, beni kaldırmaları için zorluyordum. Gerçeği sormuştum ve duymam gerekiyordu.

“En azından tamamlandığını sanıyorduk ama Cayman haklıydı. Şehvetli günahın seks mi yoksa sadece onunla bağlantılı bir şey mi olduğunu kim bilebilir? Hiçbirimiz bilmiyoruz ama burada bir şeyler olduğunu biliyoruz; bildiğimiz diğer şeyse ya bir Lilin doğdu, ya da...”

“Ya da ben miydim?” diye sordum.

Roth tekrar gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra da başıyla onayladı. “Ya da sendin. Seçenekler bu ikisinden ibaret. Hepimiz bunu biliyorduk. O yüzden Patron, ya Lilin’i bulmam ya da onun sen olduğuna dair kanıt bulmam için beni geri gönderdi.”

Elimin arkasını göğsüme bastırdım.

“O yüzden ilk önce okula geri döndüm. Lilin’in gerçekten orada olduğuna ikna olmamıştım ama yakınında... yakınında olmam ve değişip değişmediğini görmem gerektiğini biliyordum,” diye devam etti duvardan ayrılırken. Önümde volta atmaya başladı, asansör müziği arkada tuhaf bir fon oluşturuyordu. “Senin olduğunu düşünmüyordum çünkü seni tanıyorum. Yarı iblis olabilirsin ama özünde safısın. İnsanların olur olmaz her şeye dediği anlamda değil; sen doğuştan iyisin.”

Kalbim sızladı çünkü sözleri, Zayne’in inandıklarına öylesine benziyordu ki. Görünüşe göre, ikisinin tek ortak noktası benim aşırı iyiliğime olan sonsuz inançlarıydı.

“Ama sonra başka bir öğrenciler, seninle öyle ya da

böyle bağlantılı insanlar enfekte oldu.” Önümden geçerken başını iki yana salladı. “Lilinlerle ilgili de hiç kanıt yoktu. Kozadan başka hâlâ somut bir şey yok. Kocakarının, bize başka bir yönü işaret edeceğini umut etmiştim, korktuğum... korktuğum şeyi doğrulamasını değil.”

Yani benim olduğumu.

Önümde durdu, göz alıcı hatları gergindi. “Başından beri yeteneklerinin Lilinlerinkine benzediğini, sadece birazcık farklı olduğunu biliyordum. Lilinlerin dokunarak alabildiğini sen ruhu içine çekerek alıyordun. Ama belki yeteneklerin değişmiştir. Bilmiyorum ama bunun farkında olmadığna, bunun olduğunu bilmediğine inanıyorum.”

Gözlerimi kapattım. “Fark eder mi?”

“Evet.”

Sert bir kahkaha attım. “Muhafızlar ya da Alfalar için fark etmez. Ya da insanlar için, ya da...”

“Bir keresinde bana herkesin özgür iradesi olduğunu söylemiştin, ben de sana özgür iradenin zırvalık olduğunu söylemiştin. Hatırladın mı?”

Gözlerimi açtım. “Evet.”

“Haklıydın. Hepimizin özgür iradesi var. İblislerin bile.” Ellerini başımın iki yanına koydu ve eğildi. “Bunun doğru olduğunu kanıtladım ve sana olanlar... tabii eğer bunları yapan sensen...özgür iradenle yapmayı seçeceğin şeyler değil. O yüzden benim için fark eder.”

“Eğer derken ne demek istiyorsun? Lilinleri bulamadık. Kocakarının söylediği tek şey benim olduğumdu. Hatta geri bile döndün...” Sesim tekrar çatallaştı ve okula geri dönmesinin nedeninin başka bir şey değil de ruhları emdiğimi düşünmesi olduğunu bilmenin neden... neden göğsümden bıçaklanmışım gibi canımı acıttığını bilmiyor-

dum. “Geri döndün çünkü benim olma ihtimalim yüksekti. Neden... neden bana baştan söylemedin?”

Başını çevirdi ve derin bir iç çekti. “Bunun neye faydası olacaktı?”

“Bana söylemen gerekirdi.”

Roth başını öne eğdi. “Sana bunu hissettirmek istemedim.”

Bu şefkatli itiraf karşısında kalbim tekledi, ama bilmem gereken bir şey daha vardı. “Buna neden olan bensem ne yapman emredildi?”

Başını hafifçe iki yana salladı.

İçimde hızla bir öfke yükseldi ve yukarı uzandım, kollarına vurup aşağı indirdim. “Söyle.”

Roth’un gözleri, gözlerime kilitlendi. “Seninle ilgilenmem emredildi.”

Sözlerini duyunca tokat yemiş gibi oldum. “Başka bir deyişle, beni öldürecek miydin?”

Yutkundum. “Layla...”

“Aman Tanrım, Roth, sen... sen aslında beni ortadan kaldırmak için buradasın, değil mi? Kanıt bulursan, ya da başka bir iblis veya Muhafız, beni olduğumu keşfederse beni durdurmak için buradasın.”

“Böyle yapsam işimi yapmış olurum.”

“Ciddi misin sen?” Asansörün duvarında yan ilerleyip aramıza onsan uzaklaştım. Karnıma kramp girdi. Paylaştıklarımızdan sonra, korkularımı itiraf ettiğimde beni rahatlattıktan sonra... “Sana güvenmiştim. Tanrım, seninle, bizimle ilgili her şey manipülasyondan başka bir şey değilmiş. Bunu anlıyor musun? İlk seferinde Paimon’u bulmak için gelmiştin ve o zaman ben sadece amaca hizmet eden bir araçtım. Şimdi de senin için resmen hem

araç, hem de amacım. Başka *lanet olası* bir işim.”

İrkildi.

Saçlarımı yüzümden çekerek küçük bir çember içinde hareket ettim. Düşüncelerim daldan dala atlıyordu. “Bilmediğim ve bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Durakladı ve başını iki yana sallarken bile doğruyu söylemediğini biliyordum.

Ona bakarak ellerimi indirdim. “Yalan söylüyorsun.”

“Anlamıyorsun.”

Yetmişti artık. Kendimi kaybettim. Fitili ateşleyenin tam olarak ne olduğunu kim bilebilirdi? Roth’un teknik olarak beni öldürmek için yerüstünde olmasının bununla bir ilgisi olabilirdi. Kolumu hızla geriye çektim ve elimle yüzüne vurdum. Darbeden afalladı ama yerinden kıpırdamadı. Karşılık da vermedi. Sadece bana bakıyordu. Sesizdi. Sırlarla doluydu. Tekrar yumruk salladım ama bu kez hızla elini uzatıp kolumu yakaladı.

“Kes şunu,” dedi.

Dinleyecek durumda değildim.

Bacağımı yukarı kaldırıp dizimle hassas bir noktaya nişan aldım ama vuramadan beni hızla etrafımda döndürdü. Kolumu önüme kıvırdı, sonra da sarılıp hareket etmemi engelledi.

“Bırak beni!” diye tiz bir sesle bağırdım, ağırlığımı arkaya vererek.

Roth kendini sıktı. “Evet, bir sille daha yemek istediğimi sanmıyorum.”

Bacaklarımı yukarıya çektim, sonra da vücudumun üst kısmının ağırlığını hızla aşağıya verdim. Hazırlıksız yakalandığı için ivme bizi ileriye doğru itti. Değişti, düşü-

şün etkisini azalttı, sonra hızla yuvarlanıp beni yüzüstü yere yapıştırdı. Tam ayağa kalkacaktım ki aniden üzerime geldi; vücudunun tümüyle beni aşağıya bastırıyordu.

“Dur,” diye tısladı kulağıma. “Canını yakmak istemiyorum.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Henüz.”

Roth aniden hareket edip beni sırtüstü döndürdü. Kollarımı kaldıramadan onları yakaladı ve başımın üzerinde aşağıya bastırdı. Kalçalarımı kaldırarak onu üzerimden atmaya çalıştım ama tam tersine neden olup onu daha çok üzerime çektim.

Göz göze geldik ve bakışlarında bir şey değişti. Aldığım kesik kesik nefeslerle göğsüm inip kalkıyordu. Roth beni yere bırakırken kızgın görünmüyordu ve duygularım, onun hislerini algılayamayacak kadar fırtınalıydı ama bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde yüzünde oluşan gölgeler onun... aç görünmesine neden oluyordu.

Bunun yanlış olmasının milyar tane sebebi olsa da aramızda tanıdık bir farkındalık dalgası yükseldi, bizi birbirimize kenetleyen bir bağ oluştu.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Beni bırakıp göz açıp kapayıncaya kadar asansörün diğer tarafına gitti. Doğrulurken gözleri parlıyordu.

Nefes nefese ayağa kalkarak acil durum düğmesine bastım ve asansör çalıştı. Roth öne doğru bir adım attı ve ben başımı iki yana salladım.

Roth ellerini kapattı. “Layla...”

“Senin için bir şey ifade ediyor muyum?” Ona bunu daha önce sormuştum ama şimdi... Şimdi anlamı çok daha büyüktü. Roth yine cevap vermeyince nihayet cevabı anlayarak başımı salladım. Boğazımı temizledim ama

konuştuğumda boğazım acıdı. “Yanıma yaklaşmanı istemiyorum.”

Dişlerini sıktı. “Bu mümkün değil.”

“Neyin mümkün olduğunu düşündüğün umurumda değil. Yanıma yaklaşırsan canını acıtırim,” diye uyardım. Sonra birden aklıma geldi. *Bambi*. Aniden yılanı neden benimle kalmasını emrettiğini anladım. Ne de olsa, bir dövmenin şeytani dövme şeklinde takılması gibi bir şeydi. “Bambi, çık.”

Roth’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Layla, bu akıllıca değil. Yapma. Bambi, benim olduğu kadar senin de bir parçan.”

“Senin parçan olan hiçbir şeyi istemiyorum.” Yılanı tekrar seslendim ve yılan havaya dökülüp Roth’la aramızda biçimlendi. “Ona git,” dedim boğuk ve titrek bir sesle.

Bambi beni inceleyerek başını yana eğdi. Asansör durup kapı açılınca Bambi, Roth’a döndü. “Layla bana ihtiyacın var. Bana...”

“Benden uzak dur.” Asansörden geri geri çıkarken yukarı uzandım, zinciri boynumdan çekip kopardım. “Sadece benden uzak dur.”

Asansör kapısı Roth’la Bambi’nin üzerine kapandı, ben de döndüm ve koşarak küçük lobiden soğuk havaya çıktım.

Zayne, Impala’sına yaslanmış bekliyordu. Beni görünce arabadan ayrıldı. “Yavaş ol. İyi misin?”

“Evet.” Yavaşlayıp omzumun üzerinden baktım. Roth peşimden dışarıya gelmemişi. “Gitmemiz gerek.”

Bir düzine soru sormak yerine bana kapıyı açtı, sonra da yavaşça koşarak kendi tarafına geçti. Ama kapı kapandığı ve motor çalıştığı an erteleme bitmişti. “Ne oldu?”

Nereden başlayacağımı bilmeden başımı iki yana salladım. “Bana bir dakika ver.” Öne doğru eğilerek ellerimi yüzüme bastırdım.

Zayne yola koyulurken tek eliyle uzanıp dizimi tuttu. “Ben buradayım.”

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Yerleşkeye gide ne kadar konuşulanlar bu iki sözcükten ibaretti. Zayne her ne sezdiyse üzerime gitmenin zamanı olmadığını biliyordu ve bu iyiydi çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Çoğunlukla bir şey hissetmiyordum. Ya da belki bir yanımda gerçeği çoktan kabul etmiş, ikiyle ikiyi toplamaya başladığımdan beri bu fikre alışmıştı; buna karşılık, Roth’un ihaneti canımı çok acıtmıştı.

Onca zaman, geri geldiğinden beri bunu biliyordu. Benimle her konuştuğunda bana söyleyebilirdi, özellikle de geçen defa ona gittiğimde. Bana anlatabilirdi. Ama neden anlatacağı ki? Ona güvenmiştim. Ne kadar aptalca olsa da ona güvenmiştim ve olanlardan benim sorumlu olduğuma dair şüphe götürmez bir kanıt bulsaydı bana ulaşması kolay olacaktı.

Tanrım, onca zaman onunla yalnız kalmıştım. Onunla Palisades’in bodrumunda, çatı katında olduğum gün... Titredim. Herhangi birinde benimle “ilgilenebilirdi. Bu canımı yakıyordu, lanet olsun, dürüst olma zamanıydı. Kusurlu frenmişim gibi beni reddetmiş olmasına ve Zayne için hissettiğim bütün harika şeylere rağmen hâlâ, ta derinlerde, içimde bir yerde Roth’a değer veriyordum; bu duygular içime adeta iplikle dikilmişti.

Gidip bir köşede saklanmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Tamam. Yapacak çok şey vardı. Başlangıç olarak, sırada ne vardı? Parmaklarımı kafa derimdeki saçlarıma

geçirirken bir titremeye daha sarsıldım.

“Layla?”

Zayne’in sesini duyunca başımı kaldırdım ve yerleşkenin garajında oturduğumuzu fark ettim. Araba durmuştu. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyordum ama içeriye soğuk hava girmişti.

Zayne baktım ve renginin solgun olduğunu gördüm ama bakışları sabitti. “İçeriye girelim,” dedi. “Konuşalım. Olur mu?”

İçeri girip, antrede Morris’in yanından geçerken ev sessizdi. Oturma odalarından birine poinsettia çiçeği saksısı taşıyordu. Üst kata çıkınca Zayne kapıyı arkamızdan kapattı.

Zayne tam odayı geçtiğinde döndüm ve omuzlarımı kavradı. Beni göğsüne çektiğinde hiçbir şey söylemedi. Birkaç huzurlu saniye gözlerimi kapatarak ona yaslandım. Onunlayken, bana bu şekilde sarıldığında bütün bunlar başlamadan önce hissettiğim gibi hissediyordum. Ama geçmişte yaşayamazdım.

Geri çekilerek başımı kaldırdım ve ona kocakarının söyledikleriyle Roth’un itiraf ettiklerini söylemeye hazırlandım. Buradan nereye varacağımızı bilmiyordum ama her şey değişmişti ve bununla başa çıkmalıyım.

Ama konuşmayı başaramadım.

Zayne yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Gözlerim tekrar kapandı ve soluğu dudaklarımın üzerinde dans ederken sıkıntıları azaldı ve geçici olarak arka plana çekildi. Onu öpmek öncelik listemde üst sıralarda değildi ama benimle güneydi ve şu anda, kendimi bir canavar gibi hissediyorken bunun bana hatırlatılması gerekiyordu.

Ağzım mümkün olan en tatlı şekilde ağzıma sürüyordu ve dudaklarımı hemen ona açtım. Beni daha ateşli öpmeye başladığında ondan boğuk bir ses yükseldi. Tadını içime çektim ve ikimiz de daha ateşli öpüşmeye başladığımızda dudaklarına karşı inledim.

Zayne'in ellerinden bir titreme geçti ve parmakları kıvrılıp yanaklarıma gömüldü. Hissettiğim acı kıvılcımıyla gözlerim hızla açıldı. Zayne'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, görmeden bakıyordu ve ben... Ben *onu* hissettim.

Sıkı bir enerji topu gibi, midemin ortasında toparlanmıştı. Çok geç olmadan beni bırakmasını sağlamayı umut ederek bileklerini kavradım.

Ama zaten iş işten geçmişti.

Zayne'in özünü...onun saflığını...hissedebiliyordum ve tadı nane şekeri gibiydi. Ellerindeki titreme vücuduna yayıldı. Panik, iğrenç pençelerini batırdı bana. Tenimi morartan kavrayışından kurtulmaya çalıştım ama kilitlenmişti.

Ve onun ruhunu emiyordum.

Onuz İkinci Bölüm

Zayne'in ruhunun saflığı, içindeki güç vücudumdaki her bir hücreye çarptı ve içindeki iblis, suya ve gün ışığına susamış bir çiçek gibi ruhu içine çekti.

Zayne'in gözbebekleri, sadece ince bir mavi şerit oluncaya kadar küçülürken korku beni ele geçirdi. Ruhunu emiyordum, *Zayne'in ruhunu* emiyordum. Elleri... pençeleri... yanaklarıma gömülürken vücudu sarsılıyordu. Islak ve sıcak sıvı yüzümden aşağıya doğru süzülürken yakıcı bir acı içimi deşip geçti. Bunu durdurmak zorundaydım. Ümitsizlik içinde dizimle karnına vurdum.

Benden ayrılıp geriye doğru sendeledi. Atın rengi teninin yerini beyazın iğrenç bir tonu aldı. Dudakları aralandı.

"Zayne..." Ona uzandım ama ben engel olamadan yere düştü.

Vücudu büyük bir gürültüyle yere çarptı ve Zayne hareket etmedi. Bir kıpırtı bile yoktu. Dehşet, algılarıma hücum ederek acıyı sildi. Bunun olmasına imkân yoktu. Hiç mantıklı değildi. Daha önce öpüşmüştük ve beslenmemiştim ama bu kez... aman Tanrım... bu kez hiç tereddüt

yoktu. Dudakları, dudaklarıma değdiği an akla gelmeyen şeyi yapmıştım. Uzun süre ona kenetli kalmamıştım ama olan... olan olmuştu.

Ruhunun bir kısmı fırıl fırıl dönüyordu, neredeyse anlaşılamayacak kadar güzellikte, parlak bir sıcaklık ve ışık topuydu.

Asla kendimi şu ankinden daha çirkin, daha canavar hissetmemiştim.

Savunmasız vücudunun yanına diz çöküp ellerimi göğsüne koydum. Omuzlarını kavradığımda hiç hareket hissetmedim. “Zayne! Hadi, Zayne! Hayır. Aman Tanrım, hayır.” Onu sarsarken başı yana düştü. “Zayne!”

Hiç cevap yoktu. Hiçbir şey.

Panikleyerek ayağa fırladım ve odamın kapısına koştum. Kapıyı hızla açtım, haykırarak ne söylediğimden emin değildim ama bağırarak söylediğim şeylere güm güm vuran ayak sesleriyle cevap geldi. Saniyeler içinde Muhafızlar merdivenin tepesine çıktı.

Dez’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tanrım, Layla, yüzün!”

Bu önemli değildi. Hızla arkamı döndüm ve odama gittim. “Lütfen! Ona yardım etmek zorundasınız. Lütfen!”

Dez büyük bir hızla peşimden geldi. Zayne’i yerde yatarken görünce rengi hayalet gibi bembeyaz oldu. “Ne oldu, Layla?”

Nicolai ve birkaç Muhafız daha odaya doluşurken Zayne’in yanına çöktüm. Elimi başının altına kaydırdım ve gözyaşlarının buğusunun ardından gözlerimi kırptırdım. “Nasıl olduğunu bilmiyorum. Beni öptü ama...”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Dez, elini Zayne’in göğsüne koyarak. Kulağını Zayne’in aralık dudaklarının üze-

rine indirdi. "Hadi, dostum, hadi."

Gözyaşlarım sel gibi akıyor, yanağımdaki yaralara değince batıyordu, bir yandan da tüm vücudum tir tir titriyordu. "Lütfen. Ona yardım etmek zorundasınız. Lütfen." Başımı kaldırıp baktım, bulanık bakışlarımı Muhafızların yüzünde gezdirdim. Danika kapıdaydı, ellerini ağzına koymuştu ve gözleri korku doluydu. "*Lütfen...*"

Derken Abbot geldi ve Muhafızları iterek geçti. Aniden durdu, şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Sendeleyerek bir adım attı, kocaman elini hızla göğsüne koydu. "Oğlum?"

Zayne'den cevap gelmedi ve ruhumun derinliklerinden kesik bir hıçkırık yükseldi. Kalbim adeta çatlayıp yarılmıştı. "Anlamıyorum..."

Abbot bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Bunu... Bunu sen mi yaptın?"

Zayne'in elini tuttum, omuzlarım titriyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu. Beni öptü..."

Öne öyle bir hızla fırladı ki bebek evinin üzerine düşene kadar ne hareket ettiğini gördüm, ne de darbeyi hissettim. Ben yere çarparken ahşap parçalanıp kırıldı.

"Abbot!" diye bağırdı Dez, öne doğru atılarak. Dez, aramıza girmek için harekete geçince Abbot elinin tersiyle ona vurdu ve Dez duvara çarptı.

"Yolumdan çekil," diye uyardı Abbot öne doğru yürürken. "Geoff. Yapman gerekeni biliyorsun."

Geoff odadan hızla fırlarken duyularıma hızla yayılan acıyla sendeleyerek ayağa kalktım. "Bu... kazaydı."

"O benim oğlum... Tek oğlum!" diye kükredi Abbot, duvardaki fotoğrafları titreterek. "Seni evime getirdim, korudum ve bana karşılığını böyle verdin!"

Gerileyerek sanki bu, Abbot'ı uzaklaştıracabilecekmiş

gibi ellerimi kaldırdım. “Üzgünüm. Bunun...olmaması gerekiyordu.”

Öfke, yüzüne kan gibi yayıldı. “Elijah haklıydı. Seni bulduğumuz an ortadan kaldırmasına izin vermeliydim.”

Sözleri içime oturmıştu ama bunların etkisini tamamen hissetmeye vaktim yoktu. Abbot bana uzandı ve yana çekilirken içimdeki iblis tenimi ve kemiğimi sertçe itti. Paimon’un saldırdığı geceki gibi, hiç tereddüt yoktu. Bende meydana gelen değişiklikler mücadele edemeyeceğim kadar güçlüydü.

“Dur!” diye bağırdı Danika tiz bir sesle. “Lütfen! O, Zayne’e asla zarar vermez, bilerek yapmaz.”

Abbot üzerime yürürken Danika’nın itirazlarına kulak asmadı.

İçgüdülerim harekete geçti. Bu odada kalırsam ölecektim. Abbot’ın bakışlarında cinayet vardı ve içimdeki iblis yaşamak istiyordu. Savaşmak, bir oda dolusu Muhafız’ı yarıp geçmek istiyordu ama onların sayıca üstün olduklarını da biliyordu.

Kanatlarım arkamdan açılırken tişörtümün arkası yırtıldı. Sivri dişler dişetlerimden çıktı ve ellerim uzayıp pençelere dönüştü. Ben çömelip yerden zıplarken odadaki birisi sövdü. Abbot tam bana uzanmıştı ki diğer tarafına indim.

Zayne’e kısa bir bakış attım. Nicolai yanındaydı ve göğsünün kısa bir nefesle yükseldiğini gördüğümü sandım... yani öyle umut ettim. Kapı, gözüme daha önce hiç bu denli uzak, bu denli erişilmez görünmemişti. Ayaklarım yerden kesilirken parmaklarım kapıyı tırmalayarak aşağı kayd. Kendimi toparlayacak bir saniyem bile olmadı. Başımı kapının çerçevesine çarparak sertçe düştüm, Orada afallamış bir halde yatarken gözlerim karardı.

Maddox üzerimdeydi; beni ters çevirdi ve gözlerimi yavaşça kırptırdım. Üstümde dikilirken tek gördüğüm fırtına öncesi gökyüzünün rengindeki kanatlardı. Başımın iki yanında koca pençeli iki el yere mihlandı. Maddox, ben dizlerimle onun karnına vurup arkaya devirirken başını geriye attı, boynundaki kaslar gerilip dışarı fırladı.

Hızla ayağa kalktım. Yüzümden aşağıya ılık bir ıslaklık süzüldü. Koşarak yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan hızla kapatırken her şey dönüyordu. Attığım her adım kafama çakılan bir çivi gibiydi. Acı beni tüketiyordu ama içgüdülerim acıyı görmezden gelmemi istiyordu.

Tırabzanın üzerinden atlayıp kendimi havaya doğru ittim. Kanatlarım açılarak düşüşümü yavaşlattı. Antreye büyük bir gürültüyle indim, ayaklarım ahşap parkelerde iz bıraktı. Solumda bir Muhafız, bebeklerin alçak sesli ağlamalarının duyulabildiği oturma odasının önünü kapattı.

Kapıya koştum ve tam oraya varmıştım ki Geoff öne doğru hızla fırladı. Kendimi savunmaya hazırlanarak fırlıdak gibi arkama döndüm. Elini fırlattı ve elinden küçük bir şişe uçtu. Kollarımı kaldırdım ama çok geç kalmıştım. Küçük şişe göğsümde patladı ve etrafa cam parçaları saçıldı. Şişenin içinden süt beyazı bir madde döküldü. Yırtık tişörtümün ve kotumun anında emdiği sıvı, gözeneklerimden içeri girdi.

Şaşkın bir halde kafamı kaldırdım. Geoff birkaç adım ötemde nefes nefeseydi. Abbot, merdivenlerin tepesinde göründü. Geoff'un az önce bana fırlattığı haltın ne olduğunu hiç bilmiyordum ama orada durup soru soracak zamanım yoktu.

Kanatlarımı denemeye ve uçmaya hazırlanarak dönüp kapıya uzandım ama elimi görünce donakaldım; merme-

rimşi ten tonunun yerini, daha açık, daha pembe bir ten aldı.

Ellerim küçülüp normal, etkisiz boyutlarına dönerken kalbim tekledi. Pençelerim gitmişti. Sivri dişler geriye çekildi ve kanatlarım kendi içlerine katlandı. İçime çöken dehşetle Geoff'a dönüp yürümeye çalıştıysam da beynimin, vücudumun geri kalanıyla iletişimi kopmuştu.

"Kan otu mu?" diye fısıldadım, artık o maddenin ne olduğunu anlayarak.

Belki hayal gücüm çalışıyordu ama Geoff'un yüzünde pişmanlık belirmiş gibi geldi. Sonra da ayaklarım altımda kıvrılırken gerisi boşluktu. Yere çarpmadan önce bayılmıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ hayatta olduğumu görünce şaşırdım. Ya da belki de değildim. Her yer karanlıktı? Gözlerime mi bir şey olmuştu? Ama duyularım tekrar çalışmaya başlayınca gözlerim gölgelere uyum sağladı.

İlk gördüğüm şey parmaklıklardı.

Parmaklıklar.

Kalbim hızla atmaya başladı ve titrek bir nefes aldım. Kuruyan ağzımı açıp daha derin bir nefes almaya çalışırken karnıma kramp girdi. Havada keskin bir kusmuk kokusunun yanında yoğun bir küf ve rutubet kokusu vardı. Vücudumun altında soğuk, sert bir tahta duruyordu.

Nerede olduğumu biliyordum.

Yerleşkenin altında, iblisleri kapatmak için kullanılan kafeslerden birinin içindeydim. Daha önce burasının hiç kullanılıp kullanılmadığını bile bilmiyordum. İblisler burayı boylayacak kadar yerleşkeye asla yeterince yaklaşmıyorlardı ama parmaklıkları sökmek imkânsızdı. Dene-

yemeyeceğimden değildi. Hareket edemiyordum. Kan otu hâlâ sistemimde dolaşıyordu.

Nefesimi kesen, ağrılı, sert bir kasılma kaslarıma yayıldı. Orada yatarken kasılmaya rağmen sık sık nefes alıyordum. Arkamda bir yerden sürekli bir damlama sesi geliyordu. Kara bir delikte olmadığımı anlamamı sağlayan tek ses buydu.

Karanlığa bakarken Zayne'in solgun yüzünü ve kocaman açılmış gözlerini görüyor, Abbot'ın sert suçlamalarını duyuyordum. Odadan çıkmadan önce gerçekten Zayne'in göğsünün hareket ettiğini görmüş müydüm? Zayne iyi miydi? O uğursuz öpücük ve sonrasında olanları zihnide tekrar tekrar canlandırıyordum. Anlamıyordum. Daha önce birçok kez öpüşmüştük ve ona bir şey olmamıştı. Değişen neydi?

Cevaplar, beni çevreleyen siyahlıkta değildi ve kalbim acıyordu. Zayne'in adını her düşündüğümde kalbim ikiye ayrılıyor ve iltihaplanıp çirkin bir yaraya dönüşüyordu. Ona zarar verdiğem, kim olduğunu değiştirdiysem kendimi asla affedemezdim ve hiçbir ceza, Abbot'ın ya da diğer Muhafızların planladığı hiçbir şey tam anlamıyla münasip olmazdı.

Zayne'in ruhundan beslenmekten kaynaklanan hastalık hissi kontrolü ele almıştı. Ruh, arkasında soğukluk bırakarak sistemimden geçerken gözlerimi sımsıkı kapatırdım ve Zayne'in çaldığım kısmını görmeyi reddettim.

Zayne iyi miydi?

Daha önceki ruh beni hasta etmemişken bunun hasta etmesinin nedenini anlamıyordum. Bir sürü soru vardı ve yine hiç cevap yoktu.

Kısa bir süre sonra yanaklarımdaki ve böğürlerimdeki

acı sürekli olarak zonklamaya başladı. Kan otu değişmemi engelliyordu ve vücudumun doğal iyileşme aşamalarını da etkiliyor olmalıydı. Her geçen saat vücudumun farklı kısımları acımaya başlamış, sonra da açlıktan kaynaklanan küçük sancılar karnıma saplanmıştı. Genzim yanıyordu. Su. Suyla kafayı bozmuştum; durmadan boğazımdan aşağıya kayıp gitmesinin nasıl olacağını düşünüyordum.

Nihayet sesim fısıltıdan daha çok çıkıyordu ve seslendim. Sesim çıkmayana kadar eslenmeye devam ettim.

Hiç kimse gelmedi.

Aradan biraz daha zaman geçti. Saatler. Belki de günler? Sonunda önce bacaklarımı, sonra da kollarımı kıpıratabiliyordum. Neredeyse kafesin parmaklıklarına çarpmadan dik oturabiliyordum.

Ve hâlâ kimsecikler yoktu.

Küçük tiz seslerle ve keskin tırnakların betonda çıkardığı kulak tırmalayıcı sesler, suyun damlama sesine karışıyordu. *Fareler*. Fareler karanlıkta parlayan gözleriyle yaklaşıyordu. Kafesin arka tarafına kıvrılıp kendi içime gömüldüm.

Beni unutmuşlar mıydı, ya da burada beni açlık ve susuzluktan ölmeye mi terk etmişlerdi? Gözlerimin arkası yanıyordu. Kafeste ölmek istemiyordum. Ölmeyi hiç istemiyordum. Bundan korkan içimdeki iblis değildi. Bendim. Yaşamak istiyorum.

Ama aradan daha çok zaman geçti ve ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Aşağısı çok soğuktu ve fareler daha da yaklaşmış, parmaklıkların etrafını kokluyor, içeri girmenin bir yolunu arıyorlardı.

Zaman kavramımı tam yitirmiştim ki cılız bir ışık kafesin ötesinde bir yerde parladı ve fareler tekrar kaygan du-

var kenarındaki koyu gölgelerin arasına kaçıştı. Kramp giren ve zayıf kaslarıma rağmen kendimi dönmeye zorladım.

Odaya daha fazla ışık doldu ve aşırı hassas gözlerimi kör etti. Kafese yaklaşan gürültülü ayak sesleri geliyordu ve sonunda ışık azaldı. Görebiliyordum.

Önümdeki Muhafız, benden bir ya da iki yaş büyük, genç bir Muhafız'dı; belli ki en yeni üyelere biriydi ve dosdoğru çiftleşmiş Muhafızların çocuklarıyla yaşadığı evden çıkmıştı. Ama kendinden geçmiş dikkatimi çeken bu değildi. Hatta içi muhtemelen çok arzuladığım suyla dolu olan opak bardak bile değildi.

Dikkatimi çeken, Muhafız'ın yüz hatlarını seçmeden önce gördüğüm şeydi.

Etrafındaki yarı saydam ışığı, yani ruhunu gördüm.

"Ruhunu görüyorum," diye fısıldadım çatallı bir sesle.

Muhafız, söylediklerime kulak asmayıp kafesin önünde diz çöktü. Omzunun üzerinden baktı ve diğer Muhafız'ın aurasını gördüm. Aura soluklaşınca Maddox'u tanıdım. "Kafesi açmakta bir sorun olmadığından emin misin?" diye sordu daha genç olan Muhafız.

Maddox kollarını kavuşturarak boş kafesin orada durdu. "Bir şey olmaz. Hiçbir şey yapmayacak."

Bakışlarımı tekrar daha yeni olan Muhafız'a çevirdim. Kilide uzanırken yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi ama buna gerek yoktu. Başımı güçbela dik tutabiliyordum.

"Böyle görünmesi normal mi?" diye sordu.

O kadar kötü mü görünüyordum? Ama sonra bakışlarımı kendi koluma indirdim. Işıktaki ilk kez kendimi görebiliyordum. Yırtık tişörtten siyah, gri ve pembeden oluşan alacalı tenim görünüyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu da nesiydi böyle?

Tekrar konuşmaya çalıştım ama sözcükler sadece kuru boğazımı acıttı.

“Kız bir melez... yarı iblis, yarı Muhafız,” diye açıkladı Maddox yaklaşıp diğer Muhafız’ın yanında diz çökerken. “Kan otu onun iki forma da tamamen dönüşmesini engelliyor. Ona içeceği ver, Donn.”

Kafesin kapısı açıldı ve Donn kolunu içeriye uzattı. Bardağa uzanmak için çok çaba sarf ettim ama susuzluğum güçlü bir teşvikti. Elimde titreyen bardağı dudaklarıma götürüp kana kana içtim. Sıvı, boğazımdan aşağıya aktığı an bardağı elimden düşürerek geriye sıçradım. Su, kafese döküldü, yırtık, kirli kotumun içine sızdı, sonra da tenimden içeriye girdi.

Maddox iç çekti. “İçecek zehirli değil. Sadece suyla karıştırılmış kan otu. Değişmene izin veremeyiz.”

Başım, inkâr edercesine zonkluyordu. “Ne...neden?”

“Seni buradan çıkarıp depoya götürmemiz gerek,” diye açıkladı Maddox ve kalbim zayıf bir şekilde tekledi. O depoların ne amaçla kullanıldığını biliyordum. “Ayrıca, mümkün olduğunca az sorun çıksın istiyoruz.”

Bana başka seçenek bırakmamaları haricinde onlara saldırmayacağımı söylemek istedim ama oda tekrar dönmeye başladı. Bayılmadan önce onun adını söylemek için kendimi zorladım. “Za...Zayne?”

Maddox başını hayır anlamında iki yana sallarken yüzü bulanıklaştı ve kalbim yeni baştan kırıldı. Bu kez hiçliği bağrıma bastım.

Bu kez ne kadar baygın kaldığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendime geldiğimde artık yerleşkenin altında değildim. Hissettiğim o azıcık rahatlama duygusu.

Maddox'un dediklerini hatırlayınca ve tam olarak nerede olduğumu fark edince yok oldu.

Burası, şehirde Muhafızların iblisleri sorguya çekmek için getirdikleri yerlerden biriydi. Korku tenimin üstünde damla damla birikiyor, iç organlarımı kavırıyordu. Ah, bu hiç iyi değildi ve...

Bir yanım beni bu depoya getirmelerine şaşırmıyordu. Pis... işleriyle kendi yerleşkelerinde ilgilenmek istemiyorlardı. Neden o türden bir hatırlatma istesinlerdi ki?

Boynumdaki zincir, arkamda bileklerimi bağlayan zincire bağlıydı. Öyle alelaide bir zincir değildi, demirdendi. Hiçbir iblis, hatta Üst Düzey bir iblis bile bu zincirlerden kaçamazdı.

Yan yatıyordum. İçinde olduğum oda uzun bir katlanır masa dışında boştu. Bulunduğum yerden üstünde bir şey olup olmadığını göremiyordum. Burada neler olduğunu bildiğim için orada olabilecek bütün korkunç işkence aletlerinin düşüncesiyle mideme kramp girdi.

Düşüncelerim birbirinden kopuktu ve bunun nedeni kan otu mu yoksa hâlâ iyileşmeye başlamış olduğunu anlayabildiğim yaralardan mıydı, emin değildim. Aldığım her nefes, canımı acıtıyordu ve zihnim biraz açılmaya başlayınca Zayne'i sorduğumda Maddox'un başını iki yana sallamasını hatırladım. Korkularımın en büyüğü üstüme çörekledi; az daha beni altına alıp ezecekti. Bir hıçkırık yükseldi içimde, havaya karıştı.

"Uyanmıışsın."

Başımı arkaya çevirmek için kendimi zorladım ve botlarla deri pantolonlar gördüm. Omzumda hissettiğim eller beni doğrulttuktan sonra bir duvara yaslandım.

Sanki her bir düşüncem yünle kaplanmış gibi zihnim

bulanıktı ve konuşmaya çalıştığımda dilim ağırlaşmış gibiydi. “Ne... Zayne?”

Muhafız gerileyip görüş hattıma girdi. İnci parlaklığı sönünce Muhafız’ın Maddox olduğunu gördüm. Maddox masaya yürüdü. “Seninle bir anlaşma yapacağım, Layla. Cevaba karşılık cevap.”

Başımı duvara yasladım. Kollarım bu şekilde bağlıyken bu pozisyon rahat değildi ama dünyada düşünecek en son şeydi bu.

Masadan bir şey aldı ve aldığı şeyden ılık mide bulanıtının boğazıma tırmanmasına neden olacak şekilde yansıdı. Bana döndüğünde ellerinde demir hançer tuttuğunu gördüm.

Lanet olsun.

“Bana Tomas’ın nerede olduğunu söyle, Layla.”

Bu soru muydu? O kadar soru içinden bu olmak zorunda mıydı? Alnım boncuk boncuk terliyordu. Bu soruya dürüstçe cevap verirsem işin içine ben de dahil olacaktım ve şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu ama Zayne’in nasıl olduğunu *bilmeliydim*.

Maddox tuhaf bir şekilde kıvrılmış bacaklarımın yanında diz çöktü. “Ona ne olduğunu söyle, ben de sana Zayne’in nasıl olduğunu söyleyeyim.”

Bu çılgıncaydı ve sadece işleri benim için daha kötü hale getirmeye yarayacaktı ama başka seçeneğim yoktu. “Tomas... Burada değil.”

Dişlerini sıktı. “Öldü mü?”

Konsantre olmak için gözlerimi sımsıkı kapatırken yutkundum. “Hepinizin...geldiği gece...bir ara sokakta... beni köşeye...sıkıştırdı. Tehdit olmadığımı...ona anlatmaya çalıştım ama...dinlemedi.”

“Ne oldu?” Sesi sertti.

Aldığım kesik bir nefesle göğsüm yükseldi. “Beni bıçakladı... ve Bambi...yani dövme...ona saldırdı.”

Kesik bir nefes aldı. “Büyülü hayvan artık üzerinde değil mi?”

“Hayır.” Gözlerim ince birer çizgi şeklinde açıldı. “Bambi onu yedi... Beni koruyordu.”

“Yedi mi?” Sesindeki tiksinti, tenimdeki çamurlu su gibiydi. “Öyle mi öldü?”

Kendimi biraz daha dengeli hissederek başımı aşağı yukarı salladım. “Zayne... Nasıl?”

Maddox uzun bir süre cevap vermedi ve başımı aşağı indirdim. Bakışlarıma karşılık verdi. “Onu bir daha asla görmeyeceksin.”

Dünyam paramparça olmuştu. Güçlükle nefes aldım ama nefesim boğazıma tıkanı. “Hayır.”

Açılan kapının sesiyle ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi. Gözlerimde yeni yaşlar birikip aktı. Onu bir daha asla görmemek yalnızca tek bir anlama gelebilirdi. Zayne’in ruhunun sadece bir kısmını almamıştım.

Onu öldürmüştüm.

İçimi deşen acı şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha büyüktü.

“Layla.”

Abbot’ın sesini duyunca kendi içime daha fazla kıvrılmak istedim. “Çok... üzgünüm. Ona bunun olmasını... asla istememiştim.”

Sessizlik oldu, sonra Abbot’ın yaklaştığını hissettim. Gözyaşlarımin yarattığı bulanıklığın arasından yalnız olmadığını fark ettim. Neredeyse bütün klan onunla birlikteydi. Görüşüm yine bir acayipleşmiş olabilirdi ama

sanki Nicolai'nin rengi atmış ve sarsılmıştı ve bana dehşet içinde bakıyordu.

"Abbot," dedi Nicolai, gerilerken başını iki yana salladı. "Bu yanlış."

Maddox diğer yanıma geçerken Abbot omzunun üzerinden onlara baktı. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun. Şüphelendiğimiz şey doğru. Lilin yok. Sadece Layla var."

Hiçbir şey söylemedim çünkü gerçek buydu. Lilin yoktu. Bendim. Nasıl? Henüz emin değildim ama deliller beni gösteriyordu. Roth bile biliyordu. Tek bilmeyen Zayne'di ve ona neye mal olduğu ortadaydı. İçimden bir hıçkırık daha koparken vücudum sarsıldı. Kendimi toplamalıydım.

"Oğluma saldırmadan önce devreye girmeliydik," diye devam etti Abbot, tekrar bana dönerek. "Yaşıyor olması mucize."

Nefes almayı bıraktım.

"Elimizde somut delil yok," diye karşı çıktı Nicolai, Donn kaşlarını çatarken. "Sadece şüpheler. Layla bir..."

"O bir çocuk değil," dedi Donn, mavi gözleri parlayarak.

Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Zayne hayattaysa burada ne işim vardı? "O... iyi mi?"

Abbot bana döndü. Saçları dağınıkken Zayne'e öyle çok benziyordu ki ona bakmak canımı yakıyordu. "Oğlum yaşıyor."

"Peki... Ona...nasıl?"

Nicolai bu kez öne doğru hareket ederken yüzünde anlayış belirdi. "Kendinde ve..."

"Yeter," diye çıkıştı Abbot.

Kalbim, göğsümde güm güm atıyordu. Zayne gerçekten iyi miydi? Onu görmek, kendi gözlerimle görmek istiyor-

dum. "Artık... artık eve gidebilir miyim?"

Abbot'ın gözünde şiddetli duygular parladı, sonra da başını hafifçe iki yana sallayarak çevirdi. "Artık bu devam edemez. Benim yüzümden zaten çok fazla şey oldu. Birçok yaşam ellerimde ve bazıları kayıp gitti."

"Abbot, buna karşı çıkmak zorundayım," dedi Nicolai ve bu sözler bir tartışmayı tetikledi ama ben dinlemiyordum bile.

Zayne hayattaydı, söylenenlere bakılırsa *iyiydi*. Önemli olan tek şey buydu. Her şey yoluna girecekti. O hayattaydı ve...

Karnımda bir acı patlaması oldu, derin ve şiddetli acı yukarıya tırmanıp nefesimi kesti ve vücudumu kaskatı etti. Tüm duyularım cayır cayır tutuştu. Neler olduğunu ya da Nicolai'la Dez'in neden bağırıldığını anlamıyordum. Ya da Abbot'ın bana bakarken neden dehşete düşmüş göründüğünü.

"İşte," dedi Maddox ve kolunu geriye çekti. "Yapıldı ve bitti. Hepsi bu kadar"

Başımı eğip bakınca vücuduma ateş bastı. Karnımda neden yağ vardı? Hayır, yağ değildi. Kandı bu. Hem de bir sürü. Maddox uzaklaşırken hançerin keskin ucu kanla kaplıydı.

Lanet olsun.

Alçak herif beni bıçaklamıştı!

Bağlı olduklarını unutarak yarayı kapatmak için kollarımı öne çekmeye çalıştım. Bu kötünden de daha kötüydü. İblisler için ölümcül olan demir bir bıçaktı. Her ne kadar yarı iblis olsam da bu...

Ağzımı açtım ve sadece kan tadı vardı. "Neden?" Soru ağzımdan öylece çıkmıştı ama neden sorduğumu bilmiyordum bile. Cevabı biliyordum. Maddox sadece yapması ge-

rekeni yapmıştı... Roth'a yapması emredilen şeyi: Masum insanların ruhunu emen şeyi durdurmak ve böylece Alfaların müdahale etmemesini sağlamak. Ama soru tekrar geldi. "Ne...neden?"

Sonra birden ortalık birbirine girdi.

Bir cam tuzla buz oldu ve odanın hemen içinde Roth duruyordu, arkasındaki gümüş rengi ay ışığı kendi aura-sını oluşturuyordu. Roth öfke dolu bir çılgılık attı.

Sonra bir tane daha.

Deponun duvarı yıkıldı ve ikinci bir pencere patladı. Dört bir yana cam kırıkları dağıldı. Roth yalnız değildi. Cayman çömelmiş vaziyette yere indi, gözleri dışında şaşırtıcı derecede insan gibi görünüyordu. Gözleri topaz taşları gibi parlıyordu ve gözbebekleri dikey bir şekilde uzanıyordu.

Ve Cayman'in yanında Dez vardı. Dez, onlarla ne yapıyordu?

Muhafızlar anında değiştiler; kanatları açılıp derileri koyu granit rengine dönerken insan görünüşlerinden sıyrıldılar.

Abbot hışımla Dez'e doğru dönerken homurdandı. "Ne yaptın sen?"

"Bunun olmasına izin veremezdim," dedi, o da değişerek. Kestane rengi dalgalarının arasından boynuzları çıktı. "Bu yanlış."

Maddox bıçağı kavradı. "Çok geç kaldınız."

Islak sıcaklığın hızla yayıldığı yere baktım. Of, kah-retsin, bu çok ama çok kötüydü.

"Hepinizi öldürmekten zevk duyacağım." Depoda Roth'tan gelen şiddetli bir rüzgâr esti ve Abbot'ı duvara mıhladı.

Bir sürü Muhafız, klan liderlerini korumak için içeri girdi. Bu karmaşadan yararlanıp içimde kalan her bir

enerji zerresini topladım ve bacak kaslarımın çalışması için zorladım. Ayağa kalktım.

Donn beni tutmaya çalıştı ama karnıma saplanan ve şakaklarımın arasına hücum eden acıyı umursamadan kolunun altından geçtim. Canımı acıtan derin bir nefes alarak kendimi muhtemelen hayatımın dayacağına hazırladım, ama her şey sanki donmuştu. Abbot bile durduğu noktaya saplanıp kalmış gibiydi.

Roth artık gerçek formundaydı, bacaklarını genişçe açmış, omuzlarını geriye atmıştı. Değiştiğinde nasıl göründüğünü unutmıştım. Acımasızdı. Cehennem kadar korkutucuydu. Teni, obsidiyen gibi parlaktı ve kanatları havada zarafetle kavis çizerek bütün Muhafızlarınkinden daha ileriye uzanıyordu. Pürüzsüz başını geriye atmıştı, parmakları uzayıp pençelere dönüşmüştü.

Bir kez daha iblislerle Muhafızlar arasındaki benzerlik beni hayrete düşürmüştü. Tek fark renkleri ve iblisin kafasında boynuz olmamasıydı.

Roth daha önce öyle gülümsediğini görmediğim bir şekilde gülümsüyordu. Kötülük ve haklı öfke ondan dalgalar halinde yayılıyordu. İntikamcı bir melek canlanıyordu insanın zihninde; birilerini benzetmeye feci kararlı bir melek.

Öne bir adım attı. Gözleri turuncu bir ışık saçmaya başlamıştı. "Hazırlanın, kıçlarınıza biraz kükürt ve ateş yağdıracağım."

Yaptı da.

Deponun içine sülfür kokusu hücum etti, sonra da Roth'un elini çevreleyen turuncu ışık topları fırlayıp ona en yakındaki Muhafız'a çarptı. Muhafız alevler içinde kaldı; ateşe engel olmaya çalışırken çılglık atıyordu. Saniyeler içinde alevler onu tamamen sardı. Muhafız geriye doğru

sendeleyerek duvara yaslandı. Ateş yayıldı.

Cayman, iki Muhafız'ın yolunu kesti; bu arada Roth ok gibi öne fırlayıp yumruğunu doğruca başka bir Muhafız'ın göğsüne vurdu ve kalbe benzer bir şeyi çekip çıkardı. İrkildim, Roth'un organı fırlatıp diğerine doğru hızla döndüğünü ve boğazına gaddar bir şekilde yapıştığını gördüm.

Roth belalı bir tipti, hem de... öyle böyle değildi.

Depo, büyük bir çatırtıyla sarsılırken çıkan şiddetli rüzgârla alevler yayıldı. Çatı uğuldayıp sallandı, sonra da sanki birisi bir kutu sardalye açmış gibi kıvrıldı. Alazlı kömür parçaları, iki Muhafız'ın üzerine yağarak onları saf dışı bıraktı.

Yüce Tanrım, bu gerçekten Roth muydu?

Roth bana doğru yol açarak ilerliyordu. Buna odaklandığı için arkasından gelen Muhafız'ı görmedi. Bacaklarımı titreyerek hızla öne atıldım. "Roth!"

Donn üstüme atılırken Roth döndü. Muhafız, elini uzatıp beni boynumdan yakaladı, sonra da birkaç metre geriye fırlattı. Bir iniltiyle yere çarptım ve başımı kaldırdım. Alevler yüzümden birkaç santim uzaktaki duvarlara tırmanıyordu. Geriye sıçradım, çıplak ayaklarımı sımsıkı yere bastım.

Aniden birisi elleriyle omuzlarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. "Seni tuttum," dedi Dez. Beni arkama döndürürken Donn'un yüzüstü düştüğünü gördüm. Dez zincirleri kırıp boynumun ve bileklerimin etrafındaki kelepçeyi çıkardı.

Ben Dez'in gözlerine bakarken bir Muhafız kulakları sağır eden bir çığlık attı. "Te...teşekkür ederim."

Başını salladı. "Yerleşkeye geri dönemezsin. Anlıyor musun?"

Bence bugün gibi ortadaydı. "Ba...başın çok derde girecek. Jasmine'le ikizler..."

“Bizi merak etme.” Dez gözlerini kısıtı ve havaya fırlayıp Nicolai’nın yanına indi. Birlikte Diğer Muhafızları geri çekilmeye zorladılar.

Roth doğruca bana geliyordu ama aramızda bir Muhafız vardı.

Abbot yere çömeldi ve Roth kanatlarını açarak büyük bir hızla ileriye atıldı. Beni neyin harekete geçirdiğini, neyin öne doğru ittiğini bilmiyordum ama içimde kalan son enerji içimden fışkırdı.

Kendimi Abbot’ın önüne attım ve Roth’la arasına girdim. Göğsüm inip kalkıyordu ve yüzüm küllerle kaplıydı. Titreyen elimi kaldırdım. “Hayır.”

Roth benden ancak birkaç santim uzağa indi, jilet keskinliğindeki kanadından kıl payı kurtulmuştum.

Arkamda bir esinti oldu. Abbot ayağa kalkıyordu, yüz ifadesi Roth’unkinin aynısıydı. Bir an göz göze geldik ve sıcaklık ve ateşle çevrelenmeme rağmen içim üşüdü. Neden araya girdiğimi biliyordum, büyük ihtimalle Abbot’ın hayatını kurtarmıştım. Roth bu öfkeyle Abbot’ı öldürecekti, ama Abbot beni büyütmişti ve bu... bu benim için önemliydi.

Abbot için bir önemi olmasa da.

Göğsümdeki acıyı önemsemeden sendeleyerek geriye doğru bir adım attım ve Roth’la çarpıştım. Kolunu belime sarıp beni tuttu.

“Bu defa yakayı sıyırdın,” diye haykırdı Roth, koluyla beni daha sıkı tutarak. “Bu bir daha tekrarlanmayacak.”

Bacaklarındaki güçlü kaslar ikimizi havaya doğru itti. Yükseldik, o kadar yükseldik ki başımı eğip baktığımda depodan geriye bir kıvılcım ve alev sağanağından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Onuz Üçüncü Bölüm

Depoyu ardımızda bırakıp havada süzülürken olanları takip edemez duruma gelmiştim. Bozuk bir ampul gibi bir yanıp bir sönüyordum.

Roth bir ara bir çatıya indi ve Cayman de çabucak peşinden geldi.

“Palisades’e gidemeyiz,” dedi cehennem yöneticisi. Omuzlarının üzerinden şehir binlerce yıldız gibi ışıldıyordu. “Yaşadığın yeri bildikleri ortada.”

“Evet, bunu kabul etmek zorundayım.” Kehribar rengi gözleri, cankurtaran halatı gibi gözlerime kenetlendi. “Uyanık kalmanı istiyorum. Tamam mı, bücür? Sana bir yer bulacağım.”

“Ruhları... yine görebiliyorum,” dedim çünkü bazı nedenlerden bunu söylemek önemli görünüyordu.

Roth’un yüzünde zayıf ve tamamen yanlış bir gülümseme belirdi. “Öyle mi? bunu duymak çok güzel, bebeğim. Çok güzel. Birazdan seni rahat bir yere götüreceğiz. Biraz bekle.”

Rüzgârın bir kez daha üzerime şiddetle estiğinin hayal meyal farkındaydım. Bu kez gittiğimiz yere varmamız

saniyeler sürmüş gibi gelmemişti. Sonsuza dek sürmüştü, inene kadar iki yıl daha geçmişti, sonra da sıcacık bir evin içindeydik. Nerede olduğumuzu sormak istiyordum ama dilim uyuşmuştu.

Roth loş bir odada yürürken kalbi güm güm atıyordu, sonra beni leylak kokan bir yatağa yatırdı. Doğrulur doğrulmaz kolundan bir gölge çıkıp yatağın üstüne indi, benekler bir araya geldi.

Bambi kalçama ulaşana kadar yatakta ilerledi. Başını kaldırıp uyluğuma yasladı. Çatallı dilini dışarı çıkarınca içim sıcacık oldu; bu, Bambi'nin selam verme şekliydi.

"Aç gözlerini, Layla."

Açık olduklarını sanıyordum. Gözlerimi kırıştıtarak açtım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Roth, nemli alnımda elini gezdirerek.

Kendimi nasıl hissettiğimi değerlendirdim. "Canım... çok yanmıyor."

Sanki bir darbe yemiş gibi yüz hatları gerildi. "Sevin-dim." Geri çekilerek omzunun üzerinden baktı. "Cayman?"

Diğer iblis öne adım attı, kollarımı iki yana indirdi. Gözlerinde genellikle dans eden neşeden eser yoktu. "Kan otu," dedi parmaklarını ellerimin üzerinde gezdirirken. "Hâlâ sisteminde dolaşıyor ve o yüzden hareket edemiyor. Vücudundan tamamen çıkana kadar iki şekle de giremeyecek."

Cayman bunu nasıl bilmişti?

Cayman bakışlarımdaki soruyu okumuş olmalıydı. "Uzun zamandır buralardayım, şekerim ve neredeyse görmediğim şey kalmadı."

Onun sözüne güvenmek zorundaydım.

Roth parmaklarını elmacıkkemiklerimde gezdirdi. “Bunlar pençe izleri. Cayman, bunlar *pençe izleri*.”

“Biliyorum, dostum, ama şu anda olan en önemli şey bu değil.” Tişörtümün eteğini yukarı kaldırdı. “Bu... büyük sorun işte.”

Roth’tan bir tıslama yayıldı. “Demir.”

“Evet.” Güçbela hissettiğim ellerini aşağıya bastırdı.

Kesik bir nefes aldım. “Galiba... galiba ölüyorum.”

“Hayır,” dedi Roth şiddetli bir şekilde, sanki yalnızca onun sözleri kaçınılmaz olanı engelleyebilecekmiş gibi. “Ölmüyorsun.”

“Durumu iyi değil,” dedi Cayman. “Kan otu bir süredir vücudunda.”

Roth elini, elimin üzerine koyup bana yaklaştı. Cayman’le konuşurken bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu ve bu iyiydi çünkü her nasılsa beni orada tutuyordu. “Üç gündür onunla haberleşmiyordum. Yine benden kaçtığını sanmıştım.” Sarsılmış görünüyordu. “Mesaj attım, aradım ama...”

Ona olanları bilmesinin imkânsız olduğunu söylemek istedim ama Roth ellerini çekerken Cayman konuştu. “Hiç iyi değil.”

“Hadi canım,” diye çıkıştı Roth. “Bunu ben de biliyorum ama onu iyileştirmeliyiz.”

Cayman başını iki yana salladı. “İyileşemez, Prens. Bunun anlamını biliyor musun? Yarası derin. Sadece yarı iblis olabilir ama demir görevini yerine getiriyor ve eğer insan olsaydı...”

“Söyleme,” diye hırıldadı Roth, altın rengi gözleri yarıdöner olmuştu. “Bir yolu olmalı.”

Cayman ayağa kalktı, sanki bizi baş başa bırakıyor-

muş... Roth'a yalnız kalma fırsatı veriyormuş gibi gölgele-re çekildi. Ağzımı açtım ama dışarıya kan süzüldü. Roth hemen kanı sildi, sonra da yanağımı dikkatli bir şekilde ellerinin arasına aldı.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir yolu..." Gözle-ri parladı, sonra da omzunun üzerinden baktı. "Ya besle-nirse? Bunun faydası olabilir mi?"

"Bilmiyorum." Cayman'ın sesi bize ulaştı. "Denemek-ten zarar gelmez."

"Bana birini bul. Kim olursa," dedi Roth. "Kim olduğu-umumda değil, sadece hemen bul."

"Hayır," dedim çatallı bir sesle. Gücümü toplayıp du-daklarımı zorla hareket ettirdim. "Zaten yeterince zarar verdim. Beslenmeyeceğim. Ne... olursa... olsun."

Roth'un yüzü hüsrarla çarpıldı. "Yapmak zorundasın. Yapacaksın. Ne kadar itiraz ettiğin umurumda değil. Öl-mene izin vermeyeceğim."

Olan bitenin arkasında benim olduğum ortaya çıkar-sa beni ortadan kaldırmak için yerüstüne gönderildiğini düşününce bu kadar mücadele etmesi tuhaftı ama Roth'u çözmenin zamanı değildi. Göğsüm aniden yükseldi. "Bunu bana yapma. Lütfen, lütfen...bunu bana...yaptırma. *Lütfen.*"

Başını iki yana salladı. "Layla..."

"Bunu...bunu bana yapma."

Yüzü çarpıldı, teni inceldi ve değişmesine az kaldığını fark ettim. İki elimi de ellerinin içine alırken eğilip alnını alnıma bastırdı. "Burada oturup ölmeni izlememi isteme benden. *Bana* bunu *yapma.*"

Keder içimden kopup yükseldi, neredeyse dayanamaya-cağım kadar fazlaydı. Sözleri beni etkilese de hiçbir şey

gelmezdi elimden. Diğer ruhları nasıl emdiğimi bilmiyordum ama başka birine etkin bir şekilde zarar vermeyecektim.

“Ölmek mi istiyorsun?” diye sordu sessizce. “İstediğin bu mu?”

“Hayır, istemiyorum ama yaşayabilmek için... başka bir insanı lanetleyip... cehenneme göndermeyeceğim.”

Roth'u bir titreme aldı ve kesik bir soluk aldı. “Ah, Layla,” dedi kederli bir şekilde. “Bunun olmasına izin vermem. Tüm bunlardan sonra benden nefret edebilirsin ama hayatta kalacaksın.”

Kalbim tekledi ve itiraz etmeye çalıştım ama Cayman konuştu. “Bekle. Başka bir şey olabilir.”

Roth doğrulup omzunun üzerinden baktı. “Detaylar. Çabuk ol.”

“Cadılara ne dersin?” dedi Cayman yatağa yaklaşarak. “Lilith'e tapanlar hani. Lilith'in kızını kurtarmak için bir şey yapmak isteyebilirler.”

Roth'un gözleri kocaman açıldı. “Ellerinden bir şey gelir mi sence?”

“O ucubelerin neler yapabileceğini kim bilebilir ama denemeye değer.”

“Git,” dedi Roth boğuk bir sesle. “Ona yardım edebilirlerse ne isterlerse ver. Ne isterlerse.”

Cayman bir an tereddüt etti. “Ne isterlerse mi?”

“Git.”

Ve Cayman gitti. Puf. Kaybolmuştu. Roth bana döndü. “Bu işe yaramazsa buraya birini getireceğim ve besleneceksin.”

Tam karşı çıkacaktım ki göz göze geldik ve bir anlamı olmadığını anladım. Roth da öyle. Cadılardan umduğu-

muzu bulamazsak başka bir şey yapmaya vakit olmayacaktı.

Roth başını eğdi ve nefes alarak ellerimi dudaklarına götürüp her bir ekleme öpücük kondurdu. “Ellerin buz gibi.”

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama aldığım her bir soluk çok enerji gerektiriyordu.

“Nasıl başladı?” diye sordu, acı içindeki bakışlarını gözlerime kaldırarak.

“Zayne... Zayne beni öptü,” diye fısıldadım ve gözlerimin büyümesini izledim. “Bunu... daha önce de yapmıştı ve hiçbir şey olmamıştı ama...”

Ağzını oynattı. “Yani o mankafa seni öptüğü için mi seni ona saldırmakla suçladılar?”

Gözlerimi kapatıp dikkatimi söylediklerine verdim. “Bundan...fazlası var ama Zayne... O iyi. Artık.”

“Dürüst olmak gerekirse Zayne şu anda hiç umurumda değil.”

Elimden gelse gülerdim.

“Gözlerini aç, Layla.”

Bu kez gözlerimi açmam daha uzun sürdü. “Ben... Çok yorgunum.”

Güçlkle yutkundum. “Biliyorum, bebeğim, ama gözlerini açık tutman gerek.”

“Ta...mam.”

Yüzünde daha çok yüz buruşturmaya benzeyen küçük bir gülümseme belirdi. Ellerimi kucağına çekti, sınıksı tuttu. “Daha önce seni öptüğünü ve hiçbir şey olmadığını söylemiştin, değil mi?” Başımın onaylayınca sessizce sövdü. “Bilmem gerekirdi.”

O söylediği kısmı gerçekten anlamamıştım.

“*Bambi*.” Yılanın, kalçamın yanına kıvrıldığı yere bakarken yüzünden bir şeyleri anladığı belli oluyordu. “Bir büyülü hayvan olarak sana bağlandığını biliyordum. Ondan bunu istememin nedeni, gerekirse seni koruyabilmesiydi. Ama bunu o tür bir boyutta yapabileceğini bilmiyordum. Ama artık anlıyorum. Ruhları tekrar görebiliyosun, değil mi?”

“Evet.”

“*Bambi* sayesinde. Artık senin üzerinde değil, ama üstüneyken seninle bağ kurup yeteneklerini değiştirdi ve etkiledi. Büyülü hayvanlar bunu yapabilir. Anlaşılan yarı iblisler için daha fazlasını yapabiliyorlar. Ruh emmeni üzerindeki kontrol becerini etkileyebileceğini hiç bilmiyordum.”

Jetonom düşerken gözlerimi kapattım. Demek Zayne’in ruhunu emmemi engelleyen şey, kozmik bir aşk kalkanı gibi olan duygularım değildi. Sadece şeytani büyülü hayvan olan *Bambi*’ydi. Hayal kırıklığı taş gibi oturmıştı mideme, ama hiç değilse artık onu öpmemin nasıl mümkün olduğunu biliyordum. Bu, yeteneklerimin neden tuhaflaştığını da açıklıyordu. En azından çoğunlukla açıklıyordu. Belki de *Bambi*’nin güçleri beslenmemi de çarpıtmış, Dean’le Gareth’in ruhlarını emmemi sağlamıştı. Mantıklı geliyordu, özellikle de kulüpteki kadınla beslendikten sonra hastalanmadığım, Zayne’den sonraysa hastalandığım için. Tek fark, birinde *Bambi*’nin üzerimde oluşuydu; ikincisinde ise değildi. Maddox ve pencerelere olanlarda da yine *Bambi* güçlerimi etkilemiş olabilirdi. Ya da belki Abbot’ın korktuğu şey buydu, yani güçlerimin bir şekilde değişmesinden korkmuş olabilirdi. Bu da yerleşkede haya-

let olmadığı anlamına geliyordu ve galiba bu iyi haberdı.

Durum buysa, o zaman Bambi benimle hiç bağ kurmamış olsaydı bunların hiçbirı olmayacaktı. Ama kızamıyordum. Bambi o gece Tomas olayında hayatımı kurtarmıştı. Anlamadığım şey, Roth'un neden Bambi'nin benimle bağ kurmasını istediğiydi.

"Bilseydim Bambi'yi üstünde tutman için seni zorlardım," dedi Roth sessizce. "Bambi'nin seni nasıl etkilediğini tam olarak bilseydim o asansörden çıkmana asla izin vermezdim."

Şaşkın bir halde ona baktım. Bakışlarında daha önce olmayan bir dürüstlikle arkasına yaslandı.

"Lanet olsun," dedi alçak sesle. "Her şeyi batırdım."

Cayman aniden odada bitiverdi ve Roth ona dikti gözlerini. "Bir şey bulduğunu söyle bana."

"Buldum." Yatağa yaklaştı ve elinde küçük bir şişe vardı. "Garantisi yok ama bana verebilecekleri en iyi şey buydu. Alabilmek için onlara ne söz verdiğimi bilmek bile istemezsin."

"Ne söz vermek zorunda kaldığın umurunda değil." Roth ellerini nazik bir şekilde yatağa koyup ayağa kalktı. Küçük şişeyi Cayman'den aldı.

"Ah, muhtemelen daha sonra umurunda olacaktır. Ama iş isten geçtikten sonra konuşulacak bir şey bu, değil mi?"

Karnıma bir huzursuzluk yayıldı ama Roth şişeyi açmıştı bile. "Bu ne?" diye sordu.

"Kan otunun etkilerini tersine çevirecek ve teknik olarak Layla'nın vücudunun doğal iyileşmesini hızlandırması gereken bir tür karışım." Cayman durakladı. "Onu uytacağıını ve kendinden geçerse korkmamamızı söylediler."

Roth tekrar yanıma otururken başını salladı. Bu, cadı-

lar meclisinin bir aldatmacasıysa gerçekten önemi yoktu. Gittikçe daha bitkin düşüyordum, hem de hızla. Buz gibi bir dehşet, yüreğime saplandı çünkü cidden öldüğümü biliyordum ve ölmek istemiyordum. Roth'un beni, şişenin içindekini boğazımdan aşağıya dökmesine yetecek kadar kaldırmasına izin verdim.

Öğürdüm ama Roth şişeyi dudaklarımdan ayırmadı, başparmağını boğazımda yukarı aşağı gezdirerek hepsini zorla yutturdu. "Üzgünüm. Tadının kötü olduğunu biliyorum ama neredeyse bitti."

Hepsi bitince başımı tekrar yastığa koydu.

"İşe yaramazsa bütün cadılar meclisini yok edeceğim." Roth'un çenesinde bir kas seğirdi. "Umarım bunun farkındadırlar."

"Bence farkındalar." Roth dikkatini tekrar bana yöneltirken Cayman bir kez daha geriye çekildi. "Ben bir süre... Şey, toz olayım."

Roth ona cevap vermedi. Onun yerine hareket edip yanıma uzandı. Bacaklarım külçe gibiydi. Başımı hafifçe çevirdim ve Roth'la göz göze geldik. Benimle aynı şeyleri düşündüğünü görebiliyordum.

Belki de Cayman ve cadılar meclisinin cadı içeceği çok geç kalmıştı.

"Şu anda sadece sana sarılmak istiyorum." Sesi boğuktu. "Tek istediğim bu."

Göğsüm sıkıştı. Artık sonum geldiyse benim de istediğim buydu. Tek başıma ölmek istemiyordu. Bundan fazlası vardı ama anlamını zar zor çözebiliyordum. Dudaklarım *tamam* dedi ama konuşmak çok fazla enerjimi alıyordu.

Bana sarıldı ve vücudu sıcacıktı. Birkaç dakika sonra artık gözlerimi açık tutamıyordum. Huzur hissi üstümü

kaplarken korku kaybolup gitti. Ölmek buysa şayet, o kadar da kötü değildi. Daha çok uykuya dalmak gibiydi.

Roth vücudunu bana sardı, kollarını sımsıkı doladı, bacaklarımı bacaklarının arasına, başımı ise çenesinin altına aldı. Nefes aldı. Ardından ben de nefes aldım ve biraz daha karanlığa sürüklendim.

“Layla?”

Cevap vermek istiyordum ama bunu yapamayacak durumdaydım. Boşluk beni çağırıyordu, inkâr etmem olanaksızdı.

“Beni duyabiliyor musun? Bir şey bilmeni istiyorum,” dedi, sesi çatallı ve boğuktu, çok ama çok uzaktan geliyordu ve endişeliydi. “Seni seviyorum, Layla. Beni duyuyor musun? Sesini duyduğum ilk andan beri seni seviyorum ve sevmeye devam edeceğim. Ne olursa olsun. Seni seviyorum.”

Onuz Dördüncü Bölüm

Boşluktan dışarı çıkmak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Parmaklarım, iki yanımda seğiriyordu. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Baharlı, vahşi bir şeyin kokusu dolanıyordu etrafımda. Beynimin çalkalanmaya başladığı andan gözlerimi açtığıma ana kadar saatler geçmiş olsa şaşırırmazdım.

Gözlerimi kırıştırdım, geniş bir göğse bakarken buldum kendimi. Çıplak bir göğüs. Çıplak bir erkek göğsü. Düşüncelerim baştan aşağı dumanlıydı ama olan biteni şöyle böyle anımsıyordum. Ölmüş müydüm acaba? Çünkü öte dünya için hiç de fena sayılmazdı bu. Ama hayır, bedenimdeki yoğun, kesintisiz ağrı sızılar basbayağı hayatta olduğumu anımsatıyordu bana.

Ellerim taş gibi bir karna dayalı, muhteşem pulları olan yeşil bir ejderhanın başının yanında duruyordu.

Roth.

Bir kolu kalçalarımın üstünde, diğeri omuzlarımın altındaydı. Eli karman çorman saçlarımın arasına gömülmüştü. Düzenli bir biçimde inip kalkıyordu göğsü. Diğer yanımda, Bambi'nin gerindiğini hissedebiliyordum. Ne

tuhaf bir... sandviçin ortasında kalmıştım.

Ne olursa olsun. Seviyorum seni.

Kıpır kıpır bir sıcaklık bastı yanaklarıma, sonra boyumdan aşağı süzüldü. Herhalde hayal gücümün eseriymiş bu sözler. İblislerin sevgisi öyle olmazdı. Roth gibi, pek de iblisçe olmayan şeyler yapabilenleri bile o şekilde sevmezdi. Fakat çaresizliğinin sesi kulaklarımdaydı.

Azıcık kaldırdım başımı. Gür, siyah kirpikleri yanaklarına yelpaze gibi yayılmıştı. Hafifçe aralıktı dudakları. Uyurken yüz hatlarına, uyanık olduğu zaman yerinde yerler esen bir çocukluk, bir savunmasızlık hâkimdi.

Meleğe benziyordu.

Orada ne kadar süre öylece yatıp onu süzdüm bilemiyorum, fakat muhtemelen sapık damgası yememe yeterdi. Yine de boşa geçmemişti bu zaman. Yaşıyordum; vücudumdaki ağrı bir yana, sağlam olduğumu hissediyordum. Kan otu bünyemi terk etmiş, karnımdaki yara büyük oranda iyileşmişti. Çok geçmeden ayağa kalkıp tepinmeye başlayabilirdim.

Ne var ki her şey değişmişti.

Öyle çok değişmişti ki bu noktadan itibaren hayatımın ne denli farklı olacağını hayal bile edemiyordum. Yerleşkeye geri dönmemin imkânı yoktu. Abbot'ın bana yaptıklarından sonra istemiyordum da zaten... Kafes, şehir merkezindeki o depo. Yo, bir daha asla. Nicolai ile Dez müdahale etmese ölebilirdim... Ki Abbot'ın isteği zaten buydu. Tıpkı gerçek babam gibi o da ölmemi istemişti. Bu içime oturmuştu, acısı geçmek bilmiyordu. Fakat buna takılıp kalamazdım.

Artık Elijah'ı ya da Abbot'ı düşünmeyi *reddediyordum*.

Okul mu? O da olmayacaklar listesindeydi. Bambi olsun ya da olmasın, çok büyük riskti. Başkalarını da en-

fekte etmeyi göze alamazdım, hele ki bunu nasıl yaptığımı bilemezken. Ne yapacağımı da bilemiyordum. Bir bildiğim varsa o da burada kalamayacağımdı. Muhafızlar peşime düşecekti. Her şeyin ardında benim olduğumu anlayınca Cehennem de aynısını yapacaktı. Zayne'i bir daha görme şansım yerlerde sürünüyordu ve bu da tekrar bıçaklanmak kadar yakıyordu canımı. Hiç onsuz olduğumu hatırlamıyordum. Oysa artık ömrüm oldukça onunla görüşmeyecektim ve bu... özellikle de ona ne yaptığımı düşününce, öldürüyordu beni. Tek umudum, sağlığının yerinde olduğuna dair bir haber almaktı. Hayatım tepetaklak olmuştu ama bir şekilde atlatacak, yaşamaya devam edecektim. Mecburdum buna.

Roth'un kirpikleri kırpıştı, sonra göz kapakları aralandı, rahatladığı için pırıl pırıl parlayan altın rengi gözleri göründü. Önce ağzını açtı, sonra dudaklarını ıslattı fakat konuşmadı. Bakıştık. O an, o yatakta birbirimize sımsıkı sarılmıştık; biz vardık, bizden başka hiçbir şey yoktu.

Sonra elini kalçamdan kaldırdı, parmak uçlarını yanağıma sürdü. "Pence izleri iyileşmiş," dedi. "Sadece hafif, pembe çizgiler kalmış geriye. Kim tırmaladı seni?"

Hayatta söyleyemezdim bunu.

Sessizliğin içinde parmak uçlarını boynumdan aşağı kaydırınca tüylerim ürperdi. "Zincirin izi kalmış."

"Evet," diye fısıldadım.

Burun delikleri kabardı. "Geberteceğim hepsini."

Ciddi olduğunu düşündüm. Uzanıp bileğini tuttum.

"Buna... gerek yok bence."

"Sana bunları yaptılar." Dudakları öfkeyle kıvrıldı.

"Bence çok da gerekli."

Elimi indirdim, başımı iki yana salladım. Ona iyi oldu-

ğumu söyleyecektim ama aslında iyi falan değildim. Tamam, sağ ve nefes alıyor olabilirdim ama iyi diye bir şey yoktu kitabımda.

“Cadılar meclisinin bize verdiği... o şey. Cayman'ı doğru mu duydum?” diye sordum onun yerine. “Onlara borçlu muyuz şimdi?”

Parmağını köprücük kemiğimin kavsinde gezdirirken kara kaşlarından birini kaldırdı. “Şu anda bunu zerre kadar önemsemiyorum.”

Şaşırp güldüm. Kuru ve boğuk çıkmıştı sesim. “Öyle olsun.”

“Orasını daha sonra düşünürüm.”

Bana, gözlerini ilk açtığı anda yaptığı gibi bakıyordu. Nefesimin kesildiğini, karnımın alt kısmındaki kasların gerildiğini hissettim. Tepkim beni hem şaşırtmış hem de korkutmuştu çünkü daha önce de o bakışa kendimi kap-tırmış, az daha yüzeye çıkamamıştım.

Fakat gözlerini kaçırın o oldu. “Kalkmayı deneyecek misin?”

Genzimi temizledim. “Evet. Temizlenebilirim belki.”

Bu şarttı. Kıyafetlerim kir pas içinde, üstüme yapış-mıştı. En son ne zaman yıkandığımı Tanrı bilirdi. Roth, Bambi'yi eliyle kışkıışladı, sonra doğrulmama yardım-cı oldu. Yılan yatağın başına doğru sürünüp bizi oradan seyre koyuldu. Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtınca Roth donup kaldı.

Elleri kollarımda kalakalmıştı. Birdenbire önümde diz çöktü. Endişem zirve yapmıştı. “Roth...”

“İyiyim ben.” Ellerini kollarımdan aşağı, ellerime doğ-ru kaydırırken gözlerini yumdu. “Cadıların bize verdiği şeyin işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmiyordum.

Gözlerini kapadığında...” Genzini temizledi. “Bir daha açabilecek misin, bilmiyordum.”

Boğazım düğümlemişti. Yapabildiğim tek şey elini sıkmak oldu.

Başını iki yana salladı. “Sana söylediğim yalanları, gerçeği hiç bilemeden öleceğini düşünmeden edemiyordum.”

Hayal ettiğim o sözcükleri düşündüm, kalbim duracak gibi oldu. Bir şeyler diyecektim ama bana sokuldu. Ellerini bırakıp, asla beklemediğim bir şey yaptı.

Roth daha önce Bambi’nin yaptığı gibi, başını kucağına koydu, bezgince iç çekti.

Ellerim başının üstünde donmuştu. Gözlerime yaşlar dolmuştu; sebebini de bilemiyordum. Gözlerimi perdenin altından sızan, Roth’un sırtında bir hale oluşturan küçücük güneş parçasına çevirdim.

“Yukarıya dönüp de Muhafızlarla konuşmak üzere yerleşkeye gittiğimde, sen daha dışarı çıkmadan önce, Abbot beni dışarıda karşıladı.”

Yeni bir şey değildi bu, ama bu kadarla kalmadığını sezinliyordum.

“Ben daha ağzımı açamadan, neden oraya geldiğimizi söyleyemeden Abbot beni uzaklaşmam için ikaz etti,” dedi alçak ve duygusuz bir sesle. “Kendi arazisinden değil de senden. Onu anlıyordum. Beni neden senin etrafında görmek istemediğini anlayabiliyordum. Sonuçta ben Cehennem’in Veliht Prensiyim, öyle her yere kabul edilen biri değilim. Hele ki bir Muhafız’ın evine, hiç.”

Konuşurken ellerimi başına koydum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Göğsümde derin mi derin duygular uyanmış, boğazımı düğümlemişti.

Roth kendini sevdiren, daha da sevilme isteyen bir kedi gibi başını elime sürdü. “Hepsi bu değil. Abbot sana neler olduğunu ya da Paimon’un yaptığı ayinin ardından neler olabileceğini biliyordu. Etkimin bu sürece katkısı olacağını, varlığımın içindeki iblisi uyandıracağını düşünüyordu. Galiba... galiba, yapmak üzere gönderildiğim şeyi asla yapamayacağımı biliyordu. Benimle birlikte olmanı... ikimizin birlikte olmasını istemiyordu.”

İçten içe, *birlikte* derken kastettiğinin aynı odada bulunmak değil de bundan daha fazlasını, daha derin, daha samimi bir şeyi kast ettiğini anlamıştım. Parmaklarım durdu. “Peki... ne yaptı?”

Tekrar göğüs geçirdi Roth. “Seninle herhangi bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmememi söyledi. İlk on güldüm, öyle bir şey olmayacağını söyledim. Çukurdan çıkarıldığım andan itibaren sana geliyordum ve bu bana emredildiği için de değil... sandığın sebepten ötürü değil. Abbot’ın tehdidi bana sökmezdi fakat...”

Göğsüm hızla inip kalktı.

“Ama o... beni nasıl uzak tutacağını biliyordu.” Sesinde öfke vardı şimdi. “Beni tehdit etmedi. Seni etti.”

“Aman Tanrım...” Ellerimi geri çekip dudaklarıma götürdüm. Abbot’ın dost falan olmadığını artık biliyordum, ama daha o zamandan mı başlamıştı?

“Seni... benden uzak tutmak için ortadan kaldıracığını söyledi.” Aniden nefesimi tutunca, Roth sessizce sövdü. “Ciddiydi Layla. O riski göze almak istemedim. Sana o gece söylediklerimi... isteyerek söylemedim.”

Öne eğik başına, ellerimin ardında kıpır kıpır ağzına baktım; ama hiç sesi çıkmıyordu. Dönüşünden bu yana Roth’un söylediği nice şey olmuştu ama bunlar şu ana ka-

dar anlam ifade etmeyen muğlak sözlerdi.

Başını kaldırıp bana baktı. “Seni, can sıkıntımı gidermek için kullanmadım Layla. Seni itip kendimden uzaklaştırmak da istemedim. Fakat canının yanmasının sorumlusu olamazdım. *Asla olamazdım.*”

“Ah, Roth...” diye fısıldadım. Roth’un yüz seksen derece-lik dönüşünün bundan ötürü olduğunu hiç beklemiyordum.

“Seninle olmağı istediğim, ama...”

Beni korumaya çalışmıştı. Göğsümde bir delik açılmıştı adeta; karnımdaki, artık iyileşmiş olan yara kadar şoke ediciydi.

“Özür dilerim. Sonuçta hepsi boşunaydı ama olanları geri alamam.” Başını yana eğip beni seyretti. “Sana çektiğim acıları hafifletmez, biliyorum. Sadece gerçeği bilmeni ve...”

Gerildim, başladığı sözün gerisini getirmesini bekledim ve bunlar kendimi yitirmeden önce ondan duyduğum sözcükler mi olacak diye merak ettim. Ama lafını tamamlamadı. Beni bir daha asla görmemeyi bekliyormuş gibi inceledi.

Sonra aklıma sormak zorunda olduğum bir şey geldi. “Abbot... Abbot sana bunları söylerken Zayne orada mıydı?”

Kehribar rengi gözleri, altın renginin baş döndürücü bir düzine tonuyla çalkalandı. “Önemi var mı?”

“Evet,” diye fısıldadım. Zayne, Roth’un benden uzaklaşma nedenini biliyor muydu, gerçeği bilip de benden saklamış mıydı? Bunlar kesinlikle önemliydi.

Uzun bir süre cevap vermedi ve omurgamın altını endişeyle karıncalandı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Layla. Değiştirmez, çünkü ne olursa olsun o da... o da benim ye-

rimde olsa aynısını yapardı.” Bakışları kıskanç bir saygıyla doldu. “Bunu biliyorum.”

Kafamın içinde bir sürü düşünce birbirini kovalıyordu. Orada, afallamış bir halde birkaç saniye oturdum. Beynim yanımtı. Tamamen.

Roth kollarımı tutarak kalkarken hafifçe gülümsedi. “Hadi. Seni temizleyelim.”

Roth beni kaldırırken resmen otomatige bağlamıştım. İlk adımım başarısızlıkla sonuçlandı. Bacaklarım, yeni doğmuş bir tayınki gibi titriyordu.

“Tuttum seni,” dedi Roth, düşmemem için beni destekleyerek. “Daima.”

Daima. Bu sözcük içimde bir pinpon topu gibi zıplıyordu. Beni banyoya götürdükten sonra yatak odasından temiz giysi getirmeye gitti. Güzel bir banyoydu; içinde büyük küveti ve ayrı bir duş bölmesi olan kocaman bir yerdi. Aynada gözüm kendime ilişti. Soluk yüzümde gözlerim çok fazla iri duruyordu. Zayne’in tırnakları ardında soluk pembe çizikler bırakmıştı. Boynumun etrafında çilek rengine bir morluk vardı.

Titredim.

Göbeğimin üzerindeki deri iyileşmiş, pembe ve büzüşmüş bir hal almıştı. İnsan olsaydım Nicolai ve Dez müdahale etmeden önce kan kaybından giderdim. Titreyen ellerimle kirli giysilerimin tümünü çıkardım ve duşu açtım. Birkaç dakika içinde bacaklarım titreyene kadar suyun altında kaldım.

Bütün kir, ter, kan ve düşünmek bile istemediğim şeyler yıkanıp temizlendi. Titrek bacaklarımın üzerinde vücuduma bir havlu sardım ve saçlarımı havluyla kurutmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra vazgeçtim.

Kapı çalındı. "Uygun musun?"

"Evet."

Roth, elinde küçük bir giysi tomarıyla içeri girdi. "Benim eşofmanımla bir termal içlik getirdim."

"Teşekkürler."

Bana göz attı ve kulaklarım kızarana kadar bakışlarını üzerimden çekmedi. Elini dağınık saçlarının arasından geçirerek döndü ve yatak odasına girdi. "Burada bekleyeceğim. Hazır olduğunda haber ver."

Nefesimi yavaşça bırakarak Roth'un giysilerini giydim ve kokusu beni anında sarıp sarmaladı. Roth geri döndü ve topallayarak yatağıma dönmeme yardım etti. O kadar bitkindim ki başımı yastığa koyar koymaz bir süre kıpırdamayacağımı anladım.

Roth yanıma oturdu ve bir telefon çıkardı. "Yemek siparişi vereceğim. Bir şeyler yemen gerek."

Aç değildim ama hoş bir teklifti. Geniş yatak odasına göz attım. Zevkli bir şekilde döşenmişti. "Kimin evi burası?"

Telefonuna mesaj atmayı bıraktı, başını kaldırıp baktı. "Esas sahibinin kim olduğunu bilmiyorum ama günümüzde iblislere ait. Bazen şehirden uzaklaşmak istediğimde buraya gelirim. Cayman de öyle."

Büyük bir yanım esas sahiplerine ne olduğunu öğrenmek istemiyordu. "Neredeyiz?"

Telefonunu cebine sokup eliyle çıplak göğsünü sıvazladı. "Nehrin yukarısındayız, yerleşkeye yakın değiliz. Diğer taraftan, Maryland'in iç kısımlarındayız. Burada güvendeyiz. Muhafızlar bizi bulamaz."

Aklıma üşüşen çirkin ve tedirgin edici düşünceleri ukladı. "Bambi nerede?"

"Şu anda bacağıma sarılı. Biraz yalnız kalmanın iyi

olabileceğini düşündüm.”

“Ya.” Battaniyenin ucuyla oynuyordum. Başını kaldırıncaya yine beni izlediğini gördüm. Nefesim kesildi.

Roth bacaklarıma yaslandı. “Yemek birazdan gelir. Biraz dinlensene. Gelince ben seni kaldırırım.”

Çok yorgundum ama gözüme uyku girmeyecekti. “Uyuyamam.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Ne düşünüyorsun?”

“Çok fazla şey,” diye itiraf ettim tavana bakarak. “Burada kalamayacağım.”

“Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim ama kalamayacağımı... kalamayacağımı biliyorum. Gitmek zorundayım. Nereye olduğunu bilmiyorum ama bir yere... insanların ya da Muhafızların olmadığı bir yere gitmeliyim. En azından insanları nasıl enfekte ettiğimi anlayana kadar.”

“Ne zaman ve nereye gitmek istediğini söyle, gidelim.”

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. “Benimle gelemezsin.”

Roth kaşlarını çattı. “Nedenmiş o?”

“Beni ortadan kaldırman emredildi. Benimle gelirsen sırtına bir hedef tahtası koymuş olmaz mısınız?”

Tek kaşını kaldırdı. “Umurundaymış gibi mi görünüyorum? Hem, Patron’un direkt emirlerine karşı geldim. Ayrıca, tek başına kaçmana hayatta izin vermem. Kesinlikle olmaz. Yanında birisi olmalı. Yardıma ihtiyacın var.”

“Roth...”

“Bak, bunların hiçbirini kendi başına yapmayacaksın. İçinde bulunduğun karmaşa kısmen benim hatam. Birçok konuda sana karşı her zaman açık olmadım.” Başını kaldırdı. “Aramızdakilerin... herbat olduğunu biliyorum.

Bunun farkındayım. Bana, beni affedeceğine bir Gece Sürüngeninin bacağıyla birlikte olmayı tercih edeceğini söyledikten bile yine de yanında olacağım.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Cehenneme... Patronuna karşı mı geleceksin?”

Omuz silkerken ağzı kulaklarına vardı. “Evet.”

“Bunu neden yapasın ki?”

Göz göze geldik. “Nedenini biliyorsun. Derinlerde bir yerde biliyorsun.”

Onuz Beşinci Bölüm

Vücudumun normale dönmesi için aradan bir buçuk gün daha geçmesi gerekti. Bu süre boyunca Roth yanımdan bir saniye ayrılmadı. Cayman de öyle. İkisi beni yatakta kalmaya zorlarken eğlenmemi sağlıyorlardı.

Sonunda bütün Will Ferrell filmlerini izlemiştim.

Üçümüz buradan gideceğimiz yer konusunda plan yapıyorduk. Anlayabildiğimiz kadarıyla defalarca etkilenenlerin etrafında olmuşum çünkü onları öpmemiş olduğum ortadaydı. Bu açıklama öldüğünü bildiğimiz kişiler -Dean, Gareth- için geçerli olsa da Palisades'teki kadın ve bizim için ismi ya da yüzü olmayanlar için geçerli değildi. Mantıklı bir açıklaması olmayan pek çok şey vardı ama kime sorabilirdik ki?

Her ne kadar detaylı, etraflıca düşünülmüş olmasa da bir planımız olması iyiydi, beni rahatlatıyordu ama sessiz anlarda, Roth ya da Cayman televizyon koltuğunda kendinden geçtiklerinde bütün yitirdiklerimi düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ve öyle çok şey yitirmiştim ki.

Muhafızlar sonunda düşmanım oldularsa da hâlâ be-

nim klanım ve sahip olduğum, bir aileye en yakın şeydiler. Zayne'i kaybetmiştim ama kendime dürüst olmam gerekirse o uğursuz öpücükten uzun zaman önce, aramızda bir ilişki başlamasına izin verdiğimde bunun olduğunu biliyordum çünkü nasıl sona ereceğini biliyordum. Zayne'in zarar göreceği şekilde sona erecekti. Şimdi arkadaşlığımız ve aramızda derinleşen şeyler sona ermişti çünkü o bana güvenmişti ve ben ona, başka bir oğlanı öpmenin ötesinde bir şekilde ihanet etmiştim.

Onu neredeyse öldürüyordum.

Onu kaybetmenin acısı hafiflememişti ve hafifleyeceğinden de emin değildim. Sanki kolumu ya da bacağımı kaybetmiştim.

Peki ya arkadaşlarım? Sam? Stacey? Onlara da ulaşmam imkânsızdı ve onları da enfekte edip etmediğimi bile bilmiyordum; sadece daha hiç belirti göstermemişlerdi. Bunun beni rahatsız ettiğini bilmiyorlardı. Tanrım, her şey o kadar birbirine girmişti ki.

Şu anki gibi karanlık anlarda tortop olup tamamen işe yaramaz bir şeye dönüşmek istiyordum. On yedi yaşındaydım ve hayatım bir bakıma neredeyse bitmişti. Belki de tamamen yeni bir hayat beni bekliyordu ama bu asla ama asla planlamadığım bir şeydi.

Roth peynirli mısır çerezi dolu bir kâseyle oturma odasına girdi. Yanımdaki kanepeye oturdu, bana uzun uzun baktı ve bir avuç peynirli mısır çerezini ağzına attı. Sadece o bu kadar berbat bir şekilde yiyip hâlâ bu kadar seksi görünmeyi başarabilirdi.

Lanet iblis.

Aramız... Aramız gergindi. Pek çok şey söylenmiş ve hâlâ bir dolu şey konuşulmamıştı. Öyle ya da böyle, ete-

ğindeki taşları dökmüştü ve söylediği, can yakacak kadar güzel olan o sözlerin, hayal gücümün bir ürünü olup olmadığına ikna olmamıştım. O sözcüklerle ne yapmam gerektiğini, onlara güvenip güvenmeyi, hatta onlara kalbimde bir yer verip vermemeyi bilmiyordum. Çünkü kalbim ve kafam şu anda öylesine karmakarışık ki.

“N’aber?” diye sordu, sonra elini kâseye uzatıp peynirli mısır çerezlerinden kocaman bir tanesini yakaladı.

Omuz silktim, televizyon izleyen Cayman’e doğru baktım. *Elf* oynuyordu televizyonda.

Roth peynirli çerezi bana uzattı. Alıp ağzıma attım. Kırıntılar kucağıma döküldü. İç çektim. Hiçbir şey demedi. Biliyordum ki bekliyordu.

Kollarımı bacaklarıma doladım, çenemi dizlerimin üstüne koydum. “Stacey’yi görmek istiyorum.”

Yüzü asıldı. “Bence iyi bir fikir değil bu.”

“Onu ve Sam’i görmem lazım. Onları enfekte etmediğimden emin olmalıyım,” dedim. Ne ilginçtir ki Cayman dikkatini artık bize vermişti. “Artık tekrar aura görmeye başladığıma göre, bunu anlayabilirim.”

“Aura görmek demişken,” dedi Roth, “Bambi’yi tekrar almanı istiyorum. Becerilerinin sapıtmasına yol açabilir ama seni daha güçlü kılıyor.”

Ben de onu almak istiyordum; belki alacaktım da ama ruh emme becerimi yok edici düzeye çıkarmanın ne olduğunu öğrenmeden olmazdı. “Eninde sonunda alacağım ama bence ruh görebilmek önemli.”

“Önemli.” Cayman kedi gibi gerindi. “Ama arkadaşını görmeye gitmek aptalca. Muhafızlar -senin klanın- bunu bekliyor olacak.”

Ayak diredim. “Olabilir ama hiç değilse Stacey’yi gör-

meliyim. O benim en iyi arkadaşım. Ona zarar verip vermediğimi öğrenmeliyim. Öğrenmeden... yapamam.”

Cayman gözlerini devirdi. “Bazen kısmen insan mısın diye merak ediyorum.”

Çenesini sıvazlayan Roth, “Kes sesini,” dedi ona. “Tamam. Anlıyorum seni. Onu görmeye gideceğiz ama hızlı ve dikkatli olmalıyız. Ardından da kendimize gidecek bir yer bulmamız gerekiyor.”

Rahatlayıp bacaklarımı bıraktım. Keşke Zayne’i de görebilseydim ama olanaksızdı bu. Bir daha asla göremeyecektim onu.

Cayman karşıdan iç çekti. “Gidecek yer demişken, duyduğuma göre Hawaii pek güzelmiş. Sizi bilmem ama ben deniz kıyısında tatile hayır demem.”

Ertesi gün, yani cuma günü Stacey’nin evine gittik. Annesi evde olmadığı, küçük erkek kardeşi de akşam beşten önce kreşten dönmeyeceği için gizlice eve girip onu orada bekledik.

Gizlice girmek derken kastettiğim, eve girmek için Stacey’nin hep arka bahçedeki kocaman palmye ağacının saksısının altına bıraktığı yedek anahtarı kullanmaktı.

Belli belirsiz elma ve balkabağı kokusunu içime çekip zihnime kazıdım. Stacey’nin annesinin evin sıcak bir güz akşamı gibi kokmasını sağlayan elektrikli oda parfümlerine bir düşkünlüğü vardı.

Roth peşimden ayrılmıyordu. İçimden bir ses gözünün sürekli kalçalarımdaya olduğunu söylüyordu. Onun ve Cayman’ın benim için “bulduğu” kıyafetler normalde giyeceğim şeyler değildi. Kısacık elbiseler, üstüme geçirmek için sırtüstü yatmam gereken daracık kotlar, deri panto-

lonlar ve bir yığın sımsıkı yapışan kazak.

Bugün üstüme beyaz bir kot pantolon ve siyah kazak giymiştim. Her an üstümdekileri fırlatıp kendime dans edecek bir direk bulacak gibiydim.

Geri dönüp baktım, Roth'un tek kaşını kaldırıp çarpık çarpık gülümsediğini gördüm. "Önümden yürür müsün?"

Gür bir kahkaha patlattı. "Hayatta olmaz öyle şey."

Ona ters ters bakıp aceleyle salona girdim. Stacey her an gelebilirdi; şansımız varsa Sam de onunla olurdu. Roth da ben de gelişimi ona haber vermemenin daha güvenli olacağını düşünmüş, Stacey'nin yaşadığı semtte altı kez tur attıktan sonra arabayı üç blok aşağıya park etmişti. Roth, Porsche'sin aşırı göze batacağını düşündüğünden Cayman'ın arabasını ödünç almıştı.

Cayman'ın arabası da antika bir Mustang'di. Doğru ya, hiç göze çarpmıyordu.

Ellerimi kavuşturup divanın ucuna iliştim.

Roth şöminenin önünde oyalanıyordu. "Bir yaramazlık yapıp divanlarında sevişelim mi?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Mutfak tezgâhının üstünde de olur." Göz kırptı. "Tabii yatak odasına gidersek hem yaramazlık yaparız hem de edepsizlik."

Yanaklarım al al olmuştu. Güldü. "Yüzünü bir görme-lisin."

"Sapıksın sen," dedim gülmemek için kendimi tutarak.

Omuz silkti Roth. "Benim için söylenebilecek şeylerin en kötüsü sayılmaz."

"Ama muhtemelen en doğrusu," diye mırıldandım.

Yine güldü.

Sokak kapısının açıldığını duyup ayağa fırladım. Roth

benden önce davrandı, ben daha adımımı atamadan salona girmişti bile.

Holden Stacey'nin çılgılığı yükseldi. "Ayy, bu da?.. Ödümü patlattın be Roth!"

"Kusura bakma," dedi Roth heceleri uzatarak.

"Nerelerdeydin sen? Layla nerede? Nasıl oldu da?.." Beni salonun kapısında görünce sustu.

Onu görünce gülümsedim. Birden dizlerimin bağı çözülmüştü. Rahatlamıştım... içime soğuk sular serpilmmişti. Aurası öylece duruyordu, hep olduğu gibi, yeşilin göz okşayan bir tonuydu. Kesinlikle saf bir ruh sayılmazdı ama iyiydi. Yanından hiç ayrılmadığım için hangi arada böyle olduğunu bilemesem de normaldi, bundan ötesi de boştu.

Beni görünce sırt çantasını güm diye yere bıraktı. "Aman Tanrım, Layla, nerelerdeydin? Senin için o kadar kaygılandım ki!" Öne atıldı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. Olduğu yere çakılıverdi. "Ne oldu?"

"Çok yaklaşma. Benim... Bir şeyim yok. Ama yaklaşmanın senin için güvenli olup olmadığını bilmiyorum."

Kaşlarını çatıp önce Roth'a baktı, ardından bana. "Sana yaklaşmak neden güvenli değilmiş ki? Hem neredeydin sen bunca zamandır? Hepimiz korkudan ölüp ölüp dirildik. Sam o Kilise mensuplarının seni kaçırdığını düşünüyor. Zayne ise..."

"Ona ne olmuş?" diye lafa karıştı Stacey'ye yaklaşan Roth. Sesi alçalmıştı. Üstünden buram buram gerginlik yayılıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Stacey bir adım geriledi. Güçlkle yutkundu. "Birkaç kez uğradı. Layla'dan habirim olup olmadığını sordu. O kadar."

Yüreğim kafesinden firara yeltenen bir vahşi hayvan

gibi göğüs kafesimi dövüyordu. "Peki, o... iyi miydi?"

Sorum onu daha da afallatmış gibiydi. "Normal görünüyordu. Sadece üzgündü, kaygılıydı. Tıpkı benim gibi." Gözleri hızla Roth'a döndü. "Neler oluyor millet?"

"Zayne buraya en son ne zaman geldi?" Roth'un ondan Taşkafa diye söz etmemesi durumun vahametini gösteriyordu.

"Dün bu saatlerde uğradı. Her gün uğruyor..."

Roth bir küfür sallayıp bana döndü. "Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim sana. Gitmemiz gerekiyor."

"Dur!" diye bağırıp ayağını yere vurdu Stacey. "Birileri bana neler olup bittiğini anlatmadan kimse şuradan şuraya adımını atmayacak!"

"Zamanımız var," dedim Roth'a. "Kimse kapıya dayanmadı ya."

"Şimdilik." Bana döndü. Kaskatı kesilmişti. "Bunu düşünmek istemediğini biliyorum. Onun sana bile isteye zarar vereceğini de düşünmüyorum. Fakat aynısını, onun peşinden gelecekler için, neredeyse buraya her gelişinde onu takip edenler için söyleyemem."

"Bunu ben de düşündüm Roth. Aptal değilim. Burada çok kalamayacağımızı biliyorum fakat Stacey de neler olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Aynen öyle," dedi Stacey. "Veliaht Prens olsun ya da olmasın. Oturup çeneni kapamaya ne dersin?"

Önce kaşlarını çatan Roth, ardından kahkahayı bastı. "Dua et ki seni seviyorum."

"Beni herkes sever," diye karşılık verdi Stacey. Sonra, derin bir nefes alıp bana baktı. "Neler oldu?"

"Önce otursan iyi edersin," dedim.

Bir anlığına itiraz edecek gibi oldu; sonra oturdu. Ona

olan bitenin kısa bir özetini verdim. Kafes ve işkence kısımlarında detaya girmedim. Yeniden yaşamak istemiyordum bunları. Sözümü bitirdiğimde beti benzi sararmıştı, sarsılmış görünüyordu.

“Tanrı aşkına, Layla, ben... ne desem boş. Seni bağrına basmak istiyorum ama o kadar yaklaşırsam kafayı yersin herhalde. Değil mi?”

Dudağımı ısırdım. “İnsanları nasıl enfekte ettiğimi bilmiyorum ama... bunu ben yapıyor olmalıyım.”

Koyu renk gözlerine yaşlar dolmuştu. “Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Nasıl olduğunu bilmesen bile, böyle bir şey içinde yok senin.”

Ona gülümsedim; gerçekten de ona sarılmak istiyordum. “Sağ ol, ama...”

Başını iki yana salladı. “Bu hiç mantıklı değil. Neden ben enfekte olmadım? Ya da Sam? Bizimle herkesten çok zaman geçirdin.”

“Bilmiyoruz,” dedi Roth. “Ama nedenini öğrenmeye çalışacağız.”

Stacey elinin tersiyle gözlerini sildi, sonra burnunu çekti, ellerini kucağına indirdi. “Ne yapacaksın peki? Öyle çekip gidemezsin.”

Mideme bir kramp girdi. “Gitmeye mecburum Stacey. En azından bunu nasıl yaptığımı öğrenene kadar.”

“Ya okul ne olacak? Mezun olamazsın ki. Lise bu, Layla.”

“Bence o da biliyor,” diye duygusuzca yanıt verdi Roth. “Ama hatırlattığın için teşekkürler.”

Stacey’nin dudakları titredi. “Pardon ama bu önemsiz bir şey değil. Geri kalan hayatını ne yapacaksın? Nasıl olacak da ...”

“Merak etme,” dedi Roth kararlı bir tavırla.

İç çektim. “Daha bilmiyorum. Belki sınavlara girerim, sonra kararımı verene kadar internetten üniversite dersleri alırım.”

Stacey televizyon koltuğundan kalkıp başını iki yana salladı. “Bu hiç doğru değil.”

Evet. Değildi.

Odayı arşınlamaya koyuldu. “Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bu tek seçeneğin olamaz...”

Roth belkemiğinden aşağı beton dökülmüşçesine kas-katı kesildi. Bana hızla dönerken bir küfür salladı. Ben ise çoktan ayağa fırlamıştım çünkü sadece tek bir şey böylesi bir tepkiye yol açabilirdi.

“Ne var?” diye sordu Stacey, etrafa bakınarak.

“Bir Muhafız var... yakınlarda,” diye yanıtladı Roth.

Statik elektrik tenimin üstünde gezinirken yumruklarımı sıktım. “Zayne her gün saat kaçta geliyor demiştin?”

“Hep bu saatlerde. Belki biraz daha geç.” Stacey’nin gözleri koca koca açıldı. “O sana asla zarar vermez, Layla.”

“Biliyorum,” dedim. İkimizin de haklı olmasını umuyordum. Onu yaraladıktan sonra Zayne’in bana hangi gözle bakacağını bilemiyordum.

“Bir Muhafız burada olduğumuzu anlayacaktır. Bizi sezebilir.” Roth döndü. Yüz hatları sertleşmişti. “Bu...”

Bir kapı çarpılarak açıldı ve Stacey haykırdı. Ses evin arka tarafından, içeri girerken kullandığımız ve arkamızdan *kilitlediğimiz* kapıdan gelmişti. Fakat kilit açmak söz konusu olduğunda Zayne’in eline su dökülemeyeceğini biliyordum. Gelenin o olduğunu da biliyordum. Çünkü o hafif kış nanesi ıtırı duyularıyla oynuyordu.

Roth ansızın önüme dikilmişti ama dönüp yanından geçtim. Ne saklanacaktım ne de korkup büzüşecektim. Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu ve salonun girişine bir gölge düştü. Derken Zayne kapının ağzında belirdi.

Bana öyle geliyordu ki odada yüz kişi bile olsaydı beni bir çırpıda bulurdu. Gözleri gözlerime kenetlenmişti. Farkına vardığım ilk şey aurası oldu. Hâlâ beyazdı, parlaktı, ama biraz donuklaşmıştı; patlamak üzere olan bir ampul gibiydi. Dahası, Zayne berbat görünüyordu.”

Gözlerinin altında hafif bir mürekkep lekesi gibi morluklar vardı. Genelde sinekkaydı tıraşlı olan yanaklarını üç günlük bir sakal bürümüştü ve yüzündeki ifade sertti. Ruhunun bir kısmını aldığı zaman bunu ona ben mi yapmıştım?

Zayne sendeleyerek bana doğru bir adım attı. Sanki daha fazla ilerleyemiyordu. “Layla,” dedi hüznü bir biçimde. Gerilen bir yay kopmuştu sanki. Vücudundaki gerginliğin bir kısmı akıp gitti. Omuzları gevşedi.

“Seni takip eden oldu mu?” diye sordu Roth.

Zayne’in tek yaptığı, külrengi yüzüyle, derin nefeslerle körük gibi inip kalkan göğsüyle bana bakmak oldu.

Roth’tan pes bir kükreme yükseldi. “Takip eden oldu mu?”

Stacey basbayağı geri kaçtı. “Galiba yoldan çekilsem iyi olacak.”

Zayne başını iki yana salladı. “Hayır.”

Yanıtı Roth’u hiç mi hiç rahatlatmamıştı. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Beni takip etmeleri için bir sebep yok,” dedi. Sonra gözlerini kırpmıştırdı. “Tanrı aşkına, Layla, ben... çok üzgünüm.”

Şaşırp elimi göğsüme götürdüm. “Niye özür diliyorsun ki? Asıl ben senin canını...”

“Sana neler yaptıklarını biliyorum.” İlk defa Roth’a baktı. “Her ne yaptıysan, ona nasıl yardım ettiysen, sana teşekkür ederim. Bunu sana asla ödeyemem. Asla.”

Vay anasını.

Roth bile bunun karşısında gafil avlanmış, sarsılmıştı. Ukalaca bir yanıt veremedi. Sadece başını sallamakla yetindi. Ardından Zayne’in bakışları bana döndü. Başını iki yana sallayınca göğsüm sıkıştı.

Kapı çalınınca ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Bu bir Muhafız olamaz, değil mi?” diye sordu Stacey. “Herhalde kapıyı çalmaya zahmet etmezlerdi.”

Zayne parlak, deniz mavisi gözlerini üstümden ayırmadı. “Kapıyı çalmazlardı. Ama söyledim size. Takip edilmedim. Muhafızlar... Layla’yı öldü biliyorlar.”

Roth’un dudakları kıvrıldı, sivri dişleri göründü. Zayne’in üstüne yürüdü. Zayne’in hiçbir şeyden sorumlu olmadığını biliyordu ama ödetmek için Muhafız kanı dökmeye -bu kan kimin olursa olsun- niyetliydi.

Uzanıp kolundan tuttum. “Yapma. Onun suçu olmadığını biliyorsun. Onunla dövüşme. Lütfen.”

Zayne’e, bağırsaklarını parmak boyası yerine kullanmak istercesine baktı. Nihayet döndü, bana o kadar yaklaştı ki konuştuğunda nefesi şakağımda dans etti. “Sırf senin hatırın için. Sırf o yüzden.”

Zayne gözlerini kapadı. Kapıya tekrar vuruldu.

“Şey, açmam gerekiyor,” dedi Stacey. Sonra sadece dudaklarını kıpırdatarak *garip* dedi.

Roth elimden kurtuldu. “Ben de seninle geliyorum.” Zayne’in yanından geçerken ona ikaz dolu bir bakış fırlattı.

lattı. “Soluk alıp vermeye devam etmene izin verdiğime pişman etme beni.”

Çenesinde bir kas seyirse de Zayne ağzını açmadı. Roth ile Stacey hole çıkınca, ihtiyacım olmadığı halde derin bir nefes aldım.

“Şey... ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye fısıldayıp kollarımı belime doladım. “Ama sana zarar verdiğim için özür dilerim. İstemedim oldu. Biliyorum, kendimi affettiremem çünkü yaptığım...”

“Dur,” dedi Zayne, sesi titreyerek. “Özür dileme artık, Layla. Hiçbiri senin suçun değildi. Anlamıyorsun. O kadar çok şey oldu ki.” Sustu, öne doğru bir adım attı. “Bana ne yaptığın, neler olduğu umurumda değil. Ama bunları yapan sen değilsin, olamazsın.”

“Zayne,” diye fısıldadım; aslında yalvardım.

“Evde bir hayalet var,” diye devam etti. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. “Petr hayalet. Geoff onu çok geçmeden kamerada yakaladı... Tanrım, klanımın -klanının- sana yaptıkları... “ Güçbela yutkundu ve yemin edebilirim ki gözleri yaşardı. “Öldüğünü sandılar. Nicolai bile Roth’u oraya zamanında götürdüğünden emin değildi ama ölmediğini biliyordum. Yoksa şuramda bilirdim.” Elini göğsüne vurdu. “Kalbimin bir parçası gitse bilirdim bunu.”

Koridordaki sesler yaklaşıp da Stacey ile Roth dönünce nefesimi tuttum. Arkalarından uzun ve ince Sam giriyordu. Onu gördüğüm anda, birisi göğsüme sert bir tekme indirmişçesine ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bir adım gerilerken dizlerim titredi, beynim görmekte olduğum şeyi işlemek istemedi fakat bunu inkâr etmek olanaksızdı. Göğüs kafesimin içinde, kalbim ikiye ayrılmıştı adeta.

Dikkatini bana verince Zayne'in kaşları çatıldı. "Layla?"

Oda fırıl fırıl döndü. Roth'un hareket edişini, gelip yarımda durduğunu belli belirsiz fark edebildim zira benliğimin her zerresi Sam'e odaklanmıştı.

Kapıda duruyordu ve başını yana eğmişti. Yüz ifadesi anlaşılmaz, biraz da meraklıydı. Tepeden tırnağa normal görünüyordu. Tabii "yeni Sam" standartlarına göre normal... O özenle dağıtılmış saçları, tarz sahibi kıyafetleri, tasarımcı elinden çıkma kot pantolon gibi taşıdığı ıslıl ıslıl özgüveni. Sam değişmişti.

Ama kesinlikle normal değildi.

Gülümsemesi yayıldı, gözlerinin içi güldü. "Layla? İyi misin?"

Sesinin tonu, tenimin tırmalanması gibiydi. Derin bir nefes aldım ve ansızın -Aman Tanrım- birdenbire anladım. Berbat bir şekilde tüm taşlar yerine oturmuştu. Fakat bugüne kadar görememiştim.

"Biliyorum," diye fısıldadım dehşet içinde.

Kollarını göğsünde kavuşturan Stacey'nin şaşkınlığı yüzüne yansımıştı. "Neyi?"

"Ah," dedi Sam yumuşak bir sesle. "Nihayet jeton düştü. Zamanı geldi de geçiyordu çünkü zekândan gerçekten şüphe etmeye başlamıştım, *kız kardeşim*."

Roth'ta da şafak atarken odada buz gibi bir hava esti. Roth gırtlaksı bir sesle hırladı.

Sam'in bakışları Roth'a döndüyse de Veliaht Prens'in etrafına yaydığı öfke dalgalarından hiç mi hiç etkilenmemiş gibiydi. Fakat ben mahvolmuştum. Daha önce dünyamın tuzla buz olduğunu düşünürken yanılmıştım. Asıl şimdi tuzla buz olmuştu.

Sam'in etrafında aura yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tıpkı

Roth'ta ve tüm diğer iblislerde olduğu gibi, sadece uçsuz bucaksız bir boşluk vardı. Fakat Roth için beklenen bir şeydi bu. Sam için değil.

Sam'in ruhu yoktu.

Bununla da bitmiyordu üstelik. İnsanlar ruhlarını yitirmezlerdi. Ruhları ya olurdu ya olmazdı. Ruhu olmayanlarsa ölür, hayaletle dönüşürdü. Sadece insan olmayan şeyler ruhsuzdu. Ya da tümüyle ele geçirilenler.

Zayne daha demin yerleşkede bir hayalet olduğunu söylemişti. O şeyleri yapan Petr'di; ben değil. Sonra kocakarının sözleri yankılandı zihnimde. Söylediği her şeyi yanlış anlamıştık. Bunca zamandır aradığımız şey başından beri burnumun dibinde, gözümün önünde olan, benimle aynı insanlarla etkileşime giren biriydi. Hatta bir noktada Palisades'deki kadının öldüğünü öğrendiğimde, bunun tek yolunun Lilin'in beni takip etmesi olduğunu söylemiş, fakat bu fikri zihnimden hemen kovmuştum.

Çok geride kalmış gibi hissettiğim o gece Paimon'un yaptığı ayin işe yaramıştı. Büyünün sırrı asla benim bekâretim değildi. Cayman, bunun bir şehvet günahı olması gerektiğini söylerken haklıydı. O gece kanım dökülmüş, zemini yakmıştı. Okulun mahzeninde bir koza vardı ki bu da ayinin bir parçasıydı... Kanımın dökülmesi gerekiyordu.

Bambi yeteneklerimi etkilemesine etkilemişti, ama iyi yönde yapmıştı bunu. Yakınında olduğum insanların ruhunu emmeme yol açmamıştı. Bana yardım etmişti, çünkü o korkunç şeyleri yapan ben değildim. Buna rağmen içim rahatlamamıştı.

"Herkes, klanın ve *sevdiklerin* dahil herkes bundan seni sorumlu tuttu." Sam güldü, bu gülüş gerçekten de onundu. *Onundu* ama derisinin altındaki şey, tanıdığım

o çocuk değildi. “Sen bile kendinden bildin. Aslında ne kadar da üzücü. Özsaygı eksikliğinde yeni bir boyut.”

“Sam,” diye soludu Stacey, elini göğüslerine bastırarak. Yüzünden kan çekilmişti. “Neler diyorsun sen?”

Gözbebekleri irisleriyle kaynaşıyor, gözlerini birer obsidiyen parçasına dönüştürüyordu. Yüz hatları değişmemişti. Hayır. Sam ruhunu yitirmemişti. Ele geçirilmemişti de. Bundan çok daha beter bir şeydi çünkü önümüzde duran şey Sam değildi. Bir süredir de hiç olmamıştı.

Sam, Lilin’di.

“KARANLIK ELEMENLER

macerası sürecektir.

*Bu arada, Zayne’in ağzından
şu hediye bölümü ekliyoruz.”*

“İzin verir misin?”

Layla düpedüz kaçmıştı benden.

Kapıya baktım, kovalama içgüdümü bastırdım. Doğuştan gelme o istek içimdeydi çünkü biz Muhafızların bir şey bizden kaçtığında yaptığımız şey buydu. Ama peşinden gitmeyişiimin kim olduğumla hiç ilgisi bulunmayan, çok daha güçlü bir sebebi vardı.

Layla'nın kim olduğuyla da ilgili değildi.

Şu anda babamın çalışma odasında ne yaptığını da zerre kadar umursamıyordum.

Aslında benden kaçmamış, ama beni tek başıma bırakıp gitmişti. Hiç hoşlanmamıştım bundan. Şimdiye dek hiç böyle yapmamıştı. Roth gelene kadar.

Evet, hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu

Saçımı geriye atıp yüzümden uzaklaştırdım, sessiz odada yüksek sesle nefesimi verdim. Layla'nın sutyenli görüntüsü hiç uğraştırmadan gözümün önünde belirdi. Tıpkı onu öyle gördüğüm günden beri her saniye belirdiği gibi.

Tanrı aşkına, o... Çok güzeldi. Bunun farkına varmam için onu öyle görmem gerekmiyordu... Uzun süredir bu yöndeydi düşüncelerim.

Gözümü tavana çevirdim.

Çalışma odasından onun odasına varmam beş saniye bile sürmedi. Kapıyı çalmadım. Sadece itip açtım ve işte, karşımdaydı. Zamanlamam mükemmeldi.

Hırkasıyla çorabı dışında üstünde sadece şortu ve askı-lı tişörtü vardı. Tişörtü o kadar inceydi ki yasaklanması gerekirdi. Ona bakarken tenim içten içe ısındı, ama dönüşmeden önce olduğu gibi değil. Hayır, bu seferki farklı türden bir yanmaydı. Daha sıcak, daha derinden.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapıdan içeri girdim.

Kolları, hareket etmek istercesine seğirdi. “Şimdi ne istiyorsun?”

Sesindeki kızgınlık gerçek değildi. Daha çok... kafası karışmış gibiydi. Etrafını sarmalayan havada şaşkınlık vardı, bu beni de afallatmıştı. “Hiçbir şey,” dedim ve kendimi tutamayıp uzun adımlarla yatağa yaklaştım, oturdum. Uzandım, kalbim küt küt atarken yanımdaki boşluğa hafif hafif vurdum. “Buraya gel.”

“Zayne?..” Bana bakarken şaşkınlığı artmış, gül pembesi dudakları aralanmıştı. “Bu gece sinir bozucu davranıyorsun.”

Davranıyordum.

Tümüyle farkındaydım ama... ondan uzak kalamazdım ve uzak durmaya çalışmaktan artık gına gelmişti. “Sen her gece sinir bozucusun.” Yatağa tekrar vurdum. “Bu kadar tuhaf davranmayı kes, Layla.” Kıpırdamayınca ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. “Geliyor musun?”

Beş saniye. Şayet beş saniye içinde kıpırdamazsa çıkıp gidecektim.

Layla kıpırdadı.

Hafifçe iç çekip yatağa tırmandı, yanıma geldi. Yut-

kunmak birdenbire güçleşmişti. Bunu milyonlarca kez yapmıştık ama bu gece farklı geliyordu. Her şey farklıydı.

Aklımı başıma toplamam lazımdı. “Güzel şortmuş,” dedim ona.

“Konuşmasan?”

Hafifçe güldüm. “Bu gece amma da huysuzsun. Şekerli kurabiye hamuru yüzünden mi?”

Yan dönünce ağızlarımız hizalandı. Bu kadar yaklaştığı nadirdi ve ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. Başımı kaldırdım, bakışlarımız buluştu, öylece kaldı.

Birdenbire, Layla’ya karşı hislerimin babamın ve bütün klanın istemediği kadar köklü olduğunu ilk ne zaman fark ettiğimi düşündüm. 23 Mart’ta olmuştu, akşam vakti, tesisin altındaki salonda savuşturma mekanizmalarını çalışıyorduk. Bütün akşam dikkati çok dağınıktı. Öyle olduğunu biliyorum çünkü ona komut verirken... şey, sürekli ağzıma bakıyordu. Bir süre sonra bana farklı gözle baktığını kavramıştı ve bunun yanlış olduğuna inandığım için düşünmemek, kabullenmemek ya da bir çözüm bulmamak için elimden geleni yapmıştım. Yarı iblis olması yüzünden ya da bunu yapamayacağını düşündüğüm için değil, başından beri o, bana emanet edildiğinden. Hiç de gizleyemediği, bana takılıp kalan bakışları, ikide bir yüzünün kızarması güvenli *değildi*.

Ne var ki o antrenmanın ardından, daha önce binlerce defa yaptığı bir şeyi yapmıştı. Parmaklarını parmaklarına kenetleyip sıkırmıştı, o gece gözlerimiz buluştuğunda neler olduğunu bilemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz tüm hayatımız saniyeler içinde bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmiş, girift tarihçemizi tekrar oynatmıştı. Hiç-

bir şey düşünmüyordum; düşünebildiğim tek şey vardı, o da elimi hafifçe sıkışının bir öpücük gibi olduğuydu. Bu his beni ölesiye korkutmuştu çünkü bunu istemiştim.

Neredeyse iki yıl geçmişti üstünden.

Ve hâlâ istiyordum.

Layla çekildi, sırtüstü yattı.

Şimdi de hissediyor muydu aramızdakileri? Geçmişimizi? Geleceğin nasıl değiştiğini, hiç kimsenin, babamın, klanın ya da herhangi birinin hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini? Roth'un hiçbir şey değiştiremeyeceğini? Ya da geleceğin, en azından onun için değiştiğini?

Bir anda paniğe kapıldım. Ya onun için her şeyin *değişmesinin* nedeni Roth ise? Ya artık çok geçse? Her ne kadar bu fikirden tiksensem de bir yanım anlayabiliyordu. Gereğinden fazla beklemiştim belki de. Layla'nın bana karşı ilgisini, güzelliğini, şefkatini ve bana duyduğu sarsılmaz inancı cepte ve garanti görmüştüm. Onu garanti görmüş-tüm.

Dilim damağıma yapışmıştı. "Neler oluyor, Layla böceği?"

"Yok bir şey," dedi, fısıltıdan farksızdı sesi.

"Palavra." Yan döndüm, dirseğimin üstünde kalktım ki ona bakabileyim. Yanlış hamle. Belki de doğru bir hamle. Aramızda hiç mesafe kalmamıştı ve bakışlarım al al olmuş yanaklarında gezindi, o kırmızılığı giydiği askılı tişörtün açık yakasına kadar takip ettim, parmak uçlarım ona dokunma ihtiyacıyla karıncalandı ve...

Gözlerimi kırptırıp kendimi toparladım, gördüğüm şeyin gerçek olduğunu söyledim kendime. Bambi'nin şeytani bir büyü hayvanının hiç işi olmayan yerlerde uyumayı sevdiğini ilk fark edişim değildi.

Yine aynı şekilde, kendimi ilk defa söz konusu büyü

hayvanı kıskanırken de bulmuyordum. Ne acayip işti bu.

Çok tuhaf olsa da yılanın kıvrımlarını -Layla'nın göğsünün hatlarını- takip ederken, kabullenmeliyim ki dövmenin muhteşemliğini inkâr etmek olanaksızdı.

"Başını oraya koymayı çok seviyor, değil mi?" Sesim kulağıma sert geldi.

"Galiba orası ona yumuşak geliyor." Göğsü ani bir nefle kalktı, beni daha da baştan çıkardı. "Tanrım," diye inledi, "Bazen benim..."

Parmağımın ucunu çenesine koydum, içimde büyük bir açlık kabardı, pençeleriyle adalelerimi ve tenimi yırtmaya girişti. İhtiyacımın gücü beni huzursuz etmişti. "Mantıklı." Şu anda içimden gelen... Kahretsin, ne istediğimi biliyordum. "Bahse varım... yumuşak bir yerdir."

Bakışlarımı ondan zorla ayırıp, al basmış tenine yaslı duran zincirle yüzüğe odaklandım. Elimi indirdim, parmağımı soğuk zincire sürdüm. "Kolyeyi neden hâlâ saklıyorsun?"

Hemen yanıt vermedi. "Ben... ben bilmiyorum."

Yalandı. Neden sakladığını biliyordum. Onu, annesine bağlıyordu. Sadece ona değil, o piç kurusu, o başımın belası prene de.

Zincir boyunca parmağımı gezdirdim, narin köprücük-kemikleri boyunca takip edip yüzüğün pürüzsüz yüzeyine geldim ve Roth'un burada yeri olmadığına karar verdim. Bir an duraksadım. Kalbim aşırı hızlı atıyordu.

Bir sonraki hareketim, yaptığım en akıllıca şey sayılmazdı. O kahrolası yılanın bana bayılmadığından emindim, ama parmağım Layla'nın cildi üzerinde kayıp Bambi'nin başının kenarına doğru giderken dizginler elimde değildi.

Büyülü hayvanın onun teninden yükselip yüzümü ısırmasını bekledim, ama Bambi hareketlenip dokunuşuma doğru gelince şaşırdım.

İşte o zaman kafama dank etti. Ona dokunuyordum; şeytani büyülü hayvanına dokunuyordum ve benim alev alev yanıyordu. Bakışlarımı kaldırıp Layla'ya bakarken, vücudumun sert hatları bir ürpertiyle sarsıldı. O solgun, etkileyici gözler beni hipnotize ediyordu. Uzun zamandır böyleydi ve şimdi o gözlerde, daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Bir ateş. Parmağımı yılanın burun deliklerinin etrafında gezdirdim, dokusu şaşırttı beni. Bu... beni de serseme çevirmiş, yüzüme küçük bir tebessüm getirmişti. Dövmenin olduğu yerde teni daha sert değildi, ancak yılanın orada olduğunu, tenine yapışmış ayrı bir varlık olduğunu kesinlikle ayırt edebiliyordum.

“Dokununca düşündüğüm gibi bir his vermiyor. Derisi sadece biraz kabarık ama gerçekten bir dövme gibi.” Bunu dile getirmeye mecbur hissetmiştim kendimi; oysa muhtemelen gidip duvara kafa atmak kadar aptalca bir şeydi çünkü onun da bunu bildiğinden emindim. Dövmeye daha önce dokunduğundan.

O görüntü zihnimde canlanınca inlememek için kendimi zor tuttum. Aklımdan silinmeyecek görüntülere bir yenisi daha eklenmişti.

Layla'nın gözleri ağır ağır kapandı, dudakları daha da aralandı. Tanrı ve Cehennem'deki tüm iblisler şahidimdir, ağzının dünyadaki en tatlı şey olduğundan emindim.

“Bambi'nin hoşuna gidiyor mu?” diye sordum.

Layla biraz durdu, sonra başını aşağı yukarı salladı.

Sözcükler anında döküldü ağzımdan. “Ya senin?”

Gözlerini hızla açtı ve göğsünün kabarıklığını askılı ti-

şörtünün zarif dantellerine doğru nasıl takip ettiğimi izledi.

Hepsini, Layla'nın kim olduğunun tümünü görmek istiyordum, yo, hayır, ihtiyaç duyuyordum buna. Ama bekledim. Sorum zaten her şeyi ortaya döküyor diye düşündüm. Eğer evet derse, ona karşı hislerimi -ki bunları daha önce hiç kimse için gerçekten duymamıştım- bildiği anlamına gelecekti. Tabii ben de şehvetin jilet gibi keskin kenarını tatmıştım ama söz konusu Layla olduğunda, bu şehvete çok daha kudretli bir şey karışmıştı.

Fakat hayır derse buradan çekip gidecektim. Bu beni mahvetse de yemin ederim, yapacaktım bunu.

Layla hayır demedi.

"Evet." Bir fısıltıydı sesi, ama duyularıma gök gürültüsü gibi gelmiş, içimdeki organları, hücreleri, bir bir sarsmıştı.

Derin bir nefes aldım, artık bekleyemiyordum. Yılbaşı ağacının altındaki hediyeleri haftalardır gözlemiş bir çocuk gibi, içim içime sığmıyordu. Herhangi bir tereddüt var mı diye gözünün içine baktım ve ona, "Bambi'nin geri kalanını görebilir miyim?" diye sordum.

Ağzını açıtıysa da bir şey demedi. Aramızda uzun, işkence gibi bir an uzayıp gitti, ardından Layla başıyla onayladı.

Yılbaşı sabahı gelmişti işte.

Askılı tişörtünün askısına uzanırken elim titriyordu. Umarım görmemiştir, diye düşündüm. Askıyı tutup aşağı, ta el bileğine kadar indirdim. Gözümü yaptığım işten ayırmıyor, deli gibi istediğim şeyi geciktiriyordum. Diğer askıyı da ince bileğine kadar indirdim, sonra bir şükran duası edip ateşli bakışlarımı kaldırdım.

Nefesim kesildi, kolum ansızın güçsüzleşti. Vücudumu

daha fazla taşıyamayacak gibiydi. Bambi'nin hatlarını takip ettim ama aslında görmüyordum onu. Benim gördüğüm Layla'ydı, onun vücudunun her muhteşem santimetrekaresini zihnime kazıyordum.

"Layla..." oldu ağzımdan dökülen tek şey.

Hayatım boyunca hiç böyle bir güzelliğe tanık olmamıştım. İblis dövmesi ve Layla'nın cennetten aşağı kalmayan vücudu, ürpertici bir kombinasyondur.

Kendimi tutamadım, Bambi'yi takip ederek elimi aşağı indirdim, o tatlı kabarıklığın üstüne koydum. Layla kıpırdandı, ben Bambi boyunca aşağı, yılanın vücudunun onun göğüs kafesinin altına dolandığı yere kadar inerken iki büklüm oldu. Bana yaşattığı hisler, çıkardığı soluk soluğa sesler ve omuzlarını yatağa bastırırken gövdesinin yükselişi derken, aklımı kaçıracaktım.

Kimin umurundaydı?

Zihnimi, ruhumu çoktan kaptırmıştım Layla'ya.

Teşekkürler

Margo Lipschultz'un muhteşem düzeltme becerileri olmasa Layla ve tayfası karşınıza çıkamazdı. Sorumlu baş editör Natashya Wilson, en muhteşem halkla ilişkiler uzmanı ve bir diğer JLA olan Jennifer Abbots ve düzeltmeninden kitap satıcılarına, Harlequin TEEN serisinde emeği geçen tüm o muhteşem ekibe teşekkürler.

İkinci en muhteşem halkla ilişkiler uzmanı olduğu için K.P. Simmon'a, başımı dik tutmamı sağlayan Stacey Morgan'a, fevkaladenin de fevkindeki menajerim Kevan Lyon'a teşekkürler – harikası. Taryn Fagerness ve Brandy Rivers, beni kendinize hayran bırakıyorsunuz.

İsmini sayacağım bu kişiler şu ya da bu şekilde bana destek oldular ve Laura Kaye, Molly McAdams, Tiffany King, Tiffany Snow, Lesa Rodriguaes, Dawn Ransom, Jen Fisher, Vi (Vee!) ve Sophie Jordan olmasa muhtemelen çıldırırdım. Vay canına, daha listeyi uzatabilirim ama eminim herkes canından bezmiştir.

Son ve en önemli teşekkür ise siz okurlara. Sizler olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Hem de hiçbirisi.